

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

— ♦ ♦ ♦ ♦ —
PARIS. — EXCUSEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.
— ♦ ♦ ♦ ♦ —

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

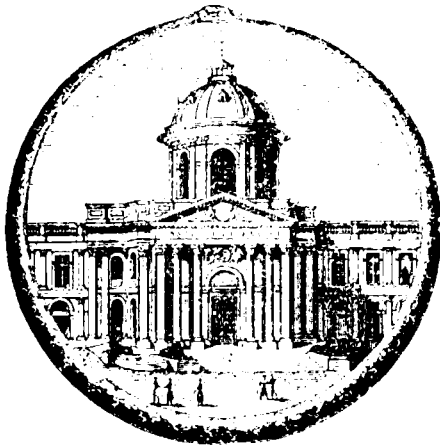
ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

EDITIO ITERATIS CURIS CORRECTA.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIAE TYPOGRAPHO.

M DCCC XLV.

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitori restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstamus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subiecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραΐνεσις πρὸς Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν ποτὶ Λέθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα δὲ κατά θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὣς ἐτάρους ἐβρύσατο, ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελίοιο
ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀρεῖλετο νόστιμον ἦμαρ.
10 Τῶν ἀμύθεν γε, θεά, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
οἰκοὶ ἔσαν, πολέμον τε περφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστου κεκρημένον ἠδὲ γυναῖκος,
Νύμφη πότνι' ἔρuche Καλυψώ, διὰ θεάων,
15 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι·
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φιλοισι. Θεοὶ δ' Ἠλέαιρον ἅπαντες,
20 νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαιεν
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίλθε τηλόθ' ἐόντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαῖαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσσώμενον Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
25 ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνείων ἑκατόμῃσιν.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθροοὶ ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
30 τὸν ῥ' Ἀγαμέμνονιδος τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης·
τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἐμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσιν.
35 Ὡς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπέρμορον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἄλοχον μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἵπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὖσκοπον Ἀργειφόντην,
μῆτ' αὐτὸν κτείνειν μῆτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσsetαι Ἀτρεΐδαο,
ὅππότε ἂν ἡδῆσῃ τε καὶ ἤς ἡμεῖρεται αἰῆς.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτιγεν.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
καὶ λίην κείνός γε ἐοικότι κείται ὀλέθρῳ·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος τις τοιαῦτα γε ρέζοι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
quærens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.
Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinaverunt dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.
Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in sedibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:
Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos,] Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreate enim ultio erit Atridæ,
postquam pubueritque et suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.
Huic autem respondit deinde dea cæcis-oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicumque talia fecerit!

Ἄλλα μοι ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι δαΐεται ἦτορ,
 δυσμάρῳ, δς δὴ δηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχει
 50 νῆσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ, θβι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης·
 νῆσος δενδρήσσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, δς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν
 θέλγει, θπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἴμενος καὶ καπνὸν ἀποθρύσκοντα νοῆσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἱμεῖρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 60 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆος ἐγὼ θεοῖο λαθοίμην,
 δς περὶ μὲν νόον ἔστί βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, δν ὄφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, θου κράτος ἔστί μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θώωσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλδς ἀτρυγέτοιο μέδοντας,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μίγισα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 οὔτε κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἄλλ' ἀγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, θπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκῃ τῶν ἐριδαινέμεν ὅος.
 80 Τὸν δ' ἡμέλβει· ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα δνδε δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργεῖφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὀγυγίην ὀτρύνομεν, θφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
 νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὅς κε νέηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, θφρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θέλω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρῃχομῶντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, ὅτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψῃ δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόντα,
 νόστον πεισόμενον πατρός φίλου, ἦν που ἀκούσῃ,
 95 ἥ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
 ἥ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, θμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἶλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 100 βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἥρώων, τοισίν τε κοτέσσειται ὀβριμοπάτρη.

Verum mihi de Ulyse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia pernicioso-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympic. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irascersis, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscerer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens et assiduo semper
 ob-Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopos: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.
 Ex eo nempe Ulysem Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errandum-arctet a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-reditu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantum,
 si quidem nunc hoc gratum est beatis diis,
 redire Ulysem prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus-ire, ut celerrime
 Nymphæ pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audientis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto ære,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα·
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσσεύς,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· πάλαμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 105 εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντη.
 Εὔρε δ' ἄρα μνηστήρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ἥμενοι ἐν βιοῖσι βοῶν, οὐς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες
 110 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ दाτεῦντο.
 Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστήρσι, φίλον τετιμῆμενος ἦτορ,
 115 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἰποθεν ἑλθὼν
 μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θεῆς,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστήρσι μεθήμενος, εἰσὶν Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰδὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνονε θεῖα θυρήσιν ἐφεισάμεν· ἐγγύθι δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίπνου πασσάμενος μυθήσεται ὅττιοί σε χρεῖ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο, ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔσθησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόχης ἔντοσθεν εὐξόου, ἐνθα περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἴστατο πολλά·
 130 αὐτὴν δ' ἐξ θρόνου εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνους ποσὶν ἦεν.
 Πὰρ δ' αὐτὸς κλισιὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστήρων· μὴ ξείνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
 δαίπνω ἀδδῆσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 135 ἥδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιοχόμενοι ἔροιτο.
 Χέρονίβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχυσε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ἑστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμῇ παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαίτηρ δὲ κρείων πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφί· τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἶνοχοεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρας, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 μολπή τ' ὀρχηστές τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαΐτο.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίω, ὃς β' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aulæ; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiforis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.
 Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro mæstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per ædes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
 Salve hospes; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.
 Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam lon-
 gam,] intra armarium bene-politum; ubi quidem aliæ
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo subtrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii læderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundeabat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*) ;
 [coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.
 Ingressi-sunt autem proci superbi; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.
 His vero præcones quidem aquam in manns fuderunt;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcram posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 ἄγχι σχῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πειθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἥ καὶ μοι νειμσθήσεται ὅττι κεν εἴπω;
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδῇ,
 160 ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριοι βίοντες νηπιοὶν ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεῦκ' ὅστέα πύθεται ὄμβρω,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἥ εἰν ἄλλ' κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνῳ γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἀρῆσαιατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖς τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὃ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρὴ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φησὶν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
 170 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὁπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκαιο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἐμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὁλομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὔ εἰδῶ·
 175 ἢ ἐ νῶν μεθέπαις, ἥ καὶ πατρῴος ἐσσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλα ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλου δαΐφρονος εὐχόμεαι εἶναι
 υἷος, ἑτάρ' Ταφίους φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὥδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσην μετὰ χαλῶν, ἄγω δ' αἰθῶνα σίδηρον.
 185 Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἐσθλὴν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
 ἐν λιμένι Πείρω, ὑπὸ Νηῒρ ὕλῃεντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρῴοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρήαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 190 ἔρχεσθαι, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρη῏ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσιν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
 νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἐτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανώσω ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἐτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἐχῇσιν·
 205 φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἴς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γάρ κεφαλῇν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμιογόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est cæsiis-oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Hospes care, dum etiam mihi irasceris, ob id quod dixero?
 his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.
 Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat reditum-esse; ejus vero periit reditus dies.
 Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te navis
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.
 Hunc autem rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
 Mentem Anchiali bellicosi me-profiteor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.
 Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 in Temesen ad-quærendum æs : fero autem splendidum fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.
 Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interroges congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per altum-solum areæ vitibus-consitæ:
 Nunc autem veni; jam enim ipsum aiebant apud-suos esse
 tuum patrem: verum hunc dii fallunt de-via.
 Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent iavitam.
 Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto,
 neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula eam detinerent;
 excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulysse.
 Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

- 210 πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀργείων οἱ ἀρίστοι ἔθαν κοίλης ἐπὶ νηυσὶν·
 ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὐτ' ἐμέ κείνος.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 τοιγάρ ἐγώ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἐμμεναι, αὐτὰρ ἐγωγε
 οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐδν γόνον αὐτὸς ἀνέγκω.
 Ὡς δὲ ἔγων' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἐμμεναι υἱὸς
 ἀνέρος, δν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν·
 νῦν δ' ὅς ἀποτμότατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
 220 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεῖνε·
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νῶνυμον ὀπίσσω
 ὦγκαν, ἐπεὶ σέγε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 225 τίς δαῖς, τίς δὲ θμῖλος δδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
 εἰλαπίνῃ ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
 Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
 δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
 αἰσχα πολλὰ ὀρώων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
 230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 ξείν'· ἐπεὶ ἄρ δὲ ταῦτά μ' ἀνέρεαι ἠδὲ μεταλλᾶς·
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἐμμεναι, ὅφρ' ἐτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
 νῦν δ' ἐτέρως ἐβόλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,
 235 οἳ καῖνον μὲν αἶστον ἐποίησαν περὶ πάντων
 ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κα θανόντι περ ὧδ' ἀχαχόμην,
 εἰ μετὰ ὧς ἐτάροισι δάμην Τρώων ἐνὶ δῆμῳ,
 ἢ ἐφίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπειυσεν·
 τῷ κεν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 240 ἢ δέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνηρεῖαντο·
 ὥχρετ' αἶστος, ἀπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 κάλλιπεν· οὐδ' ἐτι καῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 ὄλον, ἐπεὶ νύ μοι Ὀδῶα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
 245 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατεύουσιν ἀρίστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ἰλῆεντι Ζακύνθῳ,
 ἢ δ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 τόσοσι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἢ δ' οὐτ' ἀρνείται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτήν
 250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὲ με διαβράσουσιν καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος
 δεύῃ, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφέη.
 255 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθων δόμου ἐν πρώτῃσι θυρήσιν
 σταίην, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοῖος ἔδην, ὅδ' ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
 οἶκον ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 εἰ Ἐφύρης ἀνίοντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·
 260 ὥχρετο γὰρ καὶ καῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὃ μὲν οὐ οἱ
 δῶκεν, ἐπεὶ βα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
 Argivorum principes ierunt cavis in navibus:
 ex hoc neque Ulysses ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est:
 enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.
 Mater quidem me ait ejus esse, at ego
 nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
 gnovit.] Utinam sane ego felicius alicujus essem filius
 viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
 nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
 ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea caelestis-oculis Minerva:
 non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
 dederunt, quum te talem peperit Penelope.

Sed age mihi hoc dic et vere enarrato:
 quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
 tenet?] convivium, an nuptiæ? quoniam haud symbola hæc
 sunt.] Ita mihi superbientes contumeliose videntur
 convivari per domum: indignaretur vir
 hæc turpia multa videns, quicumque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] hospes: quandoquidem me hæc interrogas ac percontar-
 is:] debet quidem aliquando domus hæc locuples et integra
 esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat:
 nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
 qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
 homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
 si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo;
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:
 tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
 Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abripuerunt:
 periit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
 reliquit; neque amplius illum lugens defleo
 solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.

Quotquot enim insulis dominantur optimates,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosa Zacyntho,
 et quotquot per asperam Ithacam imperant,
 tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
 Hæc autem neque abnuit odiosas nuptias, nec finein
 facere potest: hi vero dilapidant epulantes
 domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
 dii boni! profecto multum absentis Ulyssis
 indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
 Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
 staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
 talis, qualem ipsum ego primum vidi,
 domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
 ex Ephyra reversum ab Ilo Mermerida:
 profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
 venenum mortiferum quærens, ut ipsi esset
 ad-sagittas ungendas æratas: sed ille quidem non ei
 dedit, quoniam deos verebatur sempiternos:

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἑμός· φιλέσκει γὰρ αἰνῶς·
 266 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοίαιτο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ δὲ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισιν σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 ὅππως κε μνηστῆρας ἀπίωσαι ἐκ μεγάροιο. -
 Εἰ δ', ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμάται γαμέεσθαι,
 ἀψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατὴρ δὲ μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλῳ ἐπὶ παιδὸς ἔπεςθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηαι·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐέλοσιν, ἥτις ἀρίστη,
 ἔρχεο πευσόμενος πατὴρ δὲν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἥ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρεי κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε καὶ εἵρεο Νέστορα διών·
 285 κείθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 δε γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρ βίοντο καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δὲ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῳ ἐς πατρίδα γαίαν,
 σῆμά τέ οἱ γεῦσαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἔπην δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅππως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισιν τεοῖσιν
 κτείνης, ἥ δὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν· οὐδὲ τί σε χρὴ
 νηπιάας ὀχρεῖν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἔσσι.
 Ἦ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε διος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγισθὸν δολομήτην, δε οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὀρώω καλόν τε μέγαν
 ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀφινόνων εὖ εἴπη. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ ποῦ με μάλ' ἀσχαλώσει μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδδα·
 ξεῖν, ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατὴρ ᾗ παιδί, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὅφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλόν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξεῖνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 αὐτίς ἀνερχομένη δόμεναι οἴκονδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim eum vehementer :
 talis inter preces si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt ,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non ,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos ,
 orationem edisere omnibus ; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube ;
 matrem autem, si ei animus appetit nubere ,
 ea redeat in domum patris divitiis-propotentis :
 illi vero nuptias conficiet et apparabunt dotem
 amplam admodum , quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti, quæ sit optima ,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium, aut rumorem audiveris
 ex Jove, qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem divi-
 num ;] illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 Si quidem patris vitam et reditum audieris ,
 tum sane, vexatus licet, adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris, neque amplius superstitem ,
 reversus jam deinde caram in patriam terram ,
 tumulum illi aggere et parentalia perface
 magna valde, qualia decet ; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris ,
 considera deinde in mente et in animo ,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias, sive dolo, sive palam : nequitiam te decet
 puerilia consecrari, quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines, postquam interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat ?
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que), strenuus esto ; ut aliquis te etiam posterorum laudet.
 At ego ad navem celerem descendam jam ,
 atque ad socios, qui me fortasse perægre-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit, et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemæchus prudens contra allocutus
 est :] hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis ,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane, accelerans licet iter ,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas , gaudens in animo ,
 pretiosum, valde-pulcrum, quod tibi munus-reponendum erit
 ex me, qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine, cupidum quidem itineris.
 Donum vero, quodcunque te mihi dare tuum cor jubet ,
 rursus redeunti da, domum ferendum ,

καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦς ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 ὄρνις δ' ὡς ἀνοπaea διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 ὄηκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατρός
 μάλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δέ, φρεσὶν ᾗσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὅσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὔτις δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσθόεος φῶς.
 325 Τοῖσι δ' αἰδοῖς ἀεὶδε περικλυτός, οἳ δὲ σιωπῇ
 εἶατ' ἀκούοντες· δ' δ' Ἀχαιῶν νόστον ἀεῖδεν
 λυγρόν, θν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοδὴν
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια·
 330 κλῆμακα δ' ὑψηλὴν κατεθήσατο οἴο δόμοιο,
 οἶκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δῶ' ἔπτοντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῇ βᾶ παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
 ἅντα παρειᾶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἳ κενὴν ἑκάτερθε παρέστη.
 Δακρύσασσα δ' ἔπειτα προσήυδα θεῖον αἰοδόν·
 Φῆμιν, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλείουσιν αἰδοί·
 τῶν ἐν γέ σφιν ἀεὶδε παρήμενος, οἳ δὲ σιωπῇ
 340 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰοδῆς
 λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τεῖρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοῖν γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρύ καὶ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτερ ἐμῇ, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον αἰοδὸν
 τέρπειν, θππη οἳ νόος θρυνται; οὐ νύ τ' αἰοδοὶ
 αἵτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅσπερ δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλφειστήσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.
 350 Τοῦτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀεῖδεν·
 τὴν γὰρ αἰοδὴν μάλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
 ᾗσις ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες δλοντο.
 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κάλευσ
 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἶκόνδε βεδήκει·
 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἦς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρα οἳ ὕπνον
 ἤδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρτα σκιοέντα·
 πάντες δ' ἥρῃσαντο παρὰ λεγέεσσι κλισίῃναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβριον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν θανύμενοι τερπώμεθα, μὴ δὲ βοητῆς
 370 ἔστω· ἐπεὶ τόγχε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν αἰοδοῦ
 τοιοῦτ', οἷος δδ' ἐστὶ, θεοὶς ἐναλίγκιος αὐδὴν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
 one.] Sic quidem locuta abiit caesiis-oculis Minerva :
 avis autem ut Anopaea avolavit ; huic vero in animo
 indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
 magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
 obstupuit in animo ; suspicatus-est enim deum esse.
 Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
 sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
 gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
 num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
 scalamque altam descendit suae domus,
 non sola, simul eam et ancillae duae sequebantur.
 Haec vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
 mulieres] stetit juxta postem domus affabre structae,
 Genis pretendens tenuia capitis-redimicula :
 ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
 gesta hominumque deorumque, quae celebrant cantores :
 horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
 vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
 tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
 affligit ; quippe me imprimis invasit luctus immensus.
 Tale enim caput desidero, memor semper
 viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, quid igitur molestē-fers, jucundum canto-
 rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane canto-
 res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
 dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
 nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
 quicumque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;

non enim Ulysses solus perdidit reditus diem

in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
 telamque et colum, et ancillis impera

opus suum ut-obeant : sermo vero viris curae-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est
 in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
 filii enim dictum prudens posuit-in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
 mulieribus,] flebat deinde Ulyssem, carum maritum, donec ip-
 si somnum] dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per aedes umbrosas ;
 omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meae proci, superba contumelia instructi,
 nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθιζώμεσθα κίοντες
 πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
 ἐξίετα μέγαρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
 375 ἕμὰ κτήματα· ἔδοντες, ἀμειβομένοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωπτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντι νῆποιον ὀλέσθαι,
 καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιδύσωμαι αἰὲν ἔοντας,
 αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 380 νῆποινοὶ κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δδάζ ἐν χειλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 385 ὑφαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 μή σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσῃεν· ὁ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδω·
 Ἀντίνο', ἡ καὶ μοι νειμήςσῃαι ὅτι κεν εἴπω;
 390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
 Ἥ φης τοῦτο χάριστον ἐν ἀνθρώποισι τεύχθαι;
 οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψά τέ οἱ δῶ
 ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμητέρος αὐτός.
 Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
 395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
 τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάναε Διὸς Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἴοιο ἀνάξ' ἔσσοι· ἡμετέροιο
 καὶ δμῶων, οὓς μοι λήϊσσαιτο Διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤδω·
 400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι καίται,
 ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἄεκοντα βίηφι
 κτήματα' ἀποβράσει, Ἰθάκης ἐτι ναιεταώσης.
 405 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι·
 ἐκπόθεν οὗτος ἀνὴρ, πόλεις δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 γαῖας· ποῦ δὲ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
 ἡέ τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέροι ἐργομένοιο,
 ἡ ἐὼν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;
 410 οἷον ἀναξίας ἀφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
 γνῶμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὥπα ἐώκει.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδω·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
 οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἐτι πειθόμαι, εἴποθεν ἔλθοι,
 415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάσσομαι, ἥτινα μήτηρ
 ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
 Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστίν·
 Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαίφρονος εὐχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νο.
 420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος φρασὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ·
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὴν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακχιλοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς

Mane vero in-concionem considemus euntes
 omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
 exire ex-aedibus ; alias vero parate dapes,
 vestra bona edentes, alternantes per domos.
 Si vero vobis videtur hoc satius et melius
 esse, viri unius victum impune perdere,
 absumite ; ego vero deos invocabo sempiternos,
 si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri ;
 inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
 Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius.
 Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
 et grandiloquum esse, et audenter concionari :
 ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
 constituat ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixero ?
 Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
 An putas hoc pessimum inter homines esse ?
 nequiquam enim malum est, regem-esse ? statimque ei domus
 dives fit, et honoratior ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
 multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
 horum aliquis hoc minus habeat, siquidem mortuus-est divi-
 nus Ulysses : at ego domus domiaus ero nostras
 ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachos, Polybi filius, contra allo-
 cutus-est : Telemache, nempe hæc decorum in gemitibus posita-
 sunt,] quisnam in circumflua Ithaca domiaabitur Achivorum :
 bona vero ipse habeas, et aedibus tuis imperes.

Ne enim talia veniat vir, qui te invitum violentia
 bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
 Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
 unde venerit ille vir, quali autem se-profiteatur esse
 e-terra ; ubinam ei genus et patrum solum ;
 an tibi nuntium patris affert venientis ?
 an suum ipsius debitum expetens huc venit ?

ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
 ut-cognosceremus ; nequaquam enim vilis hominis vultum
 ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
 allocutus-est : Eurymache, certe reditus perii patris mei :
 neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
 nec vaticinium curo, si-quod mater
 in domum vocato ex-vale sciscitetur.

Hospes vero hic meus paternus e Tapho est ;
 Mentem Anchiali bellicosi se-profiteatur esse
 filium ; ac Taphiis navigandi-studiois imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalē deam agno-
 vit.] Hi autem ad saltationem et suavem cantum
 conversi oblectabantur ; exspectabantque vesperum advenire.
 His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit ;
 tunc vero dormituri iverunt domum quisque.
 Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulcræ aulae

ὑψηλὸς δέδμητο, περισκῆπτω ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', ὤπιος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 πρωθήθην ἔτ' ἐοῦσαν, λεικοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὐποτ' ἔμικτο· χρόλον δ' ἄλλεϊνε γυναικός·
 ἥ οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 435 δμωῶν φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
 ὤϊξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραΐης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πετύχασα καὶ ἀσχίσασα χιτῶνα,
 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ ῥ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ
 ἀργυρῇ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς ἄνωγ',
 βούλευε φρεσὶν ἦσιν ἔδδν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
 ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇφιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 εἵματα ἱσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμῳ·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 5 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἀντην.
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυρὸγόμοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορῇνδε καρηκομῶντας Ἀχαιούς·
 οἱ μὲν ἐκέρυσσον, τοὶ δ' ἡγείροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερθεν δμωγερέες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χαλκεον ἔγχος,
 οἷος οἷος, ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρωσ Αἰγύπτιος ἥρχ' ἀγορεύειν,
 ὃς δὴ γήραι κυφὸς ἦν καὶ μυρία ἤδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέφ' Ὀδυσσῆι
 ἴλιον εἰς εὐπωλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν,
 Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἀγριὸς ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπηΐ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὀπλίσατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ δὲ μὲν μνηστῆρσιν ὀμίλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων.
 Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένητ' οὔτε θώκος

sublimis aedificatus erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes faces ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque viginti boum dederat ;
 æque autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum eo simul ardentes faces ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem ancillæ prudentis injecit manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per totam noctem, tectus ovis florida lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
 profectio.

Quando autem mane genita apparuit roseis digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi induit : ac gladium acutum suspendit ab humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad concionem capite comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleriter.
 Ac postquam convenerant, in unumque congregati erant,
 profectus est ire in concionem ; manu autem tenebat æream hastam ;
 non solus, simul eum canes pedibus veloces sequebantur :
 divinam autem in eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius cœpit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad illum generosis equis fecundum ierat cavis in navibus,
 Antiphos bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cenam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versabatur,
 Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus erat, lugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō ;
 neque unquam a nobis concilium factum est, nec consensus,

- ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖω τόσον ἔκει
 ἡέ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἡέ τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἢδ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὄνήμενος. Εἴθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
 στῇ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρὶ
 κῆρυξ Πεισῆνωρ, πεπνυμένος μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἐπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ' ἐκὰς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσεται αὐ-
 δς λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει. [τός],
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἢν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 δοιδά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσιν βασιλευε, πατὴρ δ' ὧς ἥπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβρᾷσει, βίοντον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστήρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱές, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
 οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεβρίγασιν νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὃς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαντο θύγατρα,
 δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένοι ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πῖνας αἴγας,
 εὐκαπινάουσι πίνουσι τε αἶθοπα οἶνον
 μαφιθίως τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἄρῃν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 60 Ἥμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῦτον ἀμυνέμεν — ἢ καὶ ἔπειτα
 λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκῇ —
 ἢ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχέτα ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίνας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναίεταόυσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμῖν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἦτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμῖν λύει ἠδὲ καθίζει·
 70 σέεσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἑάσατε πένθει λυγρῷ
 τεῖρεσθ'· εἰ μή ποῦ τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κακ' ἔρεξεν ἔκκνημιδας Ἀχαιούς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέλτετε δυσμενέοντες,
 τούτους δτρύνοντες. Ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασιν τε·
 εἰ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστν ποτιτυσσοίμεθα μύθῳ,
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἥως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους δόδνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο χυόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.

Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum incessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt? an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente, quem nobis clare enarret, quum prior audiverit? an quippiam publicum aliud declarat et concionatur? probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius, nec inde diu sedit, sed cepit-impetum concionandi; stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit immanum] præce Pisenor, prudentia consilia sciens. Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognoscet ipse), qui populum congregavi; potissimum autem me dolor incessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu audivi veniente, quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim: neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor; sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui, duplex: unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat; nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum omnem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet. Matri meæ proci ingruerunt nolenti,

eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes: qui patris ipsius in domum reformidant ire

Icarii, ut ipse dotet filiam, detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.

Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus, boves mactantes, et oves, et pingues capras, splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.

Nos vero neutiquam sumus tales qui-arceamus: (profecto inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:)

aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.

Non enim jam tolerabilia facinora patrata-sunt, neque honeste domus mea periit; indignemini et ipsi, aliosque revereamini vicinos homines, qui circumhabitant: deorum vero timete iram, ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.

Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem, quæ hominum concilia et solvit et cogit:

abstinete, amici, et me solum sinite dolore mæsto affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses, infensus malis affectit bene-ocreatos Achivos; quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi, istos incitantes. Mihi vero satius esset, vos absumere opesque-reconditas proventumque:

si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.

Tamdiu enim per urbem vos insectaremur verbis, bona repetentes, donec omnia reddita-essent: nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.

Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειδόμενος προσέειπεν·
 85 Τηλέμαχ' ὕφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ζειπες,
 ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτίοι εἰσιν,
 ἀλλὰ φῶλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 Ἦδῃ γὰρ τρίτον ἔστιν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
 90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν ῥ' ὀλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προΐεσσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζεν·
 στησαμένη μέγαν ἰσθὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,
 95 λεπτόν καὶ περιμέτρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διός· Ὀδυσσεύς,
 μῖμνεν' ἐπειρόμενοι τὸν ἔμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταρήϊον, εἰς δτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νειμασθήσῃ,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἰσθύν,
 105 νύκτας δ' ἀλλύσκεν, ἐπὶν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίτες μὲν ἔληθε δόλῳ καὶ ἐπείθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπῆλυθον ὄραι,
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἥ σάφα ἦδῃ,
 καὶ τήν' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἰσθύν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅτ' ἀνάγκη.
 Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἴν' εἰδῇς
 αὐτὸς σὺ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ δτεώ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσῃ γε πολλὸν χρόνον υἷας Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἃ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς,
 κέρδεα θ', οἳ οὔπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶν αἶ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνῃ τε εὐστέφανός τε Μυκήνῃ·
 τῶν οὔ τις μοῖα νοήματα Πηνελόπειᾳ
 ἦδῃ· ἀτὰρ μὲν τοῦτο γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τόφρα γὰρ οὖν βιοτόν τε τὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἐχῇ νόον, ὅντινά οἱ νῦν
 125 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποδὴν πολέος βίοτοιο·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἄλλη,
 πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ'·
 130 Ἀντίνο', οὐπῶς ἐσσι δάμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι
 ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀλλοθι γαίης,
 ζῶει θγ' ἥ τέθνηκε· κακὸν δέ με πολλὰ ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

HOMERUS.

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec ququam ausus est] Telemacho verbis respondere asperis; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est :

Telemache altoique, animi impotens, quid locutus es, nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre. Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet. Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum. Omnes quidem sperare-facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens; mens autem ei alia cogitat. Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit : exorsa magnam telam in ædibus texebat, subtilem et immensam; continuoque nos allocuta est : juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant) Laerti heroi sepulcralem; in tempus quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis; ne-quæ me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit. Sic ait; nobis vero inde ei obsecutus est animus generosus. Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat. Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis : sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ, tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolventem invenimus pulcram telam. Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem. Tibi vero sic proci respondent, ut scias ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi. Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi. Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum, ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva, operaque scire præpulcra, et mentem bonam, et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum, earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ, Tyroque, Alcmenæque, pulcramque-coronam-gerens Mycene :] harum nulla similia commenta Penelopee norat : at hoc quidem probum non cogitavit : tamdiu igitur victumque tuum et bona edent, quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) : nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio, antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit. Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] Antinoe, nullo-modo fas est ex-ædibus invitam expellere quæ me peperit, quæ me enutrivit; pater autem meus alibi terræ,] vivit ille, vel mortuus est : durum vero me multa red-dere] Icario, si ipse volens matrem dimisero. Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

20

135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ συγχεράς ἀρήσεται· Ἐρινῶς,
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
Ἵμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νημεσίζεται αὐτῶν,
ἔτιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκεῖ τόδε λωϊότερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίωτον νήποινον δλέσθαι,
καίρει· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσμαι αἰὲν ἔοντας,
αἱ χέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν δλοισθε.

Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετῶ εὐρύοπα Ζεὺς
ὕψοθεν ἐκ κρηφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν β' ἐπέττοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πλησίω ἀλλήλοισι τιτανομένω πτερύγεσσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην,
ἐνθ' ἐπιδινθέντε τιναζάσθην πτερὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δ' ὀλεθρον·
δρυγαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιῷ ἦξαν διὰ τ' οἰκίαν καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν·
ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρωος Ἀλιθέρτης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος δμηλικὴν ἐκέκαστο
ὄρνιθας γυνῶναι καὶ ἐναίσια μυθήσασθαι·
160 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιπρυσκόμενος τάδε εἶρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλινδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἔγγυς ἔων τοῖςδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωϊὸν ἔστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὅς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἰλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φήν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν εἰκοστοῦ ἐνιαυτοῦ [ρους,
οἴκαδ' ἐλευσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἠΰ-
ῶ γέρον, εἰ δ', ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, [δα-
οἴκαδ' ἰὼν, μὴ πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἄμεινων μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἥelioιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναῖσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ᾤλετο τῇλ' ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ὠφελος οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ᾧδ' ἀνιείης,
σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἱ κε πόρησιν.
Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἱ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri:
inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæ autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinque invicem, contententes alis:
sed quum jam ad-mediam concionem clamosam pervenissent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspereruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque ægles et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus æquales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò:
procis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
diu seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his cædem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacam undique-conspiciam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilius est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, eum mala multa passum, amissisque omnibus sociis;
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum:
hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinatu.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulysses
perit procul: usinam etiam tu periisse cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum exspectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multa sciens,

παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δέ, γέρον, θωγὴν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσφάλῃς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλέμαχος δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι ὅτομαι ὕψας Ἀχαιῶν
 μνηστῆρας ἀργαλέης· ἐπεὶ οὕτινα δεῖδιμεν ἔμπης,
 200 οὔτ' οὐδ' Τηλέμαχον, μάλ' ἀπερ πολὺμυθον ἔδντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιέ,
 μυθεῖαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἐτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὐτὲ κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα
 ἔσσεται, ὅρρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 δν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡμᾶτα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεθ' ἅς ἐπισικεὺς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἐκάστω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἄγαυοι,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἐτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἤδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκός· ἐταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κλυεuthon.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίσιον καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυγόμενός περ, ἐτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μὴδ' ἔτι ἔόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 Ἦτοι δ' ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔειπε. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἐταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτούχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσὺλα βέλτοι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσῆος θελοῖο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὧς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὗτοι μεγάρω
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακοῦρβραφῆσι νόοιο·
 σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασι νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἀνερῶ, ἅτῃρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἔδντες.
 Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λειώκριτος ἀντίον ἠΐδα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia:]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens ægre-feras: gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse:
 matrem suam ad patris domum jubeat redire;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit:
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis; nos vero rursus, exspectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Eurymache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor:
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum:
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,
 Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis;
 et is ei proficiens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret:
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis:
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant reditum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.
 Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est:

Μέντωρ ἀταρτηρὲς, φρένας ἤλει, ποῖον εἵπες,
 ἡμέας δτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δὲ
 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχῆσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάρῳ μενοινήσει· ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροίτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἐλθόντ'. ἀλλά κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν εἵπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τοῦτ' οὖ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδὼν ἡδ' Ἀλιθέρης,
 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', ὦτα, καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελείει δ' ὅδ' οὐποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἄγορην αἰψήρην.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδνάντο ἐὰ πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος·
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θεοῦ Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χειρας νυψάμενος πολίης ἄλδος, εὐχετ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μοι, θεὸς χριζὸς θεὸς ἡλυθὲς ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κλέυσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερνηορόντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος σχεδόνθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα περρόντα προσήυδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἧδ',
 οἷος ἐκεῖνος ἦν τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἐπειθ' ἄλλη δδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ καίνοι γ' ἐσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 οὐ σέ γ' ἔπειτα ὅλπα τελευτήσῃν ἂ μενοινᾷς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὅμοιοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπει οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσεύς προλέλοιπεν,
 280 ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα τελευτήσαι τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἔα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἔπει οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 ὅς δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεια ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἄμ' ἐψομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 σπλίσσοντ' ἥϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσι, καὶ ἀλφίτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέσμασιν ἐν πυκνιοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 αἰψ' ἐβελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 τᾶων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόχομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὧκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κόυρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidè, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso letaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed *is* ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.

Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.

Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque :
 proci vero ad aedes iverunt divini Ulyssis.

Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ :

Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci : hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.

Sic ait precans : prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce ;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est :

Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum :

si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.

Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps *est* te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec justī *sunt*;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.

Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 apparaque viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam : sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres :
 harum quidem tibi ego providebo *eam* quæ optima *sit*;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.

Sic dixit Minerva, filia Jovis : neque amplius dñu

Τηλέμαχος παρέμεινεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἴγας ἀνιέμενους, σιάλους δ' εὐόντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κτε Τηλεμάχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἀσχετε, μήτι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἵκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθὴν μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκοῦήν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίαν ἠΐδα·
 310 Ἄντινο', οὕτως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκκληον.
 Ἦ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροιθεν ἐχείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματα ἔμῃ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέζεται ἐνδοθὶ θυμὸς,
 πειρήσω ὥς κ' ὑμῖν κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἱήλω,
 ἢ Πύλονδ' ἔλθων, ἢ αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Ἔμῃ μὲν — οὐδ' ἄλλῃ δόδς ἐσσεταὶ ἢν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπιθβολὸς οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὥς νῦν ποῦ ὑμῖν ἐείσατο χέρδιον εἶναι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας Ἀντινόοιο
 βρεῖα μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὧς δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἢ τινὰς ἐκ Πύλου ἀεὶ ἀμύντορας ἡμαδόεντος,
 ἢ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νῦν περ ἵεται αἰνῶς·
 ἢ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείειραν ἀρουραν,
 ἐλθεῖν, ὅφρ' ἐνθεν θυμοφόρα φάρμακ' ἐνείκη,
 330 ἐν δὲ βάλλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσση.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηὸς
 τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμιν·
 335 κτήματα γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοίμεν ἔχειν ἡδ' ὄστις ὄπτιοι.
 Ὡς φάν· ὁ δ' ὑφόροφον θαλάμον κατεβῆσατο πατρός,
 εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' εὐῶδες ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἶνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
 ἔστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἶπον· Ὀδυσσεύς
 οἶκαδε νοστήσει καὶ ἀλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληίσται δ' ἔπεισαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 διυλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμῆας
 ἔσχ', ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυιδρεΐησιν,
 Εὐρύκλει, Ὡπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδω.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμῶνδε καλέσας·
 Μαι', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφοροεῦσιν ἄφυσσον
 350 ἡδὺν, ὅστις μετὰ τὸν λαρώτατος δν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.

Profectusque est ire ad domum, suo maestus animo :

invenit autem procos superbos in aedibus,

capras excoriantes, porcosque assantes in aula.

Antinoo autem ridens obviam ivit Telemacho ;

inque ejus haesit manu, verbumque dixit et elocutus est :

Telemache altiloque, animi impotens, ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque,
 sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.

Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,
 navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias
 in Pylum divinam, ad-querendam inclyti patris famam.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum, et lactari quietum.

An non satis est, quod antea absumsistis multas et eximias
 possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?

Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem
 audiens] percipio, et jam mihi augescit intus animus,
 tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,
 sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.

Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),
 in-alienæ-navi; neque enim navis compos, nec remigum
 fio : sic utique vobis visum-est melius esse.

Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi

facile : proci autem per domum convivium apparabant.

Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :

Sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto magnopere Telemachus caedem nobis molitur :

aut aliquos ex Pylo ducet auxiliatores arenosa,
 aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit vehe-
 menter;] aut etiam in Ephyræm vult, pinguem terram,
 proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 injiciatque crateri, et nos omnes perdat.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :

quis vero scit, an non et ipse profectus cava in navi,
 longe ab-amicis pereat, errans, sicut Ulysses?

Sic etiam magis augeret laborem nobis :

bona enim omnia divideremus, domum vero tum
 illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.

Sic dixit : ille vero in-alte-lectum penum descendit pa-

tris,] amplum, ubi cumulatam aurum et æs jacebat,

vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :

ibique dolia vini veteris dulcis-potu

stabant, merum divinum potum in-se continentia,

ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses

domum reverteretur, etiam dolores multos passus.

Clausiles vero impositæ-erant fores accurate aptatæ,

bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque

erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,

Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.

Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :

Nutrix, æge jam mihi vinum in amphoris hauri

suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

κείνον οἰομένη τὸν κάμμορον· εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλφιστα χεῦον εὐρύραφεςσι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μνητράτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷα ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετύχθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅπποτε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδεται.
 Ἔμμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφῶς Εὐρύκλεια,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
 365 μούνος ἐὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὅπισσω,
 ὥς κε δόλῳ φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
 Ἀλλὰ μὲν αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος οὐδέ τί σε χρεῖ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλῃσθαι.
 Τῇ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 θάρσει, μαῖ· ἔπει οὗτοι ἄνευ θεοῦ ἤδε γε βουλῇ.
 Ἀλλ' ὁμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ἔτ' ἂν ἑνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροᾶ καλὸν ἰάπῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
 Αὐτὰρ ἔπει β' ὁμοσον τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορέουσιν ἄφρυσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἄλφιστα χεῦον εὐρύραφεςσι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πόλιν ὄψετο πάντη,
 καὶ ῥα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνάγει.
 Ἡ δ' αὖτε Φρονόιο Νόημονα φαίδιμον υἱὸν
 ἤτεε νῆα θοήν· ὃ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἡέλιος σκιδώοντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ὅπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὖσσελμοι φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἰσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 ἀθρόοι ἡγέρεθοντο· θεὰ δ' ὠτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἱμεναὶ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεοῖο·
 395 ἐνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλαυκὸν ὕπνον ἔχευεν,
 πλάζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐδὲν ὥρνωτο κατὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τοὶ εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 ἄλλ' ἴομεν, μὴ δηρὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginthi autem sint mensuræ molitæ frumenti farinæ.
 Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsiut :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patriæ cari, sicubi audiero.
 Sic dixit ; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta-est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero periit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; hæc vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] confide, nutrix : quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne flens corpus pulcrum lædat.
 Sic igitur dixit ; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit ;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus ;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva ;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 pocebat navem celerem ; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt ;
 statuitque in extremitate portus ; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur : deaque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad ædes Ulyssis divini ;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes ; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta-est cæsiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-ædibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsam :
 sed eamus, ne diutius differamus iter.

- 406 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἶχνια βαίνει θεοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
εἶδον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρχημοδώντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλέμαχοιο·
410 Δεῦτε, φίλοι, ἦϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσελμῳ ἐπὶ νηϊ
415 κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
420 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον λει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραν Ζέφυρον, κελᾶδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
θπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν.
Ἴσθον δ' εὐλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδθσαν·
ἔλκον δ' ἱστίᾳ λευκῇ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἄμφι δὲ κῆμα
στερὴρ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·
ἥ δ' ἔθεν κατὰ κῆμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
430 Δησάμενοι δ' ἄρα θπλα βοὴν ἂν νῆα μέλαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἴνοιο·
λεῖθον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰεγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διδὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν β' ἦγε καὶ ἡῶ πείρε κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἱν' ἀθανάτοισι φανείη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτῆμενον πτολιέθρον,
5 ἔξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμέλανας, Ἐνσίχθονι κυανοχαίτῃ.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
εἶατο, καὶ προῦχοντο ἑκάστοθι ἑννέα ταύρους.
Εὖθ' οἱ σπλάγγχ' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρὶ ἔκταν,
10 οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἱστίᾳ νηὸς ἔτισης
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἦρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρεὶ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
15 τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὅφρα πύθῃαι
πατρός, ὅπου κῆθε γαῖα καὶ δντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.
Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.

Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferta sunt in domo: mater vero mea neutiquam scit,
neque aliae ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.

Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.
Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considebant.
His vero secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.
Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultaunt.
Malum autem abiegnum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:
trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.
Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:
hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.
Quumque ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram,] statuerunt crateras, coronatos vino:
libabantque immortalibus diis sempiternis;
ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ filię.
Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

· ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.
Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.
Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statuerre, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.
Verum age nunc recta vaie ad-Nestorem equum-domitorem:

εἶδομεν ἥντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.
 Λίσσασθαι δέ μιν αὐτόν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·
 20 ψεῦδος δ' οὐκ ἔρρει· μάλα γάρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προσπτύζομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκνοῖσιν·
 αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἀλλὰ μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 ἀλλὰ δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 οὐ γέ θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθὺα βαῖνε θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἑδρας.
 Ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἰάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 δαῖτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὤπτων ἄλλα τ' ἔπειρον.
 Οἱ δ' ὥς οὖν ξείνους ἴδον, ἀβροοὶ ἦλθον ἅπαντες,
 35 χερσὶν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδρίασθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἔλθων
 ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἴδρυσεν παρὰ δαιτὶ,
 κῶεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν,
 πὰρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ ᾧ.
 40 Ὄνκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 χρυσείῳ δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσῆδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναῖην, κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·
 Εὐχεο μὲν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι·
 τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἦντήσατε δεῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἔπῃν σπείσης τε καὶ εὖξεται, ἥ θέμις ἐστίν,
 δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιθήδεος οἴνου
 σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἶομαι ἀθανάτοισιν
 εὐχέσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρώποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, διμηλική δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
 50 τούνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλειςον.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·
 χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένην ἄνδρϊ δικαίῳ,
 οὐνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλειςον.
 Αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·
 55 Κλυθι, Ποσειδάων γαῖήορχε, μηδὲ μεγάρης
 ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἰάσι κῦδος παζε·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,
 οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἡρᾶτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα·
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Ὡς δ' αὖτος ἡρᾶτο Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρεῖ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Νῦν δὴ καλλίον ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 70 ξείνους οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἔδωδής.
 Ὡς εἰπὼν, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in præcordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicit; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam-modo jam accedam, quoque-modo salutabo ipsum? neutiquam adhuc sermonum peritus-sum prudentium;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret; non enim puto te diis invitis natumque-esse enutritumque.

Sic igitur locuta prævit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat deæ. Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pistratus prope accedens, utrorumque prehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasydem, et patrem suum. Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est

Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi;

hujus enim in-epulas incidistis, huc profecti.

Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad-libandum; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines. Sed junior est, ætasque-ejus-eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini :

gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo-quod ipsi priori præbuerat aureum poculum.

Statimque supplicavit multa Neptuno regi :

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere hæc opera.

Nestori quidem omnium-primo et filiis gloriam præbe :

ac deinde ceteris da gratam remunerationem,

cunctis Pyliis, ob-inclytam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat;

dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex.

Eodemque ipso-modo supplicavit Ulyssis carus filius.

Hi autem ut assaraant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati-sunt cibo.

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?

ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μακιδῶως ἀλάλησθε,
οἶά τε λήιστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖτ' ἀλόνωνται
φυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;
75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα
θαρήσας· αὐτὴ γάρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο·
[ἢ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.]
Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
80 εἰρεαὶ ὀππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονίου ἐκλήλουμεν·
πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατὴρ δ' ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρναμένον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
πευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ δλέθρῳ·
κείνου δ' αὖ καὶ θλεθρον ἀπευθὰ θῆκε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὀππόθ' ὤλωλεν·
90 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἶτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ χ' ἐθέλῃσθα
κείνου λυγρὸν θλεθρον ἐνισπεῖν, εἰ που ὄπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
95 πλαζομένου· πέρι γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσειο μῆδ' ἐλεάρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦν τῆς ὄψεως. [σεύς,
Αἰσσομαι, εἴποτέ τοι τι πατὴρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
ῆς ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνήσασαι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας διζυρός, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμῳ ἀνέτλημεν μένος ἀσχετοὺ υἱέος Ἀχαιῶν,
105 ἢ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡρωεῖδᾶ πόντον
πλαζόμενοι κατὰ λήϊδ' ὅπῃ ἄρχειεν Ἀχιλλεύς,
ἢ δ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μαρναμέθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσοι ἀριστοί·
ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται Ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θείειν ταχὺς ἦδὲ μαχητής —
ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
πάντα γε μυθήσασαι κατανητῶν ἀνθρώπων;
115 οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμύμων
ἐξερέοις ὅσα κείθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρὶν κεν ἀνηθείς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ βράπτομεν ἀμφιέποντες
παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσε Κρονίων.
120 Ἔνθ' οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμωοθήμεναι ἀντήν
ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνὶ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτέον γε
καίνοιο ἔκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰσρόνοντα.
Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε εἰκοότες, οὐδέ κε φαίης
125 ἀνδρὰ νεώτερον ὧδε εἰκοτά μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam prædones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus est,
confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde sinus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Ithaca sub-Neio sita venimus;
negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
Patris mei famam latam inquirō, sicubi audiero,
divini Ulyssis audientis-animi; quem pridem aiunt,
una tecum pugnātem, Trojanorum urbem evertisse.
Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sæva morte:
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.
Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.
Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaria, neu miserescens;
sed probe mihi narres, utcunque tibi-contigit videre.
Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
sive quanta cum navibus per obscurum pontum
errantes ad prædam, quacunq̃ duceret Achilles;
sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
prælia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi:
illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
illic et Patroclus, diis belli auctor similis;
illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa
omnia enarraret mortalium hominum?
neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:
prius lædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses
omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
illius gnatus es; admiratio me tenet aspicentem.
Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
virum juniorem tantopere ipsi similiter loqui.

- Ἐνθ' ἦτοι εἷλας μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δέχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἔνα θυμὸν ἔχοντες, νόψ' καὶ ἐπιφρονὶ βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο.
130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπτήν,
βῆμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς·
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
Ἀργεῖοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφρων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
135 μῆνιος ἔξ ὁλοῦς Γλαυκῶπιδος ὀδρμποπάτρης,
ἦτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μὰ ψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον οἴῳ βεβαρῆότες υἷες Ἀχαιῶν —
140 μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγείραν.
Ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μιμνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνθάδανε· βούλετο γάρ ῥα
λαὸν ἐρυκακέειν, ῥέξαι θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, δ' οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
Ὡς τῷ μὲν χαλποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐκνῆμίδες Ἀχαιοὶ
150 ἤχῃ θεσπεσίῃ· δόξα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλῇ.
Νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισι· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο.
Ἦῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἔλα διαν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
155 Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὐθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἔπλεον ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
Ἦς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
160 οἴκαδ' ἐίμενοι· Ζεὺς δ' οὐπὼ μῆδετο νόστον·
στέγλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐτι δεύτερον αὐτίς.
Οἱ μὲν ἀποστρέφαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
ἀμψ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἱ μοι ἔποντο,
φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, δὲ κακὰ μῆδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδεὸς υἷος Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἑταίρους·
ὥψ' δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσθῳ δ' ἔκχευεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας·
170 ἡ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερ' ἔχοντες,
ἡ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡνεμόντα Μίμαντα.
Ἥτερόμεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν
δείξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
175 τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
Ὄρτο δ' ἐπὶ λιγύς οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἐχθυόοντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιστὸν
ἐννύχιαι κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πολλὰ ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.

At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum

Argivis : quia nequaquam prudentes neque justi
omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti-sunt,] ira ex pernicioso Minervæ forti-patre-natæ,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.

Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post cæ-*
nam,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)

sermonem proferebant, cuius gratia populum congregarant.
Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos

reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec-tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim *is*

populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;

stultus, neque istud noverat, quod *is* non persuasurus esset.
Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.

Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere hene-ocreata Achivi,

clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.
Per-noctem quidem dormivimus, perniciose mentibus cogi-

tantes] mutuo : in *nos* enim Jupiter parabat damnum mali.
Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,

resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens

illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem conscensis *navibus* vela-dabamus ; hæ autem

valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,

domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo

iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recur-
vis,] *qui* circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-consi-

liliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
Sed ego cum navibus confertis, quæ *me* sequebantur,

fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socius ;

sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :

utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;

an infra Chium, propter ventosum Mimantem.
Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis

ostendit, et jussit pelagus medium in Eubeam
secare, ut quam-celerime infortunium effugeremus.

Ortus-est autem stridulus ventus spirare : *naves* vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque

nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora *igni* imposuimus, pelagus magnum emensi.

- 180 Τέτρατον ἤμαρ ἦν, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ νῆας εἴσας
 Τυδείδew ἔταροι Διομήδεος ἱποδάμοιο
 ἕστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθην
 οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀΐναι.
 Ὡς ἤλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής· οὐδέ τι οἶδα,
 185 κείνων οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πύθομαι, ἥ θέμις ἐστὶ, δαήσεαι οὐδέ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγγεσιμώρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλάν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσγάγ' ἑταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δὲ οἳ οὔτιν' ἀπήύρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἑόντες,
 ὥς τ' ἤλθ' ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν δλεθρον.
 195 Ἀλλ' ἦτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερός ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφρονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὃς οἳ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὀρώω καλόν τε μέγαν τε—
 200 ἀλχιμος ἔσσι', ἵνα τίς σε καὶ ὀφιογόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
 ὀσρυσὶ κλέος εὐρύ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἶ γὰρ ἔμοι τοσσῆνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 ὅττε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἀλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλυσαν θεοὶ δλδον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης.
 210 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σθένε, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 215 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμψῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθὼν,
 ἥ ὅγε μόνος ἔων, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἴ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότε Ὀδυσσεύς περικυδέτο κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἶδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κῆδοιτό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ γέρον, οὐπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὁῶ·
 λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἐμοίγε
 ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἴ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σάωσαι.
 Βουλοῖμην δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἤμαρ ἰδέσθαι.

Quartus dies erat, quando in Argo naves æquales
 Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus *cursum* tenui ; nec unquam
 desit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius ; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati-sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 audivi, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitados,
 quos ducebat Achillis magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Pæantis illustrem filium :
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quamquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus-est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus-est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o Nestor Achivorum, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus-est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, quæ et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinatur dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus-est pati omnino.

Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 o amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quivis*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certo
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic velent.

Hunc vero rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servarit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et reditus diem videre,

ἢ ἑλθὼν ἀπολέσθαι ἐρέσιος, ὡς Ἀγαμέμνων
 235 ὦλε' ὑπ' Αἰγισθοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅππότε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα κηδόμενοι περ·
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ· ἐπεὶ περιόιδε δίκας ἥδ' ἐφρόνιν ἄλλων.
 245 Τρίς γάρ δὴ μιν φασὶν ἀνάσσειν γένε' ἀνδρῶν·
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰδῶν ἀλλεῖται εἰσοράσθαι.
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον
 250 Αἰγισθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
 Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνει κατέπεφνε;
 Τὸν δ' ἡμέτερος ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 τοίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖα πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶσαι, ὥς περ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντες Αἰγισθὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκλᾶς Ἄργεος· οὐδέ κέ τις μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες αἰόλους
 ἤμεθ'· ὃ δ' εὐκηλὸς μυχῶ Ἄργεος ἱπποδότοιο
 πολλ' Ἀγαμέμνονέην ἄλῃον θέλγεςκ' ἐπέεσσιν.
 265 Ἦ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνάνητο ἔργον αἰεὶ κίς,
 δῖα Κλυταιμνήστρῃ· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαυῇσιν·
 πᾶρ δ' ἄρ' ἔην καὶ αἰδοῦς ἀνὴρ, ᾧ πολλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδ' ἐκὼν, εἰρυσθαὶ ἀκοῖτιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδωκε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰδοῦν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 καλλίπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ἐνδὲ δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μηρὶ ἔκκε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματα τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἔμα πλέομεν, Τροίηνθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄχρον Ἀθηνῶν,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε,
 πηδάλιον μετὰ χειρὶ θεούσης νῆος ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ἐκ ἐκείνουτο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνήσαι, ὅππότε σπερχοῖατ' ἄελλαι.
 Ὡς δ' ἐνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὅρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν δ' ὄρος αἰπὺ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemno
 periit sub Ægisthi dolo et suæ uxoris.
 Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem ne dii qui-
 dem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *eum*
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, mœsti
 quidem:] illi vero non-amplius redivus verus, sed ei jam
 moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
 Nestorem: quoniam novit jura et prudentiam præ-aliis.
 Ter enim jam ipsum dicunt imperasse avis virorum:
 adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic:
 quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno?
 ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem
 Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multo præstantiorem.
 An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi
 errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
 profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.
 Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset
 Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus:

sane ei nec mortuo superfusus terram injecissent,
 sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,
 jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum
 deplorasset Achivarum: valde enim magnum molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina,
 sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis
 multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnebat facinus indignum,
 divina Clytæmnestra; mente enim utebatur bona:
 atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat
 Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,
 tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,
 dereliquit avibus capturam et prædam futurum:

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;
 multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,
 multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,
 perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,
 Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium
 Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo
 suis mitibus telis aggrediens occidit,
 clavum in manibus currentis navis tenentem,
 Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum
 nave gubernanda, quoties ingruébant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,
 ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum
 in navibus cavis, Malearum ad-montem excelsum

ἔξε θέων· τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρώπῃα Ζεὺς
 ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
 290 κύματά τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσιν.
 Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασεν,
 ἤχι· Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ βέεθρα.
 Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἄλα πέτρῃ,
 ἔσχατι τῇ Γόρτυνος, ἐν ἡροσιδέϊ πόντῳ·
 295 ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ,
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
 κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρέους
 300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρον ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' μὲν ἔνθα πολλὴν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἡλᾶτο ζὺν νηυσὶ κατ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Τόρρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοῖσι λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ἐπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρῆσοιο Μυκῆνης·
 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε διος Ὀρέστης
 ἀψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 310 μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθου·
 αὐτῇμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἀπο τῇλ' ἀλάησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας· ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 οὕτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγωσιν
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τυψίσῃν ὁδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 ἔλθειν· κείνος γάρ νένον ἄλλοθεν εἰλήλυθεν
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιστό γε θυμῷ
 320 ἔλθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἄελλαι
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἶωνοι
 αὐτότερος οἰχνεῦσιν, ἔπει μέγα τε δεινὸν τε.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, πᾶρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 325 πᾶρ δέ τοι ὕψος ἔμοι, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 ψεῦδος δ' οὐκ ἔρεε· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἡλῖος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσθε δὲ οἶνον,
 σέβρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοῖτοιο μεδώμεθα· τοιο γὰρ ὥρη.
 335 Ἦδ' ἄρ' ἑὸς φάος οἶχε' ὑπὸ ζόφον· οὐδὲ ἔοικεν
 δηθὰ θεῶν ἐν δαίτῃ θασασμένον, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ β' ῥα Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐδῆσάσης.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 340 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειδον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
 ei destinavit, stridulorumque ventorum flatum immisit,
 fluctusque tumidos, ingentes, aequales montibus.
 Illic disjunctis *navibus*, has quidem Cretæ admovit ;
 ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluentia.
 Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrans*
petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto ;
 hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
 lebat,] in Phaestum ; parvulus autem lapis magnum fluctum
 inhibet.] Hæc quidem eo venere : vix autem effugerunt mortem
 viri : at naves ad saxa *allisas* fregerunt
 fluctus : sed quinque naves cæreleis-proris
Ægypto admovit ferens ventusque et unda.
 Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
 errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.
 Interea vero ista *Ægisthus* molitus-est domi tristia,
 occidens Atriden : subactus-est autem populus sub illo.
 Septennium vero *is* imperavit divitibus Mycenis ;
 at octavo *anno* ei in-perniciem venit divinus Orestes
 retro ab-Athenis ; atque interfecit patris-occisorem,
Ægisthum dolosum ; qui illi patrem inclytum interfecerat.
 Atque hic quum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulcralem
 Argivis] matrisque invisæ et imbellis *Ægisthi* :
 eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
 plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.
 Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
 bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent
 bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.
 Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
 proficisci ; ille enim nuper aliunde venit
 ex iis hominibus, unde non speraret animo
 se rediturum, quemcunque primum abegerint procellæ
 in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves
 intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
 dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :
 sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
 aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
 in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.
 Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :
 mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.
 Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
 Inter-hos vero et dixit dea cæsis-oculis Minerva :
 O senex, profecto hæc recte dixisti :
 sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
 ut Neptuneo et aliis immortalibus
 ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus ; ejus enim hora *adest*.
 Jam enim lumen ivit sub occasum ; nec decet
 diu deorum in epulo sedere, sed abire.
 Dixit Jovis filia ; hi vero ausculturunt locutæ.
 Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt ;
 juvenes vero crateras coronarunt potu ;
 distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis ;
 linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ ὄν' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἄθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἄμφω ἰσθῆν κοιλὴν ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 346 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμείοιο ἐπὶ νῆα κλίοιτε,
 ὥστε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἢ πενιχροῦ,
 ᾧ οὔτε γλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 350 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ παρά μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θῆν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεὺς φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέγεται, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λήπωνται,
 355 ξείνους ξενίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὖ δὴ ταῦτα γ' ἔφησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὔτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἄμ' ἔβηται, ὅφρα κεν εὖδῃ
 360 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μελαινὰν
 εἶμι, ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἶπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες ἀμειλίχῃ μεγαθύμου Τηλεμάχου.
 365 Ἔνθα κε λεξαιμένη κοιλὴ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν ἀτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καυκύννας μεγαθύμους
 εἶμι, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τὸν ἔκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱέϊ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἳ τοὶ ἐλαφρότατοι θέειν καὶ κάρτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φῆν' εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἰδὲν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 εἰ δὴ τοὶ νέωι ὧδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις δδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ὦλθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῷ καὶ παιδίσσῃ καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τῇν τοι ἐγὼ βέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
 385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλὰ.
 Ἄλλ' ἔτε δῶμαθ' ἔκοντο ἀγακλυτὰ τοιοῦτον ἄνακτος,
 ἐξείους ἔκοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 390 Τοῖς δ' ὁ γέρων ἔλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν
 οἴνου ἡδυπύστοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὤειξεν ταμίῃ καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' ἡγέρων κρητῆρα κέρασασατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὖχετ' ἀποσπένδων, κοῦρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ ὄν' ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cuplebat animus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab-aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo,
 cui nec lenæ nec stragula multa *sint* in domo,
quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.
 At mihi sunt lenæ et stragula pulcra.
 Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi *mihi* in ædibus relinquantur,
 hospites qui-excipiant, quicunque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet
 Telemachum parere, quoniam longe melius sic.
 Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat
 tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram
 ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula.
 Solum enim inter illos seniores ine-profiteor esse ;
 at ceteri ob-amicitiam juniores viri nos comitantur,
 omnes æquales-ætate magnanimo Telemacho.
 Illic cubaverim cava in nave nigra,
 nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos
 ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,
 neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,
 deduc cum curru et filio : daque ei equos,
 qui tibi celerrimi *sint* currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit cæsiis-oculis Minerva,
 aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes.
 Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;
 Telemachique premit manum, verbumque dixit et elocutus-
 est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,
 siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 Non enim quisquam hic alius cælestes domos habitantium,
 sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,
 quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.
 At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam,
 ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :
 tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva.
 Illos autem præibat Gerenius eques Nestor,
 filios et generos, suas ad ædes pulcras.
 Sed postquam ad-ædes venerant inclytas regis,
 ordine sedebant per sediliaque sellasque.
 His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit
 vini dulcis-potu, quod undecimo anno
 aperuit proma, et operculum demisit :
 hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ
 supplicabat libans, filia Jovis ægidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οὐ μὲν κακχεύοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θεοίοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 400 πὰρ δ' ἄρ' ἑμμελίην Πεισίστρατον, δρχαμον ἀνδρῶν,
 δς οἱ ἔτ' ἠϊεὺς παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 406 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάρουθε θυράων ὑψηλῶν,
 λευκοί, ἀποστλιθόντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἔσκεν, θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ᾗδῃ Κηρὶ δαμειὶς Ἀϊδῶδες βεθήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' οὐδὲς ἀλλέες ἡγερέθοντο,
 ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεύς τ' Ἀρητὸς τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρως·
 πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοεικελὸν εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηθίνατ' ἐλδωρ,
 ὅρρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν ἱλάσομαι Ἀθήνην,
 420 ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίοδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὅφρα τάχιστα
 ἐλθῇσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπίθουκὸλος ἀνὴρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ' οἴους·
 425 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεια δεῦρο κελέσθω
 ἐλθεῖν, ὅφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένεν· αὐτοῦ ἀλλέες εἵπατε δ' εἰσω
 δμῳῇσιν κατὰ δώματ' ἀγαλνύτα δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσμένον ὕδωρ. [βοῦς
 430 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυσον ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νηὸς εἰσης
 Τηλεμάχου ἔταροι μεγαλήτορες· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 δπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
 ἀκμονά τε σφυρὰν τ' εὐπολήτον τε πυράγρην,
 435 οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιώσασα· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεύεν
 ἀσκήσας, ἱν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ διος Ἐχέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρη δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 ὄξυν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόβων.
 Περσεύς δ' ἀμύνων εἶχε· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ῥ' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἀγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere-fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc caelebs filiorum erat in ædibus.
 Ipse autem dormivit in-recessu domus excelsæ :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasymedes :
 his vero deinceps sextus Pisisstratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :
 Celeriter mihi, filii cari!, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquit vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclytam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpidam asferre aquam.
 Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave æquali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilia, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsi Aretus in floribus-cælati-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem cæsurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque prælibabat : multumque Minervæ
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conjici-
 ens.] Ac postquam precati-sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,
 feriit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

450 αὐγενίους, λῦσεν δὲ βοδὸς μένος· αἱ δ' ὀλοῦξαν
 θυγατέρες τε νοῦοι τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρουδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἵμα ῥύη, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς,
 αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ στήθεσσι γέρον, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβωλα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀδελοῖσιν ἐπειραν,
 ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀδελούς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λῶσεν καλὴ Πολυκάστη,
 465 Νέστορος ὀπλοτάτῃ θυγατρὶ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἄμφι δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 ἐκ β' ἀσάμινθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ' ὅγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυντ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
 475 Παιῖδες ἐμοί, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
 ζεύσθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλ' ἀνέκλυνον ἠδ' ἐπίθοντο·
 καρπαλίμως δ' ἔξευαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅφα τε οἷα ἐδουσι Διοτρεφέες βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσαστο δίφρον·
 παρ' ὅγε Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
 ἔς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἠνία λάζετο χερσίν· [δρῶν,
 μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέστην
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἄμφι ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφεὺς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνισιν ὀϊκνέειν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέστην.
 495 Ἰξον δ' ἐς πεδίον πυρρηφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 ἦγον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέας ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatae sunt
 filiaeque nurusque, et pudica uxor
 Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
 Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.
 Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus,] cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.
 Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera gu-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidae.
 Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.
 Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri praestantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.
 Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :
 Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit ; hi vero ei statim auscultaunt ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.
 Ac mulier prona panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.
 Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
 juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum,] reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :
 ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
 Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;
 [eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

- Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἷος ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνηρος υἷὲ πέμπειν·
 ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασσεν.
 10 Υἱὲ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἦγετο κούρην,
 ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερός Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἐτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἔρατεινὴν.
 Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερφερὲς μέγα δῶμα
 γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σπιν ἐμέλειπετο θεῖος ἀοιδὸς,
 φορμίζων· δοῖω δὲ κυδιστῇ τῇρ κατ' αὐτοὺς
 μολπῇ ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσον.]
 20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἵπῳ,
 Τηλέμαχος θ' ἦρωσ καὶ Νέστορος ἀγαλὸς υἷος,
 στήσαν· ὁ δὲ προμολὼν ἵδeto κρείων Ἑτεωνεύς,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀγχοῦ δ' ἱσταμένος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξείνοι δὴ τινα τῷδε, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 ἄνδρες δῶμα, γενεῇ δὲ Διὸς μεγαλοῖο ἔϊκτον.
 Ἄλλ' εἶπ', εἰ σφοδρῶν καταλύσομεν ὠκείας ἵππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα, Βοηθοῖδ' Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρὶν ἅτάρ μὲν νῦν γε παῖς ὥς νῆπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νῦν ξεινήϊα πολλὰ φαγόντες
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ διζύος. Ἀλλὰ λυ' ἵππους
 ξείνων, ἔς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ὀτρυνὸς θεράπωντας ἅμ' ἐσπέσθαι ἐοὶ αὐτῶ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώνοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππεϊσιν κάπησιν,
 παρ' δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρί λευκὸν ἔμειξαν·
 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡδὲ σελήνης,
 δῶμα καθ' ὑπερφερὲς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐς β' ἀσπμίνθους βάντες ἐυξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,

HOMERUS.

ODYSSEÆ IV.

Quæ in Lacedæmone facta.

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad ædes vero agebant Menelai gloriosi.
 Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filia eximiae, sua in domo.

Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum sponderat et annuerat se
 eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.

Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus ille imperabat.

Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,

qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,

e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,

ex-quo semel pepererat filiam amabilem,

Hermionen, quæ speciem habebat auræ Veneris.

[Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
 vicini atque amici Menelai gloriosi,

oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,

citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,

illo cantum auspicante, saltabant in medio.]

Hi autem in vestibulo adium, ipsique et equi,

Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius,

steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,

sedulus famulus Menelai gloriosi.

Ivit autem annuntiaturus per ædes pastori virorum,

propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :

Hospites en quidam isti *adsunt*, Jovis-alumne o Menelae,
 viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.

Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,

an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.

Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu,

antea : at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.

Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus

aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter

in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos

hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.

Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios

sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.

Hi vero equos quidem solverunt sub jugo sudantes :

et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,

apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :

currus autem inclinavunt ad parietes collucentes :

ipsos vero duxerunt in augustam domum ; hi autem videntes

admirabantur *euntes* per domum Jovis-alumni regis.

Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,

domum per excelsam Menelai gloriosi.

At postquam satiati-sunt videndo oculis,

ad labra descendentes perpoluta, laverunt.

Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo.

- 60 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἤδ' ἑλκυστῶνας,
ἐς βα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
νύψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
- 65 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμῇ παρέθηκε φέρουσα,
εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
[Δαιτρός δὲ κραιῶν πίνακας παρέθηκεν αἶφρας
παντοίων· παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
- 60 Σίτου θ' ἔπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
δείπνου πασσαμένῳ εἰρησόμεθ' ὅτινές ἐστον
ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων,
ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ Διοτρεφῶν βασιλῆων
σκηπτούγων· ἐπεὶ οὐ κα κακοὶ τοιοῦδες τέκοιεν.
- 65 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῶτα βοδὸς παρὰ πίονα ὄηκεν
ὅππ' ἐν χερσὶν ἔλδον, τὰ βὰ οἱ γέρα πάρεσσαν αὐτῷ.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
ὃς τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
- 70 ἄγγ' ἄνδρῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
Φράζεο, Νέστοριδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ,
χαλκῷ τε στέροπῃ καὶ δώματα ἡγήντα,
χρυσῷ τ' ἡλέκτρῳ τε καὶ ἀργύρῳ ἢ δ' ἐλέφαντος.
Ζηνὸς που τοιγὰρ γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
- 75 Ὅσσα τὰδ' ἀσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰς ὁρώντα.
Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνοτο ξανθὸς Μενέλαος,
καὶ σφεας φωνήσας ἔπειτα πετρόντα προσήυδα·
Τέκνα φίλ', ἤτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίξοι·
ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
- 80 ἀνδρῶν δ' ἢ κέν τις μοι ἐρίσσειται, ἢ καὶ οὐκί,
κτήμασιν· ἢ γὰρ πολλὰ παθῶν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
ἡγαγόμεν ἐν νηυσὶ καὶ ὄδοσιν ἔπειτα ἦλθον·
Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
Αἰθιοπίας θ' ἰχθυήν καὶ Σιδόνιους καὶ Ἑρεμβούς
- 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
Τρίς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
Ἐνθα μὲν οὐτε ἀναξ ἐπιδεῦς οὔτε τι ποιμὴν
τυροῦ καὶ κραιῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηγετανὸν γάλα θῆσθαι.
- 90 Ἔως ἐγὼ περὶ κείνα πολλὴν βίον συνάγειν
ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπεφνεν,
λάβρην, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
ὥς οὔτι χαίρων τοῖςδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
Καὶ πατέρων τάδε μέλλει· ἀκουέμεν, ὅτινες ὑμῖν
- 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
εἴ μάλ' αἰετῶντα, κεχανότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὡς ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
ναίειν, οἱ δ' ἀνδρες σοοὶ ἔμμεναι, οἱ τότε δλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἵπποδότοιο.
- 100 Ἀλλ' ἐμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων —
πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
παύομαι· αἰψὲρ δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο —

et laenas villosas circumjecerant ipsis atque tunicas :
in sellis consederunt hi juxta Atriden Menelaum.

Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
pulcro, aureo, super argenteo lebece,
ad-lavandum : juxtâque politam extendit mensam.
cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
[Coquus autem carniû lances apposuit elevatas
diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]

Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :

Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
cœnam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
hominum : non enim vestrorum genus oblivione periit pa-
rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
sceptriferaorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.

Sic dixit ; atque ipsis terga bovis pingua apposuit,
assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
Considera, Nestoride, meo carissime animo,
ærisque splendorem per domum sonorâ,
aurique, electricque, et argenti, atque eboris.
Jovis utique talis est Olympii intus aula.

Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.

Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :

Filii cari, cum-Jove quidem mortalium haud ullus con-
tenderit :] immortales enim hujus ædes et possessiones sum :
hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
adduxi hæc in navibus, et octavo demum anno veni :
ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
Æthiopsque adii, et Sidonios, et Erembos,
et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.

Ter enim ibi pariunt oves integrum per annum.

Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
casei et carniû, neque dulcis lactis :

sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.

Dum ego circa illa multas facultates colligens
errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.

Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perdidici
domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in ædi-
bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum perire
Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.

Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
(crebro in ædibus desidens nostris,
modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
quiesco : cita vero venit satietas tremendi luctus)

τῶν πάντων οὐ τόσσον οδύρομαι, ἀχύνμενός περ,
 106 ὡς ἐνός, ὅς τε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 μνωομένῳ· ἐπεὶ οὕτως Ἀχαιῶν τόσῳ ἐμόγησεν,
 ὅς σ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἥρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κῆδε' εἶσθαι, ἐμὸι δ' ἄχος αἰὲν ἀλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δῆρὸν ἀποίχεται· οὐδὲ τι ἴδμεν
 110 ζῶει δ' ἢ τέθνηκεν· οδύρονται νῦν που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐχέρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν εἶπε νεόν γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕψι μνον ὦρσε γόσιο.
 Δάχρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών [σας,
 ἀμφοτέρησιν χερσὶ· νόσθε δέ μιν Μενέλαος·
 μερμήριζε δ' ἐπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνηστῆραι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἑκαστὰ τε πειρήσαιτο.
 120 Ὡς δ' ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑφορόφοιο
 ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη χλίσιν εὐτυκτον ἔθηκεν·
 Ἀλκιππὴ δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἐδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἐναὶ ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτιῆς, θει πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσῆν τ' ἡλακᾶτην τάλαρον θ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλα κεκράαντο.
 Τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρέθηκε φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακᾶτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἐχουσα.
 Ἐζέτο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνους ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἤγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἑκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, οἵτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γὰρ πῶς τινὰ φημι εἰκοτά ὧδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰσρόωσαν —
 ὡς δδ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος υἱὸς εἰσεν,
 145 Τηλεμάχῳ, τὸν εἶπε νεόν γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πολέμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γυναι, ὡς σὺ εἴσεις·
 κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφ' ὑπερθέ τε χεῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ
 μυθεόμην ὅσα κείνος διζύσας ἐμόγησεν
 ἄμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἦδ' α·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι δδ' υἱὸς ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις·

horum omnium- causa non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius-gratia, qui mihi somnum inuisum-facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus-est,
 quanta Ulysses molitus-est et pertulit : huic autem destina-
 tum-erat] ipsi dolores ut-forent, mihi vero mæror semper gra-
 vissimus] de-eo, quoniam diu longe-abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus-sit : deflent certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natus in domo.

Sic dixit : huic autem ob-patrem desiderium excitavit fle-
 tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de-patre au-
 diens,] lænam purpuream oculis prætendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus ;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris sineret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte-lecto
 egressa-est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis.
 Huic autem ilico Adrasta sellam bene-factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lænæ :
 Phyllo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Ægyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulchra dona ;
 aureamque colum, calathumque infra-circinatum præbuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita-erant.

Hunc igitur ei ancilla Phyllo apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa-erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula :

Scimusne jam, Menelæe Jovis-alumne, quosnam hi
 hominum se-profiteantur venisse nostram domum ?
 Mentiar, an verum dicam ? jubet autem me animus.
 Non enim me ullum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem ;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis-est,
 Telemacho, quem reliquit recens natus in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulyssæ
 loquebar, quanta ille, ærumnas-patiens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 lænam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus-
 est] : Altride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius est vero, quemadmodum dicis ;

ἀλλὰ σάοφρων ἐστί, νειμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὧδ' ἔλθων τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαινεῖν
 160 ἄντα σέθεν, τοῦ νῦν θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ πρόηκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὴν ἐπεσθαι· ἐέλδeto γάρ σε ἰδίσθαι,
 ὄφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται ἡέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο
 165 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀοσητῆρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὃ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἶσ' ὅς κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοικεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἵκεθ', δὲ εἵνεκ' ἐμείο πολέας ἐμόγησεν ἀέθλου·
 καὶ μιν ἔφην ἔλθοντα φιλήσμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θεῶσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεὺς.
 Καὶ κέ οἱ Ἀργεὶ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 175 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἶ περὶ ναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντες τε τερπομένω τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσεσθαι θεὸς αὐτός,
 δὲ κείνων δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑπ' ἱμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστωρος υἱὸς ἀδακρύτω ἔγεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν δ' Ἥφους ἔκτεινε φαινήης ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἵναι
 Νέστωρ φάσχ' ὃ γέρων, δὲ ἐπιμνησαίμεθα σεῖο
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἔρποιμεν·]
 καὶ νῦν, εἰ τί που ἔστι, πίθοί μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέοπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἥως
 195 ἔσσειται ἡριγένεια· νειμεσσώμαί γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, δὲ κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τούτῳ νυ καὶ γέρας οἶον οἰζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιστος·
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἤντησ' οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλόχον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ'· ἔπει τόσα εἶπες, δὲ ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ δὲ προγενέστερος εἶη —
 τοίου γὰρ καὶ πατὴρ, δὲ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
 βεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧτε Κρονίων
 ὄλβον ἐπικλώσει γαμόντι τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἥματα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασχέμεν ἐν μεγάροιςιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχρυσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores habet de-patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliatores sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina :
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 præ aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidissem urbem, et ædes exstruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quæ circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur : nec nos
 aliud quicquam diremissem amantesque oblectantesque-nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed hæc quidem futurum-erat ut-invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit : his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata ;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus ;
 neque Nestoris filius absque-lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Auroræ interfecit splendide inclytus filius :
 huius ille recordatus verba alata dixit :

Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, et quando mentionem-faceremus tui :
 [ipsius in ædibus, et nos-mutuo alloqueremur :]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi ; non enim ego
 delector flens inter-cenandum : sed et Aurora
 aderit mane-genita : gravor quidem neutiquam
 deslere eum, quicumque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum : debes autem tu nosse : non enim ego
 congressus-sum, nec vidi : supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currendo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus-est flavus Menelaus :
 o amice : quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset :
 (talís enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris :
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in ædibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bello) esse optimos)

ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἑάσομεν, δὲ πρὶν ἐτύχθῃ·
 δόρπου δ' ἐξαυτίς μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χεύαντων· μῦθοι δὲ καὶ τῷθ' ἐπὶ περ ἔσονται
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 ὁτρύρῃς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 νηπενθές τ' ἄγολόν τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων.
 Ὃς τὸ καταβρόζειεν, ἔπην κρητῆρι μιγείη,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλῃ κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναῖη μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἰ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἷον
 χαλκῷ δηϊόων, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
 ἑσθλά, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν, ὦϊνος παράκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ· τῇ πλεῖστα φέρεϊ ζεῖδουρος ἄρουρα
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἑσθλά μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἱητρός δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ·
 ἀνθρώπων· ἢ γὰρ Παιήονος εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε κελευσέ τε οἰνοχοῆσαι,
 ἔξαυτίς μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἄτρεϊδῃ Μενελαε Διοτρεφές ἦδὲ καὶ οἶδε
 ἀνδρῶν ἑσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλῳ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοῖ· δύναιται γὰρ ἅπαντα —
 ἥτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάρῳσιν,
 καὶ μῦθοις τέρπεσθε· ἰοικότα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσοι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος εἰσιν ἄεθλοι·
 ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικέλῃσιν δαμάσας,
 245 σπείρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ ἰοικώς,
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πολὺν εὐρύαγυιαν·
 ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκεν,
 δέκτη, δὲ οὐδὲν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ ἱκέλος κατέδου Τρώων πολὺν. Οἱ δ' ἀδάκῃσαν
 250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἷᾳ ἀνέγνων τοῖον ἐόντα,
 καὶ μιν ἀνθρώπων· ὃ δὲ κερδοσύνην ἀλείεινεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λόεον καὶ χροῖον ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὤμοισι καρτερὸν ὄρχον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσιν ἀναφῆναι,
 255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναρχεῖ χαλκῷ,
 ἦθε μετ' Ἀργείους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Τρωαὶ λίγ' ἐκυκλουν· αὐτὰρ ἔμην κῆρ
 260 γαῖρ', ἐπεὶ ἦδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἀψ' οἰκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστανον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης,
 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θαλαμὸν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero fletum quidem sinamus, qui prius incidit :
 cenæ autem rursus memores-simus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane crunt
 Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.
 Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.
 Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :
 protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iræque - adversum, malorum oblivione-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
 ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
 ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.
 Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
 bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,
 Ægyptia ; ubi plurima producit alma terra
 medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
 ciosa :] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
 omnes] homines : sane enim Pæonis sunt ex-genere.
 Ac postquam immiserat, jusserratque vinum-infundi,
 denuo verbis excipiens *maritum* allocuta-est :
 Atride Menelae, Jovis-alumne, atque etiam hi
 virorum fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
 sane nunc convivamini, sedentes in ædibus,
 et sermonibus delectamini : convenientia enim narrabo.
 Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :
 sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi.
 Se ipsum plagis indecoris domans,
 pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 virorum hostium ingressus-est urbem latis-viis :
 alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
 mendico, qui nequitiam talis erat apud naves Achivorum :
 huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi *eum* igno-
 rant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
 et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.
 Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibisque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,
 non prius *me* Ulyssem inter Trojanos prodituram,
 quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :
 tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
 ivit ad Argivos : atque astutiæ *samam* reportavit multam.
 Ibi aliæ Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
 gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum : noxam vero desiebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mari-
 tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.
 Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἴδῃ μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 270 ὅϊον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Ὀῖον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἱππῶ ἐνὶ ξυστῇ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἀρίστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥλθεσ' ἐπειτα σὺ κείσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 δαίμων, δς Τρώεσιν ἐβούλετο κῦδος δρέξαι·
 καὶ τοι Διήφοβος θεοεικέλος ἔσπετ' ἰούση.
 Τρις δὲ περιστείλας κοῖλον λόγον ἀμφοφώσα,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἱσχοῦσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἥμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήμαεν δρμηθέντε
 ἡ ἐξελεόμεναι, ἡ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
 285 [Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν ὕες Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν
 κωλεμέως κρατερῇσι, σώωσε δὲ πάντας Ἀχαιοὺς·
 τόφρα δ' ἔρ', ὅφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀλγίων· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρῇ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅφρα καὶ ἦδη
 295 ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπύμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'. Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῶϊσι κέλευσεν
 δέμναι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθε ἐσασθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάας μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 δέμναι δὲ στόρεσαν· ἐκ δὲ ξείνουσ' ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντα,
 Τηλέμαχος θ' ἦρωσ καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 πᾶρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἴματα ἐσόμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἀντήν,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῖδι δαῦρ' ἤγαγε, Τηλεμάχ' ἦρωσ,
 ἐς Λακεδαιμόνα διὰν, ἐπ' εὐράα νῶτα θαλάσσης;
 δήμιον, ἢ ἱδίων; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἡλυθον, εἰ τίνα μοι κληιδόνα πατρός ἐνίσποις.
 Ἐσθίεται μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πλοῖνα ἔργα·
 θυμμενέων δ' ἀνδρῶν πλείους δόμος, ὅττε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis ,
 quale Ulyssis audiente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis caedem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans ,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem *tuam* assimilans uxoribus (*uxo-
 rum vocibus* .) At ego et Diomedes et divinus Ulysses ,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesiderenter robustis, servavitque omnes Achivos : *quem*
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.

Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lænasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus excelssæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab lu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

- 330 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλιπόδας ἑλικας βοῦς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέροβον ὕβριν ἔχοντες.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλησθα
κείνου λυγρὸν δλεθρὸν ἐνίσπειν, εἴ που ὀπωπας
ὀφθαλμοῖσι τιοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
- 335 πλαζομένου· περί γάρ μιν οἷζυρον τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδομένος μειλίσσο μῆδ' ἐλεείρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἢ ἐτι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
- 340 δῆμῳ ἐνὶ Τρώϊον, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερὸν ἄνδρ' ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνήθῃναι, ἀνάλικες αὐτοὶ ἐόντες.
- 345 Ὡς δ' ὁπότε ἐν ξυλόγῳ Ἐλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νηγενέας γαλαθηνούς,
κνημῖν ἐξερέησι καὶ ἀγκυα ποιήεντα
βοσκομένη, δ' ἔπειτα ἐλὼν εἰς γλῦθεν εὐνῇν,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐξῆκεν·
- 340 ὣς Ὀδυσσεύς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐξῆσει.
Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
τοῖος ἔων, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ Ἑρίδος Φιλομηλεΐδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
καδ' ὅτ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
- 345 τοῖος ἔων μνηστῆρῶν δμῖλῃσιεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' αἶ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρὲς εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἴπει γέρον ἄλιος νημερτής,
- 350 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιχεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμνῶντα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σπιν ἔρεξα τελέεσσας ἐκ τόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετιμῶν.]
Νῆσος ἔπειτα τίς ἐστι πολυκλύστῃ ἐνὶ πόντῳ,
- 355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δέ εἰ κελήπκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νῆς
ἤνυσεν, ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείησιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἰσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μελάν ὕδωρ.
- 360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἦματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὖροι
πνεῖοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἳ ῥά τε νηῶν
πομπῆς γίνονται ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
Καὶ νῦν κεν ἦτα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν δλοφύρατο, καί μ' ἐσάωσεν,
- 365 Πρωτόεις Ἰφθίμου θυγάτηρ, ἀλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ βα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
ἢ μ' οἶω ἔρβοντι συνήντεο νόσφιν ἐταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυόασκον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
- 370 Ἦ δ' ἐμεῦ ἄγχι στήσα ἔπος φάτο φωνήσεν τε·
Νηπίος εἰς, ὧ ξεῖνε, λίην τόσον, ἢ χαλῖφρων;
ἢ ἐκὼν μεθείεις, καὶ τέρπειαι ἀλγεα πάσχων,
ὧς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκειαι, οὐδέ τι τέκμωρ

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes caniuos bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, sicuti vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si inquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Aclivi :
horum nunc in hi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Me-
nelaus :] dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.

Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-collocarit recens-gentios, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert :
ita Ulysses illis durum fatum infert.
Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talibus, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavisum autem omnes Aclivi,
talibus cum-procis quoque congrederetur Ulysses :
omnes brevisque-vitæ fierent amarisque-nuptiis.

De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.

Et jam viatica omnia consumta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua earum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea : huic enim maxime sane animum commovi ;
quæ mihi soli reptanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis : urgebat vero ventrem fames.

Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque-est :
Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum lincum

εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων·
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἔρέω, ἥτις σὺ πέρ ἐσσι θεάων,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερούκομαι, ἀλλὰ νῦ μελλῶ
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδᾶα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἑλεύσεμαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔράμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτου, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἐμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἰ πῶς σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαδέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἑλεύσεαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι, Διοτρεφές, αἴ κ' ἐθελήσῃς,
 ὅττι τοι ἐν μεγάρῳσι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράξῃ σὺ λόχον θεοῖο γέροντος,
 μή πῶς με προῖδων ἢ προδᾶεις ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἄνδρϊ δαμῆναι.
 Ὡς ἔράμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἦμος δ' ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἄλός εἰσι γέρον ἄλιος νημερτής,
 πνοιῇ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὶ καλυφθείς·
 ἐκ δ' ἑλθὼν κοιμάται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολλῆς ἄλδος ἐξαναδῦσαι,
 πικρὸν ἀποπνέουσιν ἄλδος πολυθενθέος ὀσμὴν.
 Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγούσα, ἄμ' ἦοι φαινομένην·
 εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' ἐὺ κρίνασθαι ἑταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐσσελμοῖσιν ἄριστοι.
 410 Πάντα δέ τοι ἔρέω ὁλοφῶϊα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἐπείσιν·
 αὐτὰρ ἔπῃν πάσας πεμπάσσεται ἡδὲ ἰδῇται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεύς ὡς πώεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἔπῃν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνώμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἔρπετα γίνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἄστεμφεύς ἐγέμεν μᾶλλον τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῇ σ' αὐτὸς ἀνείρῃται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἐὼν, οἷόν κε κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρως· εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἑλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 425 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, θο' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἥϊα πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit: sed ego ipsam respondens allocutus-sum: eloquar tibi, quæcumque tandem es dearum, quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor immortales offendisse, qui cælum latum habitant. Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt) quisnam me immortalium impedit, et arceat ab-itinere, reditumque dic, ut per pontum profisciscar piscosum.

Sic dicebam: illa autem statim respondit, præstantissima dearum:] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo. Versatur quidam hic senex marinus verax, immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris totius fundos novit, Neptuno subserviens: huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse. Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere, ille tibi dicat viam et mensuras itineris, reditumque, ut per mare profisciscaris piscosum; ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis, quodcumque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit, absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit: at ego ipsam vicissim allocutus-sum: ipsa nunc explicata tu insidias divini senis, ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat: difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam; illa vero continuo respondit, præstantissima dearum:] enimvero ego tibi, hospes, has valde vere enarrabo. Quando sol in-medium cælum ascenderit, tunc e mari emergit senex marinus verax, flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-ctus:] egressusque decumbit sub specubus cavis: circa ipsum vero phocæ, progenies (s. pisces) pulcræ Halosyd-næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ, acerbum exspirantes maris perprofundi odorem. Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente, collocabo vos ex-ordine: tu vero diligenter elige socios tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt. Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis. Phocas quidem primum numerabit, et obibit: ac postquam omnes per-quinos-numeravit et inspexerit, cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium. Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis, tum deinde vobis curæ-sit roburque visque: illic vero tenete obcluantem et nitentem licet clabi. Omnia vero ut-fiat, tentabit, quæcumque in terra reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis: vos autem firmiter tenete, magisque premitte. Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis, talis apparens, qualem decubuisse videritis, tum vero desiste a-vi, solveque senem, heros: interroga vero, decorum quisnam te affligat; reditumque, ut per pontum profisciscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem. At ego ad naves, ubi stabant in arenis, ibam: multa vero mihi cor in-profundo-agitabat cuncti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίῃ νύξ·
 330 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θύνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦα, πολλὰ θεοὺς γονοῦμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 335 Τόφρα δ' ἄρ' ἦγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδάρτα· δόλον δ' ἐπειμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψατ' ἀλίησιν
 ἥστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 340 ἐξείης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόγος ἐπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φωκάων ἀλιοτρεφένων ὀλώτατος ὁδμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτει κοιμηθεῖν;
 ἀλλ' αὐτῇ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 345 ἀμβροσίην ὑπὸ ῥίνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα,
 ἡδὲ μάλα πνεύουσαν, ὀλεσε δὲ κήτεος ὁδμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοῖην μένομεν τετληότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἄλλος ἤλθον ἀολλῆες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 350 Ἐνδῖος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἄλλος, εὔρε δὲ φώκας
 ζατρεφείας· πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 355 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἥτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἡγυγένοιος,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψητέτηλον.
 Ἥμεῖς δ' ἀστεμευνέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
 360 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίατ' ὁ γέρων, ὀλοφύτα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνείρόμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἀτρείος υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἀέχοντα λοχησάμενος; τέο σε χρῆ;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 365 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσω ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέχμωρ[ε]ις;
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 δεῖς μ' ἀθανάτων πεδᾶς καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 370 νόστον θ', ὅς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰγθυόντα.
 Ὡς ἔφαμέν· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὦφελles Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ καλ' ἀναβαινέμεν, ὅρκα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο, πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 375 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διυπετέος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἑλθῇς ῥέξης θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 380 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλίσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cœnamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-patentis
 ivi, multum diis supplicans: atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens-detractæ: dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpisset marinis,
 sedebat expectans; nos autem valde prope venimus ipsam:
 ex-ordineque ea nos collocavit, iniecitque corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant: affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor:
 quis enim marinum apud cetum cubare-posset?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium:
 ambrosiam naribus unicuique supposuit afferens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane expectabamus patienti animo:
 phocæ vero e mari venere confertæ: ææ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesas: omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse: deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscebatur artis:
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est:
 Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus-sum:
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est:
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-a-dificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cœlum latum tenent:
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit: at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἡροεῖδ᾽ ἀπόντων
 Αἴγυπτόνδ' ἵναί, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 Ἄλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσον ἀμειβόμενος προσέειπον·
 485 Ταῦτα μὲν οὐτω δὴ τέλει, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λῖπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 ἥέ τις ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηὸς,
 490 ἡὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτί κ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐραε; οὐδέ τί σε γρὴ
 ἰδμεναι, οὐδὲ δαῖτῃαι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
 δὴν ἄκλαυτον εἶσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.
 495 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἄρχοι δ' αὖ δύο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρήσθα.
 Εἷς δ' ἐτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρείῃ πόντῳ.
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχρῆτμοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νῦν κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐχθόμενος περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερφίλον ἐπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγεῖν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος·
 αὖτί κ' ἔπειτα τρίαῖναν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραῖν πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μένει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 τῇ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφειζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀποβύλεν, ἐπεὶ πῖαν ἀλμυρὸν ὕδωρ.]
 Σὸς δὲ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σώσσε δὲ πόντια Ἥρη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τά κ' ἐμῆλλε Μαλειαῶν ὄρος αἰπὸ
 515 ἵξεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρον, μεγάλα στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν· οὐδὲ δώματα ναῖε Θυστήης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυσσιτιάδης Αἰγισθος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 520 ἅψ δὲ θεοὶ ὄρον στρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἔκοντο·
 ἥτοι δὲ μὲν χαίρων ἐπεβήσατο πατρίδος αἴης,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτῷ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν ῥα καθεῖσεν
 525 Αἰγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν,
 χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἔλαθοι παριῶν, μνήσαιοτο δὲ θούριδος Ἀλκίης.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελῶν πρὸς δώματα ποιμένα λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολὴν ἐφράσσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον εἰκόσι φῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πίνεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἵπποισιν καὶ ὄχρῳσιν, αἰετὰ μαρμερίζων.
 Τὸν δ' οὐκ εἰδὼτ' ἄλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
 535 δειπνίσσας, ὅς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus-sum :

Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra,

si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,

quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,

an aliquis perit morte inopinata, sua in nave,

aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam : ille vero me statim respondens allocutus-est :

Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet

scire, neque explorare meum animum; nec te puto

diu absque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.

Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relict;

duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum

in reditu perire : pugnae vero etiam tu interfuisti.

Unus autem adhuc alcubi vivus detinetur lato in-ponto.

Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-instructas.

Gyris eum primum Neptunus admovit,

petris magnis, et salvum-eduxit e-mari :

et sane effugisset mortem, etiamsi inavis Minervæ,

nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-

peccatum : dixit vel invitit diis se evitaturum magnos flu-

ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna auditit jactantem :

statim deinde, tridente sumto, manibus validis

percussit Gyræam petram, et abscidit ipsam :

et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit

mari : cui Ajax primum insidens valde percussus erat;

eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi periit, postquam biberat salsam aquam.]

Tuus vero utcunque effugit mortem frater et evitavit

in navibus cavis : servavit enim eum veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum

perventurus, tum vero ipsum abreptum procella

pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,

agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes

prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,

retro vero dii ventum verterant, et illi domum venerunt :

sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,

et osculabatur tangens suam patriam : multæ vero ab ipso

lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram

Hunc autem e specula conspexit speculator, quem constitue-

rat] Ægisthus dolosus eo ducens : promisit autem mercedem,

auri duo talenta : observabat vero hic in annum,

ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemno

strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturus ad ædes pasto-

ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-

chinam : electis per populum viginti viris optimis

constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-

rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,

cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.

Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit

convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad prææpe.

Οὐδέ τις Ἀτρεΐδew ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίοθου· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλίσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
540 ἦβελ' ἔτι ζῶειν καὶ δρᾶν φάος ἡλίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαῖον τε κυλινδόμενος τ' ἐκορέσθην,
δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρεῖος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελές οὔτω
κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσιν τινα δόμοιεν ἀλλὰ τάχιστα
545 πείρα, θπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶόν γε κίχῃσαι, ἥ κεν Ὀρέστis
κτεῖνεν ὑποθράμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃσαι.

ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
αὔτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἄχθυμένω περ, ἰάνθη·
550 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τοῦτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἀνδρ' ὀνόμαζε,
δστις ἐτι ζῶὸς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.

[ἡ δὲ θανὼν· ἐθέλω δέ, καὶ ἄχθυμένος περ, ἀκούσαι.]

ᾧς ἔφαμην· δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
555 υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐν οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκῃ

ἴσχει· δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπῆρετμοι καὶ ἑταῖροι,

560 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,

Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·

ἀλλὰ σ' ἐς Ἡλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης

ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθ'·

565 τῇ περ ῥῆίστη βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·

οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ' χειμὼν πολλὸς οὔτε ποτ' ὁμβρός,

ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντας ἀήτας

ᾧκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·

οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβροὺς Διὸς ἐσσι.

570 ᾧς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθέοις ἐτάροισιν

ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,

δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·

575 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

νῆας μὲν πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,

ἐν δ' ἱστούς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν εἴσῃς·

ἀν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθισον·

580 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἅλα τύπτον ἑρετμοῖς.

Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτιοι, Διυπετέος ποταμοῖο,

στήσα νέας, καὶ ἔρξα τεληέσσας ἑκατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν γόλον αἰὲν ἐόντων,

χεῖ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἱν' ἄσβεστον κλέος εἶη.

585 Ἰαῦτα τελευτήσας νέομην· δίδοσαν δέ μοι οὖρον

ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμοισιν,

ὄρρα κεν ἑνδεκάτῃ τε δυοδεκάτῃ τε γέννηται·

καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἄγλα δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui cum seque-
bantur,] nec quisquam Aegisthi; sed strati sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi confractum est carum cor;

flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus eram,
tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atrei fili, longo tempore indesinenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquod invenimus: sed ci-
tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.
Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
interfecit praeveniens: tu vero sepulturae occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus
rursus intra pectus, etiamsi mæsto, lætabatur:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi mæstus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:
filius Laertæ, in Ithaca aedes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.
Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelaë,
in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ
immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:

non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,
sed semper Zephyri argute-spirantes auras

Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis
ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,
cœnamque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus aequalibus:

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt;

ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Aegypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,
constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,
aggressi Agamemnoni tumulum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum
dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,
donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

600 τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὖξουν· αὐτὰρ ἔπειτα
 δώσω καλὸν ἄλυσον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
 ἀθανάτοισι, ἐμὲθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον τῷδ' αὖ
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
 605 Καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοίγ' ἀνεχοίμην
 ἥμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκήων —
 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπασσι τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρπομαι — ἄλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέη· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεις.
 600 Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω·
 ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξιόμαι, ἀλλὰ σοι αὐτῶ
 ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίῳ ἀνάσσεις
 εὐρέος, ὃ ἐνὶ μὲν λωτὸς πολλὺς, ἐν δὲ κύπειρον,
 πυροὶ τε ζεαί τ' ἡδ' εὐρυφύες κρί λευκόν.
 605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὗτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμῶν
 αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἵπποβοτόιο.
 Οὐ γάρ τις νήσων ἱππηλάτος οὐδ' εὐλείμων,
 αἴθ' ἄλλ' κεκλιταί· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 610 χειρὶ τέ μοι κατέρεξεν ἔσος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 «Λιμᾶτός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρον δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω δ' ἀλλίστον καὶ τιμηστάτον ἔστιν.
 615 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνεται·
 ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρην δέ εἰ Φαίδιμος ἦρας,
 Σιδονίων βασιλεὺς, θύ' ἐὸς δόμος ἀμφρακάλυπεν
 κείσέ με νοστήσαντα· τεινὸν δ' ἐθέλω τὸδ' ὀπάσσαι.
 620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεῖου βασιλῆος.
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
 σῖτον δὲ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμοι ἔπειπον.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
 625 Μνηστήρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, θύῃ περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσχα' ἀριστοί.
 630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγυθὲν ἔλθων
 Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἥ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἥε καὶ οὐκί,
 ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
 νῆά μοι οἴχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς,
 635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 ἀδμήητες· τῶν κέν τιν' ἑλασσάμενος δαμασάμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφρανον
 ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ που αὐτοῦ
 640 ἀργῶν ἢ μῆλοισι παρέμμεναι, ἥε συδῶτη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 νημερτές μοι ἐνίσπε, πότ' ὦχετο καὶ τίνες αὐτῶ
 κοῦροι ἔποντ'; Ἰθάκης ἐξάιρετο· ἥ ἐοὶ αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
 dabo pulcrum poculum, ut libes diis
 immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.
 Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
 sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
 vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
 oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
 in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.
 Donum autem, quodcunque mihi dederis, sit quod-recondi-
 possit ;] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
 hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
 lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
 triticumque, et far, ac late-germians hordeum album.

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratum :
 capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
 scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
 nis-pratis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
 supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
 manuque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
 atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.
 Donorum autem, quæcunque in mea domo recondita jacent,
 dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum est.

Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
 est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
 opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
 mus heros,] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illuc me in-reditu-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Convivatores autem in ædes ierunt divini regis :
 illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
 num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite intu-
 lerunt.] Sic illi quidem circa cœnam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
 in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
 Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ,
 principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
 His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
 Antinorum verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam non,
 quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
 navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa,
 Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ
 duodecim feminae, subtus autem muli patientes-operis
 indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim pu-
 tabant] in Pylum eum abiisse Neleiam, sed alicubi illic
 in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii fi-
 lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
 juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacane electi, an sui ipsius

θῆτες τε δμῳές τε; δυνάϊτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.
 645 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
 ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπήνυρα νῆα μελαιναν,
 ἧ ἐκὼν οἱ δῶκα, ἐπεὶ προσπύξαστο μύθῳ;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμιον ἀντίον ἠΐδα·
 αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 650 ὅππότε· ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίζῃ; χαλεπὸν κεν ἀνῆλθαι δόσιν εἴη.
 Κούροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
 οἱ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἄρχον ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, ἧ ἐθὼν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐώκει.
 655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα διὸν
 χθιζὸν ὑπὸ πτόνῳ· τότε δ' ἔμεινε νῆϊ Πύλονδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσαστο θυμὸς ἀγήνωρ,
 μνηστῆρες δ' ἀμυδὶς κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός,
 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμελαιναι
 πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετώντι εἴκην·
 Ὡ πόποι, ἧ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
 Τηλεμάχῳ, δόδῳ ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τούτων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὐτοῖς,
 νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς δλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκός· ἐταίρους,
 670 ὅφρα μιν αὐτὸν ἴοντα λοχίσσομαι ἠδὲ φυλάξω
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·
 ὥς ἂν ἐπισμυγερώς ναυτιλλεταί εἴνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον·
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἀπυστος
 μύθων, οὐς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπέυθετο βουλᾶς,
 αὐλῆς ἐκτὸς ἑὼν· οἱ δ' ἐνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελόπεια·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσῆύδα Πηνελόπεια·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἧ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσῆος θεῖοιο,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μῆδ' ἄλλοι· ὀμιλήσαντες
 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
 Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατακείρετε πολλόν,
 κτῆσιν Τηλεμάχῳ δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκει μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξάισιον οὔτε τι εἰπὼν
 ἐν δήμῳ; ἦτ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων,
 ἄλλον κ' ἐχθάρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώρει·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἰ γὰρ δὴ, βασιλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη.

mercenarii que servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, -
 utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
 an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est :
 ipse lubens ei dedi : quid fecerit etiam alius,
 quando vir talis, habens curas in-animo,
 petat? difficile negare præbitionem foret.
 Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
 illi eum secuti sunt; ac ducem ego conscendentem vidi
 Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in-omnibus similis erat.
 Sed hoc miror : vidi hic Mentorem divinum
 heri sub-auroram; tunc autem conscendit navem in-Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.

His vero utrisque percussus est animus generosus;
 proci autem simul consedere, et cessarunt a-certaminibus.
 Inter-eos vero Antinous fatus est, Eupitheii filius,
 dolens : furore autem multum præcordia circumfusa-nigro
 sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes-
 erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum-
 est] Telemacho, profecto hæc! dicebamus autem ei non
 perfectum-iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
 nave deducta, electisque per populum optimis.

Incipiet et ulterius malum esse : sed ei ipsi
 Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 ut eum ipsum venientem insidiis-excipiam, et observem,
 in freto Ithacæque Samique asperæ :
 ut cum-sua-perniciæ naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur :
 statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per-longum tempus fuit inscia
 sermonum, quos proci in mente profunde-cogitabant;
 præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 extra aulam quum-esset : illi vero intus consilium texebant.
 Ivit autem annuntiaturs per domos Penelopæ :
 hunc autem in limine venientem allocuta-est Penelope ;

Præco, cur vero te miserunt proci inclyti?
 an ut-dicas ancillis Ulyssis divini,
 a-labore ut-cessent, illisque ipsis convivium apparent?
 Ne ambientes me neque alio decedentes,
 ultimum et postremum nunc hic cœnent !

Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a-patribus
 vestris pridem audiistis, pueri quum-essetis,
 qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
 in populo? qui-utique est mos potentium regum,
 alium ut-oderit quis mortalium, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit :
 sed vester quidem animus et indigna facinora
 apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens :
 utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

Ἄλλα πολλὸν μεῖζόν τε καὶ ἀργαλειώτερον ἄλλο
 μνηστῆρες φράζονται, δ' μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν δέξει χαλκῷ,
 οἰκαδὲ νισσομένον· δ' δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούην
 ἐς Πύλον ἡγαθέην ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα διάν.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὅσσε
 705 δακρυόφι πλησθέν, θαλερῇ δέ οἱ ἐσχετο φωνή.
 Ὅψε δὲ δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 Κῆρυξ, τίπετ' ἐμοὶ παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεὼ
 νῶϊν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἴθ' ἄλως ἵπποι
 ἀνδράσι γίγνονται, περὶ οὓσι δὲ πολλὸν ἐφ' ὕγρην.
 710 Ἢ ἴνα μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λήπῃται;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 οὐκ οἶδ' εἰ τίς μιν θεὸς ὄρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
 θυμὸς ἐφωρμήθη ἱμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθῃται
 πατρός ἐοῦ ἡ νόστον, ἥ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
 Τὴν δ' ἄχος ἀμφοεῦθε θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δίφρῳ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἑόντων·
 ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυκμήτου θαλάμοιο,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δῶμαὶ μινύριζον
 720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί.
 Τῆς δ' ἀδινὸν γόδουσα μετηΐδα Πηνελόπεια·
 Κλυτε, φίλαι· περί γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
 ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἥδ' ἐγένοντο·
 ἥ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 725 παντοίῃσι ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος]
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
 νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπήτῶν ἀνηρεῖσαντο θύελλαι
 ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα.
 Σχέτλιαί, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
 730 ἐκ λεγέων μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 ὅππότε' ἐκεῖνος ἔβη κοίλῃ ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα,
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
 ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἴλεπεν.
 735 Ἄλλα τις ὀτρυνῶς Δολίον καλέσειε γέροντα,
 δμῶϊ' ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατήρ ἐτι δεῦρο κιούση,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅφρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
 εἰ δὴ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφ' ἡνάς
 740 ἐξελεῖται λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάσιν
 ὃν καὶ Ὀδυσῆος φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατὰ κτανε νηλεῖ χαλκῷ,
 ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
 745 Ἢ ἔδε' ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσ' ἐκέλευεν,
 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ· ἐμεῦ δ' ἔλτο μέγαν ὄρκον,
 μὴ πρὶν σοὶ ἔρεϊν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
 ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἄλλ' ὀδρῆναμένη, καθαρὰ χροῖ' εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 εἰς ὑπερῶν' ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν,

Sed multo majusque et gravior aliud
 proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
 Telemachum cogitant interficere acuto aere,
 domum revertentem; ille vero profectus est ad quaerendam
 patris famam] in Pylum sacram et in Lacedaemonem divi-
 nam.] Sic ait; illi vero ibi soluta sunt genua et carum cor :
 diu autem ipsam inopia-vocis tennit; atque ei oculi
 lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.
 Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :
 Præco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
 oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
 hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
 An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinquatur?
 Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
 haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
 animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
 patris sui aut reditum aut quoddam fatum obierit.
 Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
 Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque ani-
 plius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ-erant :
 verum super limine sedebat elaborati thalami,
 miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
 omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulæ.
 Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
 Audite, amicæ; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
 præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac natæ sunt :
 quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
 nunc rursus filium dilectum abripuerunt procellæ
 inglorium ex ædibus, nec de-abeunte audivi.
 Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquæque
 e lecto me suscitare, bene scientes animo,
 quando ille conscendit cavam navem nigram.
 Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
 sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris;
 aut me mortuum in ædibus reliquisset.
 Sed aliquis prompte Dolium vocet senem,
 ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc eunti,
 et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime
 Laertiæ hæc omnia assidens enarret :
 si forte aliquid ille in mente consilium texens
 progressus inter-cives deploret, qui cupiunt
 ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.
 Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
 puella cara, tu quidem me interface sævo aere,
 vel sine in domo; sermonem vero te non celabo.
 Noveram ego ista omnia; præbui autem illi, quæcumque ju-
 bebat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
 jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
 adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abuisse se rescivisses;
 quo ne flens corpus pulcrum læderes.
 Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὖχε' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
 ἡ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σάωσαι.
 Μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον οὐ γὰρ ὄϊω
 765 πάγχυ θεοῖς μακάρεσσιν γονὴν Ἀρκεισιάδῳ
 ἐχθέσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσειται, ὅς κεν ἔχῃσιν
 δώματα θ' ὑπερέρειά καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόνον, σχέθε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἡ δ' ὑδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 770 εἰς ὑπερῶν' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν·
 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἥρπτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μέυ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄρτυωνη,
 εἰποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεύς
 ἢ βοὸς ἢ διὸς κατὰ πίονα μηρί' ἔκην,
 775 τῶν νῦν μοι μῆνῃσαι, καὶ μοι φίλον ὕλα σάωσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκα κακῶς ὑπερηνορέοντας.
 Ὡς εἰποῦσ' ὀλοῦλε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρά σκυιόνετα·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 780 Ἡ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμυήστῃ βασιλείᾳ
 ἀρτύει· οὐδέ τι οἶδεν, ὃ οἱ φόνος ὤϊ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερβαλούς ἀλέασθε
 775 πάντας ὁμῶς, μή πού τις ἐπαγγελίῃσι καὶ εἰσω.
 Ἀλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἦραρεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' ἕλικοι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πάμπρωτον ἄλδς βένθοδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηϊ μελαίνῃ,
 ἡρτύματα δ' ἔρετμα τροποῖς ἐν δερματτινοῖσιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτρισαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήγῃ ὥρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἑσπερον ἐλθεῖν.
 Ἡ δ' ὑπερῶν αὖθι περιφρῶν Πηνελόπειά
 καῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἰδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 ὁρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείῃ.
 Ὅσσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν δαίῳ,
 δείσας, ὅπποτε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἀγῶσιν·
 τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπὶ λυθε νήδυμος ἕπνος·
 εὔδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λυθεὶν δέ οἱ ἄψα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναῖκι,
 Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
 τὴν Εὐμήλος ὅπου, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρμένην, γόοῦσαν,
 παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυδέντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληίδος ἱμάτια,
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδείε, Πηνελόπειά, φίλον τετιμημένη ἦτορ;
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔδωσι θεοὶ βραία ζῶντες

supplica Minervæ, filiae Jovis ægidem-tenentis :
 hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem afflige afflictum : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arceisiadæ
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul sitos pingues agros.
 Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
 fletu.] Ipea vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
 imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 si-unquam tibi ingeniosus in ædibus Ulysses
 aut bovis aut ovīs pingua femora adolevit :
 horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
 procos vero averte male superbientes.
 Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.
 Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat ; neque omnino novit, quod suo cædes filio parata-est.
 Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.
 Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :
 Mirifici, sermones quidem insolentes fugite
 omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.
 Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus
 sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus, elegit viginti viros optimos :
 profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.
 Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :
 ac malum imposuere et vela navi nigræ :
 aptaruntque remos vertebis in coriaceis ;
 [omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]
 arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.
 Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :
 illic autem coenam sumserunt, exspectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,
 cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,
 an ille a procis insolentibus domaretur.
 Quanta autem cogitat leo virorum in turba,
 timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :
 tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :
 dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.
 Ibi autem aliud cogitavit dea cæstia-oculis Minerva ;
 simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,
 Iphthimæ, filie magnanimi Icarii :
 quam Eumelus duxerat, in Pheris sedes habitans.
 Misti vero hanc ad domum Ulyssis divini,
 dum Penelopen lamentantem, flentem,
 compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.
 In thalamum vero ingressa-est ad seræ forum ;
 stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :
 Dormis, Penelope, caro afflicta corde ?
 nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίνει, οὐδ' ἀκάχησθαι· ἐπεὶ ῥ' ἐτι νόστιμός ἐστιν
 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
 ἥδ' οὐ μάλ' κνώσσοιο· ἐν δνειρείῃσι πόλυσιν·
 810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε
 πωλεῖ, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
 καί με κέλεαι παύσασθαι διζύος ἡδ' ὀδυνάων
 πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 815 παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καὶ] Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
 νυν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηός, [γος]
 νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδώς οὐτ' ἀγοράων.
 Τοῦ δ' ἐγὼ καὶ μᾶλλον οδυρόμαι ἤπερ ἐκείνου·
 820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεΐδια, μήτι πάθῃσιν,
 ἢ θγῇ τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἐν οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
 Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
 ἰέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·
 825 θάρσει, μηδέ τι πάγῃ μετὰ φρεσὶ δεΐδιθι λίην.
 Τοίη γάρ οἱ πομπὴς ἄμ' ἔσπετος, ἦντε καὶ ἄλλοι
 ἀνέρες ἤρσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
 Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' οδυρομένην ἐλαίρει·
 ἢ νῦν με προέηκε, τὲν τάδε μυθήσασθαι.
 830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
 εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κείνον οἴζυρόν καταλεξόν,
 εἴπου ἐτι ζῶει καὶ δρᾷ φάος ἡελίοιο,
 ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·
 οὐ μὲν τοι κείνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
 ζῶει δ' ἢ τέθνηκε· καχὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
 Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιᾶσθῃ
 ἐς πνοιάς ἀνέμων ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν
 840 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἱάνθη,
 ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.
 Μνηστῆρες δ' ἀναδάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν δρμαίνοντες.
 Ἔστι δέ τις νήσος μέσση ἄλλ' πετρήεσσα,
 845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
 Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
 ἀμφίδυμοι· τῇ τόνγε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσέως σχεδία.

Ἦος δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 ὤρνηθ', ἐν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 5 Τοῖσι δ' Ἀθηναίῃ λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσσεύς,

flere, neque afflicti : quoniam adhuc rediturus est
 tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
 suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
 ventitabas, quandoquidem valde procul ædes habitas :
 et me jubes cessare ab ærumna ac doloribus
 multis, qui me irritant in mente et in animo :
 quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
 nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
 puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
 Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
 et ob-hunc contrenisco et timeo, ne-quid patiat,ur,
 sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
 Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
 cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
 rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
 Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
 viri optarint *sibi* adesse (pollet enim),
 Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
 quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
 siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
 eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
 sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
 an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
 rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
 vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
 in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
 filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
 ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero conscensa *nave* navigabant humidas vias,
 Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
 Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
 media-inter Ithacamque Samumque asperam,
 Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
 utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Titihono
 surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
 ac dii ad-consessum conaidebant; inter illos vero
 Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
 Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἔδον ἐν δώμασι Νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτούχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς·
 10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσὺλα βέζοι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεύς θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνάσσει, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροις Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
 15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ παρά νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμιάσιν,
 οἴκαδε νισσόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκοῇ
 20 ἐς Πύλον ἡγαθήν ἡδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδόντων·
 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών· [γάρ —
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμφον ἐπισταμένους — δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπτετές ἀπονέονται.
 Ἡ βᾶ, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἡῦδα·
 Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελός ἐσσι·
 30 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται,
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὸν πολυδέσμου πῆματα πάσχων
 ἡματὶ κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίθωλον ἵκοιτο,
 35 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν·
 οἳ κέν μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλις ἐσθῆτά τε δόντες,
 πολλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 40 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ λῆϊδος αἴσαν.
 Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς υἱόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάχτορος Ἀργεифόντης.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαίαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐθέτο δὲ βάδδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὁμίματα θέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώνοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτατο κρατὺς Ἀργεифόντης.
 50 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάρῳ ὀρνιθὶ ἰοικώς,
 ὅς τε κατὰ δεινοῦς κολίπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
 ἰχθύς ἀγρώσσω, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ·
 τῷ ἱεὸς πολέεσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·
 55 ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐούσαν,
 ἐνθ' ἐκ πόντου βᾶς ἰοειδέος ἡπειρόνδε,
 ἦεν, ὅφρα μέγα στέος ἱκετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 ναίεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν ἐούσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρὸφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀσμὴ

HOMERUS.

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 sceptrifer rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.
 Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-
 mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-aliis nuntius es :
 Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,
 reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
 qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducuntque in nave caram in patriam terram,
 æsque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
 Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
 quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
 hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
 Pieriæ autem insistens, ex æthere incidit in-mare :
 festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
 quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venans, crebro alas sibi-mergit sanguine :
 huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem in focus magnus ardebat, procul vero odor

80 κέδρου τ' εὐκαέτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δδῶδει,
 δαιομένων· ἥ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσι' ὅπῃ καλῇ,
 ἰσὺν ἐποιοχόμενην, χρυσεῇ κερχίδ' ὕφαινεν.
 Ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφυκίε τηλεθώσα,
 κλήθρη τ' αἰγιόρος τε καὶ εὐδῶδης κυπάρισσος·
 85 ἔνθα δὲ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκωπῆες τ' ἱρηκῆς τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλῃαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηλεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώουσα, τεθήλει δὲ σταφυλῆσιν·
 90 κρήναι δ' ἐξείης πύσυρες βέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησῖαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἀλλυδὶς ἀλλῃ.
 Ἄμφι δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θηήσαστο ἰδὼν καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ᾗσιν.
 95 Ἐνθα στάς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐὼ θηήσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἦλθεν· οὐδὲ μιν ἀντην
 ἡγνοήσεν ἰδοῦσα Καλυψώ, δια θεάων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 100 ἀθάνατοι, οὐδ' εἰ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτεμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθήμηνος· ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ σιτοναγῆσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 105 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, δια θεάων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ, σιγαλόεντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρρατι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμνίζει.
 Αὐδὰ δ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνωγεν,
 110 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν.
 [Ἄλλ' ἔπει προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θεῶν.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλησασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἑρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πίνει καὶ ᾗσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.
 115 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
 καὶ τότε δὴ μιν ἐπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 120 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 ἱερά τε βέλουσι καὶ ἑξάιτους ἑκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπὼς ἔστι Διὸς νόον αἰγίοχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι.
 125 Φησὶ τοι ἀνδρὰ παρῖνα ὀϊζυρώτατον ἄλλον
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστῃ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῃ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔδησαν
 οἰκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 ἥ σφιν ἐπ' ὅρσ' ἀνεμὸν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 130 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθορον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κύμα πελάσσειν.]
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῆδ' αἴσα φιλῶν ἀπονόσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thyaëque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ædes habitat) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem neutiquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectus est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam comaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnabant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

- ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεάων,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἔστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 οὔτε θεαῖς ἀγάσασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμπαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, ἔτ' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόρρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ βρεῖα ζῶντες,
 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφνε.
 125 Ὡς δ' ὁπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἰσασα, μήτηρ φιλόττι καὶ εὐνῇ,
 νεῖω ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγῶσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τροπῆς βεβαῶτα
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα βοῆν ἀργῆτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἰκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἑσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνέμῳ τε φέρον καὶ κύμα πέλασεν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλόν τε καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔφρασκον
 θήσεις ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἄλῳσαι·
 ἐρρέτω, εἰ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνάγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δὲ μιν οὔπῃ ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλα' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 οὕτω νῦν ἀπόπειμα, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῖα μεγάλητορα πότνια Νύμφη
 150 ἦν, ἐπειδὴ Ζηῆος ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσε
 δακρυόφιν τέρποντο· κατεβητο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 ἴστων ὀδυρομένην, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἱάεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἀγχού δ' ἰσταμένη προσεφώνεε διὰ θεάων·
 160 Κἄμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδὲ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἥδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμύζω χαλκῷ
 εὐρείαν σχεδίην· ἀτὰρ ἱκρία πῆχαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡρωειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 εἰμῶτα τ' ἀμφιέσω· πέμψω δὲ τοι οὖρον ὀπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit: exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum, et ipsum compellans verbis alatis allocuta est:

Improbi estis, dii, invidi prae aliis!

qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.

Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora, tamdiu illi invidebatis dii facile viventes, donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum-Iasione pulcras-comas-habens Ceres, suo animo obsecuta, commixta-est amore et cubili, novalli in tertio; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesce.

Illum quidem ego servavi velis carinae innavigantem solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.

[Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii, ipsum vero hic ventusque ferens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutriebam, ac dicebam me facturam immortalem, et senii-expertem per-dies omnes. Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem aegidem-tementis] nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere; valeat, si eum ille impellit et ire jubet

pontum per infructuosum: dimittam vero ipsum nusquam ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructae, et socii, qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo, quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus-est internuntiis Argicida: sic nunc dimitte, Jovisque respice iram, ne-forte tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida:

ipsa vero ad Ulyssem magnanimum, veneranda Nympha, ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem: neque unquam oculi a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis aetas ob-redditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate

In specubus cavis, nolens apud volentem:

die vero in petris et litoribus sedens,

[lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]

pontum infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans eum allocuta-est nobilissima dearum:

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi actas consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam.

Verum age, lignis longis absclisis, compinge-tibi aere latam ratem: ac tabulata fige in ea alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum

imponam animo-gratum, quae tibi famem arceant:

vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

οὐ κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἱκηαι,
 αἶ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 170 οἳ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεά, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν,
 ἥ με κέλεαι σχεδὴν περάν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 175 δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἔισαι
 ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιβαίην,
 εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 180 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυψώ, δια θεάων,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥ δὴ ἀλιτρός γ' ἔσαι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
 οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 185 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
 ὄρκος δεινότητάς τε πέλει μακάρεςσι θεοῖσιν,
 μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσ' ἂν ἐμοὶ περ
 αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖώ τόνον ἴκοι.
 190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσκιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο δῖα θεάων
 καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἴγνια βαῖνε θεοῖο.
 Ἴξον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἡδὲ καὶ ἀνὴρ·
 195 καὶ ῥ' ὃ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ ὀρόνου, ἐνθεν ἀνέστη
 Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
 ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἐδουσιν.
 Αὐτὴ δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θεοῖο·
 τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην ὀμφαί καὶ νέκταρ ἔθικαν.
 200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψώ, δια θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵναί· σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
 Εἴγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσα τοι αἴσα
 κήδ' ἀναπλήσται, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
 ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 ἀθάνατός τ' εἴης· ἱμερόμενός περ ἰδέσθαι
 210 σὴν ἄλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἡματα πάντα.
 Οὐ μὲν ἦν κείνης γε χειρὶν εὐχομαι εἶναι,
 οὐ δέμας, οὐδὲ φῦν'· ἐπεὶ οὐπώκ οὐδὲ ἔοικεν
 θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 215 πόντα θεά, μή μοι τόδε χέω· οἶδα καὶ αὐτός
 πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
 εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθος τ' εἰς ἀντα ἰδέσθαι·
 ἥ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἡματα πάντα
 220 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμαρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις βράϊσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
 si modo dii voluerint, qui coelum latum habitant,
 qui me potiores sunt in-cognoscendoque perficiendoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimis-
 sionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem mar-
 ris,] horrendamque difficilemque; quam neque navēs æquales
 veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum,
 manumque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens;
 qualem jam hunc sermonem induxisti in-animum proloqui.
 Sciat nunc hoc Terra et Coelum latum superne,
 et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum
 jusjurandum gravissimumque est beatīs diis :
 non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud.
 Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem
 ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesseret.
 Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi
 animus in præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum
 celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ.
 Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir :
 et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat
 Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum,
 ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt.
 Ipsa vero e-regione sedit Ulyssidis divini;
 ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt.
 Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam saturati sunt cibo et potu,
 inter-eos inde sermones exorsa est Calypso, nobilissima dea-
 rum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 siccine vero domum caram in patriam terram
 protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus.
 Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est
 dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias,
 certe hic manens apud me hanc domum custodires,
 immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi
 tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes.
 Nequaquam certe illa inferiorem me-profiteor esse,
 nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet
 mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse
 omnia omnino, quod te prudens Penelope
 forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu :
 illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers.
 Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus,
 domumque redire, et reditus diem videre.

Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

- τλήσονται, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
ἤδη γὰρ μάλα πολλὸν ἔπαθον καὶ πολλὴ ἐμόγησα
κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τὸδε τοῖσι γενέσθω.
- 225 Ὡς ἔφατ'· ἡελίος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
ἐλθόντες δ' ἄρα τῷγε μυχῶ σπείους γλαφυροῖο,
τερπέεσθην φιλόττηι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
- Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
- 230 αὐτὴ δ' ἀργύφρον φῆρος μέγα ἐννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυῖ
καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
καὶ τότε Ὀδυσσεὶ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
- Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
235 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
στελεῖον περικαλλὲς ἐλαῖνον, εὖ ἐναρπρός·
δῶκε δ' ἐπειτα σάππαρον εὖροον ἥρχε δ' ὁδοῖο
νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
κλήθρη τ' αἰγείρος τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
- 240 αὐὰ πάλαι, περίκηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.
- Αὐτὰρ ὁ τάμεντο δοῦρα· οὓς δὲ οἱ ἦνυτο ἔργον.
Εἰκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκῃσιν δ' ἄρα χαλκῷ,
- 245 ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.
Τόφρα δ' ἐνεῖκε τέτρετα Καλυψῶ, διὰ θεάων·
τέτρηθεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισιν·
γόμοφοισιν δ' ἄρα τήγγε καὶ ἄρμονίῃσιν ἄρηνεν.
- Ὅσπον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνήρ
250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσπον ἐπ' εὐρείαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.
- Ἰκρία δὲ τήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,
ποιεῖν ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγχενίδεσσι τελεύτα.
Ἐν δ' ἴστων ποιεῖ καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῷ·
- 255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰθύνει.
Φράζε δὲ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσίνῃσιν,
κύματος εἴλαρ ἔμει· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἐνεῖκε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
ἵστιά ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
- 260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγγε κατεῖρυσεν εἰς ἄλα διάν.
- Τέτρατον ἤμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
εἰματὰ τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
- 265 Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν εὔηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἡία
χωρύκῃ· ἐν δὲ οἱ ὅψα τίθει μενοεικέα πολλά·
οὔρον δὲ προήκειν ἀπὸ τήμονά τε λιάρων τε.
- Γηθόσυνος δ' οὐρῷ πέτας' ἵστία διος Ὀδυσσεύς.
- 270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήντων,
ἤμενος· οὐδέ οἱ βπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
Πηλιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὅψα δύνοντα Βωώτην,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ Ἀμαζαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν,
ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει,
- 275 οἷη δ' ἀμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustinentem-ærumbarum animum :
jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebræ supervenerunt :
profecti autem hi in-secessu spelunçæ cavæ
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
continuo quidem lænamque tunicamque induit Ulysses :
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulcræ, auream : capitique imposuit calyptram :
et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat viæ
insulæ ad extremam-oram, ubi arbores proceræ creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores proceræ creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebat ligna ; celeriterque ei perciebatur opus.
Viginti autem dejecit arbores omnes, duxque inde ære,
lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingessit ma-
teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.

Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam viatica
in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, διὰ θεάων,
 ποντοπορευόμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἡμᾶτα ποντοπορευέων,
 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιδόντα
 280 γαίης Φαιήκων, οἳ τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῶ·
 εἶσατο δ', ὡς ὅτε βινὸν ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἔξ Αἰθίοπων ἀνίων κρείων Ἑνοσίχθων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἶδεν· εἶσατο γάρ οἱ
 πόντον ἐπιπλώων· ὃ δ' ἐχώσατο κηρόβι μᾶλλον,
 285 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβόλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἄμψ' Ὀδυσσῆϊ, ἐμείο μετ' Αἰθιοπέσσιιν ἰόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἴσα
 ἐκρυγέειν μέγα πείραρ οἴζυος, ἥ μιν ἰκάνει·
 290 ἄλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἑλάν κακότητος.
 Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρῖαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἄελλας
 παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσι κάλυπεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν νύξ.
 295 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπασε Ζέφυρός τε δυαχὴς
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
 300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 ἥ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 ἄλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἷοισιν νεφέεσσι περισσέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρος.
 Τρικμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετραχίς, οἱ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὴ ἔγων· ὄφελον θανέειν καὶ πτόμον ἐπισπεῖν
 ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλείστοι χαλκήρεα δοῦρα
 310 Τρώες ἐπέβριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
 Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶναι.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.
 315 Ἴηλε δ' ἀπὸ σχεδὴς αὐτὸς πέσε· περὶ δὲ πηδάλιον δὲ
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἰστὸν ἔαζεν
 δεινὴ μισγομένην ἀνέμων ἑλθοῦσα θύελλα.
 Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπικρίον ἔμπασε πόντῳ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολλὸν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 320 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρμῆς.
 Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψώ.
 Ὅψε δὲ δὴ ῥ' ἀνέδω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικράν, ἥ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς σχεδὴς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
 325 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς·
 ἐν μέσση δὲ καθίζε, τέλος θανάτου ἀλείνων.
 Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέσῃιν ἀκάνθας
 αἶα πεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
 ponto-navigare ad sinistram manum habentem.
 Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
 decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
 terræ Phæacum, qua proximum erat illi :
 apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
 procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
 in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :
 quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni! profecto jam statuerunt dii aliter
 de Ulysse, me apud Æthiopas absente :
 et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
 effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
 sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subiturum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
 manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
 omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
 terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.

Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
 et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.

Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum.

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?

Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :
 quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
 nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia per-
 ficiuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
 Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
 omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
 tium.] Ter-beati Danai et quater, qui tunc perierunt
 Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obiissem,
 die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
 Trojani injecerunt circa Peliden mortuum.
 Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
 sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
 horrendum irruens, et ratem circumrotavit.

Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
 e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
 horrenda commixtorum ventorum irruens procella.

Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.

Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
 tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.

Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
 Sero vero tandem emersit, et ore evomit salsuginem
 amaram, quæ ei multa a capite defluebat.

Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
 sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
 in medio autem consedit, finem mortis evitans.

Hanc autem forebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
 rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
 per campum, densæ autem inter se cohærent :

330 ὡς τὴν ἄμ πελάγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρῇ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἴλασκε δῶκαιν.
 Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
 335 νῦν δ' ἄλως ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἦ β' Ὀδυσσῇ ἐλέησεν ἁλῶμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 Ἴξε δ' ἐπὶ σχεδῆς πολυδέσμου ἑῖπέ τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἑνοσίχθων
 340 ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μεναίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδύς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι·
 κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεςσι νῶν ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μῶϊρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δέ, τότε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δόος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπην χεῖρεςσιν ἐφάψαι ἡπείροιο,
 ἄψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμηριξε πολὺ τιλας διος Ὀδυσσεύς,
 355 ὅχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὐτὲ
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδῆς ἀποθῇναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπω πείσομαι· ἐπεὶ ἐχὰς ὀφθαλμοῖσιν
 γαίαν ἐγὼν ἰδοῦμαι, ὅθι μοι φάτο φέξιμον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἄρμονίῃσιν ἀρήρη,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἔπην δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήσοι· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 365 Ἐὼς δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἑνοσίχθων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἡἴων θημῶνα τινάξει
 καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαίνει, κελυθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλλ' ἀπῆκεσε, χεῖρε πετάσας,
 375 νηχόμεναι μεμαῶς· ἴδε δὲ κρείων ἑνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δὴν μυθήσατο θυμόν·
 Οὐτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἁλῶ κατὰ πόντον,
 εἰσέκει ἀνθρώποισι Διοτρεφέσσι μιγείης·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἑλοῖπα ὀνόσσεσθαι καχότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους,
 ἕμετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματα ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδθησε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.
 Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita-erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata-est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :
 Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat ?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omaino sic fac ; videris autem mihi non despere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque ; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalē : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 peras.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum to-avertas.
 Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :
 Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum *alius*
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi *hoc* esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint,
 tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius.
 Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctus Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens ;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso ;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus ; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :
 Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.
 Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos ;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ ædes sunt.
 Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνήθηται ἅπαντας·
 385 ὥρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι φιλήρετμοισι μιγείη
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἔνθα δ' ὡς νύκτας δύο τ' ἡμέατα κύματι πηγῶ
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσειτ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦδ' ὥς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμίη· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἶσιδε γαίαν,
 ὅζυ μάλ' ἀπείδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος βίσιος παίδεσσι φανήη
 395 πατὴρ, ὃς ἐν νούσῳ κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηκόμενος, συγερὸς δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τότε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν εἴσατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἡλείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόθει γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἡλείριοιο
 δεινὸν ἔρευγόμενον· εἰλυτο δὲ πάνθ' ἄλδος ἄγχη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὅχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἄλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θν' μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαίαν ἀελλπτεῖα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαΐτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἐκθασίς οὔπη φαίνειθ' ἄλδος πολιοῖο θύραζε·
 ἐκτοσθὲν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λίσσῃ δ' ἀναδέδρουσε πέτρῃ·
 ἀγχισθῆς δὲ θάλασσα, καὶ οὕτως ἔστι πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
 415 μήπως μ' ἐκθαίνοντα βάλη λίθαι ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάξαι, μελέη δὲ μοι ἔσσεται ὀρμή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήσομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἥϊόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὴ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρη, βαρέα στενάχοντα·
 ἡ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσέυη μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλδος, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτης·
 οἶδα γὰρ ὡς μοι δώδυσται κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Ἔως δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δὲ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν.
 Ἔνθα κ' ἀπὸ ῥίνου δρύφθη, σὺν δ' ὀστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐπασσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰως μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δὲ μιν αὖτις
 πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δὲ μιν ἐμβαλε πόντω.
 Ὡς δ' ὅτε πούλυποδος θαλάμης ἐξεκκομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λαΐγγες ἔχονται·
 ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥίνοι ἀπέδρυνον· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπέρμορον ὤλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνῃ δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopilos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.

Ut autem quum grata vita filiis appareret
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.

Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-couscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.

Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque accer-
 sus ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetraui,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa acuta, circumque se-attollit fluctus
 fremit impetuosus, lævisque se-attollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus albrapiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litora-que obliqua, portus-que maris,
 vereor, ne me rursus albrapiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutem laceratus, simulque ossa contractus-fuisset,
 nisi in mentem ei hoc indidisset dea cæsis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruens prehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis.
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluus autem *fluctus* ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injecit ponto.
 Sicut vero quum polyphi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter-fatam periisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsis-oculis Minerva.

Κύματος ξαναδύς, τάτ' ἐρεύγεται ῥηπειρόνδε,
 νῆχε παρῆς, ἐς γαίαν δρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 440 ἡϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἴξε νέων, τῇ δὴ οἱ ἐέλσато γῶρος ἀριστος,
 λείος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὗξато δν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθι, ἀναξ, στίς ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπιάς.
 Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἱκται ἀλῶμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε βρόν, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' ἐλάειρε, ἀναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐδὼν βρόν, ἔσχε δὲ κύμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χεῖράς τε στίβαράς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 455 Ὡδε δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κήκη πολλή
 ἂν στόμα τε ρινάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἀπνευστος καὶ ἀναυδος
 κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἶνος ἱκάνεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μεθήκεν·
 ἀψ' δ' ἔφερεν μέγα κύμα κατὰ βρόν. Αἶψα δ' ἄρ' Ἴνῳ
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζειδῶρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 465 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μῆκιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἄμυδις στίβῃ τε κακῇ καὶ θῆλος ἔέρση
 ἐξ ὀλιγηπελῆς δαμάσῃ κεκαφῆότα θυμόν·
 αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡῶθι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὸν ἀναβῆς καὶ δάσκιον ὕλην,
 θάμνωις ἐν πυκνιοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθέη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δαίδω μὴ θήρῃσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασσато κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ δ' ἴμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὔρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνωις,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμῳ διὰ μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν,
 480 οὐτ' ὄμβρος περάσσκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβασίς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
 δύσεται· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν
 εὐρείαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιθα πολλή,
 ὅσσον τ' ἡ δῶα ἡεῖς τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
 485 ὥρη χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτρο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἀλλοθεν αὔοι·
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοις καλύφατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 tibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litora obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 laevis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:
 Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.

Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicumque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.

Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflicto-erat caro corde.

Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deae,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem *illam* ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero [no] suscepit *eam* manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] junco incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:

Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?
 Si quidem in fluvio gravem *per* noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animum:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me dimittat
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.

Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum *ea* sæviret.
 Illa quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὀμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσεις τάχιστα
δυσπονέος καμάτω, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεὺς ἀφίξις εἰς Φαίακας.

Ὡς δ' μὲν ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνῷ καὶ καμάτῳ ἀρηνέμενος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγχού Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηναρέοντων,
οἳ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἀγε Ναυσίθοος θεοειδὴς,
εἶπεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκάς ἀνδρῶν ἀλφειστάων·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηὸς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη Κηρὶ δαμείας Αἰδόσδε βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἤρχε, θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μητιόωσα.
15 Βῆ δ' ἵμεν ἐς θαλάμῳ πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ
κοιμαῖτ', ἀθανάτησι φυχὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο·
παρδὲ δὴ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαιεῖναι.
20 Ἦ δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
ἥ οἱ ὁμηλικὴ μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Ναυσικάα, τί νύ σ' ὥδε μεθήμονα γέινατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι κείται ἀχλύδεα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἐστίν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
ἐννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἳ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἵομεν πλυνέουσιν ἅμ' ἡοὶ φαινομένην φιν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔσομαι, ὅφρα τάχιστα
ἐντύναται· ἐπεὶ οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσειαι.
Ἦδὲ γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπὶ τρυφῇ πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ,
ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγησιν
ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολλὸν κάλλιον ἢ ἐπὶ δεσσιν
40 ἔργεσθαι· πολλὸν γάρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόληος.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλύμπόνδ', ὅθι φασι θεῶν ἔδος ἀσφαλές αἰεὶ
ἔμμεναι· οὗτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὗτε ποτ' ὁμβρῷ
δεύεται οὗτε χιῶν ἐπιπιλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
45 πέπταται ἀνέμελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀγλή·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtegens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperca,
prope Cyclopes, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumduxit urbi, et edificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratii pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ-erant splendidi-
dæ.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendide ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor, ut celerrime
hec instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui velat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῶ ἐνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.

Ἐνθ' ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέρραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' ἦως ἦλθεν εὐθρόνος, ἥ μιν ἔγειρεν
Ναυσικάαν εὐπεπλον ἄφαρ δ' ἀπθαύμασ' ὄνειρον.

50 Βῆ δ' ἱμεναὶ κατὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγεῖλαι τοκεῦσιν,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ κινήσας το' ἐνδόν ὄντας.

Ἦ μιν ἐπ' ἐσχάρη ἦτο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
ἐρχομένην ξυμβέλητο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας
55 ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Ἦ δὲ μάλ' ἀγχι στήσα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην
ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἶματ' ἄγωμαι
ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι ῥεμπυωμένα κεῖται;

60 καὶ δέ σοι αὐτῷ εἴοικε μετὰ πρώτοισιν ὄντα
βουλὰς βουλεύειν καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα.

Πέντε δέ τοι φίλοι ὕες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν,

οἱ δὲ ὀπιόντες, τρεῖς δ' ἡῖθεοι θαλέθοντες·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλωσι νεόσλυτα εἵματ' ἔχοντες

65 ἐς χορὸν ἔργεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμνηεν.

Ὡς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομήναι
πατρὶ φίλῳ· ὃ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μῦθῳ·

Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε ταυ ἄλλου.

Ἔργου· ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
70 ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὶν ἀραρυῖαν.

Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἀμαξαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην
ὤπλεον, ἡμιόνους δ' ὕπαγον ζευγὰν θ' ὕπ' ἀπήνη·

κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν,

75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐϋξέστῳ ἐπ' ἀπήνην·

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν

παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' ὄϊνον ἔχευεν

ἄσκη ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπέθηκετ' ἀπήνης —

δῶκεν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,

80 εἰὼς χυτλώσαιο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Ἦ δ' ἔλαβεν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,

μάστιξεν δ' ἑλάν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖν·

αἱ δ' ἄμωτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,

οὐκ οἶον ἄμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἴκοντο,

ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηγετανοί, πολλὸ δ' ὕδωρ

καλὸν ὑπεκπορέει, μάλα περ ῥυπύοντα καθῆραι·

ἐνθ' αἶψ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πᾶρα δινήεντα,

90 τρώγειν ἀγρωστὶν μελιτιδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης

εἵματα χερσὶν ἔλυντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·

σταῖθον δ' ἐν ῥόθοισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε καθῆράν τε ῥύπα πάντα,

ἐξείτης πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλδος, ἤχι· μάλιστα

95 λαίγγκας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,

δειπνὸν ἔπειθ' εἴλυντο παρ' ὀχθητὶν ποταμοῖο·

εἵματα δ' ἡελίοιο μένον τεροσμέναι αὐγῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάοφθεν δμῶαι τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advent in-pulcro-solio, quæ eam exci-
tahat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est
somnia.] Ivit autem per aedes, ut nuntiaret parentibus,

patri caro et matri : reprehenditque eos, intus dum-essent.

Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,

pensa versans marina-purpura-lincta : ipsum autem foras

egredientem convenit ad inclytos reges

in consilium, quo ipsam vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris currum

excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam

ad flumen, lotura, quæ mihi sorditatæ-jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem

consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,

duo in-matrimonio, tres autem cœlibes florentes :

hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,

ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare

patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Ii quidem foras currum agilem-rotis mulinum

instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru:

virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras;

et eas quidem deposuit bene-polito in curru;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,

varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino; (puella vero conacendit currum :)

dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illa vero accepit scuticam et habenas pulcras,

percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulo-

rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et

ipsam,] non solum; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur

aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-

venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaue aqua

pulcra proflovebat, etiam admodum sordidata quæ-purget :

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerant fluvium propter vorticosum,

ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :

constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavantique, purgantque sordes omnes,

ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsa,

- 100 σφαίρῃ ταῖς ἄρ' ἐπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Ναυσικαὰ λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἷη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὖρεος ἰοχέαιρα,
ἥ κατὰ Γηῦγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν·
- 105 τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀγρονόμοι παῖζουσιν· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
πασάν δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
βρεία τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
ὥς ἤγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδομής.
- 110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμείλλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
ζευξάσθ' ἡμιόνους, πύξασά τε εἴματα καλά·
ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροιο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πολλὴν ἡγήσαιτο.
- 115 Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεια·
ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἐμβαλε δίνη·
αἶδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν.—Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐξομένος δ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
- 120 ἦ β' οἴγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἡδὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
ὥς τε με κουράων ἀμφήλυθε θήλυς αὐτῇ,
Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσσα ποιήεντα.
- 125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμι σχεδὸν αὐδηέντων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἴδωμαι.
Ὡς εἰπὼν, θάμνων ὑπεδύσετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πόρθρον κλάσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὥς ῥύσαιτο περὶ χροὶ μήδεα φωτός.
- 130 Βῆ δ' ἵμεν, ὥς τε λῶν ὀρεσίτροφος, ἀλκι πεποιθὼς,
δοτ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
δαλεται· αὐτὰρ δ βουσί μετέρχεται ἢ δίσσιν,
ἡδὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστήρ,
μήλων πειρήσονται καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθειν·
- 135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρησιν ἐϋπλοκάμοισιν ἐμείλλεν
μίξεσθαι, γυμνὸς περ ἑὼν· χρεῖω γὰρ ἱκάνεν.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκαχωμένος ἄλμη·
τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προύχουσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
- 140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖον.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ἡ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
ἢ αὐτῶς ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
λίσσοιτ', εἰ δειξείη πόλιν, καὶ εἴματα δοίη.
- 145 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
μὴ οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μελιχίον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνόμῃ σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
- 150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτεμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μεγάληοι,
εἰδὸς τε μέγεθός τε φυὴν τ' ἀγχίστα εἶσκω·
εἰ δὲ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,

pila hæc inde ludebant, caput-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.
Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis;
cum-illa autem simul Nymphæ, filia Jovis ægidem-tenentis,
agrestes ludunt; gaudet vero mente Latona;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excelebat virgo indomita.

Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea caesiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.

Pilam deinde jecit in ancillam regina;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem :] illæ vero alte clamant. Atque expectatus-est
divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :

Heu mihi, quorum domum hominum in terram deveni ?
anne hi injurii sunt et feroces, nec justis ?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens ?
ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales ?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegetet circa corpus pudenda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus; in-
tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
aut agrestes cervas; jubet vero eum venter,
pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ
an sic *ut erat* verbis eminus-stans blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :

Supplex-oro te, regina; deane tu aliqua, an mortalis sis.
Si quidem aliqua dea es, *eorum* qui cælum latum incolunt,
Dianæ te ego, Jovis filia magni,
formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

τριεμάκαρες μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 τριεμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεται· εἵνεκα σείο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλας χορὸν εἰσιχνηεύσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔσχον ἄλλων,
 ὅς κ' σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσρόωντα.
 Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 τὴν ὁδὸν, ἥ δὲ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι —
 ὥς δ' αὖτως καὶ κείνο ἴδων, ἐτεθήπεια θυμῷ
 δῆν' ἔπει οὕτω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 ὥς σε, γύναι, ἀγαμαὶ τὴ τέθηπά τ' δεῖδιά τ' αἰνῶς
 γούνοιν ἄψασθαι· χυλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει.
 170 Χθιζὸς εἰκοστῷ φύγον ἤματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει, κραπιναὶ τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 ὅρρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν. Οὐ γὰρ οἶω
 παύσεσθ'· ἄλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστου δέ μοι δεῖξον, ὅς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἰ τί που εἰλυμα σπείρων ἔχει ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινῆς·
 ἀνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅτ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν.
 185 χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νausικῆα λευκώλενος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖν'· ἔπει οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σέ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης —
 νῦν δ', ἔπει ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἱκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθλὸς δευήσῃσι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὃν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστου δέ τοι δεῖξω, ἔρῳ δέ τοι οὔνομα λαῶν.
 195 Φαιήκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρπος τε βίη τε.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν·
 στήτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἢ μὴ πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὕτως ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἴκηται,
 δηϊοτήτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκόμεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμιμ βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομῆειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicumque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum, nec mulierem; admiratio me tenet aspicentem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus.] in-ea profectioe, quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :) eodem autem ipso-modo et illud conspicius,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te, mulier, admirorque, obstupescor, ve-
 reorque admodum] genus prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 læ.] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me conjecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum, regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende, daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc *quicquam* præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: *tum oriuntur* multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulnis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis, prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit, te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.

Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi, ancillæ: quo fugitis, virum conspiciat?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε πόσιν τε·
 210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, δθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἕσταν τε καὶ ἀλλήλῃσι χέλευσαν·
 καδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευσεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φάρος τε χιτῶνά τε εἴματ' ἔθηκαν·
 215 δῶκαν δὲ χρυσήν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἥνωγον δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο βροῇσιν.
 Δὴ βρὰ τότε ἀμφίπολοισι μετηῦδα διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὤμοισιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
 220 χρίσομαι· ἡ γὰρ δὴρὸν ἀπὸ χροῶς ἐστὶν ἀλοιφή.
 Ἀντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ δ' ἐκ ποταμοῦ χροῶ νίκετο διὸς Ὀδυσσεύς
 225 ἄλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἀμπεγεν ὤμους·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἐσμηγεν ἄλδος χνόον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσατο καὶ λίπ' ἀλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 230 μείζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδ δὲ κάρητος
 οὐλας ἤκε κόμας, βακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 ἱδρις, δν Ἡφαίστος δέδαιεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
 235 ὅς ἄρα τῷ κατέγχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐξέτ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 κάλλιε καὶ χάρισι στιλβων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ βρὰ τότε ἀμφίπολοιςιν εὐπλοκάμοισι μετηῦδα·
 Κλυτέ μευ, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἴπω·
 240 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσ' δθ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ὅμοια, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιάδε πόσις κεκλημένος εἶη,
 245 ἐνθάδε ναιετῶν, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μέμναι.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθον·
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἥτοι δ' ἔπειτα καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 250 ἀρπαλέως· δὴρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἴματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπῆνης,
 ζευξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔδῃ αὐτῇ.
 Ὤτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἵμεν, ὅφρα σε πέμψω
 πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοι ἄριστοι.
 Ἀλλὰ μάλα ᾧδ' ἔρβειν· δοκεῖς δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροῦς ἵομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφίπολοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
 καρπαλλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
 tumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
 que,] et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ sunt :
 alque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserrat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
 atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :
 dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum,
 jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluento.

Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
 salsuginem ab-humeris abluiam, circumque oleo
 ungam me : jam enim diu a corpore abest unctio.
 Coram vero haud ego lavero ; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit ; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puellæ

At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.

Ac postquam usquequaque lavar-at-se, et oleo unxerat,
 vestesque inducat, quas ei præbebat virgo indomita :

illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
 majoremque aspectu, et crassiorē : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam ; pulcra vero is opera perficit :

sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.
 Considebat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella :
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulis, ut aliquid dicam ;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Phæacas hic vir pervenit similes-diis.

Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.
 Utinam mihi talis maritus appellatus esset,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit ; illæ vero huic diligenter ausculta-runt et parue-
 runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.
 Atque is bibebat et edebat, audens divinus Ulysses,
 rapaciter ; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulis aliud cogitavit ;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque inscendit ipsa.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamus, ut te de-
 ducam] patris mei in domum prudentis ; ubi te puto
 omnium Phæacum visurum-esse quotquot sunt optimi.
 Sed omnino sic facito ; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tandiu cum ancillis, post mulos et currum,
 celeriter ito ; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὶ πῶς ἐπιβείομεν — ἦν περὶ πύργος
 ὠφελὸς, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόλιν,
 λεπτή δ' εἰς ἱθὺς νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιελίσσαι
 265 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω.
 Ἔνθα δέ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφίς,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νῶν ὄπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποζύνουσι ἐρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἐρετμά νεῶν καὶ νῆες ἔϊσαι,
 ἥσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ ὥσιν θάλασσαν —
 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω
 μωμεῖη — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νῦν τις ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ἕσπρος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νῦν οἱ ἔσεται αὐτῇ.
 Ἦ τινὰ που πλάγχθηνα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νῆος
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν ἐπεὶ οὐτινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 280 ἦ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανὸν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἥματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτὴ περ ἐπιχοιμένη πόσιν εὔρεν
 ἀλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 285 Ὡς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὄνειδεα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτά γε βέλοι,
 ἦτ' ἀέκητι φιλῶν πατρός καὶ μητρὸς ἐόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ζυνεῖ ἔπος, ὅφρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρός ἐμοῖο.
 Δῆεις ἀγαλὸν ἄλσος Ἀθήνης ἀγχι κελεύθου,
 αἰγέριον· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν
 ἐνθα δὲ πατὴρ ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖα τ' ἄλωη,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἐνθα καθεζόμενος μέναι χρόνον, εἰκόλεν ἡμεῖς
 ἀστοῦδε θλωμένον καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρός.
 Αὐτὰρ ἐπὶ ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἡδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρός ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιο
 νῆπιος· οὐ μὲν γὰρ τι εἰοκότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἄλλ' ὅπότε ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὡκα μάλα μεγάροιο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἔκηαι
 305 μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' ἥσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα σίρωφῶσ' ἀλιπτόρρυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένην· ὁμοῖαι δὲ οἱ εἶατ' ὅπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατὴρ ἐμοῖο θρόνος ποτικέχλιται αὐγῇ,
 τῷ ὄγε οἶνοποτάζει ἐφῆμενος ἀθάνατος ὦς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρας, ἵνα νόστιμον ἡμᾶρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδεῖν καὶ ἰκέσθαι
 315 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.]

At postquam ad-urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utroque-parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navtis ibi* statio est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum *est* pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum,] vectitiis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acuunt remos.
 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne-quis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat villor obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius *fecit*, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenerint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratum :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et flores horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-ædes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te ædes occuluerint et aula,
 celeriter valde ædes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genna manns
 extende nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-ædificatam, et tuam in patriam terram.]

Ὡς ἄρα φωνήσας ἴμασεν μᾶστιγι φαεινῇ,
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὤκα λίπον ποταμοίο βέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἡ δὲ καλὰ ἡνιόχευεν, ὅπως ἄμ' ἐποίητο πεζοὶ
 220 ἀμφίπολοι τ' Ὀδυσσεύς τε· νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 Δύσετό τ' ἡέλιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἔκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἴν' ἄρ' ἔξετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἤρᾱτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Κλυθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 βραιομένου, ὅτε μ' ἔρβριε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἔλεεινόν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῷ δ' οὕτω φαίνεται· ἐναντίη· αἶδετο γάρ ῥα
 330 πατροκασίγητον· ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαιεν
 ἀντιθέψ Ὀδυσσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεὺς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς δ' ἐνθ' ἤρᾱτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 κούρη δὲ προτὶ ἄστρῳ φέρειν μένος ἡμιονοῖν.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ οὐ πατὴρ ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισι· κασιγνήτοι δὲ μιν ἀμφὶς
 5 ἴσταντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι· ὃς ῥ' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλυον, ἔσθῃτ' αὖτε ἔσπερον εἶσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐὼν ἤϊε· δαΐε δὲ οἱ πῦρ
 γρη῏ς Ἀπειραίῃ, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἡγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔειλον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαίηχεσσιν ἀνάσσει, θεοῦ δ' ὡς δῆμος ἄκουεν·
 ἥ τρέφε Νηυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. [Θήνη
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἴμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἡέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσσῆϊ,
 μήτις Φαίηκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἔρανην,
 ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμιον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἱ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατὴρ ἀμύμονος ἐγγυθὶ ναίει.
 30 Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὀδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδέ τίς ἀνθρώπων προτιόσσει μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillaque Ulyssesque; mente (*arte*) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclitum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filię magni :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclitus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audiivit Pallas Minerva
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinoium.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclitas ædes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstabant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoos autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenculæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspicere, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
 οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Νηυσὶ βοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσιν
 35 λαΐμα μὲν' ἐκπερόουσιν, ἐπεὶ σφισι δόικ' Ἐνοσίχθων·
 τῶν νέες ὠκείαι ὥς τε πτερὸν ἤε νόημα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως δ' ὅ' ἔπειτα μετ' ἔγνια βαίνει θεοῖο.
 Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
 40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
 εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ βρά οἱ ἀγλὺν
 θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἰσας,
 αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς καὶ τείχεα μακρὰ,
 45 ὑψηλὰ σκολόπεσσιν ἀρρήτοτα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκοντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὗτος δὴ τοι, ζεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
 πεφραδόμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφέας βασιλῆας,
 50 δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω χίε μηδέ τι θυμῷ
 τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἄνθρωπος ἐν πᾶσιν ἀμείνων
 ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχῆσαι ἐν μεγάροισιν·
 Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
 55 τῶν αὐτῶν, οἵ περ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
 ἐπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
 ὅς ποθ' ὑπερβύμοισι Γιγάντεσσιν βασιλεύεν·
 60 ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
 Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγένετο παῖδα
 Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὃς ἐν Φαίῃσιν ἀνασσέν·
 Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορα τ' Ἀλκινόον τε.
 Τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, βάλ' ἀργυροτόξος Ἀπόλλων
 65 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶον παῖδα λιπόντα
 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἄκοιτιν,
 καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
 δοῦσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
 Ὡς κείνη πέρι κῆρι τετίμηται τε καὶ ἐστὶν
 70 ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
 καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα θεὸν ὥς εἰς ὀρόωντες,
 δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στεῖχησ' ἀνὰ ἄστυ.
 Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ·
 οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νεῖκεα λύει.
 75 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπώρῃ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· λίπε δὲ Σχερίην ἑρατεινήν·
 80 ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
 δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτὰ· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὤρμαιν' ἰσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἤε σελήνης,
 85 δῶμα καθ' ὑπερφερὲς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

HOMERUS.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
 nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.
 Navibus velocibus hi freti celeribus,
 voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
 Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
 celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.
 Hunc autem Phæaces nautæ-inclyti non adverterunt
 gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva
 sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
 divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.
 Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
 ipsorumque heroum fora, et moenia longa,
 sublimia, vallis munita, mirabile visu.
 Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
 inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:

Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
 monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
 epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animi
 timeas: audax enim vir in omnibus potior
 operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.
 Reginam quidem primo invenies in ædibus:
 Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
 iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinooum regem.
 Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
 genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,
 minima-nata filia magnanimi Eurymedontis,
 qui olim superbis Gigantibus imperabat:
 verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
 ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
 Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacæas imperabat:
 Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinooumque.
 Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
 arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
 relicta] Arete; hanc vero Alcinoos duxit uxorem,
 et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
 quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.
 Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata
 et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,
 et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
 excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.
 Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
 quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.
 Si tibi illa quidem bene velit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit cæsiis-oculis Minerva
 pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
 lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
 nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
 Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
 agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.
 Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
 domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνιοι·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῷ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῆ δὲ κορώνη.
 Χρῦσειοι δ' ἐκάτερθα καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἡφαίστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωις ἡμᾶτα πάντα.
 95 Ἴν δὲ θρόνοι περὶ τοίχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐνήντοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδρίωντο,
 πίνοντες καὶ ἐδόντες· ἐπιγετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρῦσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἡμεναι, οἷά τε φύλλα μακροδῆης αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀδονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρίες ἀνδρῶν
 νῆα βοῆν ἐνὶ πόντῳ ἑλανέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 110 ἱστὸν τεχνῆσαι· περὶ γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυρος· περὶ δ' ἔρκος ἐληλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώντα,
 115 ὄγχναι καὶ ροαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλπίαι τηλεθώσας.
 Τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χειμᾶτος οὐδὲ θέρεως, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρὴ πνέιουσα τὰ μὲν φύει, ἀλλὰ δὲ πέσσει.
 120 Ὅγχνῃ ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλωι ἐρρίζωται
 τῆς ἑτερον μὲν βειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῃ
 τέρεται ἡελίῳ, ἐτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 125 ἀλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακές εἰσιν,
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἑτεραι δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρᾶσαι παρὰ νείατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπιγετανὸν γανόωσαι·
 ἐν δὲ δύο κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σκιδναται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ἐπ' αὐλῆς οὐδὸν ἔχουσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στὰς θεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα εἷς θήησατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐδήσατο δώματος εἴσω.
 Ἐὖρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπᾶεσσιν εὖσκόπῳ Ἀργεϊφόντῃ,
 ᾧ πμᾶτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίετο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.

Ærei etenim parietes ducti erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem corona ex cy-
 no:] aureæ vero fores firmam domum intus claudabant:
 argentei autem postes in æreo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi pepli
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim *epulas* habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes faces in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelsæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* bonum.
 Extra vero aulam magnus *est* hortus prope januas
 quatuor-jugum: circa autem *eum* septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores procera creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem *uvæ* vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, *uvæ* immaturæ sunt,
 florem emittentes, alias vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aula limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi *domo* deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen-ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lectio.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

- 140 πολλὴν ἤερ' ἔχων, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη,
 δφρ' ἔκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκινόου βασιλῆα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
- 145 θαύμαζον δ' ὁρώντες· ὃ δ' Ἐλινάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥήξηνορος ἀντιθέοιο,
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογῆσας,
 τοῦσδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ δλοῖα δοῖεν
 ζῶμεναι, καὶ παῖσιν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
- 150 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὃ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν δτρύνετε πατρίδ' ἰκέσθαι
 θᾶσσον· ἐπεὶ δὴ θηδὴ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
 πὰρ πυρὶ οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
- 155 Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης,
 θς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σπιν ἔϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικεν
- 160 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἦσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχάνονται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνῳ ἀργυροῦλου
 εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κλέυσον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραυῶν
- 165 στείσομεν, ὅθ' ἰκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμῇ δῶτω ἔνδον ἐόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαίφρονα κοικιλομήτην
 ὥρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνῳ εἶσε φαεινοῦ,
- 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὅς οἱ πλησίον ἔζε, μάλιστα δὲ μιν φιλέεσκεν.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
- 175 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμῇ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὃ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέειπε μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
- 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραυῶν
 στείσομεν, ὅθ' ἰκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ στείσαν τ' ἐπὶ σὸν ἦθελε θυμὸς,
- 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἰπὼν τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἰκάδ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
- 190 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέβομεν ἱερὰ καλὰ· ἐπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὅς χ' ὃ ξεῖνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὕφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἔκῃται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad Aretenque et Alcinoou regem.
 Circumjecit autem Aretæ genubus manus Ulysses.
 Et tum demum rursus dissipata-est divinitus-offusa nebula.
 Illi vero muti facti-sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :

Arete, filia Rhexenoris paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in ædibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis ærumnas patior.

Sic satus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeneis
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscæque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :

Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem exspectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 cornam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a'foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat; maxime autem *ipse* eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit; Pontonous autem dulce vinum miscebat;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.

Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus,] illis dein Alcinoous concionatus-est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in ædibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

- χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μῆδ' ἐτι μισσηγὺς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα κατακλῶδ' ἐτε βαρεῖαι
 γεινομένην νήσαντο λίνῃ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.
 Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
 ἡμῖν, εὐτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτάς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἡμῖν καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῶνος ἰὼν ξύμβληται ὀδύτης,
 205 οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὥς περ Κῦκλαπῆς τε καὶ ἄγρια φύλα Γυγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Αλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐδέμας οὐδὲ φυήν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὔτινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχρόντας οἷζ' ἄνθρωπων,
 τοῖσιν κεν ἐν ἀλγεσιν ἰωσαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθήσαίμην,
 ὅσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπησάτω ἑάσατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἔπλετο, ἦτ' ἐκέλευσεν ἔο μῆσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἐσθόμεναι κέλεται καὶ πίνεμεν· ἐκ δὲ με πάντων
 ληθάνει, ὅσος ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἅμ' ἦοι φαινομένην φιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δούστην ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμῇν, δμῳᾶς τε καὶ ὑπερὲς μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον
 πεμπτέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἐπὶ ὄν' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔδωκ' οἰκόνδε ἕκαστος.
 230 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελάπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
 ἦσθη· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόμενον ἔντεα δαιτός·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ β' αὐτῇ τεύχε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐδὲ γὰρ ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἔρέω, δ' μ' ἀνείραται ἠδὲ μεταλλᾶς.
 Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἀλλ' κεῖται,
 245 ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ,
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσηται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiat,ur,
 antequam ipse suae terrae appellat : ibi vero deinde
 patietur quaecunque ei Fatum Parcae graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de caelo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curae sit in animo; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui caelum latum teuent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus;
 quoscunque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus aequipararar.
 Et adhuc etiam plura ego mala narremur,
 quae jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem coenare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum praeter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem labeo in animo; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere; et me omnium
 oblivisci facit, quaecunque passus sum, et repleri postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infaustum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum; conspicatum me vel relinquit vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit : illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus,] illi quidem decubaturi ierunt domum unusquisque.
 At in aedibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant : famulae autem auferebant vasa convivii :
 inter eos vero Arete candidis ulnis exordiebatur sermones :
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quae quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus;
 et ipsum compellans alatis verbis allocuta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis es unde es hominum? quis tibi haec vestimenta dedit?
 an non dicis, per mare errantem te huc venisse?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 aeternas : quandoquidem mihi multas dederunt dii caelestes ;
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quaedam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris comis, potens dea : nec quisquam cum ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
250 Ζεὺς ἔλασσε ἐμέω ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
αὐτὰρ ἐγὼ τρόπῳ ἀγκᾶς ἐλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης
ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἐνθα Καλυψὺ
255 ναίει ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα,
ἐνδυκῶες ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἄλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
260 δάκρυσι δεύεσκον, τὰ μοι ἀμβροτα δῶκε Καλυψὺ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀδοῦν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
Ζητὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
265 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν·
οὔρον δὲ προσέθεν ἀπήμονά τε λιπρόν τε.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκίοεντα
γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
270 δυσμώρῳ ἧ γὰρ ἔμελλον εἶτι ξυνέσεσθαι οἴζυι
πολλῇ, τήν μοι ἐπῴρσε Ποσειδάων ἐνοσίγῳιν·
ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμουσιν κατέδησε κελευθα,
ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον· οὐδέ τι κύμα'
εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἔγωγε
νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὅφρα με γαίῃ
ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κύμ' ἐπὶ χέρσου,
πέτρης πρὸς μεγάλησι βαλὼν καὶ ἀτερπέϊ χώρῳ·
280 ἄλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἴεσσο χῶρος ἄριστος,
λείως πετρῶων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
ἦλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διυπετέρος ποταμοῖο
285 ἐκβᾶς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
ἤφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
εὖδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἧῷ καὶ μέσον ἥμαρ·
δύσετό τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκυῖα θεῇσιν.
Τὴν ἰκέτευσ'· ἥ δ' οὔτι νοήματος ἡμβροτεν ἐσθλοῦ,
ὅς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
295 Ἦ μοι σίτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἰδοπα ὄϊον,
καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τὰδε εἴματ' ἔδωκεν.
Ταῦτά τοι ἀχνυμένους περ ἀληθείην κατέλεξα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φρονήσεν τε·
ἔειν, ἥτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναῖσμον οὐκ ἐνόησεν
300 πᾶσις ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
ῆγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum *ejus* duxit deus
solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
Ibi reliqui quidem omnes periere boni socii :
at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
habitat pulcris-comis, potens dea; quæ me susceptum
sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
facturam immortalē et senii-expertem per-dies omnes :
sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
tum demum me jussit hortans redire,
Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
dit,] panem et vinum suave; et divinas vestes induit :
ventumque misit innocuumque placidumque.
Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
terræ vestræ; lætatum vero est mihi carum cor,
infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumnis
multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
qui mihi incitatis ventis impeditit iter,
commovitque mare immensum; neque ullo-pacto me fluctus
sinebat in rate vehementer ingemiscens-tem veli.
Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
sed recedens nabam retro, donec veni
ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
lævis petrarum; et receptus ibi-erat a-vento.
Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
egressus in arbusculis dormivi : circumquaque vero folia
congressi : somnum autem deus immensum in me defudit.
Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem;
occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
Ancillas vero in litore lææ vidi filia
ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
ut non sperares juniorem obviam-factum
acturum : semper etenim juniores desipiunt.
Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi.
Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆρος, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην [σεύς.
 ἥ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·
 305 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον, δαΐδας αἰσχυρόμενός τε,
 μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισχύσσαιτο ἰδόντι·
 δύςζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 ζεῖν, οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 τοῖος ἐών, οἷός ἐσσι, τὰ τε φρονέων, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρός καλέεσθαι,
 αὐθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπῇ δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 αὐρίον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
 λῆξαι· οἱ δ' ἑλώσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἔκηται
 320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἔστιν·
 εἶπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρῳ ἔστ'· Εὐβοίης·
 τήν περ τηλοτάτῳ φάσ' ἐμμεναι, οἳ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τιτυδὸν, Γαιήϊον υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσαν
 ἥματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσεις δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσον ἀρισται
 νῆες ἐμαὶ καὶ κούροι ἀναρρίπτειν ἄλα πηδῶν.

Ὡς φάτο· γῆθησεν δέ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἰθ' ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν
 ἀσθεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἰκοίμην.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεια καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφ' ὑπερθε τάπητας
 γλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.

Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
 ὦτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·

Ὅρσο κέων, ὦ ζεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.

Ὡς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔειπας τοι κοιμηθῆναι.

Ὡς δ' ἐμὲν ἐνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
 345 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχρῷ δόμου ὑψηλοῖο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne-quæ et tibi animus irasceretur conspicto :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoüs respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut-irascar : potiora autem *mihi sunt* honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum-sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiamque meam habere-velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc *tempus* ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum-diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt per-tranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam-Eubœa :
 eam quidem longissime alunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecerunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro *vententes*.
 Cognosces vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves meæ et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus-est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus-est :
 Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinoüs : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se-invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas-ulas-habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut-indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulysssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.

Sic dixerunt : huic vero gratum visum-est dormire.

Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.

Alcinoüs vero decubuit in-penetrâli domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

ODYSSEÆ VIII.

Ὀδυσσεώς σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὤρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἥ δ' ἂν ἀστὺ μετώχeto Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσεύϊ μεγαλήτορι μητιόωσα·
 10 καὶ βᾶ ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵναι, ὅρα ξείνιοι πύθησθε,
 βε νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπαραγγεῖς, δέμας θανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦσα ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Καρπαλλίμω δ' ἐμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραι
 ἀγορμένων· πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεοπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν διηγηρέες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλεῖ.
 Ξείνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλῶμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἡὲ πρὸς ἡοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἐμπέδον εἶναι.
 Ἥμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἑποτρυνόμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διὰν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δῶα καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἑρετρά
 ἐκβήτ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἔλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέβω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἅλλοι
 σκηπτούχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅρα ξείνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν
 μηδὲ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον αἰοδόν,
 Δημόδοκον· τῷ γάρ βᾶ θεὸς πέρι δῶκεν αἰοδὴν,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἑποτρύνῃσιν ἀείδειν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 σκηπτούχοι· κῆρυξ δὲ μετώχeto θεῖον αἰοδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δῶα καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλδος ἀτρύγετοιο.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsius apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope invicem : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans-e præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :
 Huc ago, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat, is,
 qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similia.

Sic locuta, incitavit robur et animus uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati-sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros ;
 et ipsum proceriorem et crassiorem reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulyssesem.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoos concionatus-est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus ;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicumque meam domum per-
 venerit,] : hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicumque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniat, ut hospitem in ædibus amice-excipiamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit ; ac simul sequebantur
 sceptrigeri : præco autem arcessebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoos, ad litus maris infructuosi.

50 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νῆα μὲν οἷγε μελαιναν ἄλδς βένθοσδε ἔρυσσαν·
ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηϊ μελαίνῃ,
ῥιτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.

55 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
βάν ῥ' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλήγντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
[ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρυσεν,
60 ὅκτω δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰδὼν,
τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν αἰδῶν.

65 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος ὅτῃε θρόνον ἀργυρόηλον
μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
καὶ δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
κῆρυξ· παρ δ' ἐτίθει κάνεον καλὴν τε τράπεζαν,
70 παρ δὲ δέπας οἶνοιο, πεινὴν δτε θυμὸς ἀνώγει.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Μοῦσ' ἄρ' αἰδὼν ἀνῆκεν αἰεδόμεναι κλέα ἀνδρῶν,
οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν·

75 νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος,
ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῇ
ἐκπάγλους ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
χαῖρε νόω, θτ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν δηριόωντο.
Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων

80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, θυ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν
χρησόμενος· τότε γάρ βα κυλινδετο πῆματος ἀρχὴ
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς. [σεῦς
Ταῦτ' ἄρ' αἰδοὺς αἶεде περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
85 κακὰ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἦτοι δτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰδοὺς,
δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν στείσασκε θεοῖσιν.

90 Αὐτὰρ θτ' ἀψ' ἀρχοιτο, καὶ δτρύνειαν αἰδεῖν
Φαίηκων οἱ ἀριστοὶ· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
ἀψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.
Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷας ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
95 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
Αἴψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
Κέλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
ἡδὴ μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἴσης
φόρμιγγός θ', ἡ δαιτὶ συνήρορος ἔστι θαλεῇ·
100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων περὶ θῶμεν
πάντων· ὥς γ' ὁ ξείνος ἐνίστη οἷσι φίλοισιν
οἰκάδε νοστήσας, ὅσων περιγυγνόμεθ' ἄλλων
πύξ τε παλαιαμουσὴν τε καὶ ἄλυσιν ἡδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
navem quidem ipsi nigram maris in profundum deduxere :
imposueruntque malum, et vela navi nigrae,
aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
omnia rite ; atque vela alba expanderunt.

Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
perfecti sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
[congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]

Illis vero Alcinoos duodecim oves mactavit,
octos albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves.
quos excoriarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.

Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-dis-
tinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
et e paxillo suspendit citharam argutam,

ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendam,
præco ; juxtaque ponebat canistrum, pulcramque mensam,
juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-coelum latum pervenit :
contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achilles,

ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.

Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
Pytho in divina, quando supergressus est lapideum limen
oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
Trojanisque et Danaïs, Jovis magni propter consilia.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
super caput traxit, obtexitque pulcram faciem :

verecundabatur enim Phæacæas, sub superciliis lacrimas stil-
lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,

et poculo duplici sumto, libabat diis.

Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut cane-
ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.

Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
Alcinoos vero ipsum solus animadvertit et observavit.
sedens prope ipsum ; graviter autem suspirantem audivit.

Continuo vero inter-Phæacæas remigii-studiosos loquebatur :
Audite, Phæacum ductores atque principes :

jam quidem convivio saturavimus animum aequo
citharaque, quæ convivio comes est lauto :
nunc vero exeamus, et certamina experiamur

omnia ; ut hospes narret suis amicis,
domum reversus, quantum superemus alios
nugillaturque, luctaque, et saltu, atque cursu.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 105 Κάδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ χρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 Δημοδόκῳ δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κήρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτῇ ὁδῶν, ἦντε οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
 Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλῃς θυμῶς,
 110 μυριοί· ἂν δ' ἴσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἰσθλοί.
 Ὀρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ὀκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε Πρωεὺς τε, Θῶν, Ἀναβησίνεως τε,
 Ἀμφιάλος θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολαγῶν ἴσος Ἀρῆι,
 Ναυβολίδης θ', ὃς ἀρίστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλῖός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπείκοντο χονίοντες πεδίοιο.
 Τῶν δὲ θέειν ὅχ' ἀρίστος ἦν Κλυτόνηος ἀμύμων·
 ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὐρον πέλει ἡμινοῖτιν,
 125 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἔκασθ', οἱ δ' ἔλειποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πεπρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῶς δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξείνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλων
 οἶδέ τε καὶ δεδάχηκε· φυγὴν γὰρ μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερβεν
 αὐχένα τε στήθεσιν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥβης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβηται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγχέυαι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβέτο φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἰ τινὰ που δεδάχηκας· εἴκοις δὲ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἄνδρος ὄφρα κεν ᾗσιν,
 ἢ δ' τι ποσσίν τε ῥέξαι καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι θηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ᾗδῃ
 νηὺς τε κατεῖρυσται, καὶ ἑπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς·
 κήδεά μοι καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἀέθλοι,
 155 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μετ' ὁμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 ἤμηναι, λισσόμενος βασιλῆᾶ τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, praeivit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex aedibus
 pæco; præibat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phæacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acroneosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretmeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidæ:
 surrexit etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phæacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum-fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus erat curvus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum præcurrens ad-cives venit; illi vero relicti sunt.
 Alii autem luctæ molestæ periculum-fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium præstantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis contractus-est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem mæstitiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta-est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me hæc jubetis, laceassentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consessu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
 οὐ γάρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ εἴσκω
 160 ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυκλῆϊδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶων, οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν,
 φόρτος τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδῶων
 κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἰοικας.
 165 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ξεῖν, οὐ καλὸν εἶπας ἀτασθαλῶ ἀνδρὶ ἰοικας. [σεύς
 Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκινδόντερος πέλει ἀνὴρ,
 170 ἄλλα θεὸς μορφήν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλῆες ἀγορεύει
 αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρόπτει ἀγορμένοισιν·
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ στυν θεὸν ὥς εἰσρόωσιν.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλγίκοις ἀθανάτοισιν·
 175 ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, οὐδὲ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφωλῖός ἐστι.
 Ὡρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
 180 ὥς σύγε μυθεῖται, ἄλλ' ἐν πρώτοισιν οἴω
 ἔμμεναι, ὅρρ' ἦβη τε πεποίθα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 ἀνδρῶν τε πολλέμους ἀλεγεῖνά τε κύματα πείρων.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομαι ἀέθλων·
 185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.
 Ἦ ῥα καὶ αὐτῷ φάρι ἀναίξας λάβε δίσκον
 μεῖζονα καὶ πάχυνον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
 ἢ ὅλῳ Φαίηκες ἐδίσκων ἀλλήλοισιν.
 Τὸν ῥα περιστρέψας ἦκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
 190 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
 λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα,
 ῥίμψα θέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυία· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνεις τὸ σῆμα
 ἀμφοτέρων· ἐπεὶ οὔτι μαιγιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτον σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·
 οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔεται οὐδ' ὑπερῆσαι.
 Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων ὄνυχ' ἑταῖρον ἐνθάδε λεῦσσε· ἐν ἀγῶνι.
 Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκεσσιν·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 ἦσειν ἢ τοσούτον ὀλομαι ἢ ἔτι μᾶλλον.
 Τῶν δ' ἄλλων στίνα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
 205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθήτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λήην,
 ἢ πῶς ἡδὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
 πάντων Φαίηκων πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστὶ· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 ἄφρων δὲ κείνός γε καὶ οὔτιδανός πέλει ἀνὴρ,
 210 ὅστις ξενοδόκῳ ἔριδα προφέρῃται ἀέθλων,
 δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· εἰ δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
 non enim te, hospes, perito viro assimilo
 certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
 sed illi, qui navem multis-transistis-instructam frequentans,
 princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
 onerisque memor, et inspector sit mercium,
 lucrique rapti-acquisiti ; neque athletas similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
 Ita non omnibus dii amabilia munera donant
 hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
 Alius etenim specie deterior est vir,
 at deus formam verbis (*eloquentia*) ornat : alii vero in ipsum
 oblectati spectant : hic autem secure loquitur
 modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
 incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
 Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
 verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.

Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
 ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.
 Irritasti mihi animum in precordis caris,
 locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
 ut tute fabularis, verum inter primos puto
 fuisse me, donec juvenata fretus-fui, manibusque meis.
 Nunc vero temere aerumna et doloribus : multa enim passus-
 sum,] virorumque bella, saevosque fluctus penetrans.
 Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciā certami-
 num ;] mordax enim sermo tuus ; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 majorem et crassum, gravio remque non paulo quidem,
 quam quali Phaeaces ludebant inter-se.

Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
 insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phaeaces longia-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
 lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (*jactum
 celerorum*),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
 viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est :

Etiam caecus tibi, hospes, distinxerit signum
 palpando ; quandoquidem neutiquam mixtum-est multitudini,
 sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
 mine :] nullus Phaeacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
 gaudens quod socium benignum videret in circo.
 Et tunc levius allocutus-est Phaeacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denno alium
 me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
 E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet ;
 huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
 aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
 ex-omnibus Phaeacibus, præter ipsum Laodamantem.
 Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
 verit ?] insipiens vero ille et nullius-prelii est vir,
 quicunque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
 populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀνάνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἀντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι θεθλοί.
 215 Εὖ μὲν τόξον ὀδα ἐϋζοον ἀμπαφάσθαι·
 πρῶτός κ' ἀνδρα βάλοιμι, διστεύσας ἐν ὁμίῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.
 Οἷος δὴ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξάζοιμεθ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
 ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβέλθσω
 οὐθ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτοϊ Οἰχάλῃϊ,
 225 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 τῷ ῥα καὶ αἴψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκει· ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις διστῶ.
 230 Οἷοισιν δεῖδοικα ποσὶν μή τις με παρελθῇ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἰδαμάσθη
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κοιμῶν κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηεταῖος· τῷ μοι φίλα γυῖα λελυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅς ἑ ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἔειν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
 χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀνῶνι παραστάς
 νεῖκεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὕτις ὄνοιτο,
 240 ὅστις ἐπίσταται ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅρρα καὶ ἄλλω
 εἴπης ἥρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινύη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαιστοί,
 ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε,
 εἰματὰ τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 250 Ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι,
 παῖσατε· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 οἰκαδὲ νοστήσας, ὅσπον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ ἀοιδῇ.
 Δημόδοκῳ δὲ τις αἴψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἰσέτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικέλος· ὦρτο δὲ κῆρυξ,
 οἷσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυμῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·
 260 λείψαν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυαν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημόδοκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρῶθ' ἵσαντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 265 μαρμαρυγὰς ὀνειρό ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum-facere palam.

In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tracta-
 re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum: etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.

Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me alo longe præstantiorem esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.

Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto Cechaliensi;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcum-peritia:
 ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad sene-
 ctutem] pervenit in ædibus; iratus enim eum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.

Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.

Solis timeo pedibus, ne quis me superet

Phæacum: nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.

Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:

Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est:

Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concio-
 naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicumque norit sua mente idonea loqui:
 verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in ædibus
 epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
 nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis
 Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.

Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
 sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus:
 semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
 rique,] vestesque mutatoris, lavacraque calida, et cubilia.

Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 ludite; ut hospes dicat suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.
 Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.

Sic dixit Alcinous deo-similis: surrexit autem præco,
 allaturus citharam cavam e domo regis.

Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula:
 complanarunt autem aream, pulcrumque dilataverunt circum.
 Præco vero prope venit, ferens citharam argutam
 Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:
 quatiebant vero circum divinum pedibus: at Ulysses
 micationes admirabatur pedum, stupescibatque animo.

Αὐτὰρ ὁ φορμιζῶν ἀνεβάλλετο καλὸν δεῖδεν,
 ἀμρ' Ἄρεος φιλότῃτος εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λάβρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἥσχυνε καὶ εὐνὴν
 270 Ἥφαιστοιο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, δ' σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἥφαιστος δ' ὥς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἀκουσεν,
 βῆ ῥ' ἵμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεῶν·
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτω μέγαν ἀκμονα, κόπτε δὲ δεσμοὺς
 275 ἀρρήκτους, ἄλυτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὖθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ ῥ' ἵμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖε δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἥτ' ἀράχνια λεπτὰ, τὰ γ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· περὶ γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
 εἰσατ' ἵμεν ἐς Λῆμνον, εὐκτιμένον πτολίεθρον,
 ἧ οἱ γαῖαν πολὺ φιλότῃτι ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλασκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὡς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 ἱσχνίων φιλότῃτος εὐστεφάνου Κυθερείης.
 Ἥ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὁ δ' εἰσω δώματος ἦει
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέοιμεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ εἴθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 ταχυνέντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδέ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δτ' οὐκέτι φυκτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυγίης,
 αὖτις ὑποστρέψας, πρὶν Λήμνου γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥλιος γὰρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν εἰπέ τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιγμένους ἦτορ·]
 Ἔστη δ' ἐν προθύροις, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγονέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μᾶκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὡς ἐμὲ χυλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' ἀίδηλον Ἀρηα·
 310 οὔνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἐγωγε
 ἡπεδανὸς γενόμεν· ἀτὰρ οὐτὶ μοι αἵτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς δύω· τῷ μὲ γαίνασθαι ὀφελλον.
 Ἄλλ' ὀφείσθ', ἵνα τῷγε καθευδέτοιν ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὁρόων ἀνάχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφεας ἔτ' ἔολπα, μίνυνθά γε, κειέμεν οὕτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τὰ γ' οὐκ ἐβελήσετον ἄμφω
 εὐθεῖν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰς ὅκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre canere,] de Martis amore pulcraque-corona-cinctæ Veneris, ut primum coierint in Vulcani ædibus
 clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, mala animo intimo-moliens : imposuitque incudis-stilpiti magnam incudem, cudebatque vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant circumfudit autem lecti fulcris vincula circulo undique : multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam aranæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-ædificatum oppidum, quæ illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec cæcam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcra-corona-redimitæ Veneris.
 Hæc vero recens a patre præpotente Saturnio veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit, inque manu ei hæsit, verbumque dixit, et elocutus est :
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant ; sed vincula sabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.]
 Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum sæva cepit : horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis :
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis : ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem : eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego imbecillis sum : ac neutiquam mihi in-causa alius est, quam parentes duo ; qui me non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes : cito non volent ambo dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi prorsus omnia pater retribuât sponsalia, quæcunque ei præbui impudentis gratia puellæ :

320 οὐνεκά οἱ καλλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἔχέθυμος.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
 ἦλθε Ποσειδάων γαῖήσχος ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναΐ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἐκάστη.
 125 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῴρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 τέχνας εἰσρόρῳσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο.
 Ὄδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετῇ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βραδὺς ὥκύν·
 330 ὥς καὶ νῦν Ἡφαίστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρηα,
 ὥκυτόν περ ἔόντα θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 χαλδὸς ἐὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχὰ γρ' ὀφέλλει.
 "Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναΐ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 135 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,
 ἥ βά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς
 εὐδεῖν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναΐ ἐκατήβολ' Ἀπόλλων.
 340 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουσιν,
 ὅμεις δ' εἰσρόρῳτε περὶ πᾶσαι τε θέαιναι·
 αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμῃ παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 "Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὥρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 345 Ἡφαίστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρηα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·
 Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαί, ὥς σὺ κελεύεις,
 τίσειν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 350 μὴ με, Ποσειδάων γαῖήσχε, ταῦτα κέλευε·
 δειλαὶ τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 εἰ κεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 355 Ἡφαίστ', εἴπερ γὰρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας
 οἴχηται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τῶν ἐπος ἀρνήσασθαι.
 "Ὡς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἡφαίστοιο.
 360 Τῷ δ' ἔπει ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἔόντος,
 αὐτὶς ἀναΐξαντε, ὁ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,
 ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,
 ἐς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυγαῖς·
 ἔνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
 365 ἀμβρότιῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔόντας·
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεῦς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδος ἀεὶδε περικλυτὸς αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σείρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἥσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχέρετμοι, ναυσύλκτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 μουνᾶς ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὕτως ἔριζεν.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων·

quoniam illi pulcra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad ære-fundatam domum : venit Neptunus terræ-concussor : venit utilium-auctor Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deæ manebant præ-pudore domi singulæ.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum; immensusque inde exortus-est risus diis beatis, artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium :

Non bene succedunt mala opera : assequitur vero tardus celerem :] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem, velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent. claudus ipse, artificio : eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum, nunquid in vinculis vellet fortibus compressus dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida : utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent; vos autem inspicere dii, omnesque deæ : at ego dormire apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos. Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem : et ipsum allocutus verba alata dicebat :

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes, repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus : ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube : debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-spondendum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos, si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concussor :] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus : non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent, statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit; hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus, in Paphum; ibi vero ei lucus est araque odorata; ibique ipsam Gratias lavarunt, et unxerunt oleo immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis; ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat. Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant, purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens :

τὴν ἕτερος βίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα,
 376 ἰδῶνθεὶς ὅτι σῶν ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὄψατο ἀερθεῖς,
 βῆιδίως μεθελέσκε, πάρος ποστὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πεῖρησαντο,
 ὥρχεισθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πούλυδοτείρῃ,
 ταρφε' ἀμειβομένω κοῦροι δ' ἐπὶ ἐλήκεον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος δρῶρει.
 Δὲ τότε ἄρ' Ἀλκίνοον προσφώνειε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦ μὲν ἀπειλησας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἦ δ' ἄρ' ἐτόιμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰς ὁρώοντα.
 385 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρόετμοισι μετῆύδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὁ ξείνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμην ξεινήϊον, ὥς ἐπεικέες.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τριςκαίδεκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνέικατε τιμήντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀσολλέες, ὅφρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἴη χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δώρῳ· ἐπεὶ οὐτὶ ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδὲ ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δῶσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλικον, ᾧ ἐπὶ κώπη
 ἀργυρεῇ, κολέον δὲ νεοπρίστου ἑλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἀξίον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπερ τι βέβακται
 δεινόν, ἀφαρ τὸ φέροισιν ἀναρπάζεσθαι ἄελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ Διοχόντ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δὴ θὰ φίλων ἀποπήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβομένης προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σύ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὅλβια δοῖεν,
 μηδὲ τί τοι ξίφος γε ποθὲ μετόπισθε γένοιτο
 415 τούτου, θ' δὴ μοι δῶικας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὁμοῖσι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
 καὶ τὰ γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐν βῆληϊσι θρόνοισιν.
 Δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἵηνατε, θερμετε δ' ὕδωρ,
 ὅφρα λουσάμενός τε ἰδῶν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinooum allocutus-est divinus Ulysses:
 Alcinoe rex, omnium clariissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripadiatores esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet insipientem.
 Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacæ remigil-studiosos allocutus-est:
 Audite, Phæacæ ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.
 Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.
 Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:
 statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad coenam veniat gaudens in animo.
 Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ensen totum-ereum, cui inest manabrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.
 Sic fatus, in manibus posuit ensen argenteis-clavis-dis-
 tinctum, et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:
 Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procellæ.
 Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumnas pateris.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi eusis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.
 Dixit et circa humeros sibi-posuit ensen argenteis clavis-
 distinctum. Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:
 et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis solliis.
 Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:
 Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ sit optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.
 Et ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνόαδ' ἐνεικαν,
δαιτί τε τέρπηται καὶ δοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' εὐλοῖον ἐμὸν περικαλλῆς ὀπάσσω,
χρῦσον, ὅρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.

Ῥᾶς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ θυμῷσιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅστι τάχιστα.

435 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέω·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλοῦσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμπερε, θερμέτο δ' ὕδωρ.
Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

440 ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα
καὶ μιν φωνήσας· ἔπειτα πτερόνετα προσνύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθον,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε· ἂν αὐτὲ
445 εὐδῆσθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηϊ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθεν
ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδασε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,
450 ἐς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
θερμὰ λούετ', ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενος γε θάμιζεν,
ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυπτοῦς ἡυκόμοιο·
τόφρα δὲ οἱ κομιδῇ γε θεῶς ὥς ἐμπεδος ἦεν.

Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν θυμῷ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαῶ,
455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἥδ' ἐχτιῶνα,
ἐκ ῥ' ἀσάμινθου βάς ἄνδρας μέτα οἶνοποτῆρας
ἦγε· Νausicaά δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα
στήθα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσα
460 καὶ μιν φωνήσας· ἔπειτα πτερόνετα προσνύδα·

Χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἐμεῖ, ὅτι μοι πρώτην ζωάγρ' ὀφείλεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Νausicaά, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς·
465 οὕτω νῦν Ζεὺς θεῆς, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
οἴκαδ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·
τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῶς ὥς εὐχετομήνῃ
αἰεὶ ἥματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβιώσας, κούρη.

Ἦ ῥα καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

470 Οἱ δ' ἤδη μοῖρας τ' ἐνεμον κερδωνότῳ τε οἶνον.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρήτρων δοιδὸν
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιρένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
475 νῶτον ἀποπροταμών — ἐπὶ δὲ πλείον ἐλέειπτο —
ἀργυῖοντος ὕδς, θαλερῇ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὅφρα φάγησιν,
Δημόδοκον, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀχλύμένος περ.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοῖ

480 τιμῆς ἐμμοροὶ εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φύλον δοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
aureum, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut ponerent tripodem magnum quam celerrime.
Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti :
et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.
Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
Interea vero Arete hospiti perpulcrum arcam
efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant :
inque ea pallium posuit, pulcrumque tunicam ;
et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
dormieris dulcem somnium, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.
Ilico autem ipsum mulier-œconoma lavari jussit,
in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo
calida lavacra; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter,
ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis :
tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
circaque ipsum lænam pulcrum jecerant ac tunicam,
e balneo egressus viros ad vini-potiores
ibat : Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,
stetit juxta postes tecti firmiter fabricati :
admirabatur autem Ulyssem in oculis aspiciens,
et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservare-pretium
debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Uly-
ses :] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,
sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,
domumque ut-veniam, et redditus diem videam :
ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
semper diebus omnibus : tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoium regem.

Hi vero jam portiones distribuebant, miscebantque vinum
Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum
in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatam.
Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,
a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)
albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo :

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
Demodoco; et ipsum complectar, inæstus licet.
Apud-omnes enim homines terrestres cantores
honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipso
cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἥρωι Δημόδοκον· ὃ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 485 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἰδοῦτος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔσχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδασκε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰδεῖς,
 490 ὅσ' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 οἶστε που ἢ αὐτὸς παρῶν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ μετὰβηθι καὶ ἵππου κόσμον αἶσον
 δουρατέου, τὸν Ἐπειδὲ ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἱ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃ,
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδῇν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὄρμηθεις θεοῦ ἤρχετο, φαίνει δ' ἀοιδῇν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν εὐσσέλμων ἐπὶ νῆων
 βάντας ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἦδη ἀγακλυτὸν ἄμψ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς δὲ μὲν ἐσθήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πολλ' ἀγόρευον,
 ἥμενοι ἄμψ' αὐτόν· τρέχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἢ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετράων βαλεῖν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης,
 ἢ ἑαδὴν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελκτῆριον εἶναι·
 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουράττον μέγαν ἵππον, θ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρῶεςσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥειδεν δ' ὥς ἄστυ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 515 ἵπποθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρωλιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ αἶειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
 βήμεναι ἦν· Ἀρῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάρυμον Ἀθήνην. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἶειδε κερικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 τήκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμυψιπεσοῦσα,
 ὅστε εἰς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσσειν,
 525 ἄσπερ καὶ τακέεσσιν ἀμύμων νηλεὲς ἤμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
 ἄμψ' αὐτῷ χυμένη λίγα κοκκύει· οἱ δέ τ' ὅπισθεν
 κόπτοντες δούρασι μετὰφρνον ἠδὲ καὶ ὤμους,
 εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ διζύν·
 530 τῆς δ' ἔλεινοτάτῃ ἀχρεὶ φθινύθουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἔλεινον ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείδων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅς οἱ ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόσησεν,
 ἥμενος ἀγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκουσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:
 Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab-alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 canta] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.
 Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii 'quidem bene-tabu-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclytum circa Ulysem
 sedebant in Trojanorum contu, tecti equo:
 ipsi enim enim Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo ære,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnam simulacrum deorum placamen esse;
 qua utique *sententia* etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnam equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulysem ad ædes Deiphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicis etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvoluta,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros civium,
 servitutem inducunt, laboremque sustinendum et ærumnam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinous autem ipsum solus animalvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem audivit:
 statim vero Phæacibus remigii-studiois dicebat:

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λήγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' αἰεῖται.
 Ἐξ οὗ δορπέομεν τε καὶ ὥρορε θεῖος αἰοῖδς,
 540 ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσατ' οἷζυροῖο γόοιο
 δ' ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὃ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἄντι κασιγνήτου ξείνους θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅστ' ὄλγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 Τῷ νῦν μὴδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἴπ' ὄνομα', ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ δῶστο καὶ οἱ περιναϊεάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις κάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὶν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 555 Εἰπέ δέ μοι γαίαν τε τεῖν δῆμόν τε πόλιν τε·
 ὅπρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τάτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 560 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πόντας ἀγρούς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλδς ἐκπερώωσιν,
 ἥέρι καὶ νεφελῇ κεκαλυμμένα· οὐδέ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντας ἄκουσα
 565 Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 βραϊσέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 570 Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέρω· τὰ δὲ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
 ἢ κ' ἀτέλεστο· εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἔκω γῶρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὖ ναιετάωσας·
 575 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Εἰπέ δ', ὃ τι κλαίεις καὶ δδύρεαι ἐνδοθὶ θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἢδ' Ἰλίου οἷτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὀλεθρον
 580 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἔσσομένοισιν αἰοιδῇ.
 Ἦ τίς τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρὸ,
 ἐσθλὸς ἦν γαμβρὸς ἢ πενθερός, οἷτε μάλιστα
 κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 585 ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερεὶν
 γίγνεται, ὃς κεν ἑταῖρος ἦν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodecunque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 aliique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audiavi
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justī;
 quique hospitales sint, et ipsis mens est deorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii satum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinaruntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus periit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratres inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', οἷος δδ' ἔστι, θεοὶς ἐναλίγκιος αὐδὴν.
 5 Οὐ γάρ ἐγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δτ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχη χάτα δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἄνδ' δώματ' ἀκουάζωνται αἰδοῦ,
 ἤμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
 10 οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐγγεῖρ' δεπάεσσιν·
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετρέπετο στονόνενα
 εἰρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὕστατίον καταλέξω;
 15 κῆδ' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅρρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἦμαρ
 ὑμῖν ζείνοιο ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, δὲ πᾶσι δόλοισιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔκει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδαίεον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπέες· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλιχίον τε Σάμη τε καὶ ὠλήεσσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς Ὕψον—αἰ δέ τ' ἀνευθε πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε—
 τρηχεῖ', ἄλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἐγώ γε
 ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψώ, δια θεάων·
 30 [ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὐτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἄλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πλοῖνα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκῆδ' ἐνίσπω,
 ὅν μοι Ζεὺς ἐφέτηκεν ἀπὸ Τροίηςθεν ἰόντι.
 Πιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασεν,
 40 Ἰσμάρεν· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίον ἴσῃ.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερωῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νῆπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Τόρρα δ' ἄρ' οἰχώμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευον,
 οἳ σπιν γαίεσσιν ἦσαν ἄμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἵππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ-sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcerrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cælestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis : ego vero deinde, postquam-effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cælum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciuam : in ipsa vero mons est
 Neritus, nemorosus, conspicuus : circum autem insulæ
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :
 ipsa autem humilis longo-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque);
 aspera, sed bona juvenum-altrix; neutiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Ææa, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitet seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.

Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Ismarum : ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos (in-
 colas) : ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret æquali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipais vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θλι χρῆ πεζὸν ἔοντα.
 Ἥλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὄρη,
 ἡέριοι· τότε δὴ βα κακῇ Διὸς αἴσῃ παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στῆσάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ τοῇσιν·
 55 βᾶλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγγείχουσιν.
 Ὅρρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόρρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἔοντας·
 ἦμος δ' Ἡέλιος μετενίσσεται βουλευτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλίναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 60 Ἐξ δ' ἀρ' ἐκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλοντ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μάρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους δλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρις ἑκαστον αὔσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δρωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπείρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὥρρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάσαι, ἱστία δὲ σπιν
 τριχθαὶ τε καὶ τετραχθαὶ διέσχισεν ἱς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δέξαντες δλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερούσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δὴ νύκτας δύο τ' ἡμέματα συνεχὲς αἰεὶ
 75 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλει· Ἦός,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεῦκ' ἐρύσαντες
 ἤμεθα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερνήτῃ τ' ἴθουν.
 Καὶ νῦν κεν ἀσκηθῆς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαίαν,
 80 ἀλλὰ με κῆμα βρός τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλავζεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέδημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἷτ' ἀνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀρυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο τοῇσιν παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἤδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πύθεσθαι ἰόντας,
 ἄνδρε δὴ κρῖνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσας,
 90 οἷτινες ἀνέρες εἴεν ἐπὶ χροῖνι σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐταροῖσιν δλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σπῖ δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἱρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκῃ,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγῇ δῆσας ἐρύσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἑταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιθαινέμεν ὠκειάων,
 μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰςβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

cum-viris pugnare, et ubi opus-erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces ;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones æreis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent :] quando vero Sol transibat vesperam-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii
 periere : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurva,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 mus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus trucidati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum ; ingruit vero e-cælo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur oblique ; vela autem ipsis
 in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum ;
 ipsas vero festinanter subduximus in-continenter.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis
 pontum per piscosum : at decimo conscendimus
 terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.
 Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam ;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 Ac postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisi sciscitatum videntes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis :
 neque Lothophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam :
 horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum,
 non-amplius renuntiare rursum volebat, nec redire ;
 sed illic volebant inter viros Lothophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

- ἑξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 106 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόμεν, ἀχαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 ἰχόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν·
 ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσι
 οἶνον ἑριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἄξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλὸν ὄρεων ναίουσιν κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παίδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέχ' λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτληοῦ,
 ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἴγες ἀπειρίσαι γεγάσιν
 ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδὲ μιν εἰσοιχνεῖσι κυνηγέται, οἷτε καθ' ὕλην
 ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὄρεων ἐφέποντες.
 Οὐτ' ἄρα ποίμνησιν καταίσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἦ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἦματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρῃοι,
 οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας εὐσσελμούς, αἳ κεν τελείοιεν ἕκαστα,
 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὡσεὶ θάλασσαν·
 130 οἳ κέ σπιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γέ, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλδς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὑδρηλοὶ, μαλακοί· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὄρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἴν' οὐ χρεῖα πείσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνὰς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι· ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰς ὅκε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσῃσιν αἴηται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλὰν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἰγαιοὶ πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλόμεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὄρφναιήν· οὐδὲ προῦφαίνετ' ἰδέσθαι·
 αἷρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, οὐδὲ Σελήνην
 145 οὐρανὸν προῦφαίνει· κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐδ' οὐκίματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσελμούς ἐπικέλσαι.
 Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθελομένοι ἰστία πάντα·
 150 εἰς δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντας ἐδιδεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὁρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἴγας ὀρεσκόφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superbiorum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæc sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum-dat.
 Ipsi vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumeræ nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopi naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsi et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempesta omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.

In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates meterent ; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui-appulerint maneant aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fluit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.

Huc devehebamus, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.

Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.

4 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.

Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.

Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Ἦῃες μὲν μοι ἔποντο δυνώδεκα, ἔς δὲ ἑκάστην
 160 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔκειλον οἶω.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἔς ἥλιον καταδύντα,
 ἡμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφοροεῦσιν ἕκαστοι
 165 ἠφύσαμεν, Κικλῶν ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν δῖον τε καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέρας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μέμνετ', ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, ὅτινές εἰσιν·
 175 ἥ β' οἴγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
 ἧε φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεοῦδής.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νῆος ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαινόντες καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν·
 180 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
 ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἀγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατρηφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', οἷέ τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυχέεσσιν λίθοισιν,
 μακρῆσιν τε πίτυσιν ἰδὲ ὄρυσιν ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὃς βρά τε μῆλα
 οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδῃ.
 190 Καὶ γὰρ θαῦμα ἔτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔωκει
 ἀνδρὶ γὰρ σιτοφάγῳ, ἀλλὰ βίῳ ὑλήεντι
 ὑψηλῶν ὄρέων, ὅτε φαίνεται ὅλον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἐταίρους
 αὐτοῦ πᾶρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεξ' ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεδήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἡδὲ γυναικὶ
 200 ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδρῇεντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος. Ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 δῶκε δὲ μοι χρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφοροεῦσι δυνώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδὲ τις αὐτὸν
 ἡεῖδῃ δμῶων οὐδ' ἀμφολῶν ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλη ταμίη τε μί' οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 210 χεῦ· ὁδμή δ' ἡδέϊα ἀπὸ χρητῆρος ὁδῶδει,
 θεσπεσίῃ· τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem. Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque autem] novem sortito-contingere capræ; mihi vero decem elegi soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum, sedebamus epulantes carnes immensas, et *bibentes* vinum dulce.] Nondum enim e-navibus absumentum-erat vinum rubrum,] sed inerat: multum enim in amphoris singuli hausimus, Ciconum sacro oppido capto.

Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant, fumumque, ipsorumque vocem *auditis* oviumque et caprarum.] Quando autem sol occidit et tenebræ supervenere, tunc vero decubiimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, tunc ego concione instituta inter omnes dixi:

Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii; at ego cum navique mea et meis sociis profectus, hos homines explorabo, quinam sint: utrum illi flagitiosi et feroces, nec justī, an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.

Sic fatus, navem conscendi; jussique socios ipsosque conscendere, et retinacula solvere. Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere; ordine autem sedentes canum mare verberabant remis. Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat, ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare, excelsam, lauris contactam: ibi vero inulta pecora, ovesque et capræ stabulabantur; circum autem caula excelsa ædificata-erat excisis lapidibus, procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus. Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora solus pascebat procul; neque cum aliis versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat. Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.

Tum vero ceteros jussi dilectos socios illic apud navemque manere, et navem custodire: at ego, electis sociorum duodecim optimis, ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini, dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthei filius, sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur; quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore, reverentes: habitabat enim in luco arborifero Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona: auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta; dedit autem mihi craterem totum-argenteum: ac deinde vinum in amphoris duodecim omnibus (*summa*) haustum, suave, incorruptum, divinum potum: nec quisquam illud norat famulorum, neque ancillarum in domo, sed ipseque uxorque cara, promaque una sola. Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum, unum poculum qui-impleverat, aquæ ad viginti mensuras infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat, divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisse.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσχὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦα
 κωρύκω· αὐτίκα γάρ μοι ὄσατο θυμὸς ἀγῆνωρ
 ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
 115 ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. [δὸν

Καρπαλίμωκ δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἐν-
 εῦρομεν, ἀλλ' ἐνόμειε νομὸν κατὰ πτόνα μῆλα.

Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηύμεσθα ἕκαστα·
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριθόν, στείνοντο δὲ σηχοὶ
 220 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· διακεκριμένοι δὲ ἕκασται
 ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασαι,
 χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὀρῶ ἀγγεα πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,

225 τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρὸν ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ π' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δόη·

οὐδ' ἄρ' ἐμὲλλ' ἐτάροισι φανεῖς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.

Ἐνθα δὲ πῦρ καίαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομέν τε μιν ἐνδόν
 ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀζαλῆς, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

235 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροιο βαλὼν ὀρμαγδὸν εὔτηκεν·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντας ἀπεσσύμεθ' ἐς μυγὸν ἀντροῦ.
 Αὐτὰρ δγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πτόνα μῆλα,
 πάντα μάλ', ὅσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενά λείπε θυρήφιν,
 ἄρνεϊούς τε τράγους τε, βαθείης ἐκτοθεν αὐλῆς.

240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἶρας,
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τότε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
 ἐσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀγλίσειαν·
 τὸσασην ἡλίσβατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήφιν.

Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηχανάδας αἶγας,
 245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἕκαστη.

Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσάμενος κατέθηκεν·
 ἤμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὅφρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένω, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεύσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·

Ἦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,

οἷά τε ληίστηρες ὑπεῖρ ἄλα, τοῖτ' ἀλόνονται
 255 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.

Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Ἥμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλεγγθέντες Ἀχαιοὶ
 260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,

οἴκαδε ἰέμενοι ἀλλήν δδόν, ἄλλα κέλευθα
 ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.

Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γέ μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·

265 τὸσασην γὰρ διέπερσε πάλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam viati-
 ca] in-pera: statim enim mihi suspicatus-est animus genero-
 sus,] virum superventurum, ingenti præditum robore,
 ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
 invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora.

Ingressi vero antrum admirabamur singula:
 calathi quidem caseis gravabantur; repleta-erant autem sta-
 bula] agnorum atque hædorum: separati vero singuli

inclusi-erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et ætate
 medii,] seorsum itidem recens-nati: natabant autem sero
 vasa omnia,] mulctraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im-
 mulgebat.] Tum me quidem primum socii precabantur verbis,

e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde
 confestim ad navem celerem hædosque et agnos
 e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam;

sed ego non parui (certe multo satius fuisset),
 donec ipsumque viderem, et experirer si mihi hospitalia
 daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi
 e-caseis sumentes comedimus; expectabamusque ipsum in-
 tus] sedentes, donec venit pasceus: ferebat autem ingens onus
 ligni aridi, ut ei ad-cœnam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit:
 nos vero perterriti diffugimus in recessum antri.

At ille in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus, quæ mulgebat: ac mares reliquit foris,
 arietesque, hircosque, profundam extra caulam.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum,
 grave: non illud duo et viginti currus
 9
 fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent:

tantam excelsam petram admovit ostia.
 Sedens autem mulgebat oves et balantes capras,

omnia faciens rite, et foetum submisit singulis.
 Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis,
 textilibus in calathis constructum reposuit:

dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset
 ad-potandum sument, et sibi ad-cœnam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidam vias?
 nunquid ad negotiationem, an temere erratis,

tantum prædones super mare, qui errant,
 animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim confractum-est carum cor,
 timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosam.

Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar:
 Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi

variis ventis super magnam yoraginem maris,
 domum petentes alia via, aliis itineribus
 venimus: sic fere Jupiter voluit constituere.

Viros autem Atridae Agamemnonis nos-proflitemur esse,
 cujus sane nunc maxima sub-cælo gloria est:

tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχάνομενοι τὰ σά γούνα
 ἰκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον ἢ καὶ ἄλλως
 δοίης δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν·
 Ἄλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς· ἱκέται τέ τοί εἰμεν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκανῶν τε ξείνων τε,
 ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοῖσιν ὀπηδεῖ.

Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὐτόν· ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νηπίος εἰς, ὧ ξεῖν', ἡ τηλόθεν εἰληλουθας,
 ὃς με θεοὺς κέλεαι ἡ δειδόμεν ἡ ἄλῃσθαι.

275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίόχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος περὶδοίμην
 οὔτε σέῃ οὐθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κεύεει.

Ἄλλα μοι εἰφ', ὅτη ἔσχεις ἰὼν εὐεργέα νῆα·
 280 ἢ που ἐπ' ἐσχατίης ἡ καὶ σχεδὸν, ὅρρα δαεῖω.

Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότε πολλὰ·
 ἀλλὰ μιν ἀφοῖβρον προσέφην δολοῖς ἐπέεσσιν·

Νεῆά μιν μοι κατὰξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
 285 ἀκρῇ προσπελάσας· ἀνεμὸς δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὀλεθρον.

Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν·
 σὺν δὲ δῶνι μάρψας ὅσπερ σκύλακος ποτὶ γαίῃ
 290 κόπτι· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Τοὺς δὲ διαμελεῖσσι ταμῶν ὑπλίσσατο δόρπον·
 ἤσθιε δ' ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
 ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόνεσσιν.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσθίνομεν Διὶ χεῖρας,

295 στέγλια ἔργ' ὀρώμεντες· ἀμυχανίη δ' ἔχε θυμόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσαστο νηδύν,
 ἀνδρόμαα κρῖ· ἔδων καὶ ἐπ' ἀκροτον γάλα πίνων,
 καίτ' ἐντοσθ' ἀντροῖο τανυσσάμενος διὰ μηλίων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
 300 ἄσπον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
 Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὀλεθρον·
 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν

305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.

Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἰμείναμεν Ἡῷ διαν.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἡώς,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἡμελγς κλυτὰ μῆλα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὕπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη.

310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δῶνι μάρψας ὑπλίσσατο δεῖπνον.
 Δειπνήσας δ' ἀντρον ἐξήλασε πύονα μῆλα,
 ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα
 ἀψ' ἐπέθηχ', ὥς τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθεῖη.

315 Πολλῇ δὲ βόλῳ πρὸς ὄρος τρέπε πύονα μῆλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
 εἴ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ.

Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα βόπαλον παρὰ σηκῷ.

multos : nos autem demum te assecuti, ad-tua genua
 venimus, si quod praebeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitem mos est.

Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :

Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit saevo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
 qui me deos jubes aut timere aut obsecrare.

Non enim Cyclopes Jovem ægidem-tenentem curant,
 nec deos beatos : quoniam multo potentiores sumus.

Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
 utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-concussor,
 ad scopulos conjectam, vestrae ad fines terræ,
 promontorio impactam; ventus autem ex ponto tolit :
 at ego cum hisce effugi arduam perniciem.

Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit saevo animo ;
 sed ipse impetu facto sociis manus infererebat ;
 simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit coenam :
 vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
 bat intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero flentes sustulimus Jovi manus,
 improba opera videntes ; desperatio autem tenebat animum.
 Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
 jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,
 propius accedens, gladio acuto stricto a femore
 vulnerare ad pectus, ubi præcordia jecur circumdant,
 manu admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos perissemus sæva morte :

non enim potuissemus ab-ostio excelso
 manibus amovere saxum grave, quod admovebat.

Ita tum quidem ingemiscentes expectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,
 omnia rite, et festum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.

Pransus autem, ex-anthro egit pinguia pecora,
 facile amoto operculo ingenti : ac deinde
 rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.

Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.

si qua ulciscerer, daretque mihi votum Minerva.

Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.

Cyclopis enim jacebat ingens clava ad stabulum.

320 χλωρὸν, λαίανον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅφρα φοροίη
 αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμμες εἰσχομένε εἰσροώντες,
 ὅσσον θ' ἴσθον νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαΐτωμα·
 τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσροάσθαι.

325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄρυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς
 ἄκρον, ἄφρα δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,

330 ἥ βα κατὰ σπείλους χέχυτο μεγάλ' ἥλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλῆχθαι ἄνωγον,
 ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰέρας
 τρεῖσαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλίσθαι,

335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼν πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλιτρίχη μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὸν σπείος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἐκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι οἰσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.

340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰέρας,
 ἐζόμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηκάδας αἰγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἤκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε αὐτὴ δῶμα μάρψας ὠπλίσσατο δόρπον.

345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 χισσὺβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον, ἔπει φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 ὅφρ' εἰδῆς, ὅν τι ποτὸν τόδε νῆϋς ἐκεκεύθει
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὸν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας

350 οἶκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μαίνειαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἔπει οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἤσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἤτεε δεῦτερον αὐτίς·

355 Δός μοι ἔτι πρόσφρων καὶ μοι τεδν οὔνομα εἰπέ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κ' ἐσὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρεϊ ζείδιωρος ἄρουρα
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὁμβρός ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἰθοπα οἶνον·
 τρεῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίησιν.
 Αὐτὰρ ἔπει Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δῆ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχχοῖσιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι

365 ἐξερέω· σὺ δὲ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης.
 Οὕτις ἐμοιγ' ὄνομα· Οὗτιν δέ με κικλήσκουσιν
 μήτηρ ἡδὲ πατήρ ἡδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὗτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,

370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δὲ τοι ξεινήϊον ἔσται.
 Ἥ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 καίτ' ἀποδοχμώσας παχύν αὐγένα· καὶ δὲ μιν ὕπνος
 ἤρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret arefactam; eam nos assimilabamus inspicientes, quantus malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae, onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris: tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.

Ab hac quidem quantum ulnam ego abecidi astans, et apposui sociis, laevigareque jussi.

Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.

Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore, quod per speluncam fusum-erat admodum dense multum.

Ac ceteros sorte sortiri jussi, quinam auderet mecum vectem sublatum terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.

Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissem ipse eligere, quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum.

Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens: continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jussisset.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum; sedensque mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et foetum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit coenam.

Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans, poculum in manibus tenens nigri vini:

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas carnes;] ut scias, qualem quendam potum hunc navis condebatur] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me miseratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabiliter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam: is autem accepit et ebibit, delectatusque-est vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.

Etenim Cyclopibus fert alma terra vinum in-magis-avis, et iis Jovis imber dat-incrementum; verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum; ter quidem praebui ferens, ter autem is ebibit stultitia.

Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum, tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:

Cyclops, interrogas me nomen inclutum? at ego tibi dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es.

Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant mater atque pater et alii omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo; Neminem ego postremum edam post suos socios, ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.

Dixit, et recubens cecidit supinus; ac deinde jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus capiebat omnium-domitor; e-gulture vero erumpebat vinum,

ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἶνοθαρείων.
 375 Καὶ τότε ἔγ' ὃν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἴως θερμαίνοντο· ἔπεισά τε πάντας ἑταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψεσθαι, χλωρός περ εἶν, διαφαίνεται δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε ἔγ' ὃν ἄσπον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅζ' ἐπ' ἄκρῳ
 ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνῆρ
 385 τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμένεις αἰεὶ·
 ὥς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν, τὸν δ' αἷμα περιβρέε θερμὸν ἑόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτμῇ,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ βλῖαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἤε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὥς τοῦ σιγ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμιυξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἀλύων.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυνεν, ὃς ῥά μιν ἀμφὶς
 400 ὥκειον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἡνεμοέσσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος·
 ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅτι ἐ κήδοι·
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρήμενος ὧδ' ἐδόησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὖπνοος ἄμμε τίθησθα;
 405 ἢ μή τις σευ μῆλα βοτῶν ἀκόντος ἑλαύνει;
 ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτελὶνὴ δόλω ἤε βίβριν; [μος·
 Τοὺς δ' αὖτ' ἐξάντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφη-
 ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλω, οὐδὲ βίβριν.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπασπεροντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, ὅλον ἑόντα,
 νοῦσόν γ' οὕτως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σὺ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὥς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μήτις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθων εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τινά που μετ' ἔεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·
 οὕτω γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, θπὼς ὅχ' ἀρίστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἑταῖροισιν θανάτου λύσιν ἤδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφανον,
 ὥστε περὶ ψυχῆς μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθειν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 425 Ἄρσενες διες ἦσαν εὐτρεφεές, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφεὲς εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκίων συνέργον εὐστρεφεέσσι λυγροῖσιν,

frustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-gravatus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum, donec calefieret; verbisque omnes socios confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret. Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat arsurus, viridis licet esset, candeabatque vehementer, tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus. Illi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo oculo infixerunt; ego autem superne arrectus versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir terebra, alii autem infra torquent loro apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem. Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor, pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices. Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam, in aqua frigida mergit valde stridentem, temperans; hoc enim deinde ferri robur est: sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem. Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra: nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem extraxit oculo fudatum sanguine multo illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens. Atque Cyclopos magno clamore-vocabat, qui circa ipsum habitabant in speluncis per promontoria ventosa: illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius; stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti noctem per divinam, et insomnes nos facis? num quis a-te oves mortalium invito abigit? an metuis ne-quis te ipsum occidat dolo aut vi? Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphemus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus. Illi vero respondentes verba alata dicebant: si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis, morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere: sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi. Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor, quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium. Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus, manibus palps, amovit quidem lapidem ab-ostio; ipse vero in ostio considebat, manibus extensis, si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras; adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse. At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent, si quam socii mortis liberationem, ac mihi ipsi invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam, utpote de vita; magnum enim malum prope erat. Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium. Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus, pulcricque, magnique, violaceum vellus habentes; hos tacite colligabam bene-tortis viminibus.

τῆς ἔπι Κύκλωψ εὔδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδούς,
 σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 130 τὼ δ' ἐτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σῶντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἑκάστον φῶς· οἷος φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἀρνειὸς γὰρ ἔην, μῆλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις
 κείμεν· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 135 νολεμέῳ στρεφθεὶς ἔχονην τετλήῳ θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα,
 ὠήλειαι δ' ἐμέμικον ἀνήμελκτοι περὶ σῆχους·
 140 οὐβάτα γὰρ σφαραγεῦντο. Ἀναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσιν
 τειρόμενος, πάντων δῖων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἑσταότων· τὸ δὲ νῆπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων δῖων στέρνοισι δέδεντο.
 Ὅστατος ἀρνειὸς μῆλων ἔσταιχε θύραζε,
 145 λάχνῳ στεινόμενος καὶ ἐμοί, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερός Πολύφημος·
 Κρίε πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴῳν,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἀνθεα ποίης,
 150 μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ρῶας ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίει ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἦ σύγ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασάμενος φρένας οἴῳ,
 155 Οὔτις, δν οὕτω φημί πεφυγμένον εἶναι ὀλεθρον.
 Εἰ δὲ μοι φρονέεις ποτιφρονήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἤλασκάζει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλος γε διὰ σπέος ἀλλυδὶς ἄλλῃ
 θεινομένου βραίητο πρὸς οὐδεῖ· καὶ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ
 160 λωφῆσειε κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρην Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κριὸν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμεν, ὑπέλυστο δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίνονα δημῷ,
 165 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
 ἰκομένθ' ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὄφρ' οἱ νεῦον ἐκάστω
 κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλιτρίχη μῆλα
 170 πολλ' ἐν νηϊ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολιὴν θλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἔγῳ Κύκλωπα προσηύδων κερτομοῖσιν·
 175 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταί-
 ἑδμεναι ἐν σπῆι γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν. [ρους
 Καὶ λίην σέγ' ἐμελλε κιχῆσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζοο σῶ ἐνὶ οἴκῳ
 ἐσθιέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 180 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
 ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφῇν ὄρεος μεγάλου·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum ferebat,
] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves forebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.

Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpebant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immulctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.

Ultimus aries pecorum exibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :

Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pasceres teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosi sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitit;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad aulam; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.

Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant flentes
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigare salsam aquam.
 Illi vero statim inscendebant, et in transtris consedere;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :

Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.

Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.

Sic dixi; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni;

κάδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώροιο.
 [τυτθὸν ἐδεύθηεν δ' οἴηϊον ἀκρον ἰκέσθαι.]
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατεργομένης ὑπὸ πέτρης·
 485 τὴν δ' αἰὲς ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κύμα,
 πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαδὼν περιμήχεα κοντὸν
 ὣσα παρέβ' ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
 490 κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρυσσον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσήδων· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 μελιγίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Σχέλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἀγριον ἄνδρα;
 495 ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλους ἤγαγε νῆα
 αὐτίς ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθι ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἡ αὐδῆσαντος ἀκουσεν,
 σὺν κεν ἄρα' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆϊα δοῦρα,
 μαρμαῶν ὀκρίοντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴσιν.
 500 Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφην κεκοτητόι θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἶ κέν τις σε καταθηγνῶν ἀνθρώπων
 ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν,
 φάσθαι Ὀδυσσῆα πολυπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
 505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμῶξας ἡμεῖβοτο μῦθος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἰκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τηλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο,
 510 καὶ μαντευόμενος κατεγῆρα Κυκλώπεσσιν·
 ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὅπισσω,
 χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέχμην
 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλῃ ἐπιειμένον ἀλκήν·
 515 νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀχιυς
 ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσσατο οἶνω.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι παρ' ἑξίνια θείω
 πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
 τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι·
 520 αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἰήσεται, οὐδὲ τις ἄλλος
 οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἴσω·
 525 ὥς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἑννοσίγαιον.
 Ὡς ἐφάμην, ὃ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτι
 εὖχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυῖτι, Ποσειδάων γαίηοιγε, κυανογαῖτα·
 εἰ ἐτέον γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι,
 530 δὸς μὲν Ὀδυσσῆα πολυπόρθον οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 [υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
 Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἐὼν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ὁμῇ κακῶς εἰλθοι, ὀλέσας ἅπα πάντας ἑταίρους,
 535 νηὸς ἐπ' ἄλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἶκῳ.

dejecitque ante navem nigra-prora.
 [paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]
 Fluctavit autem mare decedente a petra :
 ipsam vero *navem* statim ad-continenter refluxus ferebat fluctus,
 inundatio e mari, adegitque prope terram ut-veniret.
 Atque ego manibus sumto prælongo conto
 detrusi a *litore*; sociosque hortatus jussi
 incumbere remis, ut malum effugeremus,
 capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.
 Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus,
 tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii
 blandis verbis *me* inhibebant aliunde alius :
 Improbe, cur vis irritare serocem virum?
 qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem
 rursus ad continenter, et sane existimabamus illic nos per-
 ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audisset,
 collisisset nostra capita, et navalia ligna,
 saxo aspero conjecto; tantum enim jaculatur.
 Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,
 sed illum rursus allocutus-sum irato animo :
 Cyclops, si quis te mortalium hominum
 de-oculi interrogaverit fœda cæcitate,
 dic, Ulyssem urbium-eversorem excæcasse *te*,
 filium Laertæ, in Ithaca aedes habentem.
 Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :
 dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.
 Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,
 Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,
 et vaticinans consenescebat inter-Cyclopas;
 qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,
 manibus ex Ulyssis *me* privatum-iri visu.
 Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam
 huc venturum-esse, magno præditum robore;
 nunc autem me, parvumque et nihili-homo, et imbellis,
 oculo privavit, postquam me domuerat vino.
 Sed age huc *veni*, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,
 deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :
 hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-
 tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam
 alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.
 Sic dixit : at ego ipsum *sic* respondens alloquebar :
 utinam enim *ita* jam animaue et vita te possem
 expertem factum mittere in domum Plutonis,
 ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.
 Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi
 supplicabat, manus tendens ad cælum stellatum :
 Audi, Neptune terram-continens, cæruleis-crinibus
 si revera tuus sum, patremque *te* meum proferis esse,
 da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.
 [filius Laertæ, in Ithaca domos habens.]
 At si ei fatale est amicosque videre et pervenire
 ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram :
 sero male veniat, amissis omnibus sociis,
 nave in aliena, inveniatque calamitates domi

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοπαῖτης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολὺ μέλζονα λαῶν αἰέρας,
 ἦκ' ἐπιδινήσας· ἐπείρεις δὲ τὶν ἀπέλεθρον.
 Καδ' δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 540 τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄχρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κύμα, θέμῳσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὐσελμοὶ μένον ἄθροά, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 εἴατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεῖ·
 νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὡς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 550 Ἄρνεϊδν δ' ἐμοὶ οἶω εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μήλων δαιομένων, δόσαν ἔζοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζητὶ κελαϊνεφεί Κρονίδῃ, δς πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας, μηρὶ ἕκαλον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 555 νῆες εὐσελμοὶ καὶ ἐμοὶ ἐρήτρης ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἡἷλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 ὃς τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἦμος δ' ἡριγένεια φώνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἔγὼν ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 αὐτούς τ' ἀμβραίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπον ἑρετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀναχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
 Αἰόλος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτὴ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δέ τε μιν πέρι τεῖχος
 γάλακον, ἄρρηκτον· λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
 5 τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡδύωντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρην υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ πατρὶ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δέ σφιν δνεῖατα μυρία κεῖται·
 10 κνισθῆν δέ τε δῶμα περιστεναγίζεταὶ αὐλῇ
 ἡματα· νύκτας δ' αὐτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν
 εὐδουσι· ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
 Μῆνυ δὲ πάντα φιλεῖ με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decedente a petra;
 ipsam autem navem ulterius ferebat fluctus, adegitque-prope
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 teræ] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper:
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopiis cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali portione.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper: eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam: ille vero non-curabat sacra;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et bibentes vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque incendere naves, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et aedes pulcras. [Ia,
 Mensem vero lotum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δόδον ᾗτεον ἦδ' ἐκέλευον
πεμπεμένον, οὐδὲ τι κείνους ἀνήγατο, τεῦχε δὲ πομπήν.
Δωκέ μοι ἐκδείρας ἀσχὸν βοδὸς ἐννευόριοι,
20 ἔνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδρασε κέλευθα·
χείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποιήσῃ Κρονίων
ἡμὲν παυέμεναι ἦδ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἐθέλησιν.
Νηϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδρει μέριμνι φαινήν,
ἀργυρήν, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἔμοι πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἄηται,
ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλώμεθ' ἀφραδίῃσιν.

Ἐννήμερ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμάρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἦδη ἀνεφαίνετο πατρὸς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυροπολέοντας ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἰόντας.
Ἐνθ' ἐμέ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκημῶτα·
αἶεϊ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τι ἄλλω
δῶν' ἐτάρων, ἵνα θάσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἀργυρον οἰκᾶδ' ἀγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο·
ὧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πηλίσιον ἄλλον·

ὦ πόποι, ὥς ὁδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, θεῶν τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκνέται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
ληϊδῶς ἡμεῖς δ' αὐτὲ ὁμῶν δόδον ἐκτελέσαντες
οἰκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χειρὶς ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃ
Αἰολός· ἄλλ' ἄγε θάσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἀργυρος ἀσπῶ ἐνεστιν.

Ὡς ἔφασαν· βουλή δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων·
ἀσχὸν μὲν λῦσαν, ἀνεμοὶ δ' ἐκ πάντες δρυσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζα,
ἦέ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀκείων τλαίην καὶ ἔτι ζωῶσι μετεῖν.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κειμήνη· αἱ δ' ἐφύροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἐταῖροι.

Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σιτοῖό τε πασσάμεθ' ἦδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε· ἐγὼ κήρυκα τ' ὅπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαίνυμενον παρὰ ἥ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐξόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδυκῶς ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν.

Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄασσάν μ' ἔταροι τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-lilio, Argivorumque navibus et reditu Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novemnis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim periimus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies;] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citius perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
ex-perrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliā insulam: gemeabant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclityas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus? certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, mœrens corde:
laserunt me sociique mali, præterque eos somnus

σχαῖλιος· ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γάρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο· πατήρ δ' ἡμεῖβετο μύθῳ·
 Ἐρβ' ἐκ νήσου θάσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τὸν, ὃς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμῳ βαρέα στενάχοντα.
 Ἦνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τεῖρετο δ' ἄνδρῶν θυμὸς ὕπ' εἰρεσῆς ἀλεγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν δμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πολίεθρον,
 τηλέτυλον Λαιστρυγόνην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἦπυει εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων ὅπακούει.
 Ἔνθα κ' αὔπνοος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυρα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 Ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν πέρι πέτρῃ
 ἡλίδατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν,
 ἅκται δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προῦχουσιν· ἀραιή δ' εἰσοδὸς ἐστίν·
 ἐνθ' οἷ' εἴσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκή δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν ὅος σθέον ἐξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ, σκοπιῇ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών.
 Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον ὀρώμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.
 100 Δὴ τότε ἔγῳν ἐτάρους προΐεν πεύθεσθαι ἰόντας,
 οὔτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δῶυ κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκδάντες λείην δόδον, ἥπερ ἄμασαι
 ἄστυδ' ἄρ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρη δὲ ξυμβλήντο πρὸ ἄστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτα.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσει.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερφῆς δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὔρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφήν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτην,
 115 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίχ' ἓνα μάρψας ἐτάρων ὠπλίσσατο δεῖπνον·
 τῷ δὲ δῶ· αἶξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ ὃ τεῦχε βοῆν διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων ἰφθιμοὶ Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυριοί, οὐκ ἄνδρεςσιν ἰοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ β' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθείσι χερμαδίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναθος κατὰ νῆας ὀρώρει

infaustus : sed medemini, amici : potestas enim est penes vos.

Sic dixi, blandis eos demulcens verbis :

illi vero muti facti sunt ; pater autem respondebat sermone :

Abi ex insula ocyus, pessime viventium.

Non enim mihi fas est curare nec dimittere virum illum, qui diis invisus-sit beatis.

Abi ; quoniam immortalibus invisus huc venisti.

Sic locutus, dimittebat ex aedibus graviter gementem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta, nostra stultitia : quoniam non-amplius apparebat reductio.

Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et dies ;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem, magnam (vel Telepylum) Læstrygoniam, ubi pastorem pastor inlclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.

Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,

unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pecudes pascens ;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viæ.

Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem petra] excelsa est, continenter utrinque, litoraue prominentia e-regione sibi-invicem

in ostio procurunt ; angustus vero introitus est :

ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.

Hæ quidem intra portum concavum alligatæ-erant propinquæ : nunquam enim attollebatur fluctus in ipso, nec magnus, nec parvus ; candida autem erat circum tranquillitas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,

illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis :

constiti vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.

Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,

fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.

Tum vero ego socios prænisi sciscitabant videntes

quinam viri essent im hac terra panem videntes ;

viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.

Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra

ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,

filix eximix Læstrygonis Antiphatæ.

Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem

Artaciam ; hinc enim aquam ad urbem ferebant ;

illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,

quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.

Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas aedes, mulierem

invenerunt, velut montis verticem ; horrueruntque eam.

Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,

suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cœnam :

alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.

Atque ille excitabat clamorem per urbem ; hi vero audientes

vadebant, fortes Læstrygones, aliunde alius,

innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.

Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis

jaciebant ; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων·
 ἰχθύς δ' ὥς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
 125 Ὀφρ' οἱ τοὺς ὀλεον λιμένος πολυθενθεὸς ἐντὸς,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοφα νεὸς κυανοπώροιο.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλεῖν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέβριψαν, δείσαντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφάς φύγε πέτρας
 νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολῆες αὐτόθι δλοντο.
 Ἦενθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀχαγήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰατὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἐναίεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη δλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκεγάτην φαειμυδρότου Ἡελίοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ καταγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἔνθα τότε ἐκβάντες οὗο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἄλγσει θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 145 καὶ τότε ἔγνων ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσανον ὄξυ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
 εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι ἐέλισατο καπνὸς ἀπὸ χροῦς εὐρουδείης.
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην.
 Μερμηρίζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἐλθεῖν ἡδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἰθόπα καπνόν.
 Ὡδε δέ μοι φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοῇ καὶ θίνα θαλάσσης
 155 δειπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν δλοφύρατο, μοῦνον ἰόντα,
 ὅς βρά μοι ὑψίκερων ἑλαφον μέγαν εἰς δόδον αὐτὴν
 ἤκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πτόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκθαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσα νῶτα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίησι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτато θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 165 εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶλασ'· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥωπᾶς τε λύγους τε·
 πείσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν, εὔστρεφές ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 ἔρχει ἐρεϊδόμενος, ἐπεὶ οὕτως ἦεν ἐπ' ὤμου
 χεὶρὶ φέρειν ἐτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καδ' δ' ἔβαλον προπάροιθε νεὸς ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχρῶις ἐπέεσι παρασταδὸν ἄνδρα ἔκαστον·
 Ὀ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀγνύμενοί περ,
 175 εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἤμαρ ἐπέλθῃ.
 Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transfigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscondi navis caerulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confectæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Æeam vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Æetæ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per quercota densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hostile æreum transiit;
 decidit vero is in pulvere porrectus, avolvitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam *longitudine*, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem *eum* de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavique socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibusque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
 ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλλος ἀτρυγέτοιο
 180 θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 χεῖρας νιφάμενοι τεύγοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 185 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·
 Κέλυστέ μεν μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι·
 190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζῶφος, οὐδ' ὅπῃ Ἥως,
 οὐδ' ὅπῃ Ἥλιος φαεσίμβροτος εἶς ὑπὸ γαίαν,
 οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
 εἴ τις ἐτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.
 Εἶδον γὰρ σκοπιτὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν
 195 νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται·
 αὐτὴ δὲ χαμαλλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
 ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
 μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο
 200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγγίγνετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἑταῖρους
 ἠρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέρωσιν ὅπασσα·
 205 τῶν μὲν ἐγὼν ἤρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὥκα·
 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρύλοχοιο.
 Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷγε δῶυ καὶ εἰκοσ' ἑταῖροι
 κλαῖοντες· κατὰ δ' ἄμμε λίπον γοῶντας ὀπισθεν.
 210 Ἐβύρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
 Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρεστέροισι ἡδὲ λέοντες,
 τοὺς αὐτὴ κατέβηλεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἷγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
 215 οὐρῆσιν μακρῆσι περισσάινοντες ἀνέστησαν.]
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ·
 ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἡδὲ λέοντες
 σαίνον· τοὶ δ' ἔδδειςαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
 220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 Κίρκης δ' ἐνδον ἀκούον ἀειδοῦσας ὅπῃ καλῇ,
 ἰστὸν ἐποιομένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεᾶων
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.]
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, δρχαμος ἀνδρῶν,
 225 ὅς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνότητός τε·
 ὦ φίλοι, ἐνδον γάρ τις ἐποιομένη μέγαν ἰστὸν
 καλὸν δοιδίαιε — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν —
 ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φεγγώμεθα θᾶσσον.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 230 Ἦ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαεινάς

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt: abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat. Ac postquam se-oblectarant spectantes oculis; manibus lotis apparabant eximium convivium. Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt, tum vero decubimus in litore maris. Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, tunc ego concione facta inter omnes dixi:

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii: o amici: neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora, neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram. neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus, si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse. Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam, insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit: ipsa vero humilis jacet: fumum autem in medio conspicatus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi: illis vero confractum-est carum cor, recordatis facinorum Læstrygonis Antiphætæ, Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis. Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes: at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios numerabam, ducemque utrisque præbui: alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus deo-similis.] Sortes autem in galea aerea concutiebamus celeriter;] exsiliit vero sors magnanimi Eurylochi. Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.

Invenerunt autem in convallibus structas ædes Circes politis lapidibus, conspicuo in loco. Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones, quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat. Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi caudis longis circum-adulantes assurrexerunt. Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem adulantur; semper enim fert delinimenta animi: sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones, adulantur; illi vero timuere, ut viderunt terribilia monstra. Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis: Circen autem intus audiebant cantantem voce pulcra, telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum subtiliaque et venusta et splendida opera sunt. His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum, qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus:

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat), sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit: illi vero compellabant vocantes. Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἀλφίτα καὶ μέλι χλωρόν
 235 οἶνω Πραμνεῖω ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτω
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἵης.
 Αὐτὰρ ἔπει δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 βράδω πεπληγυῖα, κατὰ συφοῖσιν ἑέργνυ.
 Οἱ δὲ σῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἑέρχοντο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἀκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἐδομεναι, οἷα σύες γαμαιοεννῶδες αἰὲν ἐδοῦσαν.
 Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἤλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελίην ἐτάρων ἑρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἱέμενός περ,
 κῆρ ἄρει μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δὲ οἱ ὅσπε
 δακρυόφιν πίμπλαντο, γόνον δ' ὠϊστο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἑξερέοντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὁλοθρον·
 Ἥομεν, ὡς ἐκείλευε ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.
 [ἔστοισιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἔνθα δέ τις μέγαν ἰότην ἐποιχομένην λίγ' αἶδεν,
 255 ἡ θεὸς ἡ δὲ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἥ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊζε φαιινὰς
 καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἔγῳ ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολάεες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· δὴρὸν δὲ καθήμενος ἔσχοπάζον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μὲν περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
 ὤμοισν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δὲ τόξα·
 τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὀδὸν ἡγήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρησι λαβὼν ἔλλισσέτο γούνων·
 265 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπαιε πτερόεντα προσγύδα·]
 Μή μ' ἄγε κεῖσ' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οἶδα γάρ, ὡς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσεται οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξεις σῶν ἐτάρων· ἀλλὰ εἴν τοῖςδεσι θῆσσον
 φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἥμαρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοῶν παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἰμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλον ἰὼν ἱεράς ἀνὰ βήσας
 Κίρκης ἔζεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἔνθα μοι Ἑρμείας χρυσόβρακπις ἀντεβόλησεν,
 ἐρχομένη πρὸς δῶμα, νηνίη ἀνδρὶ ἰοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτῃ ἦβη·
 280 ἐν τ' ὅρα μοι πῶ γειρὶ ἔπος τ' ἔφατ'· ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δούττην, δι' ἀριᾶς ἔρχεται οἶος,
 χώρου διδρις ἑών· ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥς τε σύες, πυκινούς καυθμῶνας ἔχοντες.
 Ἥ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεται· οὐδέ σέ φημι

HOMERUS.

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochos autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia ;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina perniciose, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.

Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.

Sic hi quidem flentes conclusi-sunt; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.

Eurylochos autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, fletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :

Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysse;
 invenimus in convallibus structas aedes pulcras.

[politibus lapidibus, conspicuo in loco.]

Illic autem quadam magnam telam obiens argue canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.

Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.

Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.

Sic dixit: at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum ;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.

At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]

Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.

Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo ; dura enim mihi adest necessitas.

Sic fatus, a nave ascendebam ac mari.

Sed quando jam eram profectus sacras per convalles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :

Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.

An eos liberaturus huc venis? neque te puto

286 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἡδὲ σώσω·
 τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχεο, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλῃσιν κακὸν ἤμαρ.
 Πάντα δὲ τοι ἔρέω δλοφώϊα δήνεα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλλέει δ' ἐν φάρμακα σίτω·
 ἄλλ' οὐδ' ὧς θελξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἔρέω δὲ ἔκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἰδάσῃ περιμήκει βῆδω,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 295 Κίρκῃ ἐπαίξει, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ σ' ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήσασθαι θεοῦ εὐνῇ,
 ὄφρα σὺ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτόν τε κομίσσῃ,
 ἀλλὰ κέλεσθαι μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μὴ σ' ἀπογομνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῇ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
 305 μῶλυ δὲ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δὲ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δὲ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπόν
 νῆσον ἂν ἵλησσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δὲ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔσθην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἔνθα στάς ἔδθησα, θεὰ δὲ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊζε φαιινὰς
 καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ μὲν, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δὲ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπα', ὄφρα ποίμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκεν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
 βῆδω πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἔρχεο νῦν συμφέονδε, μετ' ἄλλων λέξω ἑταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπειτα περρέοντα προσηύδα·
 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 θαυ· ἴ μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὃς κε πῆγ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 [Σοὶ δὲ τις ἐν στήθεσσι ἀκήλητος νόος ἐστίν.]
 330 Ἡ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὄντε μοι αἰεὶ
 φάσκεν ἀλυσέσθαι χρυσόβραπις Ἀργειφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θεῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεό, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρας ἐπιβείομεν, ὄφρα μιγέντε
 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποίοιμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλῃ σοι ἦπιον εἶναι;
 ἥ μοι σὺς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους·

ipsum rediturum-esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expediam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad aedes Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam pernicioso consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam:] sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irru, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita inevitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum fujjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.
 Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossa
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor æstuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserat, verbumque dixit et elocuta-est :
 Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba socios.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irru, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit et prehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :
 Quis es unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod neutiquam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis.] Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium.][Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in ædibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 ἐς θάλαμόν τ' ἵναι καὶ σῆς ἐπιθήμεναι εὐνῆς,
 ὅφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῆς;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιθήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 346 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὥς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε γὰρ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κατὰ δρήσταιραι ἔασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἕκ τε κρηνέων ἀπὸ τ' ἀλσέων
 ἕκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ' εἰς ἄλαδε προρέουσιν.
 Τῶν ἡ μὲν ἔβαλλε ὀρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπενερόε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἐτέρη προπάραιθε ὀρόνων ἐτίτανε τραπέζας
 356 ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνειν·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῇρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 ἡδὺν ἐν ἀγυρεύῃ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκειεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἱαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἡνοπι χαλκῷ,
 ἔς β' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλου,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὅφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυῖον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἑλαίῳ,
 366 ἀμφὶ δὲ με γλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δὲ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ ὀρόνῳ ἀργυροῦλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσσὶν ἔην·
 [χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόφ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 370 νίψασθαι· παρὰ δὲ ζεστήν ἐτάνυσσε τραπέζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθιέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 376 Κίρκη δ' ὥς ἐνόησεν ἔμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερὸν δὲ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρασταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξαι ἴσος ἀναύδῳ,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα που δόλον ἄλλον οἶσαι· οὐδέ τί σε γρη
 δεῖδιμεν· ἦδ' ἂν γὰρ τοι ἀπώμοσα κρατερὸν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, δὲ ἐναΐσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 386 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πτεῖν φηγόμεν τε κελεύεις,
 λῦσον, ἴν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἑρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ῥάβδον ἔχουσα· ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε θυρῶν,
 390 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ὀϊκίότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη πρόσδαιφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?

Non equidem voluerim trum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natus sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem inficiebat solis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lintea subjiciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, easque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido aheno,
 in balneo me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcrum induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.

Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta-est:

Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus-sum;
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-ædes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit hære,
 exegitque porcis similes novennibus.

Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per ens
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελῶν τρίχες ἔρβουν, ἃς πρὶν ἔφυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σπιν πόρε πόντια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλὰ καλλίονες καὶ μεΐζονες εἰσοράσθαι.
 Ἐγνώσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' Ἠλέαιρε καὶ αὐτή.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι σῆσθα προσήυδα διὰ θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτων ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν στήθεσσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίφρας ἑταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπιθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὐρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίφρας ἑταίρους,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀγραιβοὶ πόριες περὶ βοῦς ἀγελίας,
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὶν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδ' ἔτι σῆχοι
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυρόντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἱκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχεῖς Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπαιε πτερόντα προσήυδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὥς ἔχαρην·
 420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων καταλεξὼν ὀλεθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼν προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτων ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν στήθεσσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἔησθε,
 ὅφρα Ἰδοθῇ ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἐμοὶς ἐπέεσσιν πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι ὅσος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους·
 430 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπαιε πτερόντα προσήυδα·]
 Ἄ δειλοὶ, πόσ' ἔμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ λέοντες ποιήσεται ἢ λέοντες·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κῦκλωψ ἔρε', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχὺς παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' αὖτε πελάσσαι,
 καὶ πῇ περ ἔοντι μάλα σχεδόν· ἀλλά μ' ἑταῖροι
 μελιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἑάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνῆλθον ἡδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defuebant, quos ante produserat
 medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe;
 viri vero statim facti sunt juniores, quam antea fuerant,
 et multo pulciores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, haeseruntque in manibus unus-
 quisque.] Omnes autem gratus subit fletus; circumque do-
 mus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.
 Eaque me prope stans-allocuta est, diva dearum :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 vade nunc ad navem celerem et litus maris :
 navem quidem omnium-primum subducite in-terram,
 possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia :
 ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit : ac mihi persuasus-est animus generosus.
 Profectusque-sum ire ad navem celerem et litus maris :
 inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas detundentes.
 Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas armen-
 tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint,
 omnes simul vitulantur adverse; neque amplius stabula
 eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt
 matres : sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
 lacrimabundi fusi-sunt; visusque-est etiam ipsorum animus
 ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum
 in-aspera Ithaca, tibi nutritique-erant ac geniti :
 et me ejulantes verbis alatis allocuti-sunt :

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
 ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;
 sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt : at ego eos allocutus-sum dulcibus verbis :
 navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,
 possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia :
 vos vero properate, ut me una omnes sequamini,
 quo videatis socios sacris in aedibus Circes,
 bibentes et edentes : affatim enim habent.

Sic dixi : illi autem celeriter meis verbis paruerunt;
 Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios :
 [et ipsos compellans verbis alatis allocutus-est :]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,
 Circes ad aedes descensuri? quae cunctos
 aut sues, aut lupos reddet, aut leones;
 qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
 Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt
 nostri socii, unaque hic audax comitatus-est Ulysses :
 hujus enim etiam illi recordi-audacia perierunt.

Sic dixit : at ego in mente cogitavi,
 stricto longo gladio, crasso a femore,
 illo ei abscisum caput ad-solam dejicere,
 etiamsi affinitate erat mihi proximus : sed me socii
 blandis verbis retinebant aliunde alius :

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
 hic apud navemque manere, et navem custodire :
 nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λείπειτο,
ἀλλ' ἔπει· ἔδδειςεν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιπτήν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
ἐνδοχέως λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.

Οἱ δ' ἔπει ἀλλήλους εἶδον φράσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

Ἡ δέ μευ ἄγχι στήσῃα προσηύδα δια θεῶν
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]

μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτὴ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι,
ἡ δ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.

Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰσέκεν αὐτίς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,

οἷον ὅτε πρώτιστον εἰλείπετε πατρίδα γαίαν
τρηχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελές καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλγος χαλεπὴς μνησμένοι· οὐδὲ ποθ' ὁμῖν

θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπειτὰ μάλα πολλὰ πέποσθε.
Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ἔνθα μὲν ἡμᾶτα πάντα τελεφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,

[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα μακρὰ τετέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἐρήϊρος ἑταῖροι·
Δαιμόνι', ἦδη νῦν μνησέσκεο πατρίδος αἴης

εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἔφαν· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα

ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
Ἥμος δ' ἥλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.]

Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιθῆς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἑλλιτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδων·

Ὡ Κίρκη, τέλεισόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσθης,
οἴκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσεται ἡδὴ,
ἡ δ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,

ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγ' ἐν νόσφι γένηται.
Ὡς ἔφασκεν· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεῶν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
ἀλλ' ἄλλην χρῆ πρῶτον ὁδὸν τέλεισαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,

ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίᾳ,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·
τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια

ὡς οἶον πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκίαὶ ἀίσσουσιν.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς

ἤθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρνει φάος ἡελίοιο.
Αὐτὰρ ἔπειτα κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος πρόσειπεν·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus-est
sed sequebatur; veritus-est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;

circumjecitque ipse eis laenas pulcras ac tunicas :
epulantes autem bene omnes invenimus in aedibus.

Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebatur domus.

Illa vero me prope stans allocuta-est, augustissima dearum :
[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]

ne-amplius nunc uberem fletum excitetis : novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,

et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.
Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,

donec rursus animum intra praecordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam

terram] asperae Ithacae : nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam

vobis] animus in laetitia est, quippe valde multa passi-estis.
Sic dixit : nobis autem persuasus-est animus generosus.

Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum

dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolverentur horae,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,

tunc me evocato dixerunt dilecti socii :

Mirifice, jam nunc memor-esto patriae terrae,
si tibi fatale est servari et pervenire

domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt : ac mihi persuasus-est animus generosus.

Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum

dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrasas.]

At ego Circes conscenso perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-

cem;] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum :

O Circe, perfice mihi promissum, quod praestitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,

et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abscessisti.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima dearum :
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,

ne-amplius nunc inviti mea manete in domo :

sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,

animam consulturos Thebani Tiresiae,
vatis caeci, cujus quidem mens integra est;

cui etiam mortuo mentem praebuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit : at mihi confractum-est carum cor :

flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.

Ac postquam flendoque volutandoque satiatu-sueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum :

Ὡ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην δδὼν ἡγεμονεύσει;
 εἰς Αἴδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεῶν
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποτὶ παρὰ νηὶ μελέσθω·
 505 ἱστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πετάσσας
 ἥσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοιή Βορέας φέρῃσιν.
 Ἄλλ' ὁπότε ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσης,
 ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσασα Περσεφονείης,
 510 μακρὰ τ' αἰγίροι καὶ ἱεταὶ ὠλεσικάρποι·
 νῆα μὲν αὐτοῦ κέλαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
 αὐτὸς δ' εἰς Αἶδω ἐνάαι δόμον εὐρώεντα.
 Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε βέουσιν
 Κόκυτος θ', δὲ δὴ Στυγὸς ὠδατός ἐστιν ἀποβῶν·
 515 πέτρῃ τε ζύνεσις τε δῶο ποταμῶν ἐριδοῦπων·
 ἐνθα δ' ἐπειθ', ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
 βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῆν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικρήτωρ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνῳ,
 520 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα,
 ἔλθων εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 βέξειν ἐν μαγάρῳσι πυρρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσέμεν οἶω,
 525 παμμέλαν', δὲ μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῇσι λίθη κλυτὰ θεῖνα νεκρῶν,
 ἐνθ' δῖν ἀρνεῖον βέξειν θηλῶν τε μελαιναν,
 εἰς Ἑρεβὸς στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
 ἰέμενος ποταμοῖο βοῶν· ἐνθα δὲ πολλὰ
 530 ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκῶν κατατεθνηώτων.
 Δὴ τότε ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνει καὶ ἀνῶξαι
 μήλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 δεῖραντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Αἴδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 535 αὐτὸς δὲ ζῆφος δ' ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἥσθαι, μηδὲ ἔἴν νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσπον ἱμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 δὲ κέν τοι εἴησιν δδὼν καὶ μέτρα κελεύθου
 540 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν·
 αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἐννυτο Νύμφη,
 λεπτόν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦ
 545 καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
 μελιχρῶς ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 Μηκέτι νῦν εὐδοντας ἄωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
 ἄλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
 550 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπιθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐνθεν περ ἀπήμανας ἦγον ἑταίρους.
 Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λίην
 ἀχιμας ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρῶς,
 δὲ μοι ἄνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux-erit?
 ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.
 Sic dixi : ac continuo respondebat angustissima dearum :
 generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit :
 malo autem erecto, et velis albis expansis,
 sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.
 Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,
 ubi litusque fossuræ-aptum et luci Proserpinæ,
 excelsæque populi, et salices frugiperdæ :
 navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,
 ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.
 Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt
 Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus ;
 rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorumum :
 illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,
 fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,
 primum mulso, deinde vero dulci vino,
 tertium rursus aqua ; ac farinam albam insperge.
 Valde vero supplex-precare manium inania capita, *vovens*,
 ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,
 te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-
 bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.
 Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,
 ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,
 ad Erebum versos ; ipse vero seorsum aversus-esto,
 contendens ad-fluvii fluenta : ibi vero multæ
 animæ accedent mortuorum defunctorum.
 Tum vero deinde socios hortare et jube
 pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo ære,
 excoriatas comburere, votaue facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sede, neu sine manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-
 tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,
 qui tibi dicat iter et mensuras viæ,
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.
 Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Mihi vero lænamque tunicamque vestimenta induit :
 ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,
 tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis
 pulcræ, auream ; capitiue imposuit calyptram.
 Atque ego per domos profectus hortabar socios,
 blandis verbis, astans, virum unumquemque :
 Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum ;
 sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.
 Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.
 Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.
 Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde
 fortis in bello, nec mente sua firmus,
 qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

665 ψύχεος ἱμείρων, κατελέξατο οἶνοβαρείων·
 κινυμένων δ' ἐτάρων θυαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἔξαπνιγς ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
 ἀφοῦρον καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσεν· ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν
 660 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀϊδόςδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 Φάσθε νύ που οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλῃν δ' ἔμιν δδὼν τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 665 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἑξόμενοι δὲ κατ' αὐθι γόνων ὀλλόντο τε χαίτας.
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγγίγνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
 670 ᾔμεον ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀνοιὸν κατέδωκεν δῖν θηλύν τε μελαιναν,
 βρεῖα παρεξελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Nekuia.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,
 ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐδήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἔκμανον οὖρον ἴει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήσεσα.
 Ἡμεῖς δ' ἐπὶ ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης·
 δῦσετό τ' ἥλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἡ δ' ἐς πεῖραθ' ἵκανε βαθυβύρρου Ὀκαιοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε,
 15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
 Ἥλιος φάεθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐθ' ὅπότ' ἂν στελέχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐθ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθοντας ἐκείσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ βρόον Ὀκαιοῖο
 ᾔμεον, ὅφρ' ἐς χῦρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσας Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περσέης Εὐρύλοχος τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὅξυ ἐρύσσαμένος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον δρυῖ, ὅσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χερόμην πᾶσιν νεχέουσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
 sed recta de-tecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad-Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe ,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ ,
 animam consulturis Thebani Tiresias.

Sic dixi : illis vero contractum est carum cor :
 desidentesque illic flebant , vellebantque capillos.
 Verum enim non ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem , feminamque nigram ,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
 oculis viderit , aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare ,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigrae ;
 atque inde pecudes sumas induximus ; atque etiam ipsi
 inscendimus dolentes , uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum immisi impletem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis , potens dea , vocalis.
 Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol , obumbrabanturque omnes viæ.

Illa vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmeriorum est virorum populusque civitasque ,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis ,
 nec quando vadit ad cælum stelliferum ,
 nec quando rursus in terram de cælo devertitur :
 sed nox perniciose intenditur miseris mortalibus.

Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentem Oceani
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore ,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem ibamina fundebam omnibus manibus ,

πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦμην νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στείραν βοῦν, ἥ τις ἀρίστη,
 βέξειεν ἐν μεγάροις πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δὴν ἱερουσάμεν οἶω,
 παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἔλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαινέφες· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχὰι ὑπὲξ Ἑρέβους νεκῶν κατατεθνηώτων.
 [νύμφαι τ' ἡῖθεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγγείησιν,
 ἄνδρες Ἀρηϊφάτοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλθοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δείραντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμω τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἔμεν, πρὶν Τειρεσίαιο πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἐταῖρου·
 οὐ γὰρ πτω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρουδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλαυτον καὶ ἄθαπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγειν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπαα πτερόεντα προσήδων·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα;
 ἔφθοις πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμώξας ἡμεῖστο μύθω·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακῇ καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐγὴν
 65 ἀστραγάλων ἔαγῃ, ψυχὴ δ' Αἰδὸςδε κατῆλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὅπιθεν γουναίζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροις ἐλειπες·
 οἶδα γὰρ, ὡς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Αἰδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαλὴν σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμείο·
 μή μ' ἀκλαυτον, ἄθαπτον, ἰὼν ὅπιθεν καταλείπειν,
 νοσφισθεῖς, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακχεῖαι σὺν τεύχεσιν ἄσσα μοι ἐστίν,
 75 σῆμά τέ μοι γεῦσθαι πολίτης ἐπὶ θνίῃ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δούστην, τελευτήσω τε καὶ ἐρῶ·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *vovens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ sit optima,
sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresias vero *me seorsum arietem sacrificaturum soli,*
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, cœlibesque, et multa-passi senes,
 virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati aeratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulant aliunde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ære,
 excoriatas adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefletum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 læsit me dæmonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-eat: anima vero ad Oroum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti,* oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutritiv parvu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Æeā appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefletum, insepultum, profectus pone relinquas,
 digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumulumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicitis, etiam posteri ut-scient:
 et hæc mihi perface, figeque in tumulo remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socia.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
ἤμαθ'· ἐγὼ μὲν ἀνέυθεν ἐπ' αἵματι φάσγανον ἴσχων,
εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πόλλ' ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖης,
85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
τὴν ζῶην κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.

Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὡς εἶων προτέρην πυκινὸν περ ἀχέων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῃαο πυθέσθαι.

90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
χρῦσον σῆπτρον ἔχων, ἔμει δ' ἐγὼ καὶ προσέειπεν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]

τίπτ' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο
ἦλυθες, ὅρα ἰδὼ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;

95 ἀλλ' ἀποχάζεο βύθρου, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
αἵματος ὅρα πῶς καὶ τοι νημερτέα εἶπω.

Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
κουλεῷ ἐγκατέπηξ'· δ' δ' ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινὸν,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήυδα μάντις ἀμύμων·

100 Νόστον δόζηται μελιιδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
λήσειν Ἑννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.

Ἄλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὡς κακὰ περ πάσχοντες ἵκοισθε,

105 αἴ κ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων,
ὅππότε κε πρῶτον παλάσσης εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγῶν ἰσιεῖδα πόντον·
βοσκομένους δ' εὖρητε βόας καὶ ἱρία μῆλα
Ἥλιου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας νόστου τε μέδηται,
καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἵκοισθε·
εἰ δέ κε σῖνθαι, τότε τοι τεκμαιρόμ' ὀλεθρὸν
νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἵπερ κεν ἀλύξῃς,
ὀψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,

115 νῆος ἐπ' ἀλλοτρίῃς· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
ἀνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοντα κατέδουσιν,
μνώμενοι ἀντιθέην ὀλοχὸν καὶ ἔδνα διδόντες·
ἀλλ' ἦτοι κελίων γε βίας ἀποτίσσειαι ἔλθῶν.

Αὐτὰρ ἐπὶ νῆα μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν

120 κτείνης, ἥ δὲ δολῶ ἢ ἀμφαδὸν ὀξεί γαλκῷ,
ἐργεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐήρες ἑρετμὸν,
εἰσέκε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μειμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,

125 οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.

Σῆμα δέ τοι ἔρεω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
ὅππότε κεν δὴ τοι ζυμβλημένος ἄλλος δόδιγς
φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμῳ ὤμῳ,
καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρες ἑρετμὸν,

130 βέτας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
ἀρνειὼν ταῦρὸν τε συῶν τ' ἐπιδήτορα κάπρον,
οἷα δ' ἀποστειχέιν ἔρδεν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus

sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
Autolyçi filia magnanimi, Anticlea,

quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.
Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta-est:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
tinctum]vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
tum vero me verbis alloquebatur vates eximius:

Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;
hunc vero tibi difficilem reddit deus: non enim puto
te latiturnum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
iratus, quod ei filium carum excæcasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
quando primum appuleris fabrefactam navem
Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum:
pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illæsas sinas reditusque sis-memor,
etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
navique et sodalibus: ipse vero etiamsi effugeris,
sero male redibis, amissis omnibus sociis,
nave in aliena; inveniesque mala domi,
viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
proficiascere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
viri, nec sale conditum cibum edunt;
neque sane hi norunt naves proris-rubris,
nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.
Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
quando utique tibi obviam-factus alius viator
dixerit te ventilabrum habere super splendido humeró,
tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
factisque sacris pulcris Neptuno regi,
ariete, tauroque, esneque ineunte verre,
domum revertere, faciasque sacras hecatombas
immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
omnibus prorsus ordine: mora vero tibi extra mare ipsi

- 135 ἀδελχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ σε πέρην
γῆρα ὑπο λιπαρῷ ἀρνημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἰρω.
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐκέλευσαν θεοὶ αὐτοί.
140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
μητρὸς τήνδ' ὁρώω ψυχὴν κατατεθνηυῖης·
ἥ δ' ἄλκουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἔνδον υἱὸν
ἔτλη ἕξαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
Εἰπέ, ἀναξ, πῶς κέν με ἀναγνοῖη τὸν ὄντα. [πεν·
145 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηϊδιὸν τοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
ὅτινα μὲν κεν ἔῃς νεκρῶν κατατεθνηώτων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνὶ ψφει·
ᾧ δέ κ' ἐπιφρονέοις, ὅδε τοι πάλιν εἰσιν ὀπίσσω.
150 Ὡς φασμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω
Τειρεσίαο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἐλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὅφρ' ἐπὶ μήτηρ
ἤλυθε καὶ πένε αἶμα καλαινεφέες· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεια πτερόεντα προσύδα·
155 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠρόεντα,
ζωὸς ὢν; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι.
[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἔστι περῆσαι
πεζὸν ὄντ', ἣν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]
160 Ἡ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
νῆί τε καὶ ἐτάροισι, πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μητρὲς ἐμῇ, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,
165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἄλλ' αἰὲν ἔχων ἀλᾶλμαι διζύν,
ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐτόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἥ δολιχὴ νοῦσος; ἥ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποιοχόμενη κατέπεφνε;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,
175 ἥ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἥ τίς ἦδῃ
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἥ μὲν παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἥ ἦδῃ μιν ἔγνημεν Ἀχαιῶν ὄστις ἀριστος.
180 Ὡς ἐφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσαι.
Σὺν δ' οὕπως τίς ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκχλος
185 Τηλέμαχος τεμνένη νέμεται καὶ δαΐτας εἰσας
δαίνυνται, ὃς ἐπέοικε δικαεπτόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
ἀγρῷ, οὐδέ πολινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὖναι

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.
Sed age mihi hoc dic et vere enarra :
matris hanc video animam defunctæ ;
illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.

Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est :
facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;
quemcumque quidem sinas manium defunctorum
ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :
cui vero invidas, ille tibi tacitus abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abibit in domum Plutonis
Tiresiæ regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic manebam constanter, donec mater
advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obcuram,
vivus quum-sis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]
Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in aedibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,
animam consulturum Thebani Tiresiæ.

Nondum enim prope veni Achaiam; neque aliqua nostram
terram attigi; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum
Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.

Sed age mihi hoc dic et vere narra :
quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis?
utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens
suis mitibus telis superveniens te occidit?
dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virorum alius habeat, me autem non-amplius putent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consilliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :
et perquam illa quidem manet afflicto animo
tuis in aedibus; ærumnosæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.
Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum manus; sed
quietus] Telemachus prædia colit, et convivia æqua
epulatur, quæ decet principem virum curare;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
 190 ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὖδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἀγχι πυρός, κακὰ δὲ χροῖ εἵματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖα τ' ὀπώρῃ,
 πάντα οἱ κατὰ γούνον ἀλωῆς οἶνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε καί τ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἄξει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν δλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπὸς Ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποχομένη κατέπεφνεν·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
 τηκεδόνι συγερῇ μελῶν ἐξεῖλετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήυρα.
 Ὡς ἐφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἔλκειν κατατεθνηυῖας·
 τρίς μὲν ἐφωρμήθην, ἔλκειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκίψ' εἶκλον ἦ καὶ ὄνειρ
 ἔπατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος οὖν γενέσκειτο κηρόθι μᾶλλον·
 καὶ μὴ φωνήσας ἔπεια πετρῶντα προσηΐδων·
 210 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἔλκειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Ἀῖδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπύμεσθα γόοιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνεια
 ὦτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 215 Ὡς ἐφάμην· ἦ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνεια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὖτις δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
 δαμνῇ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός·
 ψυχὴ δ' ἥτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φρόνδε τάχιστα λιλαῖο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεγὴ εἴπῃσθα γυναικί.
 225 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἦλθον — ὦτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνεια —
 ὅσσαι ἀριστῶν ἀλοχοὶ ἔσαν ἠδὲ θυγατρές·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα καλαινὸν ἀολλέες ἡγερέθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ·
 σπασσάμενος ταυήκες ἄορ παχὺς παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶων πίειν ἄμα πάσας αἶμα καλαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἑκάστη
 ὅν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἤτοι πρῶτην Τυρὼ Ἴδον εὐπατέρειαν,
 ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 ἣ φηδὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἣ Ποταμοῦ ἡράσσαι, Ἐνιπῆος θελοιο,
 ὅς ποτ' ἀλλήλοισι ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἔστην·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλίσκετο καλὰ ρέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσαάμενος γαίηχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇσι ποταμοῦ παρελέετο δινήεντος·

strata et laenae, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; vilis vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit aestasque, florensque anni-tempus,
 undique illi peraltiore-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deslens: molesta autem eum insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in aedibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisa ex-membris tollero-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuoque cura, inclyte Ulysse,
 tuaque benignitas usque memorem dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meae animam prehendere defunctae:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ju-
 bebatur:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolavit: mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Orco, caris manibus circumamplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?
 nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, filii mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed haec conditio est mortalium, quum mortui fuerint,
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende: haec vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tua dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimatum uxores erant, atque filiae;
 hae vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illae vero se-excipientes accedebant; et unaquaeque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quae dixit Salmoni eximii se prolem esse;
 dixitque Crethae se uxorem esse Aelidae;
 quae Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcherrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluenta.
 Huic vero quum se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii et accubuit vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα χῦμα περιστάθῃ, οὐρεῖ ἴσον,
 κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναικα.
 245 [λύσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ ὀνόμαζεν·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
 250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔρχου πρὸς δῶμα καὶ ἴσχεο, μὴδ' ὀνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἥ δ' ὑποκυσαμένη Πελλίην τέκε καὶ Νηληϊά·
 255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μεγάλῳ γενέσθην
 ἀμφοτέρω· Πελλίης μὲν ἐν εὐρυχώρῳ Ἰαωλκῷ
 ναίει πολυῖβητος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἤμαθ' ἀνέτι.
 Τοὺς δ' ἑτέρους Κρητῆϊ τέκεν βασιλεια γυναικῶν,
 Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάονά θ' ἱππιοχάρμην.
 260 Τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
 ἣ δὴ καὶ Διὸς εὐχεται· ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι·
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιονά τε Ζῆθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 265 ναίεμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῷ περ ἔόντε.
 Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἴδον, Ἀμφιτρύωνος ἀκοῖτιν,
 ἣ ῥ' Ἑρακλῆα θρασυμέμονα, θυμολέοντα,
 γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλῳ μιγείσας·
 καὶ Μεγάρην, Κρεῖοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱός, μένος αἰὲν ἀτειρής.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο Ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην,
 ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόοιο,
 γημαμένη φ' οἰεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας
 γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 275 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θῆβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
 Κασμείων ἤνασσε θεῶν δλοὰς διὰ βουλὰς·
 ἣ δ' ἔβη εἰς Αἰδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
 ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοῖο μελάρου,
 φ' ἄγει σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 280 πολλὰ μάλ', ὅσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
 γῆμεν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 ὀπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
 ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομένῳ Μινυητὶ ἱπὶ ἀνασσειν·
 285 ἣ δὲ Πύλου βασιλεὺς, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενον τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῷ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μνώοντο περικτίται· οὐδέ τι Νηλεὺς
 τῷ ἐδίδου, ὃς μὴ ἑλικας βόας εὐρυμετώπους
 290 ἐκ Φυλάκῃς ἐλάσσει βίης Ἴφικληΐης
 ἀργαλέας· γὰρ δ' ὅς τις ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 ἐξελάν· γαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδωκεν,
 δεσμοὶ τ' ἀργαλέοι καὶ βουκόλοι ἀγροῖωται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,
 295 ἀψ' περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπηλυθὼν ὦραι,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἴφικληΐη,

purpureus autem fluctus circumtētit, monti æqualis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virginē zōnam, ac somnum ipsi offudit.]
 Sed postquam perfecerat deus amatoria opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :
 Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem anno
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.
 Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.
 Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit et Neleum ;
 qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
 habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
 Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
 Æsonemque, ac Pherelem, Amythaonemque equestrem-bel-
 latorem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
 quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormisse ;
 et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
 turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant
 habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
 peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
 et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,
 Matremque Cædipodis vidi, pulcrā Epicasten,
 quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
 nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
 eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-
 minibus.] Sed ille quidem in Thebe amonissīma dolores pa-
 tiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
 illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,
 deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
 suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
 valde multos, quotquot matris Furis efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulcrā ; quam olim Neleus
 uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
 numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ,
 qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :
 ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
 mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
 mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino
 Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus
 e Phylace abegisset roboris Iphiclei
 difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius
 Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eum im-
 pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
 Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
 rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,
 tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτέλετο βουλή.

Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἥ β' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
300 Καστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
τοὺς ἀμφὺ ζωὸς κατέχει φυσίχρος αἶα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζώουσι· ἑτερήμεροί, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνῶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆς παράκοιτιν,
εἶσιδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ β' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυθαδίῳ δὲ γενέσθην,
Ὡτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐριάτην·
οὓς δὴ μηκίστους θρέψε Ζεῖδωρος Ἄρουρα
310 καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπῆχες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Οἳ βὰ καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπαιδα στήσειν πολυαἶκος πολέμοιο·

315 Ὅσσαν ἐπ' Ὀδύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. [Ὅσση
Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἥδης μέτρον ἔκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, δν ἡύκομος τέκε Λητώ,
ἀμφοτέρω, πρὶν σφωὶν ὑπὸ χροτάφοισιν ἰούλους
320 ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένους εὐανθέϊ λάχνη.

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδην,
κούρην Μίνως δλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
325 Ἀίη ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσειν.

Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερήν τ' Ἐριφύ-
ἥ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμῆεντα. [Λην,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
δσας ἥρώων ἀλόχους ἶδον ἠδὲ θύγατρας·
330 πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦξ φθίτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὥρη
εὖδειν, ἥ ἐπὶ νῆα θοὴν ἔλθόντ' ἐς ἑταίρους
ἥ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὕμιν τε μελήσει.

Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀχὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέοντα.
335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·

Φαίηκες, πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἰδὸς τε μέγεθος τὲ ἰδὲ φρένας ἐνδὸν εἴσας;
ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἐμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἑπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
340 οὕτω χρῆζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὕμιν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἐχένης·
[ὅς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·]

Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἤμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
345 μυθεῖται βασιλεια περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἱ κεν ἐγωγε
ζῶς Φαίηκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

350 Ξείνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consilium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem, quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios, Castoremque equitum-domitorem, et pugilatu strenuum Pollicem :] quos ambos vivos detinet alma terra ; qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes, modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimediam, Aloei uxorem, aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse : et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt), Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ; quos procerissimos enutrivit alma Terra, et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem. Novennes etenim hi etiam novem-cubitorem erant latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum. Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo certamen allaturos se tumultuosi belli :

Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ Pellium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset. Et sane perfecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-comis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus plii florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcrumque Ariadnen. filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus ex Creta in eminens-solum Athenarum sacrarum duxit quidem, sed non potitus-est ; antea vero ipsam Diana occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio damnatam.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen, quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum. Omnes vero non ego dixero, neque nominavero, quotquot heroum uxores vidi, ac filias : prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora dormiendi mihi, sive ad navem celerem digresso ad socios, sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio ; voluptateque tenebantur per ædes umbrosas. His vero Arete candidis-ulis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse, formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ? Hospes vero itidem meus est ; unusquisque autem vestrum particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite, neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeneus : [qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum loquitur regina prudens ; sed obedite : Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque : hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἐμπης οὖν ἐπιμείναι ἐς αὔριον, εἰκόλε πᾶσαν
 δαυτήν τε τελέσω· πομπή δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δῆμῳ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 365 Ἄλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, [σεύς
 εἰ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοι· αὐτόθι μῖμνεν
 πομπήν τ' ὀτρύνετε καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη,
 πλειοτέρη σὺν χειρὶ φίλῃ ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
 380 καὶ κ' αἰδοότερος καὶ φίλερος ἀνδράσιν εἴην
 πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἄλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἰσχομεν εἰσροῶντες
 ἡπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἳ τε πολλοὺς
 385 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
 ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἰδοῖτο·
 σοὶ δ' ἐπι μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
 μῦθον δ' ὥς δ' αἰδοὺς ἐπισταμένως κατέλεξας,
 πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
 370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
 Ἴδιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
 Νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρη
 εὐδεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα.
 375 Καὶ κεν ἐς ἧν διὰν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
 τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ἄλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ὅρη μὲν πολέων μύθοιν, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου·
 380 εἰ δ' ἐτ' ἀκούμεναι γε λιλαιέαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
 τούτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο·
 οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν αὐτήν,
 ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.
 385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ
 ἄγνῃ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
 ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
 οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 390 Ἐγὼ δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν·
 κλαίει δ' ὅγε λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἶδων,
 πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
 ἄλλ' οὐ γάρ οἱ ἐτ' ἦν ἱς ἐμπεδος οὐδέ τι κίχως,
 οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυαμποῖσι μέλεσσι.
 395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγός θανάτοιο;
 ἡέ σέγ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 400 ὅρας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
 ἡέ σ' ἀνάσαιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιταμνόμενον ἦδ' οἶων πῶσα καλὰ,
 ἡέ περὶ πτόλιος μυχροῦμένου ἦδ' ἀνδρῶν;
 ὣς ἐφάμην· δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam exspectare in crastinum, donec totum munus perficiam : deductio autem viris curæ-erit omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses : Alcinoe rex, omnium nobilissime civium, si me etiam in annum iusseritis hic manere, deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis, etiam hoc mallet, et multo utilius esset, pleniore cum manu caram in patriam pervenire; et magis honorabilis et carior viris essem omnibus, quotquot me in-Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque : o Ulysse, hoc quidem nequitiam te suspicamur aspicientes, impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos pascit terra nigra late-dispersos homines, mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur : tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona; historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum ad Ilium simul comitati-sunt, et illic fatum obierunt. Nox autem hæc valde longa, immensa; neque adhuc tempus dormiendi in ædibus : tu autem mihi dic mirifica opera. Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu sustineres in ædibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : Alcinoe rex, omnium nobilissime civium, tempus quidem nulli sermonis, tempus vero et somni : sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem hæc tibi invidere et miserabiliores alios narrare dolores meorum sociorum, qui jam post-hæc perierunt : qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum, in reditu vero perierunt, male causa feminae.

Ac postquam animas quidem disperserat huc illuc casta Proserpina mulierum feminarum, venit deinde anima Agamemnonis Atridae dolens; circumque aliae congregatae-erant, quæcunque simul cum-eo] domo in Ægisti perierunt et fatum obierunt. Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem nigrum:] flebat autem is acule, uberes lacrimas destillans, extendens ad me manus, attingere cupiens : sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia, qualis quidem antea erat in flexilibus membris. Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in-animo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno, quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis? utrum te in navibus Neptunus domuit, excilato sævorum ventorum immenso flatu? an te hostiles viri læserunt in terra, boves abducentem atque ovium greges pulcros, an pro urbe pugnatuum sive feminis?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus-est :

405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
οὔτε μ' ἀνάσσοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτῳ τε μόρον τε
410 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
Ὡς θάνον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
νωλεμέως κτείνοντο σῦες ὡς ἀργιόδοντες,
οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
415 ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ ἐλλαπίνῃ τεθαλυῖ.
Ἦδη μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας,
μουναὶς κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὁμνήνῃ·
ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
ὥς ἀμφὶ κρήτῃρα τραπέζας τε πληθούσας
420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅσα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτείνει Κλυταίμνηστρῇ δολόμητις
ἀμφοῖ· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χειρὸς ἀείρων
βάλλον ἀπονήσκων περὶ φρασχάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
425 νοσφίσσας· οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Ἀΐδαο
χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔλῃεν σὺν τε στόμ' ἑρεῖσαι.
Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλλεται·
οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικέως,
430 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
ἀσπᾶσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμῳέσσιν ἐμοῖσιν
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἐξοχα λύγρ' εἰδυῖα
οἷ τε κατ' αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένην ὀπίσσω
θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
435 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
ὦ πόποι, ἡ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύοπα Ζεὺς
ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικεῖας διὰ βουλὰς
ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμην· εἵνεκα πολλοί·
σοὶ δὲ Κλυταίμνηστρῇ δόλον ἤρτυε τῆλόθ' ἐόντι.
440 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἡπιος εἶναι,
μηδ' οἷ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς,
ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεχυμένον εἶναι.
Ἄλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γυναικὸς·
445 λήν γὰρ πινυτὴ τε καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδεν
κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρυν Πηνελόπεια.
Ἦ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵκει ἀριμῷ,
450 Ὀδυσσεύς· ἡ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος ὄψεται ἑλθὼν,
καὶ κείνος πατέρα προσπτύσσεται, ἡ θέμις ἐστίν.
Ἦ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνὶ πηλοσθῆναι ἄκοιτις
ὀφθαλμοῖσιν ἔασσε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
455 κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
εἰ που ἔτι ζώντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulyssæ,
nec me sane in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu;
nec me hostiles viri læserunt in terra:
sed mihi Ægisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
occidit, cum pernicioſa uxore, ad-domum vocatum,
convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
qui quidem *mactantur* in locupletis viri præpotentis
aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
Jam tu quidem multorum cedi virorum interfuisti,
et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
ut circa craterem, mensasque plenas,
jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
bat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filię,
Cassandrę, quam occidebat Clytæmnestra dolosa
propter me: at ego in terra manus elevans
jacebam moriens, ad gladium *captendum*: illa autem impu-
dens] secessit, nec mihi sustinuit, cuncti licet ad Orcum,
manibus oculos comprimere, atque os claudere.
Adeo non *est* gravius et improbius aliud muliere,
quæcunque talia in mentem facinora induxerit:
quale utique et illa patravit facinus indignum,
ingenuo struens marito cædem: sane putabam quidem
gratum *me* liberis, atque famulis meis,
domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
sibique infamiam offudit, et futuris in-posterum
feminis mulleribus, etiam et quæ probe-agens sit.
Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
vehementer odit, femineæ propter consilia,
ab initio: Helenę quidem causa perlimus multi;
tibi vero Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.
Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.
Sed haud tibi, Ulyssæ, exitium erit ex uxore quidem:
valde enim sapiensque *est*, et bene in-mente consilia novit,
filia Icarii, prudens Penelope.
Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
et ille patrem amplectetur, ut fas est.
Verum mea ne filio quidem *me* saturari uxor
oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
clam, neu palam, caram in patriam terram
navem appelle; quoniam non-amplius fides *est* feminis.
Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόνει,
 460 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐν Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρειαι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
 465 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀχύνεμοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνων δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σχέτλιε, τίτις ἔτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεται ἔργον;
 475 πῶς ἔτλης Αἰδῶδες κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλεΐος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίῃσιν κατὰ χρεός, εἰ τίνα βουλὴν
 480 εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς πατρίδασσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὕτως ἀνὴρ προπάρειθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτόμεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκρούσιν,
 ἐνθάδ' ἑὼν τῷ μῆτι θανῶν ἀκαχλῆε, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἑὼν θητευέμεν ἄλλῳ,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίσις πολλὸς εἴη,
 ἢ πᾶσιν νεκρούσιν καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἄναυδ' ἄνυσπε,
 ἢ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἢ καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τί πέπυσσαι,
 495 ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολλάν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἄν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἑὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο,
 τοῖος ἑὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύμων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθ' ἀπὸ πατέρος δῶ,
 τῷ καὶ τέφ' στυγίαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ καί νιν βιόωνται, ἔεργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτε πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νῆος εἵσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 510 Ἦτοι δέ· ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστορ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικᾶσκομεν οἴῳ.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achilles,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Agnovit autem me anima pedibus-velocis Eacidæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,*
 infelix, quodnam adhuc majus in mentē molieris facinus?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum?] Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus-sum :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaïam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beatior, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallem rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.
 Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non.] Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.

Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcenque ab honore.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.

Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πληθὺι μένων ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίῳ,
 515 ἄλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἰκῶν·
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ θυϊότητι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσων λαὸν ἔπεφνεν, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν·
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ,
 520 ἦρω· Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δώρων.
 Κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ δ' εἰς ἵππον κατεβαίνωμεν, δὲν κάμ' Ἐπειδός,
 Ἀργεῖων οἱ ἀριστοί, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 525 [ἤμην ἀνακλίνειν πυκινὸν λόχον ἡδ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυνοντο τρέμον θ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·
 κείνων δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠχρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 530 δάκρυ' ὁμορῆζόμενον· ὃ δέ με μάλα πολλ' ἰκέτευεν
 ἵπποθεν ἐξίμεναι, ξίφος δ' ἐπαιμάετο κόπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὶς ἔβαινε
 535 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένος· οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βριῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 540 γηροσύνην, ὃ οἱ οὖν ἔσθην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἰεὶ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνηῶτων
 ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἰρόντο δὲ κῆδε' ἐκάστη.
 Οἷ δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφιστῆχει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 545 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.]
 Ὡς δὲ μὴ ὀφελὸν νικᾶν τοῖσιν ἐπ' ἀέθλω·
 τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 550 Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μαιλιχίοισιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
 555 οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργεῖοισιν.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
 αἰτίας, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 560 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεινὸν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλ-
 ψυχὰς εἰς Ἐρεβος νεκύων κατατεθνηῶτων.
 565 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus ære,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas cōpias occiderit, propugnans Argivis:
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum: multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant:
 [et ut-aperirem densas insidias, et ut-includerem:]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergebant, tremebantque subtus membra
 cujusque; illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem: sed is mihi permultam supplicabat
 ab-equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam ære-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,
 nec cominus vulneratus; ut sæpe
 fit in bello; promiscue vero furit Mars.

Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.

Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe abasistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine:
 tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis:

Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 pernicioſa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris peristi: propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque: neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat; tibi vero fatum imposuit.
 Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram: doma autem iram et generosum animum.

Sic dixi: ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηώτων.
 Ἐνθ' ἤτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
 χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν,
 570 ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἰρόντο ἀνακτα,
 ἥμενοι ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλῆς Ἀΐδος δῶ.
 Τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
 θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν ὀλοπλοισιν ὄρεσσιν,
 575 χερσὶν ἔγων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἶν ἀαγές.
 Καὶ Τίτυδ' εἶδον, Γαίης ἑρικυδέος υἱόν,
 κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἑννέα κείτο πέλεθρα·
 γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημέκω ἦπαρ ἔκειρον,
 δέρτρων ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·
 580 Ἀητοὶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδερὴν παράκοιτιν,
 Πυθιδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπήος.
 Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσίδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
 ἑσταός· ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενεῶν·
 στεῦτο δὲ διψῶν, πείειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλῆσθαι
 585 Ὅσσάκι γὰρ κύψει· ὃ γέρων, πείειν μενεαίνων,
 τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολίσκετ' ἀναδροχέν· ἀμφὶ δὲ πυσσὶν
 γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ αἱμῶν.
 Δένδρεα δ' ὑψιπέτῃλα κατὰκρηθεν χέε κερπὸν,
 ὄγγαι καὶ βροαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι
 590 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ εἰλαῖαι τηλεθώσαι·
 τὼν ὅπῃ ἰθῦσαι· ὃ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιάοντα.
 Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσίδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 λῆαν βασταζόντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.
 595 Ἦτοι δ' μὲν σκληριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
 λῆαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἄλλ' ὅτε μέλλοι
 ἄκρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποστρέψασκε κραταίτις
 αὐτίς· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λῆας ἀναιδής.
 Αὐτὰρ θγ' ἀψ ὥσασκε τιτανόμομος· κατὰ δ' ἰδρῶς
 600 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
 Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
 εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τέρπεται ἐν θαλίσῃ καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
 [παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδῆλου.]
 605 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς,
 πάντοσ' ἀτυζομένων· ὃ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἰοικώς,
 γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρήφιν διστόν,
 δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλόντι ἰοικώς.
 Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσι δορτήρ,
 610 χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σῶες χαρποί τε λέοντες
 ὑσμῖναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
 Μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
 δὲ κείνον τελαμῶνα ἐξ ἑγκάθετο τέχνη.
 615 Ἐγὼ δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 καὶ μ' ὀλοφύρομενος ἔπα πτερρόεντα προσγυῖα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἃ δειλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠηγάλας,
 δῆπερ ἔγων ὀχέεσκον ὑπ' αὐγάς Ἥλαιοιο.
 620 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ δίζυν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium, aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis, sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem, sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti, feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratrum, quas ipse occiderat in desertis montibus, manibus tenens clavam totam-aeream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium, jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ; duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant, in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus : Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjug, ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem, stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum : stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem *aquam* non poterat capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens, toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus. Arborea autem procerae ab-alto fundebant fructum, piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu, ficusque dulces, et oleæ virentes : quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere, eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum aspexi, dueros dolores habentem, lapidem gestantem ingentem utraque *manu*. Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque, lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat summum superaturus, tunc *illum* deturbabat potens-vis retro : deinde in-solum volvebatur lapis impulsus. Verum ille rursus trudebat contendens, ac sudor defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam, simulacrum ; ipse vero inter immortales deos oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Heben. [filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.] Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar, undique agitorum : ille vero, obscuræ nocti similis, nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam, horrendum circumspectans, semper jaculatur similia. Terribilis autem ei circa pectora balteus, aureum erat lorum ; ubi miranda opera inerant, ursique, agrestesque apri, torvique leones, præliaque, pugnaeque, caedesque, homicidiaque. Non *hoc* fabricato aliud quid fabricaverit *is* qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis, et me lugens verbis altis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, ah miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines, quale ego ferebam sub radiis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum ærumnam

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολλὴ χεῖροσι φῶτι
 δεδμήμεν, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄζοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀλ-
 φράζετο τοῦδ' ἐγὼ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον. [λον
 625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὣς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν δλοντο.
 630 Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ·
 [Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγέρετο μυρία νεκρῶν,
 ἥχῃ θεοπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει,
 μή μοι Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνηα.
 Αὐτίκα ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἑταίρους
 αὐτούς τ' ἀμυδαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κύμα ῥόοιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νηῦς, ἀπὸ δ' ἔκετο κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 νησὸν τ' Αἰαίην, θοιέ τ' Ἡῶς ἡριγενείης
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἥελιοιο·
 1 νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλασμεν ἐν φαιμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐνθα δ' ἀποβρέξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἰστέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
 Φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, θοὶ ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες
 15 πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διεῖπομεν οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδαο ἐλθόντες ἐλθόμεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἦλθ' ἐντυνημένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σῖτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἰθόπα οἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσῳ στήσα μετηύδα διὰ θεάων·
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶοντες ὑπῆλθατε δῶμα Ἀΐδαο,
 διςθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἀπαξ θνήσκουσιν ἄνθρωποι.
 Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὖθις πανημέριοι· ἅμα δ' ἥοι φαινομένην
 25 πλεούσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δαίξω δόδον ἡδὲ ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe, deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.

Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :

Mercurius autem me duxit, ac caesiis-oculis Minerva.

Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.

At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.

Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :
 [Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]

sed prius gentes congregabantur infinitæ mortuorum,
 sonita immenso ; me vero pallidus timor cepit,
 ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 ex Orco mitteret inclyta Proserpina.

Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios

ipsosque inscendere, et retinacula solvere :

illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere

Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
 ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Ææam, ubi Auroræ mane-genitæ
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
 navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.
 Hic vero dormientes exspectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allaturos mortuum Elpenorem defunctum.
 Stipitibusque statim cæcis, ubi summum prominebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulto aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulto fabrefactum remum.

Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circe] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.
 Et in medio stans dixit augustissima dearum :

Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis
 bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.
 Verum agite, edite cibum et bibite vinum
 hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανένω· ἵνα μήτι κακοῦρραφίη ἀλεγεινῇ
ἢ ἄλλος ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

*Ὡς ἐφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

30 *Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νῆος·
ἢ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἶσε τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήυδα πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον,
ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἱ βρά τε πάντας
40 ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.

*Ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα
οἶκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοιδῇ,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὸς δ' ἀμφ' ὅστεσφιν θις
ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινόι μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων,
κηρὸν δεψήσας μελιθδέα, μήτις ἀκούσῃ
τῶν ὄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμεναι αἶε' ἐθέλῃσθα,

60 δῆσάντων σ' ἐν νηὶ βοῇ χειράς τε πόδας τε,
ὀρθὸν ἐν ἰσοτεπείῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πεῖρατ' ἀνήφθω·
ὄφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοισιν.

Αἱ δέ κε λίσσῃται ἐτάρους λῦσαι τε κελύφας,
οἱ δέ σ' ἔτι πλεονέσσει τότ' ἐν δεσμοῖσι δεδόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τάς γε παρὲς ἑλᾶσσωσιν ἐταῖροι,
ἐνθα τοι οὐκέτ' ἐπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,
ὅπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἴσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
θυμῷ βουλευεῖν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

*Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφές, προτὶ δ' αὐτάς

60 κύμα μέγα ροχθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὴ τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι
τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνίσι πατὴρ ἐναριθμῖον εἶναι.

Τῇ δ' οὕτω τις νῆὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἴκηται,
ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πῖνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
κύμαθ' ἄλως φορέουσι πυρὸς τ' ὀλοοῖο θύελλαι.

Οἷη δὴ κείνῃ γε παρέπλω ποντοπόρος νῆὺς,

70 Ἄργω πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·
καὶ νύ κε τὴν ἐνθ' ὥκα βάλεν μεγάλαις ποτὶ πέτρας,
ἀλλ' Ἥρῃ παρέπεμψεν, ἔπει φίλος ἦεν Ἴήσων.

Οἱ δὲ δῶμα σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιβέβηκεν

75 κυανένῃ· τὸ μὲν οὐπὸτ' ἔρωει, οὐδέ ποτ' αἴθρη
κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπύρῃ·
οὐδέ κεν ἀμβραῖη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίνει,
οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές τε εἰκόσι καὶ πόδες εἴεν·
πέτρῃ γὰρ λῖς ἐστί, περιέσσητ' εἰκνία.

significabo ; ut ne-quid malo-consilio damno-
aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.

Sic dixit : nobis vero rursus persuasus-est animus genero-
sus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bidentis* vi-
num dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenere,
illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis ;
hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis,
sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula :
atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe :

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt : tu vero audi,
ut tibi ego dicam ; recordari autem te faciet etiam deus ipse :
Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes
homines delinunt, quicumque ad-eas pervenerit.
Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit
Sirenum, huic ne-utiquam uxor et infantes liberi
domum reverso astant, neque lætantur :

sed Sirenes arguto delinunt cantu,
sedentes in prato : magnus vero circum ossium acervus
virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt.

Sed præternavigato : verum aures obline sociorum,
cera subacta dulci, ne-quisquam audiat
ceterorum ; at tu ipse audire si velis,
liganto tibi in navi veloci manusque pedesque,
erecto ad basem-mali ; ex ipso autem funes alligantor,
ut cum-voluptate vocem audias Sirenum.

Si vero rogaveris socios, solve-que jubeas,
illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii,
tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam,
utra demum tibi via futura-sit ; sed et ipse
animo considera : dicam vero tibi *quæ sint viæ* utrinque.

Hinc enim petræ imminentes : ad eas autem
fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ :
Planctas (*erraticas*) vero hasce dii beati vocant.

Hac quidem nec volucres prætervolant, nec columbæ
timidæ, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt ;
sed etiam ex-his *aliquam* semper abripit lævis petra ;
verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hac vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit,
sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum
fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

Sola vero illa præternavigavit mare-translens navis,
Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans :
et sane illam ibi cito *fluctus* conjecissent magnas ad petras ;
sed Juno eam præterire-fecit, quoniam *ipsi* carus erat Iason.

Duo vero *sunt* scopuli : hic quidem cælum latum attingit
acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat
obscura : quod quidem nunquam cessat, neque unquam se-
renitas] illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-
tumno :] neque ascenderit mortalis vir, nec descendit,
ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent :
petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέῳ ἐστὶ σπέος ἡεροειδές,
πρὸς ζόρον, εἰς Ἑρεβος τετραμμένον· ἥ περ ἂν ὑμεῖς
νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰχμῆς ἀνὴρ
τόξῳ διστεύσας κοῖλον σπέος εἰσφύκοιτο.
85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ νάει, δεινὸν λελακυῖα·
τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
γίνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλῳ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
γῆθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντίασειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυνάδεα πάντες ἄωροι·
90 ἐξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστη
σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μὲν τε κατὰ σπείους κοῖλοιο δέδυνεν·
ἐξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
95 αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαίμωσσε
δελφινὰς τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μείζον ἔλθῃ
κῆτος, ἢ μυρία βόσκεις ἀγαστόνος Ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀχῆριοι εὐχετόωνται
παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέροι δέ τε κρατὶ ἐκάστω
100 φῶτ' ἐκπαῖξασα νεὸς κυανοπρώροιο. [σεῦ,
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον· χαμαλώτερον ὄψεαι, Ὀδυσ-
πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διαστειύσεις.
Τῷ δ' ἐν ἔρινεός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθληώς·
τῷ δ' ὑπὸ δια Χάρυβδις ἀναβροῖδεῖ μέλαν ὕδωρ.
105 Τρεῖς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναροῖδεῖ
δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε βροῖδῇσειεν·
οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἑνοσίχθων.
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέῳ πεπλημένος, ὥκα
νῆα παρὲξ ἐλάαν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
110 ἐξ ἐταίρους ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
εἰ δ', ἄγε δή μοι τοῦτο, θεά, νημερτὲς ἐνίσπε,
εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύοιμι Χάρυβδιν,
τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοντό γ' ἐταίρους.
115 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶν
σχέτιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμνηεν
καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξαι ἀθανάτοισιν;
Ἢ δέ τοι οὐ θνητῇ, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν
δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·
120 οὐδέ τις ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἦν γάρ θεθύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
δεῖδω μὴ σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθῃαι.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταῖν,
125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὑστερον ὀρμηθῆναι.
Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξαι· ἐνθα δὲ πολλὰ
βόσκοντ' Ἡελίοιο βόες καὶ ἱρία μῆλα,
ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πῶσα καλὰ,
130 πεντήκοντα δ' ἑκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
Νύμφαι ἐυπλόχαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
ἃς τέκεν Ἥελίω Ὑπερίονι διὰ Νέαιρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
Neque ex navi-cava juvenis vir
arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quiaquam eam
lætaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes deformes:
sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
densi et frequentes, pleni atræ mortis.
Media quidem per speluncam cavam immergitur:
extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
illic autem piscatur scopulum circumlustrans
delphinasque, canesque, et sicubi majorem capere possit
cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
Huic autem nondum-unquam nautæ illas glorianitur
se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.
At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.
Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet:
non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
navem præterage; quoniam longe satius est,
sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdin,
illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
Sic dixi: ac statim respondit augustissima dearum:
infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
tot capitibus, totque viros abripiat.
Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Crataein,
matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multas
pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
quinquagenorum vero singuli: propagatio autem non sit ipsa-
rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
quas peperit Soli Hyperioni divina Neera.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναίειν,
 μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' αἰσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἐτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἵκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖνῃαι, τότε τοι τεκμαίραμ' ὀλεθρον
 140 νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξης,
 ὅψ' ἐ κακῶς νεῖαι, δλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥώς.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστειχε διὰ θεῶν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κῶν ὤτρυνον ἐταίρους
 145 αὐτοὺς τ' ἀμβοαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
 [ἔξης δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἥμιν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἵκμενον οὖρον ἴει πλησίσιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 150 Κίρκην εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆεσσα.
 Αὐτίκα δ' ἔπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δῆ τότ' ἐγὼν ἐτάροισι ματηγύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἱδμεναι οὐδὲ δύ' οἶους
 155 θέσφαθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεῶν·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ καὶ θάναυμεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνῶγει θεσπεσιῶν
 φθόγγον ἀλευάσθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 οἷον ἔμ' ἠνώγει δπ' ἀκούεμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 δῆσατ' ἐν ἀργαλέῳ—ὄφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μίμνω—
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήσθω.
 Αἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πῆφραυσκον
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νῆος εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμός μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη
 ἐπλετο νημεῖ· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνυστάντες δ' ἔταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηϊ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμῷ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάττησιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξεί χαλκῷ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν·
 175 αἶψα δ' ἱαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδαο ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηϊ μ' ἔδῃσαν ὁμοῦ χειράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε πόσσον ἀπήμην, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμφα δυνάκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆος
 ἐγγύθεν ὀρνυμένην· λιγυρὴν δ' ἐντυνον αἰοιδῆν·
 Δεῦρ' ἀγ' ἰὼν, πολύναιν Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἀ-
 185 νῆα κατὰστρπον, ἵνα νοιτήρην δπ' ἀκούσης. [χαιῶν,
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῆδε παρήλασε νῆϊ μελαίνῃ,
 πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων δπ' ἀκοῦσαι·

Has quidem ut-educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut-habiterent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugias,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit augustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus ; hanc autem-ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, augustissima dearum ;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.
 Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratium floridum :
 solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantur.
 Si vero orem vos, solve-reque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.

Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento ; sopiverat autem fluctus deus.
 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.
 At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :
 ordine vero sociis in aures omnibus illevis.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali ; ex eo autem funes alligarunt :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans,] celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :
 Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλεῖονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅς' ἐνὶ Τροίῃ εὐρέϊη
 190 Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 Ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ γθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, εἰσαὶ ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 ἤθελ' ἀκούεσθαι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὄφρυσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλεῖοσ' ἡμ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πείθευν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάςγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φογγῆς Σειρήνων ἤκούομεν οὐδέ τ' αἰδοῖς,
 αἵψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἔμοι ἐρήρες ἑταῖροι,
 200 ὃν σπιν ἐπ' ὥσιν ἀλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον εἰλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κύμα ἴδον καὶ δοῦπον ἄκουσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμά·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἑρετμά προήκεια χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
 μελιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαυμόνες εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τόδε μείζον ἔστι κακὸν, ἢ ὅτε Κῆκλ' ὦψ'
 210 εἶλει ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ κρατερῇρι βίηφιν·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 ἐκφυγομεν καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι ὀίω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἰπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
 215 τύπετε κληΐδεσσιν ἐρήμενοι, αἱ κέ ποδι Ζεὺς
 δῶν τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγείην καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήτ', ὃδ' ἐπιτέλλομαι· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλε, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾶς·
 τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 κείσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθαι.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἔμοις ἐπέεσσι πύθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεύομεν, ἀπρηκτον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δέσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφάας αὐτούς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμεν, ἐπεὶ οὔ τι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλῶν εἰς ἱερὰ νηὸς ἔβαινον
 230 πρῶρ'· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 Οὐδέ περ ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντα παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ὑμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοῶντες·
 235 ἔνθεν μὲν γάρ Σκύλλ', ἐτέρωτι δὲ διὰ Χάρυδιδος
 δεινὸν ἀνέρροιβδ' ἑσθ' ἐπὶ θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ.
 Ἦτοι δέ τ' ἐξεμέσειε, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμομύρεσκε κυκωμένη· ὕψος δ' ἄγχη
 ἄχροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἄμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
 240 Ἄλλ' ἔτ' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ,
 πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἄμφι δὲ πέτρῃ

verum ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata
 Argivi Trojanique decorum voluntate pertulerunt :
 scimus etiam, quaecunque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcrā; ac meum cor
 volebat audire, solveque me jubebam socios,
 superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenū audiebamur, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audivi :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi ;
 insonuerunt vero omnes per fluctum; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexperti sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.

Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, inmedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.
 Et tum sane Circes quidem mandati tristis
 obliscebar, quoniam nequitiam me jussit armari :
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebar
 in-prora; inde enim ipsam exspectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati-erant autem mihi oculi
 undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehebamur flentes :
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Char-
 ybdis] horrendum absorbuit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrisque incidebat.
 Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba : circum vero petram

δεινὸν ἐβεδρῦχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 φαίμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἤρει.
 Ἴμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δέισαντες δλεθρον·
 245 τόφρῳ δέ μοι Σκύλλη κοίλη· ἐκ νηὸς ἐταίρους
 ἔξ' ἔλαθ', οἱ χερσὶν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἐταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν,
 ὕψος' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 250 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμῆκεῖ βράδῳ
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἰδᾶτα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοᾶς κέρας ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαθὼν ἔρριψε θύραζε·
 255 ὥς οἳ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἶνι θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ δρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
 Οἵκτιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὄφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσα' ἐμόγησα πόρους ἄλως ἐξερεῖναι.
 260 Αὐτὰρ ἔπειτα πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἡελίοιο.
 Δὴ τότε γῶν ἐτι πόντῳ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 μουκῇθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένων
 οἴων τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίου,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλευάσθαι τερψιμδρότου Ἡελίοιο.
 270 Δὴ τότε γῶν ἐτάροισι μετῴδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέλνυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίου
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλευάσθαι τερψιμδρότου Ἡελίοιο·
 275 ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἐμμεναι ἄμμιν ἐφασκεν·
 ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μελαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περὶ τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἥ βὰ νυ σοίγε σιδῆρεα πάντα τέτυκται,
 ὅς β' ἐτάρους καμάτῳ ἀδδηχότας ἦδὲ καὶ ὑπνῆρ
 οὐκ ἑάσῃ γαίης ἐπιβήμεναι· ἐνθα κεν αὖτε
 νήσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
 ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἀνωγας,
 285 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροιδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφυγοῖ αἰπὺν δλεθρον,
 ἣν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
 ἣν Νότου ἢ Ζεφύρου θυεαέος, οὔτε μάλιστα
 290 νῆα διαβράιουσιν, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἐταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μέγδοτο δαίμων·

horrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspicebamus, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverti pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virga
 piscibus minutis per dolum escam objiciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 Illic autem in foribus eos devorabat Scylla clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi discrimine.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quæcunque passus-sum vias maris perlustrans.
 Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Chary-
 bdin] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus :
 multæque pingues pecudes Hyperionis filii, Solis.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, Thebani Tiresiæ,
 Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
 Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.
 Sic dixi ; illis autem confractum-est carum cor.
 Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt ;
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno do-
 milas,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, perniciēs navium,
 oriuntur : quam quis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?
 Verum sane nunc quidem pareamus nosti nigrae,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam navem immitemus lato ponto.
 Sic dixit Eurylochus ; comprobantur autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam malebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζεστε, μῦθον ἔόντα·
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσαστε καρτερόν ὄρκον,
εἰ κέ τιν' ἤε βοῶν ἀγέλην ἢ ποῦῖ μέγ' οἴων
300 εὐρώμεν, μὴ ποῦ τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν
ἢ βοῶν ἢ ἐτι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκηλοι
ἔσθιετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνον, ὡς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
305 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
ἄγγ' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένους τετύκοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
μνησάμενοι δὲ ἔπειτα φίλους ἑλκαιοὶ ἐταῖρους,
310 οὐδ' ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλοῦσα·
κλαίωντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπὶ λυθε νῆδυμος ὕπνος.
Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἦν, μετὰ δ' ἀστρα βεβήκει,
ὥρσεν ἐπὶ ἤῃν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυπεν

315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανὸνθεν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
νῆα μὲν ὠρμίσαιμεν, κοῖλον σπέος εἰσερῶσαντες·
ἐνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θώοχοι·
καὶ τότε ἔγνων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε
ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μῆτι πάθωμεν·
δεινὸν γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱρία μῆλα,
Ἥελιου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήμερος.

325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἤη Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμῳ, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' εἰως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λυλαϊόμενοι βιότοιο.
Ἄλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἥια πάντα,

330 καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσxon ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
ἰχθῆς ὀρνίθας τε, φίλας δ' τι χεῖρας ἔκοιτο,
γαυμποῖς ἀγχείστοισιν· ἔταιρες δὲ κακτέρα λιμός.
Δὴ τότε ἔγνων ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὅφρα θεοῖσιν
εὐξαίμην, εἰ τίς μοι ὁδὸν φήνει νέεσθαι.

335 Ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,
χεῖρας νυφάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
ἠρώμην πάντεςσι θεοῖς, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·
οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.

Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·
340 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἐταῖ-
πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῷ δ' οἰκτιστὸν θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἄλλ' ἄγετ', Ἥελιου βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
βέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικόμεθα, πατρίδ' αἰαν,
αἰψά κεν Ἥελιῳ ὕπερίονι πῖονα νῆον
τεύρομεν, ἐν δὲ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
εἰ δὲ γολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραίρων,
νῇ ἐθέλῃ ὀλέσθαι, ἐπὶ δ' ἔσπυνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
sim :] sed age, nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum :
si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurarant peregerantque jusjurandum,
constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
prope aquam dulcem ; et egressi-sunt socii
e-navi, deinde autem cœnam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
recordati deinde caros flebant socios,

quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :

flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
terram simul et pontum : ingruit autem de-cœlo nox.

Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitis Aurora,
navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibusque potusque
est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
gravis enim dei hæc boves sunt et eximiae pecudes,
Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.

Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absumenta-essent viatica omnia,
tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
piscis, avesque, caras quodcumque in-manus venisset,
uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,

supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;

hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.

Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
fame vero miserrimum est mori et satum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
sacrificabimus immortalibus, qui cœlum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,

statim Soli Hyperioni opulentum templum

struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;

sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομ' ἅπαξ πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἥ θηδὰ στρεψέσθαι, ἢν ἐν νήσῳ ἐρήμη.

Ὡς ἔφατ'· Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἑλίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπώροιο
355 βοσκέσκοντο· ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον κρεῖ λευκὸν εὐστέλμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
διπτύχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
οὐδ' εἶχον μέθυ λείπει ἐπ' αἰθομένους ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπῳ ἐγκατα πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ ἑκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
365 μιστυλλὸν τ' ἄρα πάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σγεδὸν ἦα κιῶν νεὸς ἀμφιελίσσης,
καὶ τότε με κνίσῃ ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτή·
• 370 οἰμώζας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευ·
Ζεὺς πᾶτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμνητίσαντο μένοντες.
Ὡκέα δ' Ἑλίου ὕπερίονι ἀγγελος ἦλθεν
375 Λαμπετῇ τανύπεπλος, ὅς οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηῦδα, χωόμενος κῆρ·
Ζεὺς πᾶτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
οἳ μευ βούς ἔκτειναν ὑπέρβιον· ἦσιν ἐγὼ γε
380 χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἦδ' ὅπότε ἄψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανὸν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίςσους βοῶν ἐπεικέ· ἀμοιβήν,
δύσσομαι εἰς Αἴδαο κ' ἐν νεκύεσσι φαείνῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
385 Ἥελι, ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ λειδῶρον ἀρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ὑψικόμοιο·
390 ἥ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτῆρου αὐτῇ ἀκοῦσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθα· βόες δ' ἀπετέθονσαν ἤδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέσσα προῦφαινον·
395 εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμμεύκει,
ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνεται φωνή.
Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρης ἑταῖροι
δαίνυντ' Ἑλίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·
ἀλλ' ὅτε δὴ ἑβδομὸν ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅηκε Κρονίων,
400 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο λαολαπτι θύων·
ἡμεῖς δ' αἴψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρεῖ πόντῳ,
ἰστὸν στησάμενοι ἀνά θ' ἰστίᾳ λεύκῃ ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus lians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobant vero ceteri socii.
Statim autem Solis ex-bobus quum abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave caerulea-prora
pascebantur camuræ pulcræ boves, latis-frontibus:
has circumstabant, et vota-faciebant diis,
foliis decerptis teneris quercus alte-comantis:
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutatimque secuere cetera, et verbis transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-
vam,] tunc mihi iudoris obvenit dulcis flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivisti sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in celum stellatum,
et quando retro ad terram e caelo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
Sol, sane tu quidem inter immortales luceo
et mortales homines super almam terram:
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatim ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audiui a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-
bant,] assæque et crude; boum vero quasi siebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desit turbine sævire:
nos autem statim conscensam navem immisimus lato mari.
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

- φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,
 406 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔσκησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὴν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων·
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 410 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἄντρον κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ
 πλῆξε κυδερνήτεω κεφαλῇ, σὺν δ' ὅστέ' ἀραξεν
 πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἐοικὼς
 κάππεσ' ἀπ' ἱκρίοφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 415 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηϊ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κυμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὅρρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπος· τὴν δὲ ψυχὴν φέρε κῆμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἀραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βόος ῥινόιο τετευχώς.
 Τῷ ῥ' ἄμφω συνέσργον ὁμοῦ τρόπιν ἡδὲ καὶ ἱστόν·
 425 ἐζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύτατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὥκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὅρρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἄμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνεβρόιδῃσε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινεὸν ὕψος' ἀερθεὶς
 τῷ προσφῶς ἐχόμεν ὥς νυκτερὶς· οὐδὲ πῃ εἶχον
 οὔτε στήριξαι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι.
 435 Ῥίζαι γὰρ ἐκάς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὅρρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐελομένω δέ μοι ἦλθον
 ὄψ' ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνήρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
 440 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδοῦπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα,
 ἐζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὀλεθρον.]
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί· ἔνθα Καλυψὼ
 ναίει ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 450 ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖω;
 ἦδη γάρ τοι χριζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοὶ τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparebat terrarum, sed cœlum atque mare,
 tum vero cœruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens:
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamenta que omnia
 in sentinam decidere: is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et injecti navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est: ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur: deus vero *itis* auferebat reditum.

At ego per navem incedebar, donec latera
 solvit fluctuum-impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a-perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere:
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.
 Totam per-noctem ferebar; simul autem cum-sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adherens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hæreere pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hæreham, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem: quando autem ad cœnam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferrer;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.
 [Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deum-
 que] aspicere me: non enim effugissem altam perniciem.]

Inde autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori: odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεύς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σωπῇ·
κληθμῶν δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέοντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
Ὡ Ὀδυσσεῦ, ἔπει ἔκλυ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
5 ὕψερες, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' ὅτω
ἂψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκαστῷ ἐφιέμενος τάδε εἶρω,
δοῖσι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθρα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' αἰδοῦ·
10 εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέσθῃ ἐνὶ χηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἐνεῖκαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμῃν τρίποδα μέγαν ἥδ' ἐλθέτω
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγεῖρόμενοι κατὰ δῆμον
15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἔνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπὶ ἠδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸδάκτυλος Ἥως,
νῇ δ' ἄρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγῇ, μή τι ν' ἐταίρων
βλάβῃσι θλαυνόντων, ὅπῃτε σπερχοῖατ' ἔρετμοις.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κλόν καὶ δαῖτ' ἀλέγνον.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
25 Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆτρα δὲ κελάντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι· μετὰ δὲ σπιν ἐμέλειπετο θεῖος αἰδὼς,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα,
30 δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιέται, ὅτε πανῆμαρ
νεῖδ' ἄν' ἔλκετον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίεσθαι, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι·
35 ὥς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.
Αἴψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιπασκόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
40 ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανῶνες
διδία ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἶκοι ἄκοιτιν
νοστήσας εὐροίμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
45 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὑπάσειαν
παντοίην, καὶ μήτι κακὸν μεταδῆμιον εἶη.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἥδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per ædes umbrosas.

Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.

Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consiliiarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
repndemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo.

Ii quidem decubitori abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans acs :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
læderent impellentium , quando incumberent remis.

Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes sese : inter ipsos vero modulabatur divinus cantor ,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoos rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illæsum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus amicis.
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

60 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασάμενος μέθυ νεῖμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ξείνον πέμπωμεν ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
νώμηνεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν
65 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἰδρώων. Ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰκόλε γῆρας
70 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπειο τῶνδ' ἐνὶ οἴκῳ
παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσETO δῖος Ὀδυσσεύς.

Τῶ δ' ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο

65 ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοῇν καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῶας ἄμ' ἔπειμπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσιν εὐπλυνές ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἑτέρην χηλὸν πυκινὴν ἄμ' ἔπειμπε κομίζειν·
ἡ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·
καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ στόρεσαν ῥῆγός τε λῖνον τε
νῆος ἐπ' ἐκρόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὖδοι,

75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσETO καὶ κατέλεχτο
σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἔκαστοι
κόσμων, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τροτοῖο λίθοιο.

Ἔνθ' οἱ ἀνακλιθέντες ἀνερβρίπτουν θλα πηδῶν·
καὶ τῶ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,

80 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγγίχστα ἰοικώς.

Ἡ δ', ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράροιο ἄρσενες ἵπποι,
πάντες ἄμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κλειυθόν·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν ἀεῖρετο, κύμα δ' ὅπισθεν

85 πορφύρεον μέγα ὅτε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλῶς θένει ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἶρηξ
κίρκος διμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·
ὥς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλγῆκτα μήδε' ἔχοντα·

90 ὅς πρην μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα δν κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων,
δὴ τότε γ' ἀτρήμας εἶδε, λελασμένος ὅσος ἐπεπόνθει.

Ἐλτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅτε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἥως ἡριγενείης·

95 τῆμος δὴ νῆσῳ προσεκλινато ποντοπόρος νηῦς.

Φόρκυκος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἀκταὶ ἀπορρώγες, λιμένος ποτιπεπηυῖαι·
αἷτ' ἀνέμων σκεπύουσι δυσάκων μέγα κύμα

100 ἔκτοθεν· ἐντοσθεν δέ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες ἑσσελμοὶ, θε' ἂν ὄρμου μέτρον ἔκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum praekonem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonoë vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatissimis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Arelaque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.
At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoë rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una praekonem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :

Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcem bene-munitam una misit ut por-
taret ;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hæc in navi cava comites strenui
accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis somnus in palpebras incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
alte elevati, perneciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone
niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, pernecissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
viro-umque bella, sævosque fluctus transiens ;
tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me] venit nuntians lumen Auroræ mane-genitæ :

tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt

Ilitora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent

naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

- Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 ἀγγόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται.
 108 Ἐν δὲ χρητῆρές τε καὶ ἀμφοροῖς ἔασιν
 λαῖνοι· ἐνθα δ' ἔπειτα τιθαιδώσσουσι μέλισσαι.
 Ἐν δ' ἴστοι λίθιοι περιμήχεες, ἐνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀνέοντα. Δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν·
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβάται ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσι, θωότεραι· οὐδέ τι κείνῃ
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.
 Ἐνθ' οἷ' εἰςέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 ἡπειρῶ ἐπέδωκεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἤμισυ πάσης,
 115 σπερχομένη· τοίω γὰρ ἐπείγεται χέρος' ἐρετάω.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἡπειρόνδε
 πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς αἶσαν
 αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σιγαλόεντι·
 κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθσαν δεδμημένον ὕπνῳ,
 120 ἐκ δὲ κτήματ' αἶσαν, ἃ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι διὰ μεγάρθυμον Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς ὁδοῦ, μή πού τις ὀδιδάων ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσσῆ' ἔγρεσθαι ἐπαλθὼν δηλήσαιτο·
 125 αὐτοὶ δ' αὐτ' οἰκόνδε καλὴν κίον. — Οὐδ' ἔννοσ' ἔχθων
 λήθετ' ἀπαλθάνων, τὰς ἀντιθέω' Ὀδυσσῆι
 πρῶτον ἐπηπειλήσε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμῆς ἔσομαι, ὅτε μὲν βροτοὶ οὗτοι τίουσιν,
 130 Φαίηκες, τοῖσπερ τοὶ ἐμῆς βῆ εἰσι γανέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆ' ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόστον δὲ οἱ οὔ ποτ' ἀπηύρων
 πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηϊ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδωσαν δὲ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλε ἰσθητὰ θ' ὕφαντήν,
 πολλὰ, ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἶπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδος αἶσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, ἔννοσ' ἔγαι· εὐρυσθενὲς, οἷον ἔειπες.
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δὲ κεν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμῆσιν ἰάλλειν.
 Ἀνδρῶν δ' εἶπερ τίς σε βλῆ καὶ κάρτεϊ εἴκων
 οὔτι τίς, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπῖσω τίσις αἰεὶ.
 145 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσῆχθων·
 αἰψὰ κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὥς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίσσω τίσις αἰεὶ.
 Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡροειδέϊ πόντῳ
 βαῖσαι· ἴν' ἤδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων· μέγα δὲ σφιν ὁρὸς πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
 155 ὅππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et amphoræ sunt
 lapideæ : ibi autem subinde mellificæ apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in- quibus Nymphæ
 pallia texunt purpurea, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
 hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniore : neque omnino illac
 homines intrant, sed immortalium via est.

Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
 postea] terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
 concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimum Minervam.
 Et ea quidem inde ad inum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
 antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :

Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferebam
 penitus, quoniam tu primum promisisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vementes
 deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
 si incolomis venisset, sortitus de præda portionem.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogena Jupiter :
 papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio æsemper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.

Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo perpuleram navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogena Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitalem intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θείναι λίθον ἐγγῦθι γαίης,
νηὶ θοῇ ἵκελον· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
ἀνθρώποι· μέγα δὲ σπιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἑνοσίχθων,

100 βῆ ῥ' ἵμεν ἐς Σχερίην, θβὶ Φαίηκες γεγάασιν.

Ἐνθ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νῆσος,
ρίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' ἑνοσίχθων,
ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐρρύζωσεν ἐνερθεν,
χειρὶ καταπρηνεί ἑλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεθέηκει.

185 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκευτοι ἄνδρες.
Ἦδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἵ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ,
οἰκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προὔφαινετο πᾶσα.

170 Ἦς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἵ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει
πατρός ἐμοῦ, ὅς ἔρασκε Ποσειδάων ἀγάσασθαι
ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπήμονές ἐμεν ἁπάντων.

175 Φῆ ποτὲ Φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡεραεῖδ' ἐπὶ πόντῳ
ῥαϊσέμεναι, μέγα δ' ἡμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ἦς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελείται.

Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·

180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
ἡμέτερον προτὶ ἄστν· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἱ κ' ἐλέησῃ,
μηδ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδισαν, ἐτοίμασσαντο δὲ ταύρους.

185 Ἦς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἀνακτι
δήμου Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,
εὐδων ἐν γαίῃ πατρώῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
ἦδη δὴν ἀπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἥερα γεῦεν

190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυθ Διός· ὅρα μιν αὐτὸν
ἀγνωστον τεύξειεν ἑκαστά τε μυθήσαιοτο,
μὴ μιν πρὶν ἄλοχος γνοίῃ ἀστοί τε φίλοι τε,
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἀνακτι,

195 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκῆς λιμένες τε πάνορμοι
πέτραι τ' ἡλίβατοι καὶ δένδρεα τηλεθόωντα.

Στῆ δ' ἄρ' ἀναίξας καὶ ῥ' εἰσιδε πατρίδα γαίαν·
ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγητο μηρῷ
χερσὶ καταπρηνέσθ' ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·

200 Ἵ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
ἦ ῥ' οἶγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,

ἢ φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
πλάζομαι; αἶθ' ὀφείλω μείναι παρὰ Φαίηκεσσιν

205 αὐτοῖ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενών βασιλῆων
ἐξικόμην, ὅς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπειτα νέεσθαι.
Νῦν δ' οὔτ' ἄρ' πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
καλλείψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γέννηται.

Ἵ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, *tum eam* facere lapidem prope terram
navi veloci similem : ut admirentur omnes
homines; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.

Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
navis,] celeriter impulsa; eam autem prope venit Neptunus,
qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
Phæaces longis remis-utentes, navibus-inclyti viri.

Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta
essent.] Inter-eos vero Alcinous concionatus est et dixit :

Dii-honi! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
nobis, quoniam deductores tuli sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpulcrum navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto
perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

Sic dicebat senex; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.

Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
populi Phæacum ductores et principes,
stantes circum altare. Exspectatus est autem divinus Ulysses,
cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,

jam diu quum-abfuisset; nam dea nebulam circumfuderat,
Pallas Minerva, filia Jovis; ut eum ipsum
ignotum faceret, singulaque ediceret,
ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicieque,
quam omnem proci contumeliam luissent.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apli,
petræque præcipites, et arbores virentes.

Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram;
fleuitque deinde, et sua percussit femora
manibus pronis; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
numquid hi injuriosique et crudeles, neque just?

an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?

quanam jam bona multa fero hæc? quanam autem et ipse
vagor? utinam manassent apud Phæacas

illic; ego vero ad alium magnanimorum regum
pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-
rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque illis
relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii honi! non ergo omnino sapientes, neque just

- 210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφρατο
ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσσαν.
Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετῆσις, ὅς τε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται, ὅστις ἀμάρτη.
- 215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδωμαι,
μή τι μοι οἴκωνται κοίτης ἐπὶ νηὶς ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὄφρα τὰ τε εἴματα καλὰ.
Τῶν μὲν ἄρ' οὕτω πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
- 220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πόλλ' ὀλοφύρομενος. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκία νέω ἐπιβώτορι μῆλων,
παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,
δίπτυχον ἄμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·
- 225 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
χαῖρέ τε καὶ μή μοι τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσῃς,
- 230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχομαι ὥς τε θεῷ καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἄνδρες ἐγγεγάασιν;
ἥ πού τις νῆσος εὐδείελος ἥ τις ἀκτὴ
- 235 καίθ' ἄλλ' κεκλημένη ἐριδύλακος ἡπείροιο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὧ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰληλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λήην
οὕτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοὶ,
240 ἡμὲν ὅσοι ναλοῦσι πρὸς Ἡῶν τ' Ἡελιόν τε,
ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζῶπον ἡρόεντα.
Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππῆλατός ἐστιν,
οὐδὲ λήην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γὰρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
- 245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὁμβρος ἔχει τεθαλυῖά τ' ἔρση·
αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἐστὶ μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηγετανοὶ παρέασιν.
Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἔκει,
τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιίδος ἐμμεναι αἴης.
- 250 Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἥ γαῖν πατρώϊη, ὥς οἱ ἔειπεν
Πάλλας Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον,
- 255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα κωμῶν·
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰληλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖςδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παῖσι τσασῶτα
φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
- 260 Ὅρσιλον χον πόδας ὤκιν, ὅς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφηστάς νῖκα ταχέεσσι· πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερεῖσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης·
Τρωϊάδος, τῆς ἐνεν· ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ

erant Phæacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam ; nec perfecerunt.
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicumque peccet.
Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.
Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem ;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris ;
sed serva quidem hæc, serva autem et me ; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
quæ hæc est terra ? quis populus ? qui viri insunt ?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari accinatum glebosæ continentis ?

Hunc autem contra allocuta-est dea cæcis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est ; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quotquot in-avero ad caliginem obsecram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est ;
nec valde exilis, at neque lata est.
In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus ; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :

Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum ; nunc autem *Auc* veni et ipe
bonis cum luscæ ; relictis vero adhuc apud-filios tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orsilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγείνα τέ κύματα πείρων·
 285 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαρίζομενος θεράπευσον
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώϊον, ἀλλ' ἄλλων ἥρπον ἑταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκῆρεϊ δοῦρι
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ·
 270 ὡς δὲ μάλα θνοφερὴ κατέχ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἡμέας
 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἐ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε κατέκτανον δῆεϊ χαλκῷ,
 αὐτίκα' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς
 ἑλίσσάμην καὶ σπιν μενοεικέα ληίδα δώικα·
 275 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσσαι
 ἢ εἰς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἦτοι σφέας κείθεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 πολλ' ἀεκαζομένους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατήσθαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνηστὶς ἦν, μάλα περ χατέουσιν ἐλίσθαι·
 ἀλλ' αὐτως ἀποβάντες ἐκέμεθα νηὸς ἅπαντες.
 Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάθυσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὄχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπομένην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μείδισεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίη·
 290 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἐντιδέσσειεν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόνθεν φίλοι εἰσὶν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμενα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσαι βροτῶν ὄχ' ἀριστος ἀπάντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μῆτιν τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σύγ' ἔγνως
 300 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥτε τοι αἶετ'
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἱκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὥπασαν, οἴκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἰπω θ', ὅσα τοι αἴσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κῆδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδὲ τω ἐκφράσθαι, μῆτ' ἀνδρῶν μῆτε γυναικῶν,
 πάντων, οὐνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν διὰ γὰρ πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἀργαλέον σε, θεά, γῶναι βροτῶ ἀντίασαντι, [σεύς·
 καὶ καλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκει.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἦπ' ἦσθα,
 315 εἰως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,

ROMERUS.

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi aërata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cælum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spoliens.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto aere,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos ; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 æge vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla nobis
 cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.
 Sic dixit : risit autem dea cœliis-oculis Minerva,
 manuque ipsum demulsit ; corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cumquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

27

οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διός, οὐδ' ἐνόησα
 νηὶς ἑμὴς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἀλγος ἀλάχοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
 ἠλώμην, εἴως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πλόνι δῆμω
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή·]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γονάζομαι — οὐ γὰρ οἶω
 325 ἤκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείλονον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαίαν ἀναστρέφομαι· σέ δέ κερτομέουσαν οἶω
 ταῦτ' ἀγορεύεμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἡπεροπεύσης —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω.
 Τὸν δ' ἡμέλβει· ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἔοντα,
 οὐνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγγίνοος καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἑλθὼν
 ἴετ' ἐνὶ μεγάροισι ἰδέειν παιδᾶς τ' ἀλοχόν τε·
 335 σοὶ δ' οὕτω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃαι, ἥτε τοι αὐτως
 ᾗσται ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέκτα δακρυχεοῦση.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ᾗδε, ὃ νοστήσεις ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασιγνήτω, ὃς τοι κόπον ἐνθετο θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν ἐξάλωσας.
 Ἀλλ' ἄγε τοι δεῖξω Ἰθάκης ἔδος, ὅρα πεποιθης.
 345 Φόρκυνος μὲν δδ' ἐστὶ λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος·
 ᾗδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαΐη·
 [ἀγγόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἡρωεῖδές,
 ἱρὸν Νυμφῶων, αἱ νηϊάδες καλέονται·]
 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεφές, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 ἑρδῆσκες Νύμφησι τελέσσας ἑκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν, ὅρος καταειμένον ὄλη.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ σέβδασ' ἥερα· εἰσατο δὲ χθών·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ᾗ γαίῃ· κύσε δὲ ζεῖδωρον ἀρούραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἡρήσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηϊάδες, κόυραι Διός, οὐποτ' ἔγωγε
 ὄψεσθ' ὑμῖν ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαιρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἰ κεν ἔξ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
 360 αὐτόν τε ζῶεν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἄεξῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχῶν ἄντρου θεσπεσίοιο
 θεοίμεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σὸα μίμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γέννηται.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ δῦνε σπέος ἡρωεῖδές,
 μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον πᾶντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 εἰματα τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis me, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
 venisse me in Ithacam late-conspicuum, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hæc dicere, ut meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huc vero respondit deinde dea cæcis-oculis Minerva :
 semper tibi talis in pectore est cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam humanus es, et mente-promptus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus : luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.
 Verum sane nolui Neptuno obsistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
 lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublati :

Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
 visurum me vos putabam : nunc vero ob-vota blanda exau-
 dita] salvet : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque me vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæcis-oculis Minerva :
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
 Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant :
 ipsi vero consulemus, quo-pacto omnia quam optime fiant.

Sic locuta dea subit specum obscurum,
 explorans latibula per specum : atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit fori-
 hus] Pallas Minerva, filia Jovis agidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμὲν' ἐλαίης,
 φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζεω, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
 οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἀλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἡ δὲ σὺν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
 380 πάντας μὲν ῥ' ἐλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προεῖσα· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαιο
 φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμελλον,
 385 εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, μῆτιν ὕψηνον, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς·
 πὰρ δέ μοι αὕτη στήθε', μένος πολυθαρσὲς ἐνείσα,
 οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρίδεμνα.
 Αἰ κέ μοι ὣς μεμαυῖα παραστάης, Γλαυκῶπι·
 390 καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην,
 σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδὲ με λήσεις,
 ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμενα· καὶ τιν' οἶω
 395 αἶματι τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὔδας
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν.
 Ἄλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν·
 κάρηνα μὲν χροά καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
 ξανθὰς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέως τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαΐφας
 400 ἔσσω, ὃ κε στυγέησιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα·
 κνυζώσω δέ τοι ὅσες, πάρος περικαλλεῖ ἔοντε·
 ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης
 σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 405 ὅς τοι ὦν ἐπιούρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν,
 παῖδά τε σὺν φιλεῖ καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
 Δῆϊες τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
 πὰρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 ἔσθουσιν βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 πίνουσιν, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
 Ἐνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύνακα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τῶν φίλων υἱὸν, Ὀδυσσεῦ·
 ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαιμόνα πὰρ Μενέλαον
 415 ὄχγετο πεισόμενος μετὰ σὺν κλέος, ἣν που ἔτ' εἴης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; [σεύς·
 ἦ ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἀλγεα πάσῃ
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίοτον δὲ οἱ ἄλλοι ἔδουσιν;
 420 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 μὴ δὴ τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
 Αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἀροῖτο
 κεῖσ' ἑλθὼν ἀτὰρ οὐτὶν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἐκηλος
 ἦσται ἐν Ἀτρεΐδαιο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κείται.
 425 Ἡ μὲν μιν λοχῶσαι νέοι σὺν νηὶ μελαινῇ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,
 moliebantur procis insolentibus exitum.
 Inter eos vero sermonem orsa est dea cæsiis-oculis Minerva:
 Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
 considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 qui jam tibi triennio per domum dominantur,
 ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes:
 illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
 omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
 nuntios mittens; mens autem ei alia versat.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! profecto plane Agamemnonis Atridæ
 periturus malo fato in ædibus eram,
 nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
 Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos;
 et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
 qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamus splendi-
 das pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
 etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
 ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
 quandocunque demum hæc obeamus; atque aliquem puto
 sanguineque cerebroque fedaturum immensum solum
 virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
 Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus:
 arefaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris;
 flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
 induam, quod aversetur conspicatus homo habentem:
 deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere:
 ut turpis omnibus procis appareas,
 tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.
 Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos *est*; attamen in-te benevolo animo-est,
 filiumque tuum diligit et prudentem Penelopen.
 Invenies-hunc suibus assidentem; hæc vero pascuntur
 apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
 comedentes glandem suavam, et nigram aquam
 bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.
 Illic mane, et omnia assidens interroga,
 dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
 Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse:
 qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
 abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens?
 an ut alicubi et ille errans dolores patiat
 pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 ne jam tibi ille valde in-animo sit:
 ipsa eum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
 illuc profectus: at nullam habet molestiam, sed quietus
 sedet in Atridæ ædibus, et copiosa ei apposita sunt.
 Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ίεμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
ἀλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
[ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν.]

Ὡς ἄρα μιν φασμένη βράβδω ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
430 κάρφει μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μελεσσιν,
ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος·
κνύζωσεν δὲ οἱ ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἔοντε·
ἀμφὶ δὲ μιν βράχος ἄλλο κακὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
435 ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
Ἄμφι δὲ μιν μέγα δέρμα ταχέως ἔσσ' ἐλάφοιο,
ψιλόν· δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

Τῶγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ξ.

Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὐμαίων ὁμιλία.

Αὐτὰρ δ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχέϊαν ἀταρπὸν
χωρὸν ἀν' ὕληντα δι' ἄκριας, ἧ οἱ Ἀθήνη
πέφραδε διὸν ὑφορβὸν, δ' οἱ βιότιοι μάλιστα
κῆδετο οἰκῶν, οὗς κτήσατο διὸς Ὀδυσσεύς.
6 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῃ ἐνὶ χώρῳ,
καλὴ τε μεγάλη τε, περιδρόμος ἦν βα συδῶτης
αὐτὸς δέιμαθ' ἕσσειν, ἀποικομένοιο ἀνακτος,
νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος,
10 ῥυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρειφ.
Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἐνθα καὶ ἔνθα,
πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας·
ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συμφεοὺς δυοκαίδεκα ποιεῖ
πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συστίν· ἐν δὲ ἐκάστω
15 πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο,
θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συδῶτης
αἰεὶ ζατρεφῆεν σιάλων τὸν ἀριστον ἀπάντων·
20 οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν ὁμοκότες, αἰὲν ἱαυον
τέσσαρες, οὗς ἔθρεψε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα,
τάμνων δέρμα βοείον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
25 ὄχοντ' ἄλλυδις ἄλλος, ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
οἱ τρεῖς τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,
σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκη,
δρρ' ἐτερεύσαντες κρειῶν κορσεαῖατο θυμόν.
Ἐξαιπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ἑλακόμευροι·
30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔκετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἐνθα κεν ὦ παρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra
habebit,] [virorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva :
arefecit quidem ei cutem pulcram in flexilibus membris ;
flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
omnibus membris antiqui posuit senis :
deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere :
circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
laceras, squalentes, malo fœdatas fumo :
circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
depilem ; deditque ei baculum et turpem peram,
crebris-locis lacernam : inerat vero tortum lorum-ad-portan-
dum.] Illi ita consilio-inito discessere : hæc quidem deinde
in Lacedæmonem divinam i vit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus-est asperam viam,
locum per silvovum, per juga, qua ei Minerva
designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.

Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
alta ædificata-erat, undique-conspicuo in loco,
pulcraque, magnaque, vacuis-spatiiis-circumdata ; quam su-
bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa ;
intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur ;
feminae genitricæ ; at mares foris dormiebant,
multo pauciores ; hos enim minuebant comedentes
divini proci ; quippe mittebat subulcus
semper saginatorum porcorum optimum omnium :
hi vero trecentique et sexaginta erant.
Juxtâ autem canes, feris similes, semper cubabant
quatuor, quos nutritiv subulcus, princeps virorum.
Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
incidens pellem bubulam, bene-coloratam : ceteri vero su-
bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
tres ; quartum autem dimiserat ad-urbem,
suem ut-ageret procis insolentibus, necessitate ;
ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.

Extemplo vero Ulysses viderunt canes latratores :
hi quidem clamantes accurerunt ; at Ulysses
sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
Tunc suum apud stabulum indignum sustinuisset dolorem :

ἀλλὰ σὺ βῶτης ὥκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπίδων
 ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 35 Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σέθεν κύνας ἀλλοῖσι ἄλλῃ
 πυνκῆσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
 ὦ γέρον, ἥ ὀλίγου σε κύνας διεδηλήσαντο
 ἔξαπίνης· καὶ κέν μοι ἐλεγγεῖν κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀλγέα τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 ἦμαι, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐλδόμενός που ἔδωδῆς
 πλάττει· ἐπ' ἄλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 εἴ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρεα φάος ἡλείοιο.
 45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἴομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 σίβω καὶ οἴνοιο χορροσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴπῃς, ὁππόθεν ἔσοι καὶ ὁππόσας κήδε' ἀνέτλῃς.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὕφορβός·
 εἶπεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὕπερχει δασείας·
 50 ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγῆς,
 αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δόη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι
 ὅττι μάλιστα θήλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε σὺ βῶτα·
 ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
 ξείνων ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ δεδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
 οἱ νέοι· ἥ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδῃσαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κῆσιν ὅπασσεν,
 οἷά τε ᾧ οἰκῇ ἀναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
 οἶκόν τε κλῆρόν τε πολυμήστην τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἄεθλῃ,
 ὥς καὶ ἐμοὶ τὸδε ἔργον ἄεθλῃ, ᾧ ἐπιμίμνω·
 τῷ κέ με πολλὰ ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
 ἀλλ' ὀλεθ' — ὥς ὤφελ'· Ἑλένης ἀπὸ φῶλον ὀλέσθαι
 πρῶχην, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
 Ἥλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι τοῶς συνέεργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἴμεν ἐς σφαιροὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἔνθεν ἑλὼν δὴ ἐνέεικε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
 75 εὖσέ τε μίστυλόν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ
 θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄφριτα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσὺ βίῳ κίρνη μελιτῆρα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἵζεν, ἐποτρύνων δὲ προσηΰδα·
 80 Ἔσθιε νῦν, ᾧ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεστιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπτις φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
 Οὐ μὲν σφέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσιν καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳ τ' ἐπὶ γαίῃς
 ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς ληΐδα δόη.

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.
 Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:

O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.
 Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:
 deo-parem enim obherum lugens et dolens
 sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
 vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.
 Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,
 dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.

Sic locutus ad-casam præivit divinus subulcus;
 et sedere-fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
 sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in-eo ut-cubare-posset, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime cupis, quia me lubens excepisti.

Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulco:
 hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] fit nostrum: hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes: certe enim illius-quidem dii redditum impedi-
 erunt, qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret:
 sed perit: utinam Helenæ genus disperisset
 funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.
 Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 in Ilium bonis-equis-fœcundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et veribus transfixit.
 Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsis in-verubus: atque farinam albam inspersit;
 in poculo autem miscebat dulce vinum:
 ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus est:

Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carnes: at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiæ.
 Non quidem improba opera dii beati amant,
 sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.
 Etiam infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι·
 καὶ μὲν τοῖς ὀπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
 Οἶδε δὲ καὶ τι ἴσασιν, θεοῦ δέ τιν' ἐκλυον αὐδὴν,
 90 κείνου λυγρὸν δλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
 μῆσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἔκηλοι
 κτήματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδώ.
 Ὅσπαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
 οὔ ποθ' ἐν ἱερέουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δὴ οἶω·
 95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
 Ἥ γὰρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἄσπετος· οὐτινι τόσση
 ἀνδρῶν ἡρώων, οὔτ' ἡπείροιο μελαίνης
 οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ζυνεείκοσι φωτῶν
 ἔστ' ἄφενος τοσσούτων· ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.
 100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶεα οἶων,
 τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
 βόσκουσι εἰνοὶ τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
 Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
 ἐσχατιῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
 105 Τῶν αἰεὶ σπιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
 ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἀριστος.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε ρύομαι τε
 καὶ σφι συῶν τὸν ἀριστον ἐν κρήνας ἀποπέμπω.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκῶς κρέα τ' ἥσθιε πίνε τε οἶνον
 110 ἀρπαλέως, ἀκέων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέϊπνησε καὶ ἥραρε θυμὸν ἐδώδῃ,
 καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ὥπερ ἔπινεν,
 οἶνου ἐνίπλεον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν εἰοῖσιν,
 ὦδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις,
 φῆς ὅτ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
 ἐπεὶ μοι, αἶ κέ ποθι γνώω τοιοῦτον ἔοντα.
 Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 120 εἰ κέ μιν ἀγγελίαιμι ἰδὼν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 ὦ γέρον, οὔτις κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκα τε καὶ φίλον υἱόν·
 ἀλλ' ἄλλως κομίδῃς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
 125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
 ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
 ἢ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλάτ·
 καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
 130 ἢ θέμις ἐστὶ γυναϊκὸς, ἐπὴν πόσις ἀλλοθ' ὀληται.
 Αἰψὰ κε καὶ σὺ, γεραίε, ἔπος παρατεκτῆναιο.
 [εἰ τίς τοι χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη.]
 Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
 ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείλοιπεν·
 135 ἢ τόνγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
 κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
 πῆσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
 ἥπιον ὦδε ἀνακτα κίχῃσομαι, ὅππῃς' ἐπέλθω·
 140 οὐδ' εἰ κεν πατὴρ καὶ μητέρας αὐτίς ἴκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
 etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
 Isti vero etiam aliquid sciunt, deque aliquam audire vo-
 cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
 ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
 bona absumunt immodice, neque his inest parsimonia.
 Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
 nunquam unam mactant victimam, neque duas solas ;
 vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
 Certe ei victus erat copiosus ; nemini tantus
 virorum heroum, nec continentis nigræ,
 neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti virorum
 sunt divitiæ tantæ : ego vero tibi recensebo.
 Duodecim in continente armenta sunt ; tot greges ovium,
 tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
 pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
 Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
 extremitate-agri pascuntur ; ac viri probi immittuntur custo-
 des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
 saginatorum caprarum, quicunque appareat optimus.
 At ego sues hasce custodioque, tueorque,
 et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
 Sic dixit : ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
 num] avide, tacitus ; mala autem procis meditabatur.
 Ac postquam cœnarat et refecerat animum cibo,
 etiam ei impletum dedit Eumæus poculum, quo bibebat,
 vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
 O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
 ita valde dives et fortis, ut prædicas ?
 dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem.
 Dic mihi, si forte norim eum, qui-talis fuerit.
 Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
 si de-eo nuntiare-possim viso ; per multa vero loca erravi.
 Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum :
 o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
 nuntians persuaserit uxori que et dilecto filio :
 sed temere curationis indigentes viri errone
 mentiuntur, nec volunt vera loqui.
 Quicunque vero errans Ithacæ in populum venerit,
 profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
 hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
 et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt ;
 qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
 Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
 [si quis tibi lænamque tunicamque vestimenta daret.]
 Illius autem jam debent canes velocesque alites
 cutem ab ossibus detraxisse ; anima vero eum reliquit :
 vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
 jacent in litore, arena involuta multa.
 Sic ille quidem illic perit ; amicis vero dolores postea
 omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt : non enim am-
 plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocunque
 profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην, καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον ὀδύρομαι, ἰέμενός περ
ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἔων ἐν πατρὶδι γαίῃ·
ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.

145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξείνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἔοντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπεὶ δὴ πάμπαν ἀνάβηαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτὰς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν δρῶν,
ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' δώμαθ' ἵκηται·
[ἔσσαι με χλαϊνὰν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλά·]
155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχρημένος οὔτι δεχοίμην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν
γίγνεται, ὅς πενίῃ εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα
ἰστίη τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
160 ἧ μὲν τοι τάδε πάντα τελείσεται, ὡς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
τοῦ μὲν φθίνοντος μῆνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο,
οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ παῖδιμον υἱόν.

165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
ὦ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἐκὼς
πίνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνῶμεθα, μῆδέ με τούτων
μύμνησκέ· ἧ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μοῖσιν
170 ἄχνυται, δαπνότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἀνακτος.

Ἄλλ' ἦτοι δρῶν μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔλθοι, ὅπως μιν ἐγὼ γ' ἐθῶω καὶ Πηνελόπεια
Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἀλαστον ὀδύρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,
175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοί, ἔρνεϊ ἴσον,
καί μιν ἔφην ἕσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηα
πατρός ἐοῖο φίλοιο, δέμας καὶ εἶδος ἀγχιτόν·
τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἔκδον ἔισας
ἢ τις ἀνθρώπων· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
180 ἐς Πύλον ἡγαθέην· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον ὀληται
νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεϊσίου ἀντιθέοιο.

Ἄλλ' ἦτοι καίινον μὲν ἑάσομεν, ἧ κεν ἀλώῃ
ἧ κε φύγοι καὶ κύνες οἱ ὑπέρστοι χεῖρα Κρονίων.
185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραίη, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνίσπε
καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἢ δὲ τοκῆς;
δαπνοῖς δ' ἐπὶ νηὶς ἀφίκαιο; πῶς δέ σε ναῦται
ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχέτόωνται;

190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀίμαι ἐνθάδ' ἰδέσθαι. [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγὼν τοι ταῦτα μάλα ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Εἰ μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἔδωδῃ
ἢ δὲ μέθυ γλυκερόν, χλίστης ἐντοσθεν ἐοῦσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
oculis ut videam eos, degens in patria terra;
sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non praesentem nomine
vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in animo:
sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses:
o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
illum venturum esse, animus vero tibi semper incredulus:
verum ego non temere loquar, sed cum iurejurando,
quod redibit Ulysses; ac pretium laeti-nuntii mihi esto
statim, postquam ille reversus ad suas aedes pervenerit;
[ut induat mihi lanamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
Inimicus enim mihi is aequae atque-Orci portae
est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad quam veni:
certe quidem haec omnia perficiuntur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumae subulce:
o senex, neque ego pretium laeti-nuntii hoc persolvam,
neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
bibe, et alia praeter haec memoremus, neu mihi haec
in-mentem-revoca: certe enim animus in pectore meo
dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.
Verum enimvero iusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantae similem,
et ipsum putabam fore in viris laud peiorem
patre suo caro, mente et specie admirabilem:
ejus tamen aliquis immortalium laesit mentem intus aequam,
vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quærendam patris fa-
mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.
Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
quis es unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
quanam autem in nave venisti? et quomodo te nautæ
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate enarrabo.
Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
et vinum dulce, casam intra manentibus,

196 δαίνυσθαι δέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ εὖμνησεν θεῶν ἰότητι μύθησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὖχομαι εὐρεΐων
 200 ἀνέρος ἀφνειοῦ παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἷες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφεν ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὦνητ' ἑταίρη
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέσσι ἐτίμα
 Κάστωρ Ἰλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι·
 205 ὃς τότ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ
 ἔδωκε τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Ἀΐδαο δόμους· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἰκί' ἐνειμαν·
 ἡγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυχλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἑμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτολέμος· νῦν δ' ἡδὴ πάντα λείλοιπεν·
 ἀλλ' ἔμπερος καλὰ μιν γέ σ' οἶομαι εἰσορόντα
 215 γινώσκειν· ἦ γάρ με δύη ἔχει ἥλιθα πολλή.
 Ἡ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἀρης τ' ἔδωκεν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνορίην· ὅπότε κρίνοιμι λόχονδε
 ἀνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέσσι φυτεύων,
 οὐ ποτὲ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγῆνων,
 220 ἀλλὰ πολλὸν πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔρχει ἔλεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων· ὃ τε μοι εἴξει πόδεσσιν.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωφελὴ, ἥ τε τρέφει ἀγαθὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρτε μοι φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες εὖξέστοι καὶ δίστολ,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
 230 ἐνὶ κείῃς ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαιρέω μιν μανοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσω
 λάτχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ῥα ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήγην στυγερὴν ὀδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότ' ἐμ' ἠνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νῆεσσαν ἡγήσασθαι ἐς Πίον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνῆσθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμου φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πολὺν Πριάμου πέρσαντες ἔθηνεν
 οἰκαδὲ σὺν νήεσσι θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοῦς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλὴ κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 μῆνα γάρ οἶον ἔμεινα τεταρπόμενος τελέεσσιν
 245 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλλέσθαι,
 νῆας εὖ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :

facile inde et in annum integrum
 neulquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere gloriior *me* esse lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem ermta peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cuius ego genus gloriior *me* esse :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur a-po-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) dividerunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et ædes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 meæ gratia virtutis : quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere : profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos ; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex-quibus eligebam quæ-placebant ; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus angebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium ; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamus filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus ; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiis sociis ;
 novem naves adornavi ; cito autem coactæ-sunt copiæ.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρήφης ἑταίροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον
 θεοῖσιν τε βρῆειν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλόμεν Βορρῇ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ῥηϊδίῳ, ὥκει τε κατὰ ῥόον· οὐδέ τις οὖν μοι
 255 νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουςοι
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνέμους τε κυβερνήται' Ἴθουν.
 Περμπάτοιο δ' Αἰγυπτον εὐρβείτην ἰκόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρήφης ἑταίρους
 260 αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 ὀπτήρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροῦς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
 265 αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκετ' αὐτῇ.
 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἄμ' ἡοῖ φαινομένην
 ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδῖον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦξεν ἔμοις ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
 270 μείναι ἐναντίδιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεί χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμα ὀπδέκετο —
 ἀντί' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυκτον ἔθικα
 καὶ σάκος ὤμοισιν· δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἦλθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ'· ἑλὼν δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἔλῃσεν·
 280 ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἶκαδε δακρυχέοντα.
 Ἥ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελήσιν,
 ἱάμενοι κτεῖναι — δὴ γὰρ κεχολώατο λήν —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρρυκε, Διὸς δ' ὀπίζετο μῆνιν
 ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νειμεισσᾶται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἀγείρα
 χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὴ μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώεττος, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει·
 290 ὃς μ' ἀγέε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσίν, ὅρρ' ἰκόμεσθα
 Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μείνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνες τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,
 αἶψα περιτελλομένου ἔτος, καὶ ἐπῆλθον ὥραι,
 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἔεσσατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἀγοίμι·
 κείθι δέ μ' ὥς περάσειε καὶ ἀσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, οἰόμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἥ δ' ἔβαιεν Βορρῇ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφισι μήδετ' ὄλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* conscensis a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentia cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] arisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum-enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam iri equis,
 et oculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in carrumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant valde
 de);] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvente anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam vecturum me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare,

δὴ τότε κυανήν νεφέλην ἔσχευε Κρονίων
 νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὅτ' αὐτῆς.
 306 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἣ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖσι πλῆτο· πᾶσιν δ' ἐκ νηὸς ἔπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἱστὸν ἀμαιομάχετον νηὸς κυανοπρώροιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ β' ἀ περιπλεχθεὶς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐνὶ νηὶ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φεῖδων
 ἥρας ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῷ καὶ καμάτῳ δεδημημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χεῖρὸς ἀναστήσας, ὅφρ' ἴκετο δώματα πατρός·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν.
 Ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔρασκεν
 ξενίσσαι ἡδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσχοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάρῳις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πτόνα δῆμον,
 330 ἥ δ' ἦν δὴν ἀπείων, ἣ ἀμπαδὼν ἡδὲ κρυφιδόν.
 Ὄμους δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀχάστω
 ἐνδυκλῆος· τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἦν δανε βουλὴ
 ἀμφ' ἔμοι, ὅφρ' ἔτι πάγχυ δῆς ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἤμαρ ἔμοι περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι βράχος ἄλλο κακὸν βάλλον ἡδὲ χιτῶνα,
 βυγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 Ἐσπέρῳ δ' Ἰθάκης εὐδαιμόλου ἔργ' ἀφίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδωσαν εὐσελμῶν ἐνὶ νηὶ
 ὅπλῳ εὐστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποδάντες
 ἐσσυμένως παρὰ θίνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἔμοι δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 βηιδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ βράχος ἀμφικαλύψας,
 350 ἔσπτον ἐφολκαῖον καταβάς ἐπ' ἄλυσσιν θαλάσση
 στῆθεσ· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρσεν· ἀμφοτέρῃσιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὥκα θύρηθ' ἔα ἀμφὶς ἑκείνων.
 Ἔνθ' ἀναβὰς, ὅθι τε δριὸς ἦν πολυανθεὸς ὕλης,
 κέμην πεπτηνός· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γὰρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαίεσθαι προτέρῳ· τοὶ μὲν καλὴν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et iniecit navi fulmen :
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in fluctibus ferebantur : deus autem *tis* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosis ventis;
 per novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum-supervenisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-ædes patris :
 ac mihi lenamque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulyssæ ego audiui : ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amico-tractasse euntem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Uly-
 sses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *itis* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit : contigit enim ut-irret navis
 viro-um Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem inciderem.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur :
 exuerunt quidem me lenaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciæ *ad culta* pervenere :
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cenam sumsero.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile : capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus : illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius : hi quidem retro iterum ibant

νῆος ἐπὶ γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἐκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἀγοντες
 ἀνδρὸς ἐπισταμένου· ἐτι γάρ νύ μοι αἴσα βιώναι.
 360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε σὺδ' ὧτα
 ἃ δεῖλὲ ξείνων, ἣ μοι μάλα θυμὸν θρίνας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον ὀλομαι, οὐδέ με πείσεις
 εἰπὼν ἄμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χρὴ, τοῖον ἔοντα,
 365 μαψιδίᾳ ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 νόστον ἔμοιό ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
 πᾶγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
 ἢ ἐ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τόλυπευσεν.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 370 ἡδὲ κε καὶ ᾧ παιδί μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνθρεΐψαντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ἑσπιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδ' ἐ
 ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπεια
 ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθοι.
 375 Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμειοι ἐξερέουσιν,
 ἡμὲν οἱ ἀχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίῳ τινι νήποιον ἔδοντες.
 Ἀλλ' ἔμοι οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἐξ οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ,
 380 ὅς β' ἀνδρα κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἀληθεὶς
 ἦλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
 Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ιδέσθαι
 νῆας ἀκείρομενον, τὰς οἱ ξυνέαζαν ἀελλαι·
 καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
 385 πολλὰ χρημάτων ἀγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐταροῖσιν.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπυρῆδες, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
 μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μήτε τι θέλγ'·
 οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω,
 ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτόν τ' Ἀλαίρων. [σεύς·
 390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς· μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι παῖστος,
 οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερθεὶν
 μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
 395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
 ἔσσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα πέμψαι
 Δουλιχίονδ' ἵεναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεός, ὥς ἀγορεύω,
 δμῶας ἐπισσεύας βαλῆειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
 400 ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλευεταὶ ἡπεροπεύειν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
 ξεῖν', οὗτω γάρ κεν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
 εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
 ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἀγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
 405 αὐτίκα δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
 πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
 Νῦν δ' ὥρῃ δόρποιο· τάχιστα μοι ἔδον ἑταῖροι
 εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
 410 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 αἶψα γὰρ ἔπειτα καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 facile, et me stabulo appulerunt ducentes
 viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
 hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
 tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
 debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
 temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
 de-redditū mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis
 prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
 vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.
 Tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
 Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt.
 At ego apud suos maneo semotus : neque ad urbem
 eo, nisi quando forte prudens Penelope
 venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
 Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 sive qui dolent diu absente rege,
 sive qui gaudent victum impune absumentes.
 Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
 ex quo quidem me Ætolus vir decepit sermone ;
 qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
 venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebat.
 Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
 naves reficientem, quas ei confregerant procellæ :
 et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
 multas opes advehentem, cum divinis sociis.
 Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
 neu quid mihi mendacii gratificare, neu mulco :
 non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
 sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 quoniam te ne cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
 xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsionem faciamus :
 ac desuper] testes ambobus dii sunt, qui Olympum tenent.
 Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 indutum me lænaque tunicaque vestimentis deduc
 ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi tre gratum est animo ;
 sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
 famulis incitatis me dejice magna de rupe,
 ut et alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
 hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
 esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
 qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
 deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
 ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
 Nunc vero hora cenæ est : citissime mihi intus socii
 adsint, ut in casa lautam apparemus cenam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
 prope autem suosque et viri venere subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο σὺν αὐλιζομέναν.
 Αὐτὰρ ὁ οἷς ἐτάρρισιν ἐκέλετο δῖος ὕφορβός·
 Ἄξεθ' ὧν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὄνησάμεθ', οἵπερ οἷζ' ἔχον
 δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἐνὲχ' ἀργιοδόντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ·
 οἱ δ' ὅν εἰσῆγον μάλα πῖονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συμβώτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλον
 ἀργιοδότος ὕς καὶ ἐπέυχτο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα δνδε δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δορυς, ἣν λίπε κελών·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ. Τοὶ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συμβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πῖονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολέα· ἂν δὲ συμβώτης
 ἴστατο δαιτρεύων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἰσίμα ἦδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διειμοῖρ' αὖ δαΐζων·
 435 τὴν μὲν ἱὰν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
 θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστω·
 νῶτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεέεσσι γέραιρεν
 ἀργιοδότος ὕς· κύδαίνε δὲ θυμὸν ἀνακτός·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἰῶ' οὐτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὥς ἐμολ, ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συμβῶτα·
 ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,
 οἷα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦ ῥα καὶ ἀργματα θῦσε θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
 σπείσας δ' αἰθῶπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πτολιπόρῳ
 ἐν χεῖρεσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔξετο ἥ παρὰ μοῖρῃ.
 Σίτον δὲ σπιν ἐνεῖμε Μεσαύλιος, ἐν ῥα συμβώτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποικοινοῖο ἀνακτός,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτ' αὖ γέροντος·
 παρ' δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σπιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνιος, ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος αὐτὰρ ἤ Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφυδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συμβώτῳ πειρητίζων,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδύς χλαῖναν πόροι, ἣ τιν' ἐταῖρων
 ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἐο κήδετο λίην·
 Κέλλυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ἡλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitii *gratia* mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
 diu habemus, patientes suum *gratia* albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto ære :
 illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquennem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
 oblitus est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem suam manu sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frusta cruda-pon-
 bat subulcus.] undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina,] minutatimque-secuere cetera, et verubus transfixere
 assaruntque scite, extraxeruntque igne omnia :
 posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus est dividens ;
 partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maïæ filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
 tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; letificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce :
 comede, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sinet,
 quodcumque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :
 libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori *poculum*
 in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse sibi comparaverat solus, absente domino,
 sine (*pretium non præbentibus*) domina et Laerte sene :
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum,
 pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna ; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte ; ac flabat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus est, subulcum
 tentans,] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium dare hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde :] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes soci,
 gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare.

465 καὶ θ' ἀπαλὸν γέλασαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἀβήρητον ἄμεινον.
Ἄλλ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπιχεύσω.
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βῆν τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
ὡς θθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἄγομεν ἀρτύναντες·
470 ἡγείσθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγών· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ
ἀν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
475 κείμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ Βορέαο πεσόντος,
πυγγυλῆς· αὐτὰρ ὑπερθε χιῶν γένετ' ἡτὲ πάχηνη,
ψυχρῇ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἐνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἡδὲ χιτῶνας,
εὐδον δ' εὐκηλοὶ, σάκεσιν ἐλυμένοι ὤμου·
480 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
ἀφραδέως, ἔπει οὐκ ἐφάμην ῥιγώσμεν ἔμπης·
ἄλλ' ἐπόμην σάκος ὅλον ἔχων καὶ ζῶμα φαινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
καὶ τότε ἔγνων Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγυς ἔντα,
485 ἀγκυῶν νύξας· ὁ δ' ἄρ' ἐμπαπῶς ὑπάκουσεν·
Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτοι ἔτι ζωοῖσι μετίσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔγω χλαῖναν παρὰ μ' ἤπαφε δαίμων
οιοχίτων· ἱμεναὶ νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.
490 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα νόον σθένε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὅς ἐκεῖνος ἔην βουλευόμεν ἡδὲ μάχεσθαι·
φθεγξάμενος δ' ὀλίγη ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σθένεν ἔπτε τε μῦθον·
495 Κλυτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἐκὰς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦπιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἔπειτα Θόας, Ἀνδραμόνοιο υἱός,
500 καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
καίμην ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
Ὡς νῦν ἡβώοιμι, βῆν τέ μοι ἐμπεδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν
505 ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔηος·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
510 τῷ οὐτ' ἐσθῆτος δευῆσαι οὔτε τευ ἄλλου,
ὢν ἐπέοιγ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,
νῦν· ἀτὰρ ἡβῶθέν γε τὰ σά ῥάκεα δνοπαλλεῖς.
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημυοῖοι τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυσθαι· μία δ' οἷα φωτὶ ἐκάστω.
515 [Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθουσιν Ὀδυσσεύς φῖλος υἱός,
αὐτὸς τοὶ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνδρούσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγυς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquod verbum emisit, quod indictum *esset* melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim juebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accescebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam *me* frigus-pasurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulysssem allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is vero promte auscultavit :

Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :

Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatum Atridae Agamemnoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.

Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andraemonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.

Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta habentem.]
Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
Non enim multæ lænæ, mutatorisq[ue] tunicæ
hic *sunt* ad-induendum ; una autem sola *est* viro cuique.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deducetque, quo te cor animusque jubet.]

Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' ὧν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
 520 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλειπε· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρσέσκετο· ἀμοιβὰς
 ἐννυσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς ὄροιτο. [τὸν
 Ὡς δὲ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι· οὐδὲ συνώτῃ
 525 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὧν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὠπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι βὰ οἱ βίοτου περικήδετο, νόσφιν ἰόντος.
 Πρῶτον μὲν ἕλφος δέξυ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὦμοις,
 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑίσσατο· ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνήν,
 530 ἃν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέας, μεγάλοιον·
 εἴλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἵμεναι κελών, θῆι περ σύες ἀργιόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὐδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἀφίξις.

Ἦ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαιμόνα Παλλὰς Ἀθήνη
 ᾗχετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὐρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
 5 εὐδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτοί Νεστορίδην μαλακῶν δεδημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρός ἔγειρεν.
 ἀγχού δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῇλ' ἀλάλη-
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγῃσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηύσῃν ὁδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅρρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμης.
 Ἦδὲ γάρ βα πατήρ τε κασίγνητοί τε κελονταὶ
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστῆρας δώροισι καὶ ἐξώφαλλον ἔεδνα·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται.
 20 Οἴσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφείλειν, ὅς κεν ὀπίοι,
 παίδων δὲ πρῶτέρων καὶ κουριδίῳ φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος οὐδὲ μεταλλῆ.
 Ἄλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέφειας ἔκαστα
 25 δμῳάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰς ὅκε τοι φήνῃσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγῃ ἔπος ἔρεω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχῶσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
 30 ἱέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱέσθαι.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ ὄλω, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίον καταδέουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.
 Ibi Ulysses decubuit; injecti autem lænam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cubuere juvenes; non-autem subulco
 placuit illic lectus, a-suibz seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gandeat vero Ulysses,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abasset.
 Primum quidem ensem acutum circa fortes suspendit hume-
 ros;] tum lænam sibi-circumdedit arcantem-ventos, valde
 densam;] ac pellem sumisit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumisitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-
 rum.] Iritque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcente-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-restitu submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed *eum* in
 animo] noctem per divinam curæ de-patris excitabant.
 Prope autem stans *eum* allocuta-est cæcis-oculis Minerva :

Telemache, non-amplius bene a *tua* domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus; cave ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divisas, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut dimittat *te* : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque *eam* jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos domis, et nimum-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus *est* mulieris :
 illius vult domum augere, qui *se* duxerit,
 filiorum autem priorum, et *mariti* cui-virgo-nupserrat di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquirat.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum et quæcunque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero repone animo.
 Procorum tibi studiosos principes insidiantur
 in freto Ithacæque Sarnique asperæ,
 cupientes *te* occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non *futura* puto : prius etiam aliquem *terri*
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκάς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλεῖν· πέμψει δέ τοι οὖρον ὅπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε βύεται τε.
 Αὐτὰρ ἐπὴν πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηται,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύναι καὶ πάντας ἐταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστά σουδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 ὃς τοι ὤων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια ὀδεν.
 40 Ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρύναι πόλιν εἰσω
 ἀγγελλὴν ἐρέοντα περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 οὐνεχὰ οἱ σῶς ἔσσι καὶ ἐκ Πύλου εὐηλόουθας.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 Αὐτὰρ δ' Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὑπνου ἔγειρεν· [πον.
 45 [λὰξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·]
 Ἐγρεο, Νεστορίδῃ Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
 ζεύξον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα κρήσσωμεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤυδα·
 Τηλέμαχ', οὕτως ἐστὶν ἐπειγομένους περ ὁδοῖο
 60 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν· τάχα δ' ἔσσεται ἡώς.
 Ἄλλὰ μὲν, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θεῇ
 ἥρωι Ἀτρείδῃ, δουρικλητὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μιμνήσκειται ἤματα πάντα
 65 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὃς κεν φιλότῃτα παράσχη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἥώς.
 Ἀγχίμοιλον δὲ σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιχόμοιο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 70 σπερχόμενος βᾶ χιτῶνα περὶ χροῖσι σιγαλόνετα
 δύνει καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὦμοις
 ἥρωι· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσῆυδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·]
 Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 75 ἦδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἰκὰδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμιέβετ' ἐπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτε σ' ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἱέμενον νόστοιο· νεμεσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ
 77 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὃς κ' ἔξοχα μὲν φιλέησιν,
 ἔξοχα δ' ἐχθαίρησιν· ἀμείνω δ' αἰσίμα πάντα·
 Ἰσὸν τοι κακὸν ἐστ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνον ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.]
 79 Ἄλλὰ μὲν, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῳ
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς· εἶπω δὲ γυναιξὶν
 δειπνον ἐνὶ μέγαροις τετυχεῖν ἄλλῃς ἐνδον ἐόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ·
 δειπνήσαντας ἔμεν πολλὰν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅφρα τοι αὐτὸς ἵπωμαι, ὅπτευξός δέ τοι ἵππους,
 ἀσπερ δ' ἀνθρώπων ἡγήσῃμαι· οὐδέ τις ἡμέας
 αὕτως ἀμυέμψει, δώσει δέ τι ἐν γέ φέρεσθαι,
 ἥε τινα τριπόδων εὐχάλων ἢε λεβήτων
 82 ἢε δού' ἡμίονους ἢε χρύσειον ἄλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittit autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.
 At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit
 [illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisisstrate, solidis-ungulis equos
 junges sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisisstratus contra allocutus-est :
 Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare ; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit
 heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 et verbis placidis compellatūm dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.

Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injecti humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæe, Jovis-alumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huc autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.
 Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amico-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero
 pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :
 utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram ;
 sin vero vis divertare in Helladem, et medium Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos
 sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-seratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοστρεφεῖς, ὄρχαμε λαων,
 βούλομαι ἤδη νείσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὅπισθεν
 οὐρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὀλωμαι,
 ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀληται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἀρ' ἢ ἀλόχῳ ἠδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλλης ἐνδον ἐόντων.
 95 Ἀγχίμολον δέ οἱ ἤλθε Βοηθόιδης Ἑτεωνεύς,
 ἀνστής ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἀνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὁπτήσασί τε κρεῶν· ὃ δ' ἀρ' οὐκ ἀπίθῃσεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κῳέντα,
 100 οὐκ οἶος, ἅμα τῶγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δ' ἴκανον, ὅθ' οἱ κειμήλια κεῖτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἀνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποικίλοι, οὓς κάμεν αὐτή.
 Τῶν ἐν' αἰραμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 δς κάλλιστος ἦν ποικιλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἵεναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἴκοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
 ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδοπος πόσις Ἥρης.
 Δωρῶν δ', ὅσος ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμηστότατόν ἐστιν.
 115 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλαι κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἥφαιστοιο· πόρην δέ εἰ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἔδς δόμος ἀμφεκάλυψεν
 κείσθαι με νοστήσαντα· τεῖν δ' ἐθέλω τοῦδ' ὁπάσσαι.
 120 Ὡς εἶπων ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρως Ἀτρεΐδης· ὃ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
 θῆκε αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσα ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνημ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
 σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 130 Ὡς εἰπὼς ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἦρως
 δεξιόμενος καὶ πάντα ἐφ' ἠθήσατο θυμῷ.
 Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἀρ' ἔπειτα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶφ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι παρὰ δὲ ξοστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα·
 [εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων·]
 140 πὰρ δὲ Βοηθόιδης κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas :
 ne patrem deo-parem quaerens, ipse peream,
 aut aliquod mihi ex ædibus supellectile-præstans pereat.
 Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in ædibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jace-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum : Helena vero astilit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcerrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat : jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum : hunc autem affatus-est flavus Menelaus :
 Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sie tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est lotus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-reditu-profectum : tibi autem volo hoc præbere.
 Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides : ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum : Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est :
 Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum-Helenæ manuum,optabilium in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum : interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo : tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sic locuta in manibus ei posuit : hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus :
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens :
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus;] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὄνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγαθὸς υἱὸς
 145 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικιλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκκιε ξανθὸς Μενέλαος,
 οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσέω ἐν δέπαϊ, ὅφρα λείψαντε κιοῖτην·
 150 στῇ δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσηΰδα·
 Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 εἰπεῖν· ἡ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἥπιος ἦεν,
 εἰως ἐν Τροίῃ πολέμιζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 155 καὶ λίην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
 πάντα τὰδ' ἔλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
 νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
 εἵποισμ', ὡς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλόττης ἀπάσης
 ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων δνύχουσι πέλωρον,
 ἡμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο
 ἀνέρας ἡδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἔλθων
 δεξιὸς ἦϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
 165 γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων·
 Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμα λαῶν,
 ἡ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἡὲ σοὶ αὐτῇ.
 Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' Ἀρηίφιδος Μενέλαος,
 170 ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
 Τὸν δ' Ἑλένη ταχύπεπλος ὑποθαμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτὲ μέν· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω.
 Ὡς ὅδε χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 175 ἔλθων ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενετὴ τὸ τόκος τε·
 ὡς Ὀδυσσεὺς κατὰ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 οἰκαδὲ νοστήσει καὶ τίσεται· ἡ δὲ καὶ ἡδὴ
 οἰκοί, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 180 οὕτω νῦν Ζεὺς θεήν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
 τῷ κέν τοι καὶ κειθὶ θεῷ ὡς εὐχετομήην.
 Ἥ καὶ ἐφ' ἵπποιϊν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὥκα
 ἤϊξαν πεδίοις διὰ πόλιος μεμαυῖτες·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 185 Δύσετό τ' ἥλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηρὰς δ' ἕκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱὸς Ὀρσίλοχοιο, τὸν Ἀλωεὶς τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἔασαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια ὤηκεν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 190 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικιλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
 μάλιστα δ' Ὀδυσσεὺς, τὸν δ' οὐκ ἄκοντα πετέσθην.
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἕκοντο Πύλου αἰπὴν πτολίεθρον·
 καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai inclityi.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
 equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
 exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.
 Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
 vinum habens in manu dulce dextra,
 aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
 stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus-est :
 Valet, o juvenes, et Nestori pastori virorum
 dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
 quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
 omnia hæc profecti narrabimus : utinam enim ego sic,
 reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
 dixerim, ut a te potitus amica-exceptionis omnigenæ
 veniam, atque afferam opes multas et bonas.
 Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 aquila album-anserem ferens unguibus ingentem,
 mansuetum e chorte : ac clamantes sequebantur
 viri et mulieres : hæc vero ipsos prope quum-venisset,
 dextera emicuit ante equos : hi autem conspicati
 gavisii-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
 est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus-est sermonem :
 Considera jam, Menelae Jovis-alumne, princeps virorum,
 an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.
 Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
 quomodo ei rite responderet meditatus.
 Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum :
 Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
 immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
 Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
 profecta ex monte, ubi ei genusque partusque :
 sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
 domum redibit, et ulciscetur; aut jam
 domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] sic nunc Jupiter faciat, altitonana maritus Junonis;
 ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.
 Dixit, et equis scuticam incussit : hi autem valde celeriter
 ruerunt ad-campum per urbem prompti;
 iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
 Illic vero noctem dormierunt : is vero eis hospitalia apposuit.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
 exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora; hi autem non
 inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam
 urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris fillum :

28

196 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἑμόν· ξεῖνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ διμηλικίης εἰμεν·
ἦδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
200 μὴ μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατὰσχεῖ ὃ ἐνὶ οἴκῳ,
ἱέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ θῆσσον ἰκέσθαι. [μῦθ',
ᾧ φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἔῳ συμπράσσατο θυ-
σπῶς οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
ᾧ δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι·
206 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαιντο κάλλιμα δῶρα,
ἑσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπειτα πετρόντα προσυῖδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευε τε πάντας ἑταίρους,
210 πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἰκέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὗ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἰσεται· οὐδέ ἔφημι
ἂψ ἵνα κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
216 ᾧ δ' ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλιτρίχας ἵππους
ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 ᾧ δ' ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπὶ-
Αἴψα δ' ἄρ' εἰςβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Ἦτοί δ' ἐμὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὐχετο, θυε δ' Ἀθήνη
νῆϊ παρά πρύμνῃ· σχεδόνθεν δὲ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ
τηλεδιδόξος, φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς,
226 μάντις· ἀτὰρ γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἑναίε Πύλω ἐνι, μητέρι μῆλιον,
ἀφνειὸς Πυλίοισι μέν' ἔξοχα δώματα ναίων·
ὃ γὰρ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάλθυμον, ἀγαυότατον ζώντων,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίη. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι Φυλάκοιο
δεσπῶν ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τὴν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλητὶς Ἐρινύς.
236 Ἀλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύχους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης καὶ ἐτίσατο ἔργον αἰεὶ
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὁ δ' ἄλλων ἔκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόδοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίεμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔγχευε γυναῖκα καὶ ὑπερεφές θέτο δῶμα,
γεῖνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, οἷε κραταῖω.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάλθυμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόον Ἀμφιάραον,
246 ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίολχος καὶ Ἀπόλλων
παντολὴν φιλότῃς· οὐδ' ἔκετο γήραος οὐδὸν,
ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἵνεκα δῶρων.
Τοῦ δ' οὐτεῖς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλοχός τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris
verbum meum? hospites autem penitus nos proitemur esse
ex patrum amicitia; atqui et aequales-ætate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illic;
ne me senex invitum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.

Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:

vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:

navis autem in puppim depromebat pulcra dona,

vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:

et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinanter nunc conscende, jobeque *inscendere* omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntia-veroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc venit; neque eum puto
retro iturum vacuum (*sine te*); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.

Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;

ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime ausculta-runt et parvere.

Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.

Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,

vates; at genere Melampodis proles erat,

qui olim quidem aliquando habitarat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias ædes habitans:

tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,

Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,

qui ei opes multas integrum in annum

tenebat vi. Is vero tamediu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,

Nelei gratia filiae, noxæque gravis,

quam ei in mente posuit dea horrenda Erinnyes.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum

in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem

duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,

in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat

habitare, multis imperantem Argivis:

ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,

genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.

Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;

at Oicleus populi-concitatorem Amphiaræum,

quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo

omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;

sed perijt in Thebis, muliebrium gratia donorum.

Huic autem filii nati-sunt Alcmæon, Amphiloclusque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἀλλ' ἦτοι Κλειτόν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἥδ'ος
 κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἔν' ἀθανάτοισι μετείη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπολλων
 θῆκε βροτῶν ὄχ' ἀριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 255 ἐνὸ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.
 Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 δς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενον τε θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἐπέα πτερόεντα προσηύδα·
 260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομαι ὑπὲρ θυῶν καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἐπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μὴδ' ἐπιχεύσης·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδ' ἐκ τοχῆς;
 265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαῶν καὶ νῆα μέλαιναν
 270 ἦλθον πευσόμενος πατὴρ δὴν οἰχομένοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὗτοι τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρα κατακτάς
 ἔμφυλον· πολλοὶ δὲ κασιγνήτοί τε ἔται τε
 Ἄργος ἀν' ἱππόδοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 275 τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νῦ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὶς ἔφεσσαι, ἐπεὶ σε φυγῶν ἰκέτευσα,
 μή με κατακτείνωσι· διωκέμεναι γὰρ οἴω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 280 οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀποσω νηὶς ἐίσῃς·
 ἀλλ' ἔπευ· αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεται, οἷά κ' ἔγωμεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἱκριφίν τάνυσεν νεὸς ἀμφιερίσης·
 285 ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὶς ἐδέξατο ποντοπόροιο.
 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δὲ οἱ αὐτῷ
 εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 ὅπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένους ἐπίθοντο.
 Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
 290 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδῃσαν·
 ἔλκον δ' ἰστίᾳ λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκώπιδι Ἀθήνῃ,
 λάβρον ἐπαγίλζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
 νῆς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 295 [Βὰν δὲ παρὰ Κρουνοῦ καὶ Χάλκιδος καλλιρέθρον.]
 Δυσσέτο τ' ἡλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν, ἐπαιγμένη Διὸς οὐρῳ,
 ἡδὲ παρ' Ἥλιδος διαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἐπειοί.
 Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπρόηκε θοῇσιν,
 300 ὁρμαίνων ἥ κεν θάνατον φύγοι ἥ κεν ἀλώη. —
 Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ Διὸς ὑφορβὸς
 δορπέειν· παρὰ δὲ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-Insidens rapuit Aurora,
 pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 et erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs et parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam perit tristi interitu.
 Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii, viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,
 Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus cædem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.
 Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te *consendere* volentem depellam a-
 navi æquali :] sed sequere ; at illic amice-excipieris ex *his*
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit æream
 hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] conscendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.
 Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.
 Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus *navis* astrinxerunt ;
 traxeruntque vela alba bene-tortis loris.
 His autem secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per aerem, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.

[Præteriere vero Crunos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 illa autem Pheas appellebat, impulsus Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Hinc vero rursus insulis immisit *eam* Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cœnabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συδῶτεω πειρητίζων,
 306 εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκλῶς φιλοῖο μείναι τε κελεύοι
 αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἣ ὄτρυνεαι πόλινδε·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
 ἧῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαιόμην ἀπονέεσθαι
 πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
 310 Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπασσον,
 ὃς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάγξομαι, αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.
 Καὶ κ' ἔλθων πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεύος θείοιο
 ἀγγελλήνῃ εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 315 καὶ κε μνηστήρεςσιν ὑπερφύλοισι μιγείην,
 εἴ μοι δεῖπνον δοίεν, ὀνειάτα μυρὶ ἔχοντες.
 Αἰψὰ κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅττ' ἐθέλοιεν.
 Ἐκ γὰρ τοι ἔρέω· σὺ δὲ σύνεο καὶ μευ ἄκουσον.
 Ἑρμείαο ἔκῃτι διακτόρου, ὃς ῥά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 δρηστοσύνη οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ κεάσσαι
 δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτήσαι καὶ οἶνοχοῆσαι·
 οἶά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσι χέρης.
 325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἐπλετο; ἦ σύγε πάγχυ λιλαιέαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναϊ θυμῶν,
 οὐκ ἔστιν ὅστις τὴν βίην τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστοὶ ἑκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένον ἢ δὲ χιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σφιν ὑποδρῶσιν· εὐξέστοι δὲ τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν ἢ δ' οἶνου βεβρίθασιν.
 335 Ἀλλὰ μὲν· οὐ γάρ τίς τοι ἀνίσταται παρεόντι,
 οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἑταῖρον, οἳ μοι ἔασιν.
 Αὐτὰρ ἔπειν ἔθυσιν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 κείνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
 340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 αἶθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ διζύοιο αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 345 ἀνέρες, ὃν κεν ἴκηται ἄλῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας μείναι τέ με κείνων ἀνωγας,
 εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεύος θείοιο
 πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἴων ἐπὶ γήραος οὐδῶ,
 εἴ που ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 350 ἢ ἤδη τεθνήσκουσιν καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς οὐδύρεται οἰχομένοιο
 κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἑ μάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 inter eos Ulysses locutus est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studiosè curaret, manereque juberet
 illic in stabulo, an hortaretur ad urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
 Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
 Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 nuntium dixerò prudenti Penelopee,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi coenam dederint, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infundendum;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe subulce:
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procorum vis ingredi cœtum,
 quorum injuriaque violentiasque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Nequaquam tales sunt ministri illorum;
 sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
 pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
 Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecisti-a-vagando et ærumna gravi.
 Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patreque, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
 sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut-anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
 vehementer enim de-filio dolet absente,
 deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἦκαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὤμφῃ γῆραϊ θῆκεν.
 Ἥ δ' ἄχρ' οὐ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέω θανάτῳ· ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε
 360 ἐνθάδ' ἐναιετάων φίλος εἶη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ καίην ἔην, ἀχέουσά περ ἔμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλῳ,
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὀπλοτάτην τέκε παίδων·
 365 τῇ ἑμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἦβην πολυήρατον ἰκόμην' ἄμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαϊνάν τε χιτῶνά τε εἰματ' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφίσσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 370 ἀγρόνδε προέαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον.
 Νῦν δ' ἦδ' οὐ τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμίμνω·
 τῶν ἔφατόν τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελιχρον ἔστιν ἀκοῦσαι
 375 οὐτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπασεν οἶκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἔκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγέμεν πίεμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', ὅαί τε θυμὸν ἀεὶ δμῶεσσιν ἱαίνει. [σεύς·
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς·
 ὦ πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὐμαίε συβῶτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῆων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ἧς διεπράθετο πόλις ἀνδρῶν εὐρύαυτος,
 385 ἧ ἐνὶ ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἧ σέγε μουκωθέντα παρ' οἴεσιν ἧ παρὰ βουσίην
 ἄνδρες θυεμένους νηυσὶν λάθοις ἡδ' ἐπέρασσαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 390 ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ' ἡ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ,
 σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπειο πίνει τε οἶνον,
 ἥμενος αἶδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκοῦειν· οὐδὲ τί σε χρεῖ,
 πρὶν ὥρη, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος.
 395 Τῶν δ' ἄλλων θνίνα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέντω ἐξελθῶν· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίησιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαιτυμένῳ τε
 κήδεσσιν ἄλλήλων τερπόμεθα λευγαλέοισιν,
 400 μνωμένομην· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πόλλ' ἐπαληθῆ.
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
 Νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, εἴ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο,
 405 οὐτὶ περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐδοτος, εὐμηλος, οἰνοπληθὴς, πολὺς πυρος.
 Πείνη δ' οὐποτε δημόν ἐξέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτω φῦλ' ἀνθρώπων,
 410 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in præmatura senectute posuit.
 Illa autem dolore de-suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicunque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Ctīmena pepulum-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem me minus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lenaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magia.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex domina autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquod opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animus semper famulis lætificans.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumææ subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 hujusce viri in sedes, hic autem dignum pretium dederit.
 Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
 sedens ; hæc autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-aurora illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.
 Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diāna,

ὅς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενος κατέπεφνεν.

Ἐνθα δὴ δύο πόλεις, δίχῃ δέ σφισι πάντα δέδασται·
τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασιλευεν,
Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.

415 Ἐνθα δὲ Φοῖνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
τρῶκται, μυρὶ ἄγοντες ἀθῦράματα νηὶ μελαίνῃ.
Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
τὴν δ' ἄρα Φοῖνικες πολυκαίπαλοι ἡπερόπευον·

420 πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηϊ,
εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τάτε φρένας ἡπεροπεύει
θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
Ἡρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι·
ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπεραφῆς δῶ·

425 Ἐκ μὲν Σιδωνὸς πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
κοῦρῃ δ' εἶμι Ἀρύδαντος ἐγὼ βρυδὸν ἀφνειοῖο·
ἀλλὰ μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι, λήϊστορες ἄνδρες,
ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.

430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ·
ἦ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
ὄφρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητέρος ὑπεραφῆς δῶ
αὐτοὺς τ'· ἡ γὰρ ἐγὼ εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνουν, ὡς ἐκέλευεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
ὑμετέρων ἐτάρων, ξυμβλήμενος ἡ ἐν ἀγνίῃ,
ἥ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
ἔλθων ἐξείπῃ· ὁ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὅμιν δ' ἐπιρράσσει· ὀλεθρον.

445 Ἄλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπιείγεται δ' ὦνον ὀδαῖων.
Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλείη βιότοιο γένηται,
ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θοῶς ἐξ δώμαθ' ἰκέσθω·
ὁσω γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.

450 Παιῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἔτιος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
τόν κεν ἀγοίμ' ἐπὶ νηὸς· ὁ δ' ὅμιν μυρῖον ὦνον
ἄλφοι, ὅπῃ περάσσητε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλά.

455 Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
ἐν νηϊ γλαφυρῇ βίοντον παλὺν ἐμπολῶντο·
ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤλκετο τοῖσι νέεσθαι,
καὶ τότε ἄρ' ἀγγελὸν ἦσαν, ὃς ἀγγεῖλε γυναικί.

Ἦλυθ' ἀνὴρ πολυτόρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός,

460 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτα·
τόν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῶαι καὶ πότνια μήτηρ
χερσίν τ' ἀμφαφώνοντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντο,
ὦνον ὑπσυχόμεναι· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.

Ἦτοι ὁ καννεύσας κοίλῃν ἐπὶ νῆα βεβήκει·

suls lenibus telis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
in-his vero ambabus pater meus imperabat,
Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illic autem Phœnices re-nautica-incliti venerunt viri,
veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
pulcraque magna, et splendida opera sciens :
hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :
cum-ea-lavante quidam primum mixtus-est, cavam apud na-
vem,] concubitu et amore : quæ quidem mentes decipiunt
imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset :
hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-aëris me-glorior esse ;
filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
sed me abripuerunt Taphii, latrones viri,
ex-agro venientem ; vendideruntque me huc deductam
hujusce viri ad-aedes ; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam :
numquid jam retro rursus una nos domum sequereris,
ut videas patris et matris altam domum,
ipsoque ? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone :
fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abdu-
cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
Ac postquam jurarantque peregerantque jusjurandum,
inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
profectus aperiat ; is autem suspicatus liget me
vinculo in duro, vobis verò molietur interitum.

Sed retinete in mente verbum, et properate emtionem via-
ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat :
afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit ;
et vero aliud nautum ego volens sane dederō.

Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
astutum jam talem, simul-cursitantem foras ;
hunc duxero in navem ; hic vero vobis infinitum pretium
comparavit, quocunque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras.

Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
in navi cava facultates multas emebant ;
sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum,
tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.

Venit vir sollers mei ad aedes patris,
aureum monile habens, quod electricis intersertum-erat :
hoc quidem in domo famulæ et veneranda mater
manibusque tractabant, et oculis spectabant,
pretium pollicitæ : ille autem huic innuit tacite.

Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit ;

465 ἡ δ' ἐμὰ χεῖρὸς Διούσα δόμον ἐξῆγε θύραζε·
 εἴρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, ὃ μιν πατέρ' ἀμφεπένοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς θώκον πρόμολον, δῆμοιό τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τριῖ' Ἀλείσα κατακρύψας' ὑπὸ κόλπῳ
 470 ἔκφερον· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ κόμην ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἡλίκος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὣκα κιόντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηῦς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναδάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 475 νῦν ἀναθησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὔρον ἱάλλεν.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἑβδομὸν ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρόνιον,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλλ' Ἄρτεμις λοχέαιρα·
 ἀντὶ γὰρ ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὥς εἰναλίη κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἔκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην, ἀσυχόμενος ἦτορ.
 Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἰοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον σφαλαμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεύς ἡμεῖδοτο μύθῳ·
 Εὐμαί', ἥ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθος ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔσθλ' ἔσθλ' ἔσθλ'
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματι· ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 490 ἡπίου, δε δὴ τοι παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδυκῶς, ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἀστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γάρ Ἠὸς ἤλθεν εὐθρόνος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἔταροι λῶον ἰστίᾳ· καδ δ' ἔλον ἰστὸν
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 500 δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο κερῶντό τε αἶθρα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντυ,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν δαῖτον ἑλάυνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπισίσσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 505 ἐσπέριος δ' εἰς δαῖτον ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
 Ἠῶθεν δὲ κεν ὕμιν ὁδοπόριον παραθείμην,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρεῖων τε καὶ οἶνον ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλῦμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἴκωμαι
 510 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν;
 ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴμι καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐθε·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελόιμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποθὴ· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 515 χεῖρον ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδὲ σε μήτηρ
 ὄψεταί· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερωίων ἰστὸν ὑφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιπαύσκομαι, ὃν κεν ἔκχηι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum convivarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populiæ coetum):
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter vadentes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde nave conscensa navigabant humidias vias,
 nobis navi impositis: ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 lebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies:] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens:
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt: at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone:
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam: at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque navem in stationem subduxere remis:
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligaverunt:
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones:

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulam apposuero,
 convivium bonum carniarumque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quoniam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est:
 alias quidem te ego et nostram-ad domum juberem
 ire: laud enim ibi ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam textit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱὸν,
 520 τὸν νῦν ἴσα θεῶ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔξειν.
 Ἄλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.
 525 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταγὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 τῖλκε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πετὰρ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 530 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἀνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνωι γὰρ μιν ἐξάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 535 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλότῃτά τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξέμευ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ἦ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·
 540 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πεῖθη ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδουκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσέκεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἤυδα·
 545 Τηλέμαχ', εἰ γὰρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μέμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθῇ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν.
 550 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 εἰλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱκρίοφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνέσσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θεοῖο.
 555 Τὸν δ' ὥκα προβοδῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἵκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν βες μάλα μυρίαί, ἦσι συδῶτης
 ἐσθλὸς ἔων ἐνέπνευεν, ἀνάκτεσιν ἦπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἡοί, κειαμένω πῦρ,
 ἐππεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σῦεσσιν·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ὑλακόμωροι,
 5 οὐδ' ὕλαν προσιόντα. Νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 σαινοντάς τε κύνες, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εὐμαί, ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæcce Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt:
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic maneat,
 hunc ego curabo; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.
 Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.

Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsisitque validam hastam, præfixam acuto ære,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas su-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emiseruntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi venit huc socius,

ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
10 ἄλλὰ περισσάινουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δούπον ἀκούω.

Οὕτω πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
ἔσθῃ ἐνὶ προθύροισι. Ταφῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπνεῖτο,
κίρνας αἶθοπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
16 κύσσε δέ μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερόν δέ οἱ ἐκπσε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατὴρ δν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἀλγέα πολλὰ μογήσῃ·
20 ὥς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διος ὕπορβος
πάντα κύσεν περιφύς, ὥς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερόν φάος; οὐ σ' ἔτ' ἐγωγε
ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄχρεο νηὶ Πύλονδε·
25 ἄλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλὸν τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
τέρψομαι εἰσορόων, νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἑόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας,
ἀλλ' ἐπιδημέεις· ὥς γάρ νύ τοι εὖ εἶδα θυμῷ
ἀνδρῶν μνηστῆρων ἑσορᾶν αἰδῆλον δμῖλον.
30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἰκάνω,
ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τίς ἤδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἐγήμεν, Ὀδυσσεύς δέ που εὖνῃ
35 χῆρτι ἐνευναίων κακ' ἀράχρια κείται ἔχουσα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
καὶ λίην κείνη γε μένει τετλητότι θυμῷ
ποῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραι δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέατα δακρυχεύουσι.

40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέετο χαλκεὸν ἔγχος·
αὐτὰρ ὃγ' εἰσὼ ἱέν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν.

Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήγυε φωνήσεν τε·

Ἥσ', ὦ ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοιθι δῆοιμεν ἔδρην
45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.

Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τῷ δὲ συβώ-
χευεν ὑπο γλωρὰς ῥώπας καὶ κῶας ὑπερθεν· [τῆς
ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.]

Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
50 ὀπταλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
σίτον δ' ἐσσυμένως παρενήγγεν ἐν κανέοισιν,
ἐν δ' ἄρα κισσὺβίῳ κίρνη μελιτῆδεα οἶνον·
αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

ὃῦ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε διὸν ὕπορβον·
Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος δδ' ἔκετο; πῶς δέ ἐ ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνος ἐμμεναι εὐχετόωνται;
οὐ μὲν γάρ τίς ἐπεὶ δόμοι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
τοίγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
Ἐκ Κρητῶν γένος εὐχεταὶ εὐρεῖσιν·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
sed circum-adulantur; pedum vero subtile sonum audio.

Nondum totus dictus erat sermo, quando ei dilectus filius
stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
miscens nigrum vinum: ipse vero obviavit hero,
osculatusque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
manusque ambas; ubi autem ei excidit lacrima.
Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
reversum e longinqua terra decimo anno,
unicum, in senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
sus sit: sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
totum osculatus est circumhærens, tanquam e morte elap-
sum:] et ejulans eum verbis alatis allocutus est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
sed age, nunc ingredere, dilecte fili, ut te animo
delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
sed in-urbe manes: sic enim tibi placebat animo,
viro-um procorum aspicere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
viro-um alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps viro-
rum:] et perquam illa manet patienti animo
tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
atque in introibat, et transivit lapideum limen.

Ei autem suam sedem ingresso pater cessavit Ulysses;
Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:

Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem
tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic autem
subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carni-um lances apposuit subulcus
assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
panem autem festinanter accumulabat in canistris,
atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

tum vero Telemachus allocutus est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce:
enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

- ωησι δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
- 65 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω·
ἔρξον ὅπως ἐθέλεις· ἱκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
- Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Εὖμαι', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·
70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξείνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἶκῳ;
αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, σθε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
ἡ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κομίζει,
- 75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν·
ἡ ἥδ' ἄμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος
μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἦτοι τὸν ξείνον, ἔπει τόν, ἵκετο δῶμα,
ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
80 δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες καὶ ποσσὶ πέδιλα,
πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
εἵματα δ' ἐνόαδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα
ἐδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἐταίρους.
- 85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι
ἐρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
μὴ μιν κερτομέουσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
ἄνδρα καὶ ἔρπιμον· ἐπειτὰ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
- 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύλατος Δίος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
ἦ μάλα μευ καταδάπτει· ἀκούοντος φίλον ἦτορ,
οἷά φαστε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
ἐν μεγάροις, ἀέκητι σθένει, τοιούτου ἐόντος.
- 95 Εἰπέ μοι, ἦ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἦ σέγε λαοὶ
ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμῆ·
ἡ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι· οἷσιν περ ἀνὴρ
μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
100 ἡ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἡ δὲ καὶ αὐτός·
[ἔλθοι ἀλητεύων· ἐτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα·]
αὐτίκ' ἔπειτ' ἅπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γυνοίμην,
ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος·
- 105 εἰ δ' αὖ με πληθυὶ δαμασάλατο, μοῦνον ἐόντα,
βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
τεθνάμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
ξείνους τε συφελιζομένους διμῶας τε γυναῖκας
ρυσταζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά
110 καὶ οἶνον διαφυσόμενον καὶ σῖτον ἐδοντας
μᾶψ αὐτῶς, ἀτελεστον, ἀνὴρ νύστω ἐπὶ ἔργῳ.
- Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
115 οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσιν περ ἀνὴρ
μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum-esse
errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.
Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
venit meum ad stabulum, ego vero tibi *eum* in-manus-tradam:
fac quomodo vis; supplicem vero tibi se profitetur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animum-tristans dixi-
sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
Ipse quidem juvenis sum, et *nondum* manibus *confisus-sum*
virum ut-propulsem, quando aliquis prior laceraverit;
matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
utrum illic apud me maneat et domum curet,
torumque reverens mariti, populique famam;
an jam una sequatur Achivorum *eum*, quicumque optimus
ambit *eam* in ædibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
dabo autem ensem ancipitem, et pedibus calceamenta:
dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato *eum*, in stabulis detentum;
vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.
Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
certe valde meum corroditur audientis carum cor,
de *his* qualia dicitis procos injusta moliri
in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
oderint in populo, obsequentes dei voci:
an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse
[venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]
ilico deinde mihi caput abscinderet alienus vir,

si non ego illis malum omnibus fierem,
profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-esseni,
mallem in meis interfectus ædibus
mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
illos violantes indigne in ædibus pulcris,
et vinum exhaustum, et cibum comedentes
temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
Nec quicquam mihi universus populus in visus irascitur,
nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὡδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνοισι Κρονίων
 μούνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μούνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 120 μούνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυριοὶ εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ δῖῳ Ζακύνθῳ,
 ἧδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἔμην μῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἢ δ' οὐτ' ἀρνείται συγγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύνатаι· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἑμόν· τάχα δὴ με διαβράσουςι καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται. —
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔργεο θάσσον, ἐχέρονοι Πηνελόπειῃ
 εἴψ', ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰλῆλουθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγελίας τῶν δ' ἄλλων μήτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἔμοι κακὰ μηχανώνονται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδα εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλεξόν,
 ἥ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν δδὼν ἄγγελος ἔλθω
 δυσμόρῳ; δὲ τείως μὲν Ὀδυσσεὺς μέγ' ἀγέουσι
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶων τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνε καὶ ἤσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγοι·
 αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύγε ὄψεο νηὶ Πύλονδα,
 οὕτω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὐτως
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
 145 ἦσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἀμύ· ὁπότερ' ἡ γρῶς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος παπυνόμενος ἀντίον ἦνδα·
 ἀλγιστὸν, ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν, ἀχνύμενοι περ.
 Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἥμαρ.
 150 Ἀλλὰ σύγ' ἀγγελίας ὅπισω κίε, μῆδὲ κατ' ἀγροῦς
 πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμυρῖπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγελεῖε γέροντι.
 Ἢ βὰ καὶ ὥρσε συφορβόν· δδ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πολὺνδ' ἱεν. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῦ κίων Εὐμαίος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἤγε σγεδὼν ἤλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῇ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσῆϊ φανείσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὲν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν —
 οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἄναργεῖς —
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνες τε ἴδον καὶ β' οὐχ ὑλάοντο,
 κνυζηθμῷ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἢ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρῶσι νεῦσε· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 165 ἐκ δ' ἤλθεν μεγάροιο παρὲς μέγα τειχίον αὐλῆς,
 στῇ δὲ πάροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδῃ νῦν σὺ παιδὶ ἔπος φάο μῆδ' ἐπίκλυθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντες
 170 ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit,
 unicum autem rursus Ulysem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruius-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorose Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdent et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita-sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopeæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi,
 soli ubi-nuntiaris; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moliuntur.
 Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulysem valde dolens,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibeat et edebat, quando animus in pectoribus juberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic ut solebat,
 neque opera inspexisse; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet.] Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia mortali-
 bus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matri dic,
 ut-famulam economam ire-jubeat quam citissime
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.
 Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latraverunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses;] exivitque domo extra magnum murum caule,
 stetitque ante ipsam: eum vero allocuta-est Minerva:
 Generose Laertiade, sollers Ulyse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam: neque ego ipsa

δὴρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαυία μάχεσθαι.
 Ἡ καὶ χρυσεὶν ῥάβδῳ ἐπειμάσσετ' Ἀθήνη·
 φῆρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 175 ὅππ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὠφέλλε καὶ ἥβην.
 Ἦψ' δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 κυάνεαι δ' ἐγένοντο γυνεάδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἔρξασα πάλιν κλέν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός·
 180 ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὀμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόντα προσηύδα·
 Ἄλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ παρόιθεν,
 ἅλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 185 ἄλλ' Ὀϊθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσωμεν ἱρὰ
 ἡδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἰσκαίς;
 ἅλλα πατὴρ θεὸς εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσγεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἤκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμές αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ' —οὐ γάρ πω ἐπείθετο δν πατέρ' εἶναι—
 ἐξαυτίς μιν ἔπεσιν ἀμειδόμενος προσέειπεν· [μῶν
 Οὐ σύγ' Ὀδυσσεύς ἔσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-
 195 θέλγει, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωτο
 ὦ αὐτοῦ γέ νόω, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θεῖν νέον ἢ γέροντα.
 Ἡ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 200 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειδόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Τηλέμαχ', οὐ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἐνδον ἰόντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὐτ' ἀγάσθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγ' ἄλλος ἐλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείς,
 ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
 ἦτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 210 ἀνδρὶ νέω καὶ καλὰ περὶ χροὶ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμῶν κυδοῖναι θνητὸν βροτὸν ἡδὲ κακῶσαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ
 ἀμφιρυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείδων.
 215 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὦφ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί,
 φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσιν τέκνα
 ἀγρόται ἐξεῖλοντο πάρος πεπετηνὰ γενέσθαι·
 ὡς ἄρα τοίγ' ἐλεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδον.
 220 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἐδῷ φάος ἡλίοιο,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἴψα·
 Ποίη γάρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νηῖ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν δόισι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :
 vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
 posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus est, genæque distentæ sunt,
 cæruleique facti-sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
 ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
 territusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
 alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simi-
 le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui cælum latum te-
 nent :] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
 et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
 neutiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?
 sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
 lacrimam mittebat humi : ante autem continuerat-se indesi-
 nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebatur suum
 patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
 decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
 Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
 suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
 facile volens faceret juvenem aut senem.

Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;
 nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
 neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses :
 sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
 veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
 quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
 alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 virò juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
 Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
 et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
 circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
 plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
 aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
 rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :

sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
 Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
 nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, care pater, navi te nautæ
 duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

- 225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἀγαγον ναυσέκλυτοι, ὅτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίχεται·
 καί μ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θαῖ ἐπὶ πόντον ἀγοντες
 230 κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθῆτάς θ' ὑφαντῆν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἱκόμην ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 ὅρα καὶ δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλευώμεν.
 235 Ἀλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας καταλέξον,
 ὅφρ' εἰδῶ, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας
 φράσσομαι, εἰ κεν νῦν ὀνησόμεθ' ἀντιφέρεισθαι,
 μούνα ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ὦ πάτερ, ἦτοι σείο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
 χεῖράς τ' αἰχμητῆν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
 ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἀγῆ μ' ἔχει· οὐδέ κεν εἴη
 ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστῆρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκές οὔτε δύο οἶαι,
 ἀλλὰ πολλὸν πλέονες· τάχα δ' εἴσεται ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύο καὶ πεντήκοντα
 κοῦροι κεκριμένοι, ἔξ δὲ δρηστῆρες ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασιν,
 250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν εἰκοσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,
 καὶ σπιν ἄμ' ἐστὶ Μῆδων κῆρυξ καὶ θεῖος ἀοιδὸς
 καὶ δοῖω θεράποντε, δαήμενε δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
 255 μὴ πολύπικρα καὶ αἰὲν βίας ἀποτίσσει αἰθῶν.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
 φράξου, ὃ κεν τις νῦν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼν ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μεν ἄκουσον·
 260 καὶ φράσαι, εἰ κεν νῦν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρκέσει, ἢ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ἐσθλῷ τοι τούτῳ γ' ἐπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθήμενῳ· ὅτε καὶ ἄλλοις
 265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνῳ γε πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον
 φυλόπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνηται Ἄρης.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεαι ἄμ' ἡοῖ φαινομένην
 οἴκαδε καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὰ πρὸς ἄστῳ συβώτης ὕστερος ἄξει,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλγίχιον ἡδὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 τατλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
 ἢ βάλεσιν βάλλωσιν· σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι.
 Ἀλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta quoque texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.

Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consultemus.

Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :]
 o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti : stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt ; cito autem scies hic numerum.
 Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta

juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur ;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt ;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum ;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam ; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :]
 boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes ; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando procis et nobis
 in ædibus meis robur decernetur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :
 at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspiciens tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

μελιγχοῖς ἐπέεσσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι οὔτι
 280 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἰσιμον ἤμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ὁππότε κεν πολυβούλους ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρχία τεύχεα κείται
 285 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθῃ· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐόκει,
 οἳα ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μή πως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχύνητέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστῆρ'· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 κελίπευεν καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἐτέον γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἱματος ἡμετέριοι,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἐνδον ἐόντος,
 μήτ' οὐδ' Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συδῶτης
 μήτε τις οἰκίων μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γνῶμεν ἰθύν·
 305 καὶ κέ τοι δμῶν ἄνδρων ἔτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμὲν ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δεῖδιε θυμῷ,
 ἡδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σέ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἥτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἐπειτὰ γ', οἶω,
 310 γνῶσσαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναί με γ' ἔχουσιν·
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι οἷω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σέ δέ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Δηθὰ γὰρ αὐτως εἶπ' ἐκαστὸν πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἐκηλοῖ
 315 χρέματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπὶ φειδῷ.
 Ἄλλ' ἥτοι σέ γυναῖκας ἐγὼ δεδάσθαι ἄνωγα,
 αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἄνδρων δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτέον γέ τι οἴσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἴη δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηὺς εὐεργής,
 ἡ φέρε Τηλέμαχον Πυλῶθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυθενθέος ἐντὸς ἔκοντο,
 325 νῆα μὲν οἶγε μελαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελίην ἐρέοντα περιφρονῖ Πηνελόπειν,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἄνωγει
 ἄστυδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δίσσας ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασιλεία τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua :
 quando abundans-consilii in mente *mihi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-in-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpares, quando te percontentur *arma* desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Uly-
 ses;] sed fœdala-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, fœdetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo acuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognoscet; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquid nosti Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clyti *domum* ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ ὀϊός ὑφορβός
 τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναικί·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἔκοντο δάμον θείου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν βα μέσσει μετὰ δμῳῶσιν ἔειπεν·
 Ἥδη τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθεν.
 Πηνελόπειά δ' εἶπε συβώτης ἀγχι παραστάς
 πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ β' ἔμειναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεα τε μέγαρόν τε.
 Μνηστήρες δ' ἀκρόχοντο κατήφης ἄν' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἤλθον μεγάροιο παρέχ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἐδριόωντο.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἦδε φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλῆτας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγεῖλωσι θοῶς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὐπω πᾶν εἰρήθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἴδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενθέος ἐντὸς,
 ἵστα τὸ στελλόντας ἐρετμὰ τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἥδ' ὁ δ' ἄρ' ἐκγέλασας μετεφώνεον οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τιν' ἔτ' ἀγγεῖλιν ὀτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἐνδον·
 ἥ τίς σφιν τόδ' εἶπε θεῶν, ἥ εἰσιδὼν αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κίχῃναι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνυπνέοντες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἶψα δὲ νῆα μελαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 360 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἄθροοι, οὐδὲ τιν' ἄλλον
 εἶων οὔτε νέων μεταίττειν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ καχότητος ἔλυσαν.
 365 Ἥματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀρχίας ἡμεοσέσσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἡελῶν καταδύντι
 οὐποτ' ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ἄσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θοῇ πλείοντες ἐμίνομεν ἥϊω διαν,
 Τηλεμάχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἶκαδὲ δαίμων.
 Ἥμεις δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεθρον,
 Τηλεμάχῳ· μῆδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἶω
 τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμην βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον δημηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθυσμέναί μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομνηνίσαι, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 οὐνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μή τι καχὸν βέξωσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης
 ἥ ἐν δόδῳ βίοντον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὖτε
 κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἥδ' ὅστις ὀπίλοι.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcumque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiarat,
 profectus est ire ad sues; liquit autem septaque et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum-
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit eorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una-considere, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a-malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post-alios; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrimus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consulemus gravem interitum,
 Telemacho; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum-iri hæc opera.

Ipse enim peritus est consilioque menteque :
 cives autem non-amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 in concionem; nequaquam enim remitte-acturum ipsum puto,
 sed iram-fovebit, dicetque inter omnes, exurgens,
 quod ei eadem gravem struebamus, neque assecuti-sumus :

illi autem non laudabunt audientes mala opera :
 metuoque, ne-quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum :)]

sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab-urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos; ædes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicumque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρῷα πάντα,
μή οἱ χρήματ' ἔπειτα θλις θυμῷ δέ' ἔδωκεν,
390 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρου ἕκαστος
μνάσθω ἐέδνοις διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρτιμος ἔλθοι.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·
ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήντος,
ἡγεῖτο μνηστήρησι, μάλιστα δὲ Πηνελόπειῃ
ἦνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέρηρτ' ἀγαθῆσιν·
ὁ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἐγὼ γε κατακτείνεωιν θέλωιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγαλοῖο θέμιστες,
αὐτὸς τε κτενέω τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνῶξω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἀνωγα.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθειζον ἐπὶ ξυστοῖσι θρόνοισιν.
Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστήρησσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.
Πεύθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάρουσιν ὄλεθρον·
κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὅς ἐπέυθετο βουλάς.
Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
415 στή ῥα παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνέειπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμηλικίας ἔμμεν' ἄριστον
420 βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔσθθα.
Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτῳ τε μόρον τε
ράπτεις οὐδ' ἱκέτας ἐμπάξαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος; οὐ δ' ὁσίη κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατήρ τεός ἵκετο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδείσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
οὐνεκα ληιστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
ἥκαχε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμοι ἦσαν·
τόν ῥ' ἔθελον φθίσαι καὶ ἀπορῥαῖσαι φίλον ἦτορ
ἡδὲ κατὰ ζῶην φαγέειν μενοεικέα πολλήν·
430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδειξ, μνάσθαι δὲ γυναῖκα
παιδᾶ τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μεγάλως ἀχαλίζεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλωμαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβιο παῖς, ἀντίον
435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα.
θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσειται οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Τηλεμάχῳ σὺν υἱεὶ χεῖρας ἐποίσει,
ζῶντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
440 Ὡς γὰρ ἐξέρω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat *eam* sponsalis petens; illa vero deinde
nupserit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti sunt silentio.
His vero Amphinomus concionatus est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux erat procis, maxime autem Penelopæ
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit:
O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regium est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
Statim deinde quum surrexissent, iverunt in domum Ulyssis:
advenientesque, considerebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut se ostenderet violentam insolentiam *animis* habentibus.] Resciverat enim de sui filii in ædibus *patrandæ* cæde;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.
Profectaque est ire ad domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;
Antinoom vero increpabat, verbumque dixit et elocuta est:

Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te dicunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.
Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter testis *est injuriarum*? non vero fas *est* mala suere sibi-invicem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens, populum veritus? jam enim irati erant valde, quoniam prædones comitatus Taphios malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant: illum inde volebant occidere, et perdere *ejus* carum cor, et victum consumere sufficientem magnum: verum Ulysses inhibebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem, filiumque interficis, meque magno dolore-afficis: sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus est:] filia Icarii, prudens Penelope, confide, ne tibi hæc in mente tua curæ sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit, qui Telemacho tuo filio manus inferat, vivente quidem me et super terra vidente.
Sic enim edico, et sane perfectum erit:

αἶψά οἱ αἶμα κελαινὸν ἐρώησει περὶ δουρὶ
 ἡμετέρῳ· ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πολλόπορθος Ὀδυσσεὺς
 πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφασσάμενος, κρέας ὅππὸν
 ἐν χεῖραςσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φιλοτάτος ἐστὶν
 ἀνδρῶν οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
 ἔα γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς Διέθρον.
 Ἦ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πότιν, ὅρα οἱ ὕπνον
 ἤδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —
 Ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διὸς ὑφορβὸς
 ἦλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 455 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 βράδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ ἔμματα ἔσσε περὶ χροῖ· μὴ ἔσθ' οὐδ' ὥτης
 γνοῖται ἐξάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν
 ἦλθες, δι' Εὐμαίε. τί δὴ κλῆρος ἔσθ' ἀνὰ ἄστυ;
 ἢ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγῆνορες ἔνδον ἔασιν
 ἐκ λόχου; ἢ ἐτι μ' αὐτ' εἰρύαται, οἷαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαίε σὺδῶτα·
 465 οὐκ ἔμελ' ἐμοὶ ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστυ καταβλώσκοντα· τάχιστα με θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὀμήρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἀγγελος ὤκως,
 κῆρυξ, ὅς δὴ πρῶτος ἔπος σῆ μητρὶ ἔειπεν.
 470 Ἄλλο δέ τοι τόγ' οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδ' ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν,
 ἦα κιών, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμεν κατιούσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρόθι δὲ σάχεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυόισιν·
 475 καὶ σφέας ὠίσθην τοὺς ἔμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.
 Ὡς φάτο· μέιδησεν δ' ἱερῇ Τηλεμάχοιο,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλείνει δ' ὑφορβόν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαίτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοίτου τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐπεὶ ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοῖο·
 εἶλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, δ' οἱ παλάμῃν ἀρῇρει,
 5 ἄστυδε ἰέμενος, καὶ ἔδ' ἐπὶ προσέειπε σὺδῶτην·
 Ἄττι', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἴμ' ἐς πόλιν, ὅρα με μήτηρ

MOMERUS.

statim ei sanguis ater fluet circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 sæpe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virosum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem evenientem non est effugere.
 Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cœnaculum splendidum,
 flebat inde Ulysses, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cœnam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulysses
 virga percussus, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumææ. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt reversi
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce:
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.

Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] convivati-sunt; nec quicquam animus indigebat cou-
 vivo æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:
 Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

ὄψεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὅτω
 κλαυθοῦ τε στυγεροῖο γόοιο τε δακρυόεντος,
 πρίν γ' αὐτόν με ἴδῃται· ἀτὰρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δυστήνον ἄγ' ἐς πόλιν, σφρ' ἂν ἐκεῖθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρνον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὕτως ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μὴνίει, ἄλγιον αὐτῷ
 15 ἔσσεται· ἦ γὰρ ἐμοὶ φιλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ κατ' ἀγροῦς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἐτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτεταμένῳ σημαντόρι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχε·ν ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω ἄλῃ τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τάδε εἰματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσση
 25 στίβῃ ὑπὸ ῥοίῃ· ἔκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραπινὰ ποσὶ προδιβάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔκαθεν δόμους εὐναιετάοντας,
 ἔγχος μὲν στήσσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἴσω ἔην καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν.
 Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισιν.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς κίεν· ἄμφ' δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῶαι· Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡγέρεθοντο
 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὦμους.
 Ἦ δ' ἔην ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱέλῃ ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 ἄμφ' δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆγε δακρύσασα·
 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάσα καλὰ
 40 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἐγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὥχεο νηϊ Πύλῳνδε
 λάθρῃ, ἐμεῦ ἀέκῃτι, φίλου μετὰ πατρός ἀκούην.
 Ἄλλ' ἄγε μοι καταλέξον, ὅπως ἤντησας ὅπως πῆγες.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡύδα·
 μῆτερ ἐμὴ, μή μοι γόνον ὄρνυθι μηδὲ μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσσι δρῖνε, φυγόντι περ αἰπὺν δλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρηναιμένη, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν]
 50 εὐχέο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἐκατόμβας
 βῆξιν, αἷ χέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐξελεύσομαι, σφρα καλέσσω
 ξείνον, ὅς τις μοι κείθεν ἔμ' ἔσπετο δεῦρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἡνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
 ἐνδυκίως φιλεῖν καὶ τιέμεν, εἰκόλεν ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπειρος ἐπλετο μῦθος.
 Ἦ δ' ὕδρηναιμένη, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἐλοῦσα
 εὐχέο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἐκατόμβας
 60 βῆξιν, αἷ χέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio :
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet : dabit autem ei, quicumque voluerit,
 panem et poculum : mihi vero haudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipai
 erit : certe enim mihi gratum est verum loqui.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o amice, neque sane ipse detineri cupio :
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicumque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-estate, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, tepor-que factus-fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala : *cavendum* ne me
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse.

Sic dixit : Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-ædes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta *ad eum* ivit; circum-que aliae
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caput-que et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut aureæ Veneri :
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculata-que est ipsi caput-que et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis *eum* allocuta-est :

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-querendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium :
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in-cenaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas

te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amico-tractare et honorare, donec *ipse* venissem.

Sic igitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (*i. e.*
tacuit).] Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἔγχος ἔχων ἅμα τῶνγε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῶνγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντας λαοὶ ἐπερχόμενον θεῶντο.
 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἡγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμεον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πούλυν ὁμίλον,
 ἀλλ', ἵνα Μέντωρ ἦστο καὶ Ἀντίφος ἡδ' Ἀλιθέρης,
 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἐταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνοιο ἐκάς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἶψ' ὅτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλωμ' ἐπαυρέμεν, ἥ τινα τῶνδ'
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τοῦτοισι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δῶματ' αἰσῶν.
 Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμους εὐναιετάρωντας,
 χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισιμοὺς τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσπαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν διμῶι λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας·
 90 ἔκ ῥ' ἀσπαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισιμοῖσι κάθιζον.
 Κέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχῶι ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσαίῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἶδ' αὖ πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἵξε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
 κλισιμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωρῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μύθων ἥρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰς ἀναβᾶσθαι
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυς ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὦχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν ἔλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τὸδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ που ἀκούσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Ὅρχομεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδοκίως ἐφίλει, ὥς τε πατὴρ ἐὼν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδοκίως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὔ ποτ' ἔρασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces seque-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva;
 eumque inde omnes populi advenientem admirabantur.
 Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona prædicantes, mala autem mentibus profunde cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cætum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem dicens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit.
 Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim iube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in ædibus
 clam interfecto, paterna omnia diviserint,
 ipsum habentem te malo iis frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego his cædem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærumnosum duxit in domum.
 Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in solisque sedibusque;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.
 Hos autem postquam famulae laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lænas villosas jecerunt et tunicas;
 e balneoque ipsi egressi in solis consedere.

Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argentum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.
 Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-coenaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuisti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 redditum tui patris aperte dicere, sicubi audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.
 Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum;
 exceptam autem me ille in excelais adibus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens aliunde : sic me ille
 sedulo curabat, ipse cum filiis gloriois.
 At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

- 116 ζωῷ οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι·
 ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρείδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
 ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ἐνθ' ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
- 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῇ ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ὅττευ χρητίζων ἰκόμεν Λακεδαιμόνα διαν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθεῖν κατέλεξα·
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ πόποι, ἡ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
- 125 ἤθελον εὐνήσθηναι, ἀνάκλιδες αὐτοὶ ἐόντες.
 Ὡς δ' ὅπῳ ἐν ξυλόχῳ εὐλαφὸς κρατεροῖο λέοντος
 νεβροῦς κοιμήσασα νειγηέας γαλαθηνούς
 κνημοὺς ἐξέρεθσι καὶ ἄγκυα ποιήεντα
 βοσκομένη, δ' ὅτ' ἔπειτα ἔην εἰς ἡλυθεν εὐνῇ,
- 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
 τοῖος ἔων οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
 ἐξ ἑρίδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
- 135 καδ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν διμυλῆσαιεν Ὀδυσσεύς·
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενόιατο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἐγωγε
 ἄλλα παρὲς εἵποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
- 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἵπτε γέρων ἄλιος νημερτῆς,
 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν δγ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισιν Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰδέσθαι·
- 145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπῆρετμοὶ καὶ ἐταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νέεσθ' ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
 ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
- 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλῆμενος θεοειδής·
 ὦ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύς,
 ἦτοι δγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
- 155 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίῃ τε τράπεζα
 ἰστίῃ τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 ὥς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἤμενος ἢ ἔρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
 ἔστιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάνταςσι φυτεύει·
- 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσελμου ἐπὶ νηὸς
 ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνώης φιλότῃτά τε πολλὰ τε δῶρα
- 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ πάροισιν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

*nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse :
 sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum,
 cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
 Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
 Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
 Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus,
 cujusnam rei indigens venissem Lacedaemonem divinam :
 at ego ei omnem veritatem enarravi :
 et tunc me verbis respondens allocutus-est :
 Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
 voluerunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
 Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
 hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes,
 saltus investigat et valles herbosas
 pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile,
 ambobusque illis saevam mortem infert :
 ita Ulysses illis saevam mortem inferet.
 Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
 talis existens, qualis olim bene-aedificata in Lebo
 ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens,
 prostravitque cum fortiter, gavisus-est autem omnes Achivi ;
 talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
 omnes et brevis-aevi fierent et amaris-nuptiis.
 Ista vero, quae me interrogas et precaris, non ego
 alia praeter verum dixero declinando, nec te decipiam :
 sed quae quidem mihi dixit senex marinus verax,
 horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
 Dixit ipsum is in insula se vidisse duos dolores habentem,
 Nymphae in aedibus Calypsus, quae ipsum necessitate
 detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
 non enim ei adsunt naves remigio-instructae et socii,
 qui ipsum debebant super lata dorsa maris.
 Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
 His peractis redii : dederunt autem mihi ventum-secundum
 immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
 Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
 Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
 O uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
 nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermone :
 vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
 Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni,
 quod sane Ulysses jam in patria terra
 sedens, vel reptans, haec audiens mala opera,
 est, at procis malum omnibus serit :
 talem ego avem bonis-transtis-instructa in navi
 sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
 ita cito sentires amicitiamque, multaque dona acciperes
 ex me, ut aliquis te occurrentes beatum-diceret.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Proci autem ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes.*

ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕδριν ἔχεσκον.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνήστος ἦεν, καὶ ἐπὶ λυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον, οἱ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σφιν λείπε Μέδων· ὅς γάρ βα μάλιστα
 ἦν δανε κηρύκων καὶ σφιν παρεγίγνετο δαιτί·
 Κούροι, ἔπειδ' ἅπαντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνόμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὄρῃ δειπνον εἰλίσθαι.
 Ὅς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνσάντες ἔβαν πείθοντό τε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐναϊεσσάστας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 180 οἱ δ' ἱέρευον δις μεγάλους καὶ πίονας αἶγας,
 ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγέλαϊν,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
 ὠτρύνοντι· Ὀδυσσεύς τ' ἵναί καὶ διὸς ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἥρχε συδίωτης, ὀρχαίμους ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἵναί μενεαίνεις
 σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἀναξ ἐμός — ἦ σ' ἂν ἔγωγε
 αὐτοῦ βουλομένη σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δαΐδια, μή μοι ὀπίσσω
 νεικεῖν· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὀμοκλαί —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἵομεν· δὴ γὰρ μέμδλωκε μάλιστα
 ἥμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσ-
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἰ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρίπτεσθ', ἐπεὶ ἡ φάτ' ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδόν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφοῖμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
 πυκνὰ βρωγαλέην· ἐν δὲ στράφος ἦεν δορτῆρ.
 Εὐμαιὸς δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βῆτην σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βώτορες ἄνδρες
 ῥύατ', ὅπισθε μένοντες· ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
 σκηρτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν
 205 ἀστεὸς ἐγρὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτὴν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τῇ παῖσσι Ἰθακὸς καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν ἦν ὄλος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέαν ὕδωρ
 210 ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμός δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφαίων, ὅθι πάντες ἐπιβρέεσκον ὀδίται·
 ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιόιο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολλοῖσιν,
 δειπνον μνηστήρεσσι· δύω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεΐκεσσαν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον καὶ ἀεικές· ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγήλαζει·
 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγεί θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ πόδε μοιοδὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε σθεῶτα,
 220 πτωχὸν ἀνιερὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
 ὅς πολλῆς φλιῆσι παραστάς θλίψεται ὦμος,
 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄρας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant. Sed quando jam cœnæ-tempus erat, et advenerunt pecudes undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea) : tum vero ipsi dixit Medon ; hic etenim maxime placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio :

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certaminibus,] ite ad ædes, ut paremus convivium : nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.

Sic dixit : illi autem surgentes abibant, parebantque sermoni. Ac postquam venerant in-ædes habitantibus commodas, lænas quidem deposuerunt in sedilibusque soliisque ; ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras, mactabantque sues pingues, et bovem armentalem, convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.

Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego hic malletm stabulorum custodem relictum-esse : sed illum vereor, et timeo, ne me postea objurget : graves vero dominorum sunt increpationes) : sed age nunc eamus : jam enim præterit maxima-ex-parte dies ; at cito tibi ad vesperam frigidius erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipia. Sed eamus ; tu autem deinde perpetuo præi.

Da vero mihi, sicuti baculum tibi cæsum est, ad-innitendum ; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram crebris-locis laceram ; inerat vero tortile lorum-ad-suspendendum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.

Hi iterunt : stabulum vero canes et pastores viri custodiebant, pone manentes ; ipse autem in urbem ducebat regem,] mendico misero similem et seni, baculo innitentem : turpia autem circa corpus vestimenta indutus-erat.] Sed quando jam videntes viam per asperam urbem prope erant, et ad fontem pervenerant

structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives, quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polycctor ; circum vero alnorum aqua-nutritarum erat nemus, undique rotundum, defluebatque frigida aqua alte ex petra : ara autem supra facta-erat Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores : illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus, capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus, cœnam procis ; duo autem una sequebantur pastores. Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-est,] vehementer et indigne : commovebat vero cor Ulyssis :

Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit : adeo semper similem ducit deus ad similem. Quoniam jam hunc voracem ducis, nihili subulce, mendicum molestum, conviviorum contaminatorem ? qui multis postibus astans atteret humeros, petens frustra, non tripodas, neque lebetas ;

τόν κ' εἴ μοι δοῖης σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι
 σηκοκόρον τ' ἔμμεναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καὶ κεν ὀρὸν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεθεν, οὐκ ἔβελήσει
 ἔργον ἐποίγεσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀνάλκτον.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεὺς θαλεῖο,
 πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λαῖξ' ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχίῳ· οὐδὲ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἔστυφελίzen,
 235 ἀλλ' ἔμμεν' ἀσφαλέως· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεὺς,
 ἥε μεταίξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοδὺς αἰέρας.
 Ἀλλ' ἐπειτόμηνσε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ σὺβώτης
 νέϊκεσ' ἐσάντα ἰδὼν μέγα δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς εἵποντ' Ὀδυσσεὺς
 ὕμῃ· ἐπὶ μηρὶ ἔκχε, καλύψας πόινι δημῷ,
 ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων· τάδε μοι κρηήνατ' ἐέλωρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ ἔδαιμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστῃ κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, ὅϊον ἔειπε κύων, ὀλοφύα εἰδώς·
 τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐστέλμοιο μελαίνης
 250 αἶω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πολλὸν ἄλφοι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρόταξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
 ὡς Ὀδυσσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα κίοντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὦκα δόμους ἵκανε ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼ ἵεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέσκε μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν χρεῖων μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σίτον δ' αἰδοῖα ταμίη παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Διὸς ὕφορβος
 στήτην ἐρχομένῳ· περὶ δὲ σφραγὸς ἤλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισὶ βάλλετ' αἰδεῖν
 Φημίος· αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἐλὼν προσέειπε σὺβώτην·
 Εὐμαί', ἡ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσσεὺς·
 265 ρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἑτέρων ἔτερ' ἐστίν· ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλῇ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶν
 διχλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἀνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγγι
 ἡπύει, ἦν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε σὺβώτα·
 ρεῖ' ἐγὼν· ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα πῆρ' ἐσθ' ἀνοήμων.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦέ σὺ πρῶτος ἐξελεθ' δόμους εὐναιετιόοντας,
 εἴσοο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non volet
 opus-rustum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussi.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissiparit omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periit reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abivit; valde autem celeriter ad ædes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt ii qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæ *sunt* ædes pulchræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *ædes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruunt
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera.
 Vel tu primus ingredere ædes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem reliquar hic:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τις σ' ἔκτοσθε νόησας
 ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνωγα.
 280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι καλεύεις.
 Ἄλλ' ἔρχετο προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμεων οὐδὲ βολάνων
 τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 285 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τὸδε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐπως ἔστιν ἀποκρύψαι μαμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἢ πολλὰ κακὰ· ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἐνεκεν καὶ νῆες ἐύζυγοι ὀπλίζονται
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ὃν βρά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὤχετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 295 αἶψας ἐπ' ἀγροτέρως ἢ δὲ πρόακας ἠδὲ λαγμούς·
 δὴ τότε καίτ' ἀπόθεστος ἀποιοχόμενοι οἷο ἄνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἑλίκχευε· σφρ' ἂν ἄγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσεύος τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
 300 ἐνθα κύων καίτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραϊστέων.
 Δὴ τότε γ', ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς, ἐγγὺς ἰόντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὄψ' ἔσθηνε καὶ οὐατα χάββαλεν ἄμφω,
 ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 305 ρεῖα λαθὼν Εὐμαῖον· ἄφαρ δ' ἐρεεῖνετο μύθῳ·
 Εὐμαί, ἦ μάλα θαῦμα, κύων δδε καίτ' ἐνὶ κόπρῳ,
 καλὸς μὲν δέμας ἔστιν, ἀτὰρ τὸδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχύς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδὲι τῷδε,
 ἢ αὐτως, οἷοί τε τραπέζῃς κύνας ἀνδρῶν
 310 γίγνοντ'· ἀγλαίης δ' ἐνεκεν κομέουσιν ἄνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφηρς, Εὐμαῖε συδῶτα·
 καὶ λίην ἀνδρὸς γέ κύων δδε τῇλε θανάτοιο.
 Εἰ τοῖόςδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδες κύων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 315 αἰψὰ καὶ θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτήτα καὶ ἀλκὴν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅστι δίοιτο· καὶ ἔχνεσι γὰρ περιτῇδῃ·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὤλετο· τὸν δὲ γυναῖκας ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.
 320 Δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι.
 Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύοπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθῃν.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναϊστάσοντας·
 325 βῆ δ' ἱθὺς μεγάρῳ μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδὼν· Ὀδυσσῆα δ' αἰκοσπῆν ἐναυτῶν.
 Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συδῶτην· ὥκα δ' ἔπειτα
 330 νεῦσ', ἐπὶ οἱ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δῖον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat ; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i præ, ego autem relinquer hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
undis et bello ; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :
cujus gratia et naves bonis-transtiris-instructæ armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
nutravit quidem, neque eo fruitus-est ; prius vero ad Ilium sa-
crum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
capras in silvestres, et cervos, et lepores :
tum vero jacebat neglectus, absente domino,
in multo stercore, quod ei ante fores
mulorumque boumque abunde fustum-erat ; donec auferrent
servi Ulyssis prædium magnum stercoraturi :

illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulyssem prope stantem,
cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas ;
prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
venire : at hic seorsum conspicatus absternit lacrimam,
facile latens Eumæum ; statim autem interrogabat sermone :

Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo ;
pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
an sic, quales quidem mensales canes virorum
sunt ; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.

Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
bellua, quamcumque egisset ; nam etiam vestigia eas perquam-
cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
sum a-patria] periit ; hunc autem mulieres negligentes non
curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
viro, quando ipsum servillis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit ædes habitantibus-commodas ;
ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde satum occupavit atræ mortis,
statim ut-viderat Ulyssem vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
venientem per domum subuleam ; cito autem deinde ei
innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspererat, cepit soliam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτὶς ἐφίξεσκε, κρέα πολλὰ
 δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαιτυμένοισιν·
 τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλέμαχοιο τράπεζαν
 ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἔλὼν τίθει κανέου τ' ἐκ σίτον ἀείρας.

Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἡδὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 Ἴξε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,

340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ἔσσειεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυεν.

Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἷ καλῆσας προσέειπε συδῶτην,
 ἄρτον τ' οὔλον ἔλὼν περικαλλῆς ἐκ κανέοιο
 καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι·

345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτόν τε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρῆναι.

Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορδῆς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἴσταμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοὶ τάδε, καὶ σε κελεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησὶ ἔμμεναι ἀνδρὶ προίκτη· [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀλβιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ἤσι μενοινᾷ.

Ἥ ῥα καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αὔθι, ποδῶν προπάροιθεν, ἀεικέλης ἐπὶ πῆρης.

Ἦσθιε δ', ἔως δ' τ' αἰοδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν.
 Εὔθ' ὁ δεδειπνῆκει, ὁ δ' ἐπαύετο θεῖος αἰοδῆς·

360 μνηστῆρες δ' οὐ μάρτυσαν ἀνὰ μέγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ὠτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι
 γνῶνι θ', ὅτινές εἰσιν ἐναΐσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.

365 Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·

370 Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὤπωπα.

Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συδῶτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεισιν νείκεσσε συδῶτην·

375 ὦ ἀρίγνωτε συδῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
 ἤγαγες; οἱ οὐχ ἑλῖς ἤμιν ἀλγήμενός εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνιηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;

ἦ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοντον κατέδουσιν ἀνακτος
 ἐνθάδ' ἀγείρομενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;

380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·

τίς γὰρ δὴ ξείνονα καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν,
 μάντιν ἢ ἰητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,

jacentem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.

Proxime autem post illum ingressus est ædes Ulysses,
 mendico misero similis et seni,
baculo innitens; ac turpia circa corpus vestimenta indutus
 erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
 acclinatus post cupresseo, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendicularum exegerat.

Telemachus vero ad se vocatum allocutus est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
 rat;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, fac Telemachum mihi inter viros beatum esse;
 et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.

Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat.

Quando ille cœnaverat, tum cessavit divinus cantor;
 proci vero tumultuati sunt per-ædes. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssē
 concitavit, ut panes a procis colligeret,
 cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti :
 sed neque sic quemquam exemtura erat malo.

Profectusque est ire petiturus dextrorsum a-viro quoque,
 undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum;
 inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.
 His autem locutus est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 hoc super hospite; profecto enim ipsum antea vidi :
 nempe ei huc subulcus dux-fuit :
 ipsum autem non clare scio, unde se genere profiteatur esse.

Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :
 o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
 duxisti? an non satis nobis erronei sunt et alii,
 mendici molesti, conviviōrum contaminatores?
 an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
 hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti?

Eum autem respondens allocutus es, Eumæe subulce :
 Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse *eum* adiens,
 alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices sunt,
 vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

286 ἤ καὶ θέσπιν δοῖδ' ὃν, ὃς κεν τέρπῃσιν ἀεῖδων;
οὗτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύχοντά τ' αὐτόν.
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὐτ' ἔμοι' αὐτὰρ ἔγωγε
390 οὐκ ἀλέγω, εἰς μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
ζῶει ἐνὶ μεγάροισι καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ ἐπέεσσιν·
Ἀντίνοος δ' εἰώθε κακῶς ἐρεθίζεμεν αἰεὶ
395 μῆθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
Ἦ ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὣς χεῖδει υἱός,
ὃς τὸν ξείνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο διέσθαι
μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
400 Δὸς οἱ ἐλῶν· οὐ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄξου τόγε μήτε τιν' ἄλλον
δμῶων, οἱ κατὰ δόματ' Ὀδυσσεύς τοῖσιό.
Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν ἄλλω.
405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ', ὕφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες.
Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπρωθεν οἶκος ἐρύκοι.
Ὡς ἄρ' ἔφη καὶ θρήνην ἐλῶν ὑπέφηνε τραπέζης
410 κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
σίτου καὶ κρεῖων· τάχα δὲ καὶ ἐμελλεν Ὀδυσσεύς,
αὐτὶς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν·
στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
415 Δὸς, φίλος· οὐ μέν μοι δοκέεις δ' ἀκάριστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ εἰοικας.
Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῳίον, ἥ περ ἄλλοι,
σίτου· ἐγὼ δέ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
420 ὄλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτην,
τοῖω ὅποιος εἰ καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυριοὶ ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
425 ὃς μ' ἅμα ληϊστῆρσι πολυπλάγχοισιν ἀνῆκεν
Αἰγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν δόδον, ὅρρ' ἀπολοίμην·
στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίφρας ἑταίρους
αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
430 ὁππῆρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥτρυνα νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβρει ἐξαντες, ἐπισπόμενοι μὲν εἰ σφῶ,
αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἄγρους
πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
435 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἅμ' ἦοι φαινομένην
ἦλθον· πλῆθον δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἱππῶν
χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
φύζαν ἑμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδὲ τις ἐτλη

vel etiani divinum cantorem, qui delectet canens?
hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra:
mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos
servis Ulyssis, præcipue vero mihi; at ego
non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] tace, ne mihi huic responde multum verbis;
Antinous autem consuevit male irritare semper
verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinoon verbis alatis allocutus-est:
Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
qui *me* hospitem jubes a domo pellere
verbo violento: ne hoc deus perfecit!
Da ei *aliquid* sumtum; non tibi invidio; jubeo enim ego:
neu jam matrem meam verere hac-in-re, neu quemquam
alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.
Sed non tibi talis *est* in pectoribus cogitatio:
ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinoos respondens allocutus-est:
Telemache altoiloque, animo indomite, quale dixisti!
Si ei tantum omnes præberent proci,
etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit; et scabellum prehensum ostendit-desub
mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.
Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
pane et carnibus: cito sane et erat Ulysses,
rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum:
stetit autem juxta Antinoon, et ipsum sermone allocutus-
est:] Da, amice; haud quidem mihi videris pessimus Achi-
vorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.
Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
de-pane; ego autem te laudabo per immensam terram.
Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam errori
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set:] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus quidem bene vivant *homines*, et divites vocantur.
Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),
qui me cum latronibus multivagis impulit
in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem:
statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur;
speculatores autem ad speculas jussi ire.
Hi vero insolentia cedentes, obsecuti impetui suo,
cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
ipsosque interficiebant: cito vero in-urbem pervenit clamor.
Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente
venerunt; impletusque-est totus campus peditibusque et
equis,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
fugam meis sociis malam immisit; nec quisquam sustinuit

- στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 440 Ἐνθ' ἡμῶν πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσι ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου Ἰφι ἀνασεν·
 ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔγω, πῆματα πάσχων.
 445 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
 στῆθ' οὕτως ἐξ μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πακρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἔκχαι·
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προίκτης.
 450 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδύως· ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἔλεγχος
 ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοί' ἐπὶ εἰδὲ καὶ φρένες ἦσαν·
 455 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῶ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δοίης,
 δὲ νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπρωελῶν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μάλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 460 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρου γ' ὦλω
 ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ οὐκ εἶδα βάσεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνην ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνότατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἐστάθη ἤτε πέτρῃ
 ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλιν βέλος Ἀντινόοιο·
 465 ἀλλ' ἀκύνον κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Ἀψ' ὃ δ' ἐπ' οὐδὸν ἰών κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ δ' ἄρα πῆρην
 θῆκεν εὐπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κελεύετε μευ, μνηστῆρες ἀγαλλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 470 Οὐ μὲν οὖτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅππότε ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχεϊόμενος κτεάτεσσιν
 βλήσεται, ἢ περὶ βουσίῃσι ἢ ἀργεννῆς ὀίεσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 475 Ἄλλ' εἰ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινύες εἰσίν,
 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχέη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ἔσθι ἔκχλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπὸ θ' ἄλλῃ·
 μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 480 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκα νέων ὑπερηνορέοντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
 οὐλόμεν· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεός ἐστιν.
 485 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόληας,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομήν ἐφορῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῳ μέγα πένθος ἄεξεν
 490 βλημένου· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαι βάλεν ἐκ βλεφάρου,
 ἀλλ' ἀκύνον κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obvium-facto,
 Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Egyptum et Cyprum venias:
 adeo quidam audax et impudens es mendicis.

Ordine omnibus astas: hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec miseratio
 de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 non tu-sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinuisti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus est in-corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoui;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde pe-
 ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus est:

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovibus, vel candidis ovibus:
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.
 Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinonem ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupitheii filius:
 comedite tranquillus, hospes, sedens, aut abi alio;
 ne te juvenes per aedes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem erronem,
 perditum; si forte quis cælestis deus sit!
 Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
 hominum insolentiamque et aequitatem insipientes.

Sic igitur dicebat proci: ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percusso; nec tamen lacrimam humi demisit e palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῆσιν ἔειπεν·
 Αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοκος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρήσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε ἑυθρονον ἦω ἱκοίτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὰ ἔοικεν.
 Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώνει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδρασαν τε·
 οὗτος δὲ θρήνην πυρμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
 505 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δμῳῆσι γυναιξίν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἐδείκνυε διος Ὀδυσσεύς·
 ἥ δ' ἐπὶ οἱ καλέσασα προσηύδα διὸν ἑυροβόν·
 Ἔρχεο, δι' Εὐμαίε, κίων τὸν ξεῖνον ἀνωγθὶ
 ἐλθέμεν, ὅρα τί μιν προσπτύζομαι ἢ δ' ἐρέωμαι,
 510 εἴ που Ὀδυσσεὺς ταλασίφρωνος ἤε πέπυσται
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν πολυπλάγχθυ γὰρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σωπῆσαι Ἀχαιοί·
 οἳ ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἤματ' ἔρυξα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἔμ' ἔκετο νηὶς ἀποδράς·
 ἄλλ' οὕτω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.
 Ὡς δ' ἐτ' αἰοδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, ὅς τε θεῶν ἔξ
 αἰδεῖ δεδαῶς ἐπεὶ ἱμερόεντα βροτοῖσιν,
 520 τοῦ δ' ἄμωτον μεμάασιν ἀκούεμεν, ὅππότε· αἰεὶ δὴ
 ὥς ἐμὲ κείνος ἔβλεγε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξεῖνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτη ναετᾶων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν.
 Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκετο πῆματα πάσχων,
 525 προπροκυλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκοῦσαι.
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν ἰόνι δήμῳ,
 ζωῶ· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια δνδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἐν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
 530 Οὔτοι δ' ἡε θύρῃσι καθήμενοι ἐφιασθῶν
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ'· ἐπεὶ σφισι θυμὸς ἑυφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·
 οἳ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἥματα πάντα,
 535 βούς ἱερεύοντες καὶ δις καὶ πῖονας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσί τε αἶθωπα οἶνον,
 μαφιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἱκοίτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 540 αἰψὰ κε σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν· ἀμφὶ δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἰψὰ δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπαε πτερύοντα προσηύδα·
 Ἔρχεο μοι, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὄδε κάλεσσον.
 545 Οὐχ ὁράς, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεςσιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελής θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconomia sermone allocuta-
 est :] Si enim votis exitus nostris adesset,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem sunt omnes, quoniam mala machinan-
 tur ;] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 a-viris petens ; egestas enim eum jubet ;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque ;
 hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 sedens in thalamo ; at cœnabat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumæe, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
 sicubi de-Ulysse audentis-animi vel audiverit,
 vel eum viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :

qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.

Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulyssis hospitem paternum esse,
 in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.

Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulyssæ se audivisse,
 prope versante, Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.

Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
 cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-
 rum edunt :] ipsi vero in nostram domum divertentes dies
 omnes,] hoves mactantes, et oves, et pingues capras,
 epulantur, bibuntque nigrum vinum,
 temere ; plurima autem absumentur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.
 Sin autem Ulysses rediit et pervenerit in patriam terram,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit ; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope ;
 statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba ?
 ideo etiam non imperfecta mors procis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρως, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἶ κ' αὐτὸν γνῶν νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορδός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαι τί ἐθυμὸς
 555 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδεά περ πεπαυμένη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρῆζεις· σίτον δέ καὶ αἰτίλῳν κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί', αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, διμὴν δ' ἀνεδέγμεθ' οἷζύν.
 Ἀλλὰ μνηστῆρων χαλεπὴν ὑποδέδιδι· ὅμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔχει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιόντα
 οὔτι κακὸν βέβηκτα βαλὼν δόδυνῃσι ἔδωκεν,
 οὔτε τὴν Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρακεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Ἰὼ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωγχι
 570 μείναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος περὶ νόστιμον ἡμῶν,
 ἀσσοτέρω καθίσασσα παρὰ πυρὶ· εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔχω· οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἔκτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορδός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεις, Εὐμαίε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δέσας ἐξάσιον ἦε καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τὴν δ' ἀπειμειδόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἄλυσκάων ἀνδρῶν ὑπερηννορόντων.
 Ἀλλὰ σε μείναι ἀνωγνὲς ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὧ βασιλεια,
 οἷον πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἢδ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος ὀίεται, ὅς περ ἂν εἴη·
 οὐ γὰρ πού τις ἐδε καταθνήτων ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνται.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὄψετο δῖος ὕφορδός
 590 μνηστῆρων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἰψά δὲ Τηλέμαχος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 ἄγχι· σχὼν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἀπειμι, σῶας καὶ κείνα φυλάξων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνόσθε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω καὶ φράζω θυμῷ,
 μή τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσει πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔργω δειελήσας·
 600 ἦ ὦθ' ἐν δ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audiverat;] propeque stans verbis alatis *Ulyssem* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope, mater Telemachi; exciscitari aliquid ipsam animus de marito jubet, quamvis dolores passa sit. Si vero te cognoverit vera omnia dicentem; induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime indiges; panemque etiam petens per populum ventrem pascas: dabit vero tibi quicunque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus *Ulysses*: Eumæe, statim ego vera omnia dicam

filix Icarii, prudenti Penelopæ: novi enim bene de illo, parem autem sustinimus ærumnam. Sed procorum difficilium subtimeo cœtum; quorum injuriaque visque ad-ferreum cœlum pervenit. Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem, nihil mali quum-fecerim, percussum doloribus dedit, neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius. Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare ut-maneat, festinans licet, in solis occasum: et tunc me interroget mariti de redivis die, propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] Eum vero super limen profectum allocuta est Penelope:

Non tu eum ducis, Eumæe? quid hoc in-animum-induxit erro? utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendiculus.] Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce: loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius, contumeliam vitans virorum superbientium. Sed te manere hortatur in solis occasum. Et vero tibi sic ipsa erit multo melius, o regina, solam ad hospitem loqui verbum et ei auscultare.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope: non insipiens hic hospes suspicatur, quicunque demum sit; non enim usquam ulli sic mortalium hominum viri insolentes injusta machinantur.

Ille quidem sic locuta est; sed abibat divinus subulcus procorum in cœtum, postquam dixerat omnia. Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est, prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus, tuum et meum victum; tibi autem hic omnia curæ-sunt. Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo, ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum: quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sumta: mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἔμοι τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

Ἦς φάθ'· ἔδ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δίφρου·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδῆτύος ἠδὲ ποτήτος
βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεα τε μέγαρόν τε,
806 πλείων δαιτυμόνων· οἱ δ' ὀρχηστῷ καὶ ἀοιδῇ
τέρποντο· ἦδη γάρ καὶ ἐπῆλυθε δεῖλον ἤμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσεώς καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, δς κατὰ ἄστῳ
πτωχεύεσκα· Ἰθάκης, μετὰ δ' ἐπρεπε γαστέρι μάργῃ,
ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πύμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἱς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράσθαι.
5 Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίχλησκον ἅπαντες,
οὐνεχ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγοι·
δε β' ἔλθων Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο
καὶ μιν νεικίων ἔπαια πτερόντα προσηύδα·

10 Ἔϊκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἰεὶς, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
διέμεναι δὲ κελονταί· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
15 δαμόνι, οὔτε τί σε βῶζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τινα φθονέω δόμεναι, καὶ πόλλ' ἀνελόντα.

Οὐδὲς δ' ἀμφοτέρους ἔδε χεῖσεται· οὐδέ τί σε χρηὴ
ἄλλοτρίων φθονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥς περ ἐγών· ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάειν.

20 Χερσὶ δὲ μῆτι λήην προκαλίζω, μὴ με χολώσης,
μὴ σε γέρων περ ἐὼν στήθος καὶ χεῖλεα φύρσω
αἵματος· ἡσυχίη δ' ἂν ἔμοι καὶ μέλλων ἔτ' εἴη
αὔριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὀποστρέψεται ὄλω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

25 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρητὶ καμνοῖ ἴσος θν ἂν κακὰ μητισαίμην,
κόπτων ἀμφοτέρησι, χαμαι δέ κε πάντας ὀδόντας
γναθμῶν ἐξελάσσειμι σὺς ὥς ληϊδοτείρης.

30 Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἶδῃ
μαρναμένους πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;

Ἦς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
οὔδοῦ ἐπὶ ξέστοῦ πανθυμαδὸν ὀκρίωντο.

Τοῦτον δὲ ξυνέχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόιο,
35 ἦδ' ὃ δ' ἄρ' ἐγελάσας μεταφώνει μνηστήρεσσιν·

Ἦ φῶλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
οἴην τερπικλῆν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα.

Ὁ ξεῖνός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχήσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὅκα.

60 Ἦς ἱραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνῆλξαν γελῶντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἡγερέθοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus-est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indēsinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arneus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.
Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sis, pectus et labra fœdem
sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-asuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus manibus, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.

Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.

Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
qualem nunc delectationem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnantur-eint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

- Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Κέλνυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ· τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ
 45 κατθήμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
 ὁππότερος δέ κε νίκησιν κρείσσων τε γένηται,
 τῶων ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλέσθω·
 αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδασσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
 πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα.
 50 Ὃς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, οὕτως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
 ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
 55 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
 μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρεῖν
 πλῆξῃ ἀκασθάλλων, τοῦτω δέ με ἴφι δαμάσσει.
 Ὃς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντας ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.
 [Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ὁμόσαν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]
 60 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ξεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν Ἀχαιῶν
 δεῖδιθ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχησεται, ὅς κε σε θείνῃ.
 Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
 65 Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεύς
 Ὃς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντας ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 ζῶσατο μὲν ῥάχεσιν περὶ μῆδεα, φαῖνε δὲ μηρούς
 καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι
 στήθεά τε στήθαί τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 70 ἄρχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμὴν λαῶν.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο·
 ὧδε δὲ τις εἵπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἥ τάχα Ἴρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
 οἷον ἐκ ῥαχέων ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει.
 75 Ὃς ἄρ' ἔφρα· Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ὀρηστῆρες ἄγον ζῶσαντες ἀνάγκη,
 δεῖδιδά· σάρκας δὲ περιτρομέοντο μέλασιν.
 Ἀντίνοος δ' ἐνέειπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγαίε, μήτε γένοιο,
 80 εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεῖδιας αἰνῶς,
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον, ἥ μιν ἰκάνει.
 Ἀλλ' ἔκ τοι ἔρῳ, τὸ δὲ καὶ τεταλασμένον ἔσται·
 αἰ κέν σ' οὗτος νίκησιν κρείσσων τε γένηται,
 πέμψω σ' ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 ὅς κ' ἀπὸ ρίνα τάμησι καὶ οὔατα νηλεί χαλκῷ
 μῆδεά τ' ἐξερύσας δῶν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
 Ὃς φάτο· τῷ δ' ἔτι μέλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 ἐς μέσσω δ' ἀναγον· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
 90 Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἢ δάσει, ὥς μιν φυγὴ λίποι αὐθι πεσόντα,
 ἢ μιν ἦκ' ἑλάνει τανύσσειν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὃς δὲ οἱ φρονόντι δόασσατο κέρδιον εἶναι
 ἦκ' ἑλάνει, ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασσάιεν Ἀχαιοί.
 95 Δὴ τότε ἀνασχομένο, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupithei filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :
 ventres isti caprarum jacent in igne ; quos in coenam
 deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
 uter vero vicerit, superiorque *allero* fuerit,
 eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :
 semperque deinceps inter-nos convivabitur ; nec quenquam
 alium] mendicum intus misceri *nobis* sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Hos vero dolos-meditans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

O amici, nequaquam *æquum* est cum-juniori viro pugnare
 virum senem, calamitate labefactatum ; sed me venter
 instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
 ne-quis Iro gratificans me manu robusta
 percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.

[Ac postquam jurant, peregerantque jusjurandum,]

Inter-eos vero rursus locuta-est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus
 istum propellere, *fac* ; ceterorum autem neminem Acliivo-
 rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.
 Hospitum-exceptor quidem ego *sum* ; comprobant vero reges
 Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobarunt ; atque Ulysses
 cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero fe-
 mora] pulcræque magnaue ; nudati-sunt autem ei lati humeri
 pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
 prope astans membra auctavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :
 sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
 quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.

Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,
 tintement ; carnes vero tremebant-circum membra.
 Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,
 si profecto huncce tremis et times graviter,
 virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.
 Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :
 si te hic vicerit, superiorque fuerit,
 mittam te in-continenter, conjectum in navem nigram,
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,
 qui nasum abscondat et aures sævo aere,
 genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subiit membra :
 in medium autem *eum* duxerunt : illi vero ambo manus ele-
 varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
 utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsum ;
 an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.
 Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse,
 leviter ferire, ut ne ipsum cognoscere Aclivi.

Tunc vero *manibus* elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, ὃ δ' αὖχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὁστέα δ' εἴσω
 ἔθλασεν· αὐτίκα δ' ἤλθε κατὰ στόμα φοῖνιον αἶμα·
 καδ' ὃ ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 λακτίζων ποσὶ γαίαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀναυοί
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἐκθάνον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός, ὅρρ' ἔκετ' αὐλήν,
 αἰθούσης τε θύρας· καί μιν ποτὶ ἔρκιον αὐλῆς
 εἶσαν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρὶ
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

105 Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο, σῦας τε κύνας τ' ἀπερύκων,
 μηδὲ σῦγε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 λυγρὸς ἐὼν· μή πού τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη.
 Ἥ ῥα καὶ ἄμφ' ὤμοισιν δεικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ ρωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν δορτήρ.
 110 Ἄψ δ' ὅγ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
 ἡδὺ γελῶντες καὶ δεικνόνωντ' ἐπέεσσιν·

Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,
 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 δεῖ τοῖτον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέταυσας
 115 ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξιοιεν ἡπειρόνδε
 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὃς ἄρ' ἔβαν· χαίρεν δὲ κληθόνι διός· Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλεῖν κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν αἰείρας
 καὶ δέκατ' χρυσῶν δειδίσκετο φωνήσεν τε·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω
 ὁδὸς· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακῶς ἔχει πολέεσσιν· (σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 125 Ἀμφινόμ', ἡ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖου γὰρ καὶ πατρός· ἐπαὶ κλέος ἐσθλὸν ἀκούων
 Νίσσον Δουλιχίᾳ ἐὺν τ' ἔμεν ἀφνειὸν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἰοικας.
 Τούνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἀκούσον·
 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνέει τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτὶ φησὶ κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 ὅρρ' ἀρετὴν παρέχουσιν θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 135 καὶ τὰ φέροι ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἀγῆσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βῆθ' καὶ κάρτεϊ εἰκων
 140 πατρί τ' ἔμῳ πῖσυνος καὶ ἑμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῷ μῆτις ποτὶ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι δίδοιεν.
 Οἱ δ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώνοντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἀκοῖτιν
 145 ἀνδρὸς, ὃν οὐκέτι φημί φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 θηρὸν ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἰκᾷ ὑπεξαγάγοι, μὴδ' ἀντίασειας ἐκείνῳ,
 ὅππότε νοστήσει φίλῳ ἐς πατρίδα γαίαν.
 Οὐ γὰρ ἀναμυντὶ γε διακρινέσθαι οἶοι

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit : statim autem venit per os ruber sanguis :
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram : at proci illustres
 manibus sublatis risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum; baculum autem ei injecit manu!,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitem et mendicorum dominus esto,
 villis quum-sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram; cui tortile inerat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ive-
 runt intro]suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
 in populo : cito enim ipsum ducemus in-continentem
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses :
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine : Amphinomos vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque :

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex-hoc te dicunt natum-esse : humano autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi :

nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quaeque super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem praebent dii, et genua vigent :
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam haec fert molens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.

Quare ne quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amiciis et patria terra
 diu abfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine-cruore utique diremum-iri puto

- 150 μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεὶ καὶ μέλαθρον ὑπέλθῃ.
 Ὡς φάτο· καὶ στείσας ἐπιεν μελιηδέα οἶνον·
 ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμητορὶ λαῶν.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιημένους ἦτορ,
 νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.
 155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἴφι δαμῆναι.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 κοῦρην Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 160 μνηστῆρесси φανῆναι, ὅπως σετέσσῃε μάλιστα
 θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσασα γένοιτο
 μάλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.
 Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
 165 μνηστῆρесси φανῆναι, ἀπεχθόμενοις περ ἔμπης·
 παῖδι δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,
 οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὀπιθεν φρονέουσιν.
 Τῇν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 170 καὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παῖδι ἔπος φάο, μηδ' ἐπὶ κλυθε,
 χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
 μηδ' οὕτω δακρύοις πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα
 ἔρχε· ἐπεὶ κακίον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ.
 175 Ἦδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλέκως, ὃν σὺ μάλιστα
 ἥρῳ ἀθανάτοισι γενεήσαντα ἰδέσθαι.
 Τῇν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραύδα, κηδομένη περ,
 χρῶτ' ἀπονιπτέσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·
 180 ἀγλατὴν γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπου ἐχουσιν,
 ὤλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔθῃ κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν.
 Ἀλλὰ μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἀνωχθεῖ
 ἔλθμεν, ὅρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·
 οἷη δ' οὐκ εἰς εἰμι μετ' ἀνδράσιν αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῃς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγέλουσα γυναῖξιν καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κοῦρην Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δὲ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι· τέκος δ' ἄρα διὰ θεῶν
 ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαλατ' Ἀχαιοί·
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπата καλὰ κάθηρεν
 ἀμβροσίῳ, ὅσω περ εὐστέρφανος Κυθήρεια
 χρίεται, εὖτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
 λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πρῶτον ἑλέφαντος.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεδήσατο διὰ θεῶν.
 Ἦλθον δ' ἀμείποιοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
 φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν,
 200 καὶ ῥ' ἀπομόρβато χερσὶ παρειάς φώνησέν τε·
 Ἦ με μάλ' αἰνोπαθῆ μάλαχον περὶ κῶμ' ἐκαλυψεν·
 αἶθε μοι ὥς μαλαχὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἀγνή,
 αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione facta bibit dulce vinum ; iterumque in manibus posuit poculum principi virorum. Verum is ivit per domum, caro afflictus corde, nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus. Sed neque sic fugit mortem ; impeditur vero et hunc Minerva, Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut domaretur. Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea caesiis-oculis-Minerva, filiae Icarii, prudenti Penelope, procis se ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maxime animum procorum, et honorata fieret magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem, procis me ostendere, invisus licet omnino : filio vero dicam verbum, quod utilius fuerit, ne plane procis cum superbis versetur, qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome oecονομα his verbis allocuta est :] nā jam haec quidem omnia, filia, apposite dixisti. Sed i, ut tuo filio verbum dic, neu cela, corpus quum-tibi-laveris, et unxeris genas : neu sic lacrimis foedata circa faciem vade : quoniam malum est lugere infinite semper. Etenim jam quidem tibi filius ea-estate est, quem tu maxime supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope : Eurynome, ne haec suadeas, sollicita licet, corpus ut-mihi-lavem, et me ungam unguento : decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant, perdidērunt, ex quo ille abiit cavis in navibus. Sed mihi Autonoeque et Hippodamiam jube venire, ut mihi astant in aedibus : sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sicigitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit, nuntiatura haec mulieribus, et hortatura ad-eundum.

Tum rursus allud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva : filiae Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero ea reclinata ; solutaeque sunt ei artus omnes ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima earum immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Achivi : pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ; et ipsam prociorum et habitiorum reddidit aspectu ; candidiorem autem ipsam fecit secto ebore.

Atque ita quum-fecisset, abiit nobilissima earum.

Venerunt autem familiae candidis-ninis ex domo, cum-strepitu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimisit ;] et abstersit-sibi manibus genas, et locuta est :

Certe me valde ærumnosam mollis sopor cooperuit : utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta statim nunc, ut ne-amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
 205 παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔσχορος ἦεν Ἀχαιοῖν.
 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἶη· ἅμα τῇγ' καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 210 ἅντα παρειῶν σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γούνατ', ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐβελχθεν·
 πάντες δ' ἤρῃσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, δι' φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἔτ' εἶναι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἔσσι καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι οὐδὲ νόημα.
 Οἷόν δ' ἔτι τὸδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 δς τὸν ξεῖνον ἑσπας ἀεικισθήμεναι οὔτω.
 Πῶς νῦν; εἴ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤμενος, ὧδε πάθοι βυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 225 σοὶ κ' αἴσχος λῶσθαι μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τὰ μὲν οὐ σε νηυσσῶμαι κεχολῶσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γάρ με πλήσσοις, παρήμενοι ἀλλοθεν ἄλλος,
 οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῦθος ἐτύχθη·
 μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 οὖτω νῦν μνηστῆρας ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 νεοῖεν κεφαλὰς, δεδημένον, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἑκάστου,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκείνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἦσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι εἰοικώς,
 οὐδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἴκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λελυνται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσήυδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 εἰ πάντες σε ἴδωεν ἀν' Ἴασον Ἀργος Ἀχαιοί,
 πλεονέες κε μνηστῆρας ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἦῶθεν δαινύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 εἰδὸς τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἐνδόν εἴσας.
 250 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 ὥλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 255 μαῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὖτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσωεν κακὰ δαίμων.
 Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαῖαν,

HOMERUS.

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-cœnaculo splendido,
 non sola; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.
 Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.
 Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo de-
 liniti-sunt;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-
 re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :
 Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis
 mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati
 viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.
 Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te,
 qui hunc hospitem sivist indigne-tractari ita.
 Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes; mihi autem non sunt auxiliatores.
 Nequaquam tamen hospitis quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris ædibus
 nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula,
 alii autem intra domum, solutaque-essent membra cujusque ;
 uti nunc Irus ille ad aulæ fores
 sedet nutans capite, ebrio similis;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei reditus est; quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :
 Filia Icarii, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,
 plures proci in vestris ædibus
 a-mane convivarentur; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope .
 Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpus-
 que,] perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascendebant
 Argivi; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.
 Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.
 Nunc vero tristior : tot enim mihi immisit mala deus.
 Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσήυδα·
 ὦ γύναι, οὐ γὰρ δῖω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 260 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 καὶ γὰρ Τρωάδας φασὶ μαχητὰς ἐμμεναι ἀνδρας,
 ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βυτήρας διστυῶν
 ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιθήτορας, οἳ κε τάχιστα
 ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο.
 265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κύν' ἂν ἀνέσαι θεός, ἥ κε ἀλώω
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μνηστῆσαι πατὴρ καὶ μητέρας ἐν μεγάροισιν
 ὥς νῦν, ἣ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος.
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ παῖδα γενεῖν ἴδωσι, ἴδωσι,
 270 γήμασθ', ἦ κ' ἐθέλῃσθα, τὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
 Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει
 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὀλβόν ἀπηύρα.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 275 μνηστήρων οὐχ ἤδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
 οὔτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα
 μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
 αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἱφία μῆλα,
 κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγαθὰ δῶρα διδοῦσιν·
 280 ἀλλ' οὐκ ἄλλότ' ἰσχυρὸν βίοντι νῆποιον ἔδουσιν.
 Ὃς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 μελιχχοῖς ἐπέεσσιν· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
 Τῇ δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 285 κούρην Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπειαν,
 δῶρα μὲν δὲ κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι ὅστιν ἐστίν·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἄλλη,
 πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἀρίστος.
 290 Ὃς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσόμεναι πρόεσαν κήρυκα ἑκαστος.
 Ἀντινώῃ μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
 ποικιλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόνια δυοκαίδεκα πᾶσαι
 χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἀραρυῖαι.
 295 Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεῖκεν,
 χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἐερμένον ἥελιον ὥς.
 Ἐρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἐνεῖκαν,
 τρίγλῃνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδῳ ἀνακτος
 300 ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλές ἀγαλμα.
 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεῖκεν.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα δια γυναικῶν·
 τῇ δ' ἄρ' ἔμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοιδῆν
 305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν,
 ὅφρα φαείνιοι· περὶ δὲ ὕλα κάγκανα θῆκαν,
 αὔα παλαιοὶ, περίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ·
 310 καὶ δαΐδας μετέμειγον· ἀμοιβηδὺς δ' ἀνέφαινον
 ὁμῶαι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν

dextra in carpo prehensa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene ocreatos Achivos
 ex Troja bene omnes incolumes redituros :
 etenim Trojano sunt bellatores esse viros ,
 tam jaculatores , quam missores sagittarum ,
 equorumque velocium vectores ; qui citissime
 decreverint magnam contentionem omnibus -aeque-gravis
 belli .] Ideo nescio , utrum me remittat deus , an capiar
 illic in Troja : tibi autem hic omnia curae-sint .
 Memor-sis patris et matris in aedibus ,
 sicut nunc , vel adhuc magis , me absente .
 At postquam jam filium in-pubertate constitutum videris ,
 nube , cui volueris , tua domo relicta .
 Ille sic dicebat ; quae sane nunc omnia perficientur .
 Nox autem erit , quando demum odiosae nuptiae obvient
 perditae mihi , cujus utique Jupiter felicitatem abstulit .
 Sed hic gravis dolor cor et animum incessit ,
 procorum non hic mos olim fuit ;
 qui praestantemque mulierem et divitis viri filiam
 ambire velint , et inter-se contendunt :
 hi ipsi adducunt boves et pingues oves ,
 puellae propinquis convivium , et splendida dona dant :
 at non alienum victimum impune absumunt .

Sic dixit : gavisus est autem audens divinus Ulysses ,
 quod eorum quidem dona attraheret , mulcebat autem ani-
 mum] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat .

Illam autem rursus Antinous allocutus est , Eupithei filius :
 filia Icarii , prudens Penelope ,
 dona quidem quicumque voluerit Achivorum huc ferre ,
 accipe : non enim bonum recusare donationem est :
 nos vero neque ad opera prius quidem ibimus , neque usquam
 alio ,] quam tu ei nupseris Achivorum , quicumque optimus .

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
 donaque proinde allaturum miserunt praeconeis quisque .
 Antinoo quidem tulit praeco magnum perpulcrum pepulum ,
 varium ; inerant autem fibulae duodecim omnes
 aureae , ansae bene-inflexis aptatae .

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit ,
 aureum , electris consertum solis instar .

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt ,
 trinis-ocellis , aegre-elaboratas ; gratia autem inde effulgebat
 multa .] A Pisandro vero Polyctotide rege
 collare tulit servus , perpulcrum ornamentum .

Aliud autem alius donum Achivorum pulcrum tulit .
 Ipsa quidem deinde ascendebat in cenaculum , divina mulie-
 rum ;] cum-ea autem simul famulae ferebant perpulcra dona .

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
 conversi delectabant-se ; manebantque , vesper dum-super-
 veniret .] His autem se-delectantibus niger vesper supervenit .
 Statim lampadas tres statuerunt in aedibus ,
 ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt ,
 sicca dudum , facile-ardentes , recens fissa aere ;
 et facies immiscuerunt : alternatim vero succendebant
 famulae Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

- αὐτὸς Διογενὴς μετέφθ' πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶαι Ὀδυσσῆος, δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' αἰδοίη βασιλεῖα·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 ἤμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἰρῖα πείκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρόνον ἦῶ μέμειναι,
 οὔτι με νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ μαλ' εἰμὶ.
 320 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχροῖς ἐνέπιπτε Μελαnthὸς καλλιπάρης,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπειης·
 325 ἀλλ' ἤγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκατο καὶ φιλέεσκεν.
 Ἦ β' Ὀδυσῆ' ἐνέπιπτεν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·
 Ζεῖνε τέλαν, σὺγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί,
 οὐδ' ἐθέλεις εὐδαι, χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 ἡέ που ἐς λέσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πολλ' ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἢ βὰ σε οἶνος ἔχει φρένας, ἢ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· θ καὶ μεταμῶνία βάξεις.]
 Ἦ δαίεις, στεί Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
 μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 335 ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κακοπαῖς χερσὶ στιβαρῇσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορῶντας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφθ' πολὺμητις Ὀδυσ-
 ῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρῳ, κύον, οἳ ἀγορεύεις, [σεύς·
 κείσ' ἔλθων, ἵνα σ' αὐθι διαμελίσσι τάμησιν.
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διαποίησε γυναῖκας.
 Βὰν δ' ἵμεναι διὰ δῶμα· λῦθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 ταρβούσῃ· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ δὲ πὰρ λαμπτήρσι φαείνων αἰδομένοισιν
 ἐσθίει ἐς πάντας ὀρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
 345 ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ β' οὐκ ἀτέλεστα γέγοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἰς Ἀθήνη
 λώδης ἴσχεσθαι θυμαλγίος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 δῦή ἄχος κραδίην Λαερτιάδῃ Ὀδυσσῆος.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
 350 καρτομένων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευχεν·
 Κέλνυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγαλκτεῖτης βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἀθαεὶ δὲ ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἔκει·
 ἔμπης μοι δοκεῖ δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐν τρήχεσσι οὐδ' ἠβαιαί.
 Ἦ β', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον·
 ξεῖν', ἢ ἄρ κ' ἐθέλεις θητευμένον, εἰ σ' ἀνελόιμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσατιγῆς — μισθὸς δέ τοι ἀρχίος ἔσται —
 αἰμασιᾶς τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 360 ἐνθά κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἑπηετανὸν παρέχοιμι,
 εἴματα δ' ἀμφιέσσαιμι ποσὶν θ' ὑποδήματα δόην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεσθες, οὐκ ἐθελήσεις
 ἔργον ἐποιέεσθαι, ἀλλὰ πτώσσεις κατὰ δῆμον
 βούλειαι, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφθ' πολὺμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulysses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa vorsate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpite manibus :
 at ego his lumen omnibus praebebo.

Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.

Sic dixit : hae autem riserunt, et se-invicem intuebantur.

Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis.
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscebatur, et eum amabat :

haec utique Ulysssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, aeream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa praedicas.

[confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]

An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?

cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emitat, sedatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterruit mulieres.

Profectaeque-sunt ire per domum ; solutaeque-sunt sub-
 tuta membra cujusque timore : putabant enim ipsam vera di-
 xisse.] At is apud lampadas praelucens accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quae quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadae Ulyssis.

Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulysssem ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclutae reginae,
 ut dicam, quae me animus in pectoribus jubet.

Non sine-deo hic vir Ulyssseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulysssem urbium-vastatorem.

hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi praebere,
 vestimenta quoque indnerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῦν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχῃς, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου,
 370 νήστιες ἄχρ' ἡ μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρήνῃ·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅπερ ἄριστοι,
 αἰθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης,
 ἡλικες, ἰσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
 τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἰδοῖς, εἰ ὦλλα διηγεκέα προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἔμοι σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνὴ πάγχαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἰδοῖς πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίξω ἀγορεύοις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὕβριζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἐμμεναι ἡδὲ κραταῖος,
 οὐνεκα πᾶρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 385 αἰψά κ' ἐπὶ τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνονται δι' ἐκ προθύροιο θύρας.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δεῖλ', ἣ τάχ' τοι τελὼ κακὸν, ὃ' ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 παρβείς· ἢ βὰ σε οἶνος ἔχει φρένας, ἣ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶνια βάσεις.
 [ἢ ἄλυεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαθεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 Ἀμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεύς
 Εὐρύμαχον δέσας· ὃ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ ὅγ' οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγα ἄρ' οἰκίοντα·
 400 ὥδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἴθ' ὥφελ' ὃ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὐτὶ τόσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαινέσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμμ' ὀροῦναι.
 Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακίεστε οἶκαδ' ἰόντες,
 ὅππότε θυμὸς ἀνωγε· διώκω δ' οὐτὶν' ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδου ἀνακτος·]
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυρεῖλετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶκον, ὃ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θελοῖο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅρρα σπείσαντες κατακίεμεν οἶκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 æquales-æetate, par-onus-sustinentes, quorum robur non im-
 becille,] arumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem. Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in pugnantioribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestibulum foras.

Sic dixit; Eurymachus vero iratus est in corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus est:

Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est: quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]

Sic igitur locutus, scabellum sumsit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturnium vero humi sonuit lapsum:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati sunt per sedes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:

Utinam hic hospes errans alibi perisset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla convi-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.

Inter hos autem et locuta est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.

Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsi vero Amphinomos concionatus est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:]

O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

420 τὸν ξείνον δὲ ἔωμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόντα μῦθον ἔειπεν.
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως,
 κῆρυξ Δουλιχίου· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 425 νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιηδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ οὖν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βάν ῥ' ἵμεναι κείμεναι ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπτης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρύκλειας.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τέυχε' Ἀρήϊα κατθέμεν εἰσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοὺς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδες κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἐμβαλε δαίμων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε κατασχύνῃτε τε δαίτα
 καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἀνδρὰ σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπετίθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαι', ἄγε δὴ μοι ἔρυσον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὅρρα κεν ἐς θάλαμον καταθίωμαι ἔντεα πατρὸς
 καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει
 πατρὸς ἀποιοχόμενοι· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἴξῃτ' αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἰ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιо
 οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιοχόμενη φάος οἶσει;
 25 ὁμῶς δ' οὐκ εἷας προβλυσκέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 ξείνος δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοίνικος ἀπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναietaόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεύς καὶ φαίδιμος υἱὸς·
 ἐσφόρον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοῖσσας
 ἔγχεα τ' ὀξυόεντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χρύσειον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἤ μέγα θαῦμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμαι·

hospitem vero sinamus in aedibus Ulyssis
 Telemacho curæ-esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit : illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ipsi vero craterem miscuit Mulius heros,
 præco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi :
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-libarant beatiss, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus,] abiverunt decubitori suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XIX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 procis cædem cum Minerva meditans :
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est :
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpares, quando te percontentur arma desiderantes :
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia-sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed sedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injectit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocataque allocutus-est nutricem Eurycleam :
 Nutrix, age jam mihi contine in aedibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram :
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ præluceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit : huic vero non-evolans erat verbum (ta-
 cuit).] Clausit autem januas ædium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito :
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμῃ
εἰδάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὕψος ἔχοντες
φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο.

40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· ἀτὰρ τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,

45 ὅφρα κ' ἔτι δμῶας καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίσω·

ἢ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει

κεῖων ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπολαμπομενάων,

ἐνθα πάρος κοιμᾶτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·

46 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο καὶ Ἡῶ διαν ἔμιμνεν.

Αὐτὰρ ὅν μιν μέγαρ' ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,

μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.

Ἡ δ' ἔν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,

Ἀρτέμιδι ἱκέλη ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

47 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἐφίξεν,

δινωτήν ἑλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων

ποίησ' Ἰκαλῖος, καὶ ὑπὸ θορήνῃν ποσὶν ἦκεν,

προσφυῖ ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.

Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.

48 Ἦλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.

Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολὺν ἤρεον ἡδὲ τραπέζας

καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἐπινον·

πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐκ

νήσαν ξύλα πολλὰ, φόος ἔμιν' ἡδὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν

49 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτε Μελανθὸν δευτέρων αὐτῆς·

Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα

δινεύων κατὰ οἶκον, ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;

ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τέλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·

ἢ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.

50 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

σει· δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτητόι θυμῷ; [σεύς·

ἢ στί δὴ ρυπῶ, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἶμαι,

πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.

51 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον

δαίσιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰ κὶ δόσκον ἀλήτη,

τοῖω ὅποιος εἴοι καὶ στευ κεχρημένος ἔλθοι·

ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,

οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

52 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —

τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πάσαν ὀλέσσης

ἀγλατὴν, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶῃσι κέκασσαι·

μή πως τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,

ἢ Ὀδυσσεὺς ἄλθῃ· ἐτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

53 Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπολώλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,

ἀλλ' ἦδη παῖς τοῖος Ἀπολλωνῶς γε ἔκῃ,

Τηλέμαχος· τὸν δ' οὕτως ἐν μεγάροισι γυναικῶν

λήθῃ ἀτασθαλούς· ἐπεὶ οὐκέτι τῆλίκος ἐστίν.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·

54 ἀμφίπολον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcraque intercolumnia,
abiegnæque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
lucent oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est intus ædium qui cælum latum
tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulys-

ses:] tace, et in tua mente retine, non interroga:

hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.

Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,

ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;

hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit

cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,

ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit:

ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam exspectabat.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,

prociis cædem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,

Dianæ similis aut aureæ Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,

tornatam ebore et argento; quam olim faber

fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,

aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo;

cæque panem quidem multum auferebant, et mensas,

et pocula, unde viri superbientes biberant:

ignem vero a focillis ad-terram jecerunt; aliaque super ipsos

cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.

At Ulyssem increpabat Melantho secundo rursus:

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem

versans in domo, observabisque mulieres?

Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:

aut cito et titlone percussus ibis foras.

Hanc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-

ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?

an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-

sum, mendicoque per populum? necessitas enim urget.

Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam

beatus divitem, et sæpe dābam erronei,

tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-

set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,

quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.

Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):

ideo nunc cave ne-quando et tu, molier, omnem amittas

decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;

ne forte tibi domina irata sæviet,

vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.

Sin autem ille quidem ita perit, et non-amplius rediturus est,

at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,

Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum

latet injuriens: quoniam non-amplius tantillæ-setatis est.

Sic dixit; eam vero auditv prudens Penelope;

ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδείς, οὔτι μα λήθεις
ἔρδουσα μέγα ἔργον, δ' σὴ κεφαλῇ ἀναμάτεις.
Πάντα γὰρ εὖ ᾔδηςθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
ὡς τὸν ξείνον ἐμαλλον ἐνὶ μεγάροισιν ἰμοῖσιν
95 ἀμυρὶ πόσει εἶρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.

Ἦ ῥα καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
ὅτ' ῥα καθέζομενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
ὁ ξείνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.

100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
δίφρον εὐέσστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
ἐνθα καθέζετ'· ἔπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περιφρῶν Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
105 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
νεύκοι· ἡ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
ὥς τε τοῦ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεοῦδης
110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσειν,
εὐδαικίᾳς ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μελαινα
πυροῦς καὶ κριθᾶς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῶ,
τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρῆχει ἰχθύς,
ἐξ εὐηγεσῆς· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μεταῖα σῶ ἐνὶ οἴκῳ·
μὴδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
μὴ μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνὶ πλῆθους ὀδυνάων,
μνησαμένη· μάλα δ' εἰμὶ πολὺστονος. Οὐδέ τι με χρῆ
οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ γοῶντά τε μυρόμενόν τε
120 ἥσθαι· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ·
μή τις μοι δμῶν νεμεσῆσεται ἢ ἐσὺ· αὐτῇ,
φῆ δὲ σακρυπλῶειν βεβαρητότα με φρένας οἶνω.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περιφρῶν Πηνελόπεια·
ξεῖν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδος τε δέμας τε
125 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἄργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.

130 [Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὀλήντι Ζακύνθῳ,
οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείλεον ἀμφινέμονται,
οἳ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὐδ' ἱκετῶν
135 οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
ἀλλ' Ὀδυσσῇ ποθέουσα, φίλον κατατῆχομαι ἦτορ.
Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπέω.
Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
στησαμένη μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
140 λεπτόν καὶ περιμέτρον· ἀφάρ δ' αὐτοῖς μετέπειπον·
κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνατος Ὀδυσσεύς,
μῖμνεν· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκε φᾶρος
ἐκτελέσω — μὴ μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται —
Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆιον, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perles.
Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
quod hunc hospitem eram in aedibus meis
de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen oconomam sermone allocuta est:
Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa:
ut sedens dicat verbum et audiat
hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit: illa vero valde festinanter deposuit ferens
sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat;
illic casedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
quis es unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
o mulier, nemo te hominum in immensa terra
vituperaret; certe enim tua gloria ad-cælum latum pervenit,
sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
viris in multis et fortibus regnans,
justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
pariunt vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,
ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
ipso. Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
ne mihi magis animum impleas doloribus
recordanti: valde enim sum ærummosus. Neque omnino me
oportet] domo in aliena flentemque et lugentem
sedere: quoniam malum est lugere infinite semper:
ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope:
hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascenderunt
Argivi, cum ilisque meus maritus profectus est Ulysses.
Si ille reversus meam vitam tueretur,
major gloria esset mea, et mellior ita.

Nunc autem tristor: tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,
hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]

Ideo neque hospites curo, neque supplices,
neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt:
sed Ulysses desiderans, caro contabesco corde.
Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
exorsa magnam telam, in aedibus ut-texerem,
subtilem et amplam: statim autem inter-illos dixi:
juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulysses,
] manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
perfecero, (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsum

145 Μοῖρ' ὅλοτ' καθέλῃσι τανηλεγείος θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νημεσῆση,
αἱ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.
Ἔνθα καὶ ἡμίονοι μέν ὑφαινεσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.
Ὡς τρίετες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ἴδραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέατα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 ἔϊλον ἐπελθόντες καὶ δμῶκλῃσαν ἐπέεσσιν. [χης.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγ-
μῴν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναιμαι γάμον οὐ τε τιν' ἄλλην
μητιν ἔθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆς
γῆμασθ'· ἀσχαλάα δὲ παῖς βίστον κατεδόντων,
160 γιγνώσκων· ἤδη γάρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κῆδεσθαι, τῷτε Ζεὺς κύδος ὀπάζει.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἶπε τεὸν γένος, ὀππόθεν ἔσσι·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ῶς γυναι ἀΐδωι Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
ἀλλ' ἐκ τοι ἔρέω· ἥ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δῶσεις
πλείοσιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὀππότ' ἀτὴρ
ἦς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἀστέ' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἔρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλῆς.
Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιβόρυτος· ἐν δ' ἀνθρωποὶ
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις—
175 ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσαι μεμιγμένῃ· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεῖς τε τριχάικες Διοί τε Πηλασγοί—
τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου δαριστής,
180 πατὴρ ἐμοῖο πατῆρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίχτε καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ῥῆγεθ' αἶμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἶθων,
ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένην καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
στῆσε δ' ἐν Ἀμινῶ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυΐης,
ἐν λιμένι χαλεποῖσιν· μόγις δ' ἀπάλυξεν ἄελλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετὰλλα, ἄστυδ' ἀνελθὼν·
ξείνων γὰρ οἱ ἔρασκε φίλον τ' ἐμὲν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἤδη δεκάτῃ ἢ ἐνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
195 ἐνδοχῶς φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ αἶμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἄλφιστα δῶκα καὶ αἰθοπα οἶνον ἀγέρας
καὶ βοῦς ἱεῖσασθαι· ἵνα πλησαίητο θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-quia mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenērunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (nihil) curantes,
deprehenderunt proci supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfeci, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et ægre-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir est qui-valeat maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam quibus teneor : hic enim mos est, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.

Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : Insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (urbes) est Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclutum Æthon,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulyssem ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset eum a-Maleis :
statuit autem naves in Anniso, ubi specus est Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digressa cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et hoves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

Ἐνθα δὲ δώδεκα μὲν μένον ἡματα δίοι Ἀχαιοί·
 200 εἰλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρρε δαίμων·
 τῇ τρικαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσει· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοία·
 τῆς δ' ἀρ' ἀκουσὺς ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χροῖς.
 205 Ὡς δὲ χῶν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν,
 ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν, ἐπὶν Ζέφυρος καταχευή·
 τηχομένης δ' ἀρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσιν ῥέοντες·
 ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεύουσας,
 κλαιούσας ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 210 θυμῷ μὲν γόωσαν ἐὼν ἑλέαιρε γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὡς εἰ κέρα ἔστασαν ἡδὲ σίδηρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφαρίοισι· δόλω δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεῖνέ γ', ὦ μοι πειρήσεσθαι,
 εἰ ἔταδ' οὖν κείθι σὺν ἀντιθείῳ ἐτάροισιν
 ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποι' ἄσφα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο
 αὐτός θ' οἷος ἦν καὶ ἑταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφιέοντα [σεύς·
 εἰπέμεν·] ἤδη γάρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπαλήλυθε πάτρης·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε διος Ὀδυσσεύς,
 ἐπιπλῆν· αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύνων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 ὡς οἱ χρύσειοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαῶς ἥσπαιρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλέοντα,
 οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ Ἰσχαλίοιο·
 τὼς μὲν ἦν μαλακός· λαμπρὸς δ' ἦν ἥλιος ὥς·
 235 ἦ μὲν πολλὰ γ' αὐτὸν ἐθήσαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἴκοθ' Ὀδυσσεύς,
 ἢ τις ἑταίρων δῶκε θεῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἢ τίς που καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς
 240 ἔσχε φίλος παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
 αἰδοῖός δ' ἀπέπεμπον εὐσσελμου ἐπὶ νηός.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷος ἦν περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσχε· τίεν δὲ μιν ἑξοχὸν ἄλλων
 ὦν ἐτάρων Ὀδυσσεὺς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μάλλον ὑφ' ἱμερον ὥρσε γόοιο,
 250 σήματ' ἀναγνούςη, τὰ οἱ ἐμπέδα πέτραθ' Ὀδυσσεύς.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illuc per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Illa fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquebatque cutis.
 Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Eurys liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebat pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 oculi quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat; et dic socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses .
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.

Lænam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrosum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :

nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus; pauci enim Achivorum ei erant similes.

Et ei ego æreum ensem, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpureæ, et talarem tunicam :

honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.
 Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros suos socios Ulysses, quod sibi an' mo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nūn mēn dh̄ moi, xēine, páros per éōn éleuinós,
 én megároisin émoisi φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γάρ τάδε εἶματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτύξας' ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν,
 κείνω ἀγαλ' ἔμναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
 οἰκαδὲ νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ βα καχῇ ἀσῇ κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 ὥχρετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 ἴην δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρειο μηδέ τι θυμὸν
 τῆχε, πόσιν γόωσα· νεμεσῶμαι γε μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γάρ τις τ' ἄλλοιον δόρυρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
 κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκη φιλότῃτι μίγισα,
 ἢ Ὀδυσῆϊ, ὅν φασι θεοὶς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπιτεύσω
 270 ὥς ῥῃ Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πόνιό δῆμῳ,
 ζωῶ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτιζῶν ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίηρας ἐταίρους
 ὥλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ ὀλοπὶ πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· δόδυσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες δλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρώπιος νεὸς ἐκβάλε κῦμα' ἐπὶ χέρσου,
 Φαίηκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθιοι γεγάασιν·
 280 οἳ δὲ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσαντο
 καὶ οἱ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἰκαδ' ἀπήμαντον. Καὶ κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦεν· ἄλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἶσατο θυμῷ
 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὰν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 285 ὥς περὶ χέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
 οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὤμυσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν· ἐταίρους,
 290 οἳ δὲ μιν πέμπουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' εἰδείξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 295 τόσσα οἳ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 δῆπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ᾗ δὴ δὴν ἄπειν, ἢ ἀμφοδὸν ἢ κρυφθόν.
 300 Ὡς δ' μὲν αὐτῷ ἐστὶ σῶς καὶ ἐλεύσεται ῥῃ δὴ
 ἀγχι μάλ'· οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 δῆρὸν ἀπεσσεῖται· ἔμπης δέ τοι ὄρκια δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 ἴστω τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω·
 305 ᾗ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Ἴσθ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quam esses mi-
 serandus,] in ædibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo ; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamento ut-esset ; eum autem non suscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.
 Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssæ,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum desens; succenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliusmodi luget virum amiasum,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulyssem, quem aiunt diis similem esse.

Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de redivi audivi,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacria ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.

Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipse
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset ; sed inde ei hoc utilis visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :
 adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses ; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius.

Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon ;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit ; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.

Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et venit jam
 proxime ; neque amplius longe ab-amiciis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.
 Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένουιο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον ἐστίν·
310 τῷ κα τάχα γνώης φιλοτῆτά τε πολλά τε δῶρα
ἔξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
Ἀλλὰ μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀίεται, ὥς ἔσται περ.
Οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἐστὶ οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
τεύξη· ἐπεὶ οὐ τοιοῖσι σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ,
315 ὅς ῥ' Ὀδυσσεὺς ἔσκει μετ' ἀνδράσιν, εἴ ποτ' ἔην γε,
ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἢ δὲ δέχεσθαι.
Ἀλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθθετε δ' εὐνήν,
δέμνια καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
ὥς κ' εὖ θαλπίων χρυσόθρονον Ἥῳ ἴκηται.
320 Ἥῳθεν δὲ μάλ' ἦρι λῶσσαι τε χρίσαι τε,
ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδεται
ῥιμένους ἐν μαγάρῳ τῷ δ' ἄλγιστον, ὅς κεν ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἐτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαΐσσαι, εἴ τι γυναικῶν
ἁλλάνων περιέειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἴ κεν αἰσतालός, κακὰ εἰμένους, ἐν μαγάρῳσιν
δαινύη; ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἦ καὶ ἀπηνέα εἶδῃ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὅτ' ἴσσω
ζῶν' ἀτὰρ τεθνεῶντι γ' ἐφεψίδωνται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἦ καὶ ἀμύμονα εἶδῃ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρύ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους πολλοὶ τέ μιν ἐσθλὸν εἶπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ᾧ γύναι εἰδοῖή Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος, [σεύς·
ῥητοὶ ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ῥήγεα, ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόντα
νοσφισάμενη ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
340 Κεῖνο δ', ὥς τὸ πάρος περ αὐπνους νύκτας ἱαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ
ἄεσα καὶ τ' ἐνέμεινα ἔθρονον Ἥῳ διαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἀψεται ἡμετέρῳιο
345 τῶνον, αἶ τοι δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν,
εἰ μή τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κένδ' εἰδυῖα,
ῥητις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσα τ' ἐγὼ περ·
τῆνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἀψασθαι ἐμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
ξείνων τηλεδαπῶν φίλων ἐμὸν ἴκετο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
ἐστὶ δέ μοι γρηῦς, πικινὰ φρεσὶ μὴδ' ἔχουσα,
ῥη κείνων δύστηνον εὖ τρέφειν ἢ δ' ἀτίταλλον,
355 δεξαμένη χεῖρεσσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ῥη σε πόδας νίψει, ὀλιγητελεύσοι περ ἐμης.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστήσῃ, περίφρων Εὐρύκλεια,
νίψον σοῖο ἀνακτος ὀμφήλικα· καὶ ποῦ Ὀδυσσεὺς
ῥη τοῖόςδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δὲ τε χεῖρας
360 ἀψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρηράσκουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multaque dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.
Sed mihi sic in animo *aliquid* praesagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potieris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulae, lavate, deponiteque cubile,
strata, et lenas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis praestem mente, et prudenti consilio,
si squalidus, mala vestimenta indutus, in sedibus
conviveris ? homines autem brevis-aevi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probribus insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
perfecto mihi lenas et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretae montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et exspectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quae tibi in domo ministrae sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quae toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non aegre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quae illum infelicem bene nutrebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quae tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclaea,
lava tui domini aequalem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

- ὣς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά, ἔπος δ' Ὀλοφυδὸν εἵπεν·
ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος ᾗ σε περὶ Ζεὺς
ἀνθρώπων ἤχθηρε θεοῦδεα θυμὸν ἔχοντα.
365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῳ
πίονα μῆρ' ἔκη' οὐδ' ἑξάτους ἑκατόμβας,
δσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἱκοιο
γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
νῦν δέ τοι ὦλ' ἀμύπαν ἀφείλετο νόστιμον ἡμῶν.
370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐρεψιώνοντο γυναῖκες
ξεῖνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο,
ὡς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθεψιώνονται ἀπασαγ,
ταῶν νῦν λώδην τε καὶ αἰσχεῖα πολλὰ ἀλειύνων
οὐκ ἑάσ νῆειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἄνωγεν
375 κούρῃ Ἰκαρίοιο, περὶφρων Πηνελόπεια.
Τῷ σε πόδας νίψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπέιης
καὶ σέθεν εἵνεκ'· ἐπεὶ μοι δρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
κῆδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπεῖριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,
380 ἀλλ' οὕτω τινὰ φημι εἰκότα ὧδε ιδέσθαι,
ὡς σὺ δέμας φωνῇν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἵοικας.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶς γρη῏, οὕτω φασὶν, ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν [σεύς·
ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκὼν ἀλλήλοισιν
385 ἔμμεναι· ὡς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
ὣς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα,
τῷ πόδας ἐξαπένειξεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πολὺ
ψυχρόν· ἐπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔξεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα·
390 αὐτίκα γάρ κατα θυμὸν ὀίσατο, μή ἑ λαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφοδὰ ἔργα γένοιτο.
Νίξε δ' ἄρ' ἄσπον ἰοῦσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἐλθόντα, μετ' Αὐτολύκον τε καὶ υἷας,
395 μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλόν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
κλεπτοσύνη θ' ὄρκῳ τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μῆρ' αἰεὶ
ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· ὃ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὁπῆδει.
Αὐτολύκος δ' ἐλθὼν Ἰθάκης ἐς πτόνα δῆμον
400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχῆσατο θυγατέρος ἧς·
τόν β' αἰ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
παυομένην δόρποιον· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Αὐτολύκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὔρεο, ὅττι κε θείης
παῖδος παῖδ' ἐφίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἐστίν.
405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσαίμενος τόδ' ἰκάνω,
ἀνδράσιν ἡδὲ γυναῖξιν ἀνὰ χθόνα πολυβότειραν·
τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,
410 ὅππότε' ἂν ἡδῆσας μητρῴων ἐς μέγα δῶμα
ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποτέμψω.
Τῶν ἕνεκ' ἤλθ' Ὀδυσσεὺς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἷες Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum ,
lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi , quod ego tui , fili , servandi impotens ! certe te
Jupiter prae] hominibus odit , deum reverente animo instru-
ctum .] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovifulmine-
gaudenti] pingua femora combussit , neque tot eximias he-
catombas ,] quot tu ei dedisti , precans ut pervenires
ad-senectutem placidam , nutriques splendidum filium ;
nunc autem tibi soli omnino abstulit redivit diem .

Sic fere etiam illum probris-insequantur mulieres
hospitum longinquorum , quando alicujus inclytas ad aedes
pervenerit ,] sicut te , senex , canes hae probris-insequantur
cunctae ,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa
vitans ,] non sinis eas te lavare ; me vero non invitam jussit
filia Icarii , prudens Penelope .

Ideo tibi pedes lavabo , simulque ipsius Penelopes
et tui gratia ; quoniam mihi commovetur intus animus
doloribus . Verum age nunc adverte verbum , quod dicam :
multi sane hospites ærumnosi hunc venerunt ,
sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me ,
sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es .

Hanc autem respondens allocutus est-ingenuus Ulysses :
o vetula , sic dicunt quicumque viderunt oculis
nos ambos , valde similes nobis-invicem
esse ; sicut tu ipsa animum-advertens dicis .

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumsit splendens ,
in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam
frigidam ; deinde vero calidam insuper-fudit . At Ulysses
sedebat ad focum , ad tenebras autem convertit-se cito ;
statim enim in animo suspicatus-est , ne ipsum attractans
cicatricem animadverteret , et manifestae res fierent .

Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum ;
statim vero agnovit] cicatricem , quam aliquando ei aper infliait
albo dente ,] in-Parnassum profecto , ad Autolycumque et filios,
matris suae patrem strenuum , qui hominibus praecebat
furtoque jurandoque (se nihil abstulisse) ; deus vero ei ipse
dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat
agnorum et haedorum ; hic autem eum lubens una comitabatur .
Autolycus vero quum-venisset Ithacae in opulentum popu-
lum ,] filium recens natum invenit filiae suae :

hunc ei Euryclea caris genibus imposuit ,
desinenti a-coena ; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce , ipse nunc nomen inveni , quod imponas
filiae filio dilecto ; exoptatissimus autem tibi est .

Huic vero rursus Autolycus respondit , dixitque :
gener meus , filiaque , impone nomen , quod dixerō :
multis enim ego indignatus huc venio
viris et mulieribus super terram aliam :
huic autem Ulysses nomen esto inditum . At ego ,
quando puber-factus maternam in magnam domum
venerit in-Parnassum , ubi fere mihi possessiones sunt :
ex-his illi ego dabo , et ipsum gaudens dimittam .

Horum gratia ivit Ulysses , ut sibi is praeberet splendida
dona .] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyci

415 χερσίν τ' ἡσπάζοντο ἑπεί σ' ἐτε μὲν ἰχθυοῖσιν
μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφύσ' Ὀδυσσῆϊ
κύσος ἄρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
Αὐτολύκος δ' οἰοῖσιν ἐκέλευτο κυδαλίμοισιν
δείπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἀκούσαν·
420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενά πενταέτηρον·
τὸν δέρον ἄμφι θ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως πείραν τ' ὀβελίοισιν
ᾤπτησάν τε περιφραδέως δάσαντό τε μοίρας.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
425 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσης.
Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
βάν ῥ' ἱμεν ἦς θήρην, ἡμὲν κύνας ἦδ' καὶ αὐτοὶ
430 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ
Παρνησοῦ· τάχα δ' ἱκανὸν πτύχας ἡνιομέσας.
Ἥελιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
ἐξ ἀκαλαβρέϊταο βαθυρρύου Ὀκεανοῖο.
435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἱκανὸν ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
ἔχον ἔρευνῶντες κύνας ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδᾶν δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἐνθα δ' ἄρ' ἐν λόγῳ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σὺς·
440 τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρον ἀέντων,
οὔτε μιν Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν,
οὔτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνῇ
ἔνθα ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
445 ὥς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ζυλόχοιο,
φρέζας εὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεὺς
ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
οὐτάμεναι μεμῶως· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σὺς
450 γούνος ὑπερ' πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς δόντι
λικριφὲς αἶψας, οὐδ' ὀστέον ἔκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
ἀντικρὺ δὲ διήλθε φαινοῦ δουρὸς ἀκωχῇ·
καδ' ὅτ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἄμφεπένοντο·
ᾤτειλῃ δ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
δῆσαν ἐπισταμένως ἐπαοιδῇ δ' αἶψα κελαινὸν
ἔσχεθον αἶψα δ' ἔκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
460 εὖ ἱσάμενοι ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
καρπαλίμως χαίροντα φίλῃ χαίροντες ἔπειμπον
εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν βα πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
χαίρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
οὐλῃν ὅττι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σὺς λευκῇ δόντι,
Παρνησοῦδ' ἔλθοντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρηῃς χεῖρσσι καταπληγέσσι λαβοῦσα
γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque *datis* salutabant, verbisque blandis :
mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
osculata est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
Autolycus vero filios jussit gloriosos
conam parare : illi autem hortanti auscultaunt :
statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
minutatumque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
assaruntque perite, divideruntque portiones.
Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æqua
Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.
Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
profecti sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
filii Autolyçi ; cum his autem divinus Ulysses
ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
ex placide-fluente profundo Oceano.
Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
ibat prope canes, vibrans longæ-umbræ hastam.
Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.
Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
pedum,] ut venantes ingruerant : hic vero adversus ex arbu-
sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
super genu ; multum autem exhausit carnis dente
oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit vire.
Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
rum ;] penitus autem transit splendide hastæ cuspis :
decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
cohibuere : statim autem pervenere cari ad ædes patris.
Illum quidem Autolycusque et filii Autolyçi
bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
cito gaudentem caram gaudentes dimiserunt
in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
gaudebant reverso, et interrogabant singula
de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.
Hanc *cicatricem* anus manibus pronis prehensam,
agnovit attractans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πίσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
 470 ἅψ' δ' ἐτέρωσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἅμα χάριμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφι πλῆσθεν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσέειπεν·

Ἡ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
 475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἀνακτ' ἐμὸν ἀμφαράσθαι.

Ἡ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 πεπραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἐόντα.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύναιτ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσσατο φώνησέν τε·

Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ἀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σὺ ἐπὶ μαζῶ· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἡλυθὸν εἰκοσῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

485 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβάλε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθεται.
 Ὡδὲ γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφῶ οὔσης σεῦ ἀφέρομαι, ὅππότε' ἂν ἄλλας
 490 ὁμῶς ἐν μεγάροισιν ἔμοις κτείνωμι γυναῖκας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον οὐδ' ἐπιεικτόν·
 ἔξω δ', ὥς στε τις στερεὴ λίθος ἢ ἐσίδηρος.

495 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἴ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἳ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσίν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαιο; οὐδέ τί σε χρὴ. [σεύς·
 Εὔ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἄλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.

Ἦς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐν μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.

505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νύφεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
 αὐτίς ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἔλακετο δίφρον Ὀδυσσεύς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βράχεσσι κάλυψεν.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·

510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὄρη,
 θνινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερός, καὶ κηδόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἥματα μὲν γὰρ τέρπομι' ὀδυρομένη, γούωσα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπὴν νύξ ἔλθῃ, ἔλθῃσι τε κοῖτος ἅπαντας,
 κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ
 ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.

Ἦς δ' ὅτε Πανδάρου κόρη, χλωρῆς Ἀηδῶν,
 καλὸν ἀεὶδῶσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,

520 δεινδρέων ἐν πετάλοισι καθέζομένη πυκινοῖσιν,
 ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖε πολυτῆχέα φωνῇ,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῶ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in alteram partem inclinatū est; et in terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi lacrimis impleti sunt; clara vero ei hæsīt
 vox.] Prehenso autem ejus mento, Ulyssem allocuta est:

Profecto omnino Ulysses es, care fili: nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contractassem.

Dixit, et Penelopen intuita est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.
 Ea autem nec videre potuit e regione, neque animadvertere;
 ei enim Minerva mentem avertit; at Ulysses
 manu admota guttur nutriticis prehendit dextra;
 altera vero ad se propius traxit, dixitque:

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad mammam; nunc vero dolores multos perpeusus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injectit animo,
 tace, ne quis alius in aedibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:

si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet sis, a te abstinēbo, quando alias
 famulas in aedibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclaea:

fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium!
 Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens:
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua:

si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in aedibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscā unamquam-
 que:] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit: anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa erant omnia.

Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad ignem traxit sibi sedile Ulysses
 calefacturus se, cicatricem autem pannis cooperuit.

His vero sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa:
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcumque somnus ceperit dulcis, etiam dolentem:
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus:
 per diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo:
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebraque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem lacessunt.

Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon (Iuscinia),
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

κτείνει δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος·
 ὧς καὶ ἔμοι δόξα θυμὸς ὁρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 525 ἥ μὲν παρὰ παιδί καὶ ἐμπέδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμὴν δμῶας τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμουό τε φῆμιν·
 ἢ ἥδη ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀρίστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 530 Παιῖς δ' ἐμὸς, ἥως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἰα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥθεος μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσχαλῶν, τῇν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑποκρίναι καὶ ἀκούσων.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἰκόσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν λαίνομαι εἰσρόωσα·
 ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχειλῆς
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἳ δ' ἐκέχυντο
 540 ἀθρόοι ἐν μεγάροισι· ὃ δ' εἰς αἰθέρα διὰν ἀέρθη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκουν ἐν περ ὄνειρῳ·
 ἄμφ' ὃ ἔμ' ἠγερέοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἰκτρ' ὀλοφυρομένην, ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ προύχοντι μελάρῳ·
 545 φωνῇ δὲ βροτῇ καταρτήτρε φώνησέν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὑπάρ ἐσθλὸν, ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰληλουθα,
 550 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
 Ὃς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόσησιν,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον ἥχι πάρος περ.
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 555 ῶ γύναι, οὐπῶς ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, [σεύς·
 ὀλοήσονται·] ἐπειρή βρά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς
 πέφραδ', ὅπως τελέει μνηστῆρσιν δὲ φαίνεται ὀλεθρος
 πᾶσι μάλ'· οὐδέ τίς τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 560 ξεῖν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκρητόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισιν.
 Δοῖαι γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὄνειρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 565 οἳ β' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες·
 οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἐλθῶσι θύραζε,
 οἳ β' ἐτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἰδῇται.
 Ἄλλ' ἔμοι οὐκ ἐντεῦθεν ὀίομαι αἰὼν ὄνειρον
 ἐλθέμεν· ἢ κ' ἀσπαστὸν ἔμοι καὶ παιδί γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἥδε δὴ ἥως εἰσι δυσάνυμος, ἢ μ' Ὀδυσσεύς
 οἴκου ἀποσχέσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
 τοὺς πελέκειας, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισιν
 ἵστασθ'· ἐξείτης δρυόχους ὧς δώδεκα πάντας·
 575 στάς δ' ὅγες πολλὸν ἀνέυθε, διαβρίπτασθαι ὀϊστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in aedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lætor, insipiciens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi-sunt
 conferti in aedibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulchris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 voceque humana me compescebat, dixitque:
 Confide, Icarii filia longe-lateque-inclyti;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuns maritus veni,
 qui omnibus procis sæviam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in aedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit: procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debiliū sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiant, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infasta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in aedibus suis
 statuebat ordine, navium-statumina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

δς δέ κε βῆται· ἐντανύσῃ βῖδιν ἐν παλάμῃσιν,
καὶ διοίστευσῃ πελέκειον δυοκαίδεκα πάντων,
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
580 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοτιο·
τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὅμοιαι, ἐν περ ὀνείρῳ. [σεύς·
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃς Ὀδυσῆος,
μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τοῦτον ἄεθλον·
585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
πρὶν τούτους τόδε τόξον ἐύροον ἀμφοφώνοντας
νευρήν τ' ἐντανύσαι διοίστευσάι τε σιδήρου.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισιν
590 τέρπειν, οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν αὐπνους ἐμμεναι αἰεὶ
ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστῳ μοῖραν ἔθηκ' ἄθνατοι
θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰснаβᾶσα
595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
αἰεὶ δάκρυς· ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
ῥῆγε· ἐποφύμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἐνθα κε λείξαιμην· σὺ δὲ λῆξο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἢ χαμάδις στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.
600 Ὡς εἰποῦς· ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἷη· ἄμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφίπολοισι γυναιξίν,
κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὄφρα οἱ ὕπνον
ἤδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ δ' ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διος Ὀδυσσεύς·
κάμ μὲν ἀδέφῃτον βοήην στορέας, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
κώεα πολλὰ· οἷων, τοὺς ἱερεύσκοον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
5 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
κεῖτ' ἐγρηγορών· τὰ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
ἦσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνῃν παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
ἥ μὲ μεταξὺς θάνατον τεύξειεν ἐκάστῃ,
ἢ ἔτ' ἐφ' μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
ὑστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἐνδον ὑλάττει.
Ὡς δὲ κύνων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
15 ἄνδρ' ἀγνοήσας· ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
ὥς βὰ τοῦ ἐνδον ὑλάττει ἀγαιόμενου κακὰ ἔργα·
στῆθος δὲ πλῆξας κραδίην· ἠνίπαπε μύθῳ·
Τέταθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et jaculatus fuerit per-securas duodecim omnes,
hunc una sequar, relicta hac domo
juventutis *meæ*, perpulcra, plena victu;
cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
ne-amplius nunc differ in ædibus hoc certamen ;
ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
quam isti hunc arcum bene-politum contractantes,
nervumque intenderint, jaculatique-fuerint per-ferrum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
homines ; namque singulis sortem imposuerunt
immortales mortalibus super almam terram.
Sed sane ego, in-cenaculum ubi-ascendero,
decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus-est,
semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.
Illic cubuero : tu vero cuba hac in domo,
vel humi ubi-straveris, vel *famuli* cubilia deponunto.

Sic locuta ascendit in-cenacula splendida,
non sola ; cum ea et famulæ iverunt aliæ.
In-cenacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
flebat deinde Ulyssem, carum maritum ; donec ei somnum
dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses :
sub se quidem crudam bubulam *pellem* stravit, at superne
pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi :
Eurynome vero deinde lænam injectit ad-somnum-composito.
Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
jacebat vigilans : sed ex domo mulieres
iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris :
multum vero deliberabat in mente et in animo,
utrum adortus mortem pararet unicuique,
an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
extremo et ultimo : cor autem ei intus latrabat.
Sicut vero canis tenellos circa catulos gradiens,
in-virum ignotum latrat ardetque pugnare ;
sic hujus intus latrabat cor egre-ferentis mala opera ;
pectus autem percutiens, cor increpuit sermone :
Tolera jam, cor ; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἤσθις Κύκλων
20 ἰφθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μῆτις
ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο, διόμενον θανέεσθαι.

Ὡς ἔφατ'· ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσεται ἐνθα καὶ ἐνθα.

25 Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
ἐμπλείην κνίσῃς τε καὶ αἵματος, ἐνθα καὶ ἐνθα
αἰόλλῃ, μάλα δ' ὤκα λιλαιέται ὀπηθήναι·

ὥς ἄρ' ὅγ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἐλίσσεται, μερμηρίζων,
σπικὺς δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσει,

30 μούνος ἐὼν πολέσι. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
οὐρανὸν καταβᾶσα· δέμας δ' ἦκτο γυναικί·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῇ· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτε· αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-
οῖκος μέν τοι ὅδ' ἐστί, γυνή δέ τοι ὅδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;

35 καὶ παῖς, οἷόν ποῦ τις ἐλδέται ἐμμεναι ὕλα. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σαι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·

ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
σπικὺς δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσω,

40 μούνος ἐὼν· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἐνδον ἔασιν.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σθένος τε ἔκῃτι,

πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἀνωγα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

45 σχέτις, καὶ μὲν τίς τε χερεῖον πείθεθ' ἐταίρω,
ἔσπερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ἤ σε φυλάσσω
ἐν πάντεσσι πόνους· ἐρέω δέ τοι ἐξαφανδόν·

εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
50 κῶϊ περιστάειν, κτείνειν μεμαῶτες Ἀρηί,
καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱφια μῆλα.
Ἄλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν
πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσειαι ἥδη.

Ὡς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
55 αὐτὴ δ' ἂν ἐς Ὀλυμπον ἀφίκετο διὰ θεῶν,
εὔτε τὸν ὕπνος ἐμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
λυσιμελής· ἄλογος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσασα δὴ κατὰ θυμόν,
60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπέυξατο διὰ γυναικῶν·
Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διός, αἴθε μοι ἥδη
ἰὼν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλοιο
αὐτίκα νῦν· ἢ ἐπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡρώεοντα κέλευθα,

65 ἐν προχοῇ δὲ βάλοι ἀφορβόου Ὀκεανοῖο.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρας ἀνέλοντο θύελλα·
τῇσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλποντο
ὀρφαναὶ ἐν μεγάρῳσι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ
τυρῶ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ·

70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασῶν δῶκε γυναικῶν
εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή,
ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδασε κλυτὰ ἔργαζεσθαι.

die illo, quando mihi robore invictus comedeat Cyclops
fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
eduxit ex antro, quum-putares te moriturum.

Sic dixit, in pectoribus increpans eorum cor :
ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
continenter : at ipse volvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :

sic ille huc et illuc volvebatur, deliberans,
quomodo demum procis impudentibus manus inferret,

solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
de-cælo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :

stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, præ omnibus infelix viris ?
domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,
et filius, qualem fere aliquis cuperet esse sibi filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe jam hæc omnia, dea, apposite dixisti ;

sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
quomodo demum procis impudentibus manus inferam,

solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
Insuper autem et hoc majus in mente cogito :

si enim eos interfecero, Jovisque tuæ voluntate,
quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsis-oculis Minerva :
miser, et quidem aliquis etiam peiori confidit socio,

qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
at ego dea sum, perpetuo quæ te custodio

in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum

nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
etiam horum abigeres boves et pingues oves.

Sed capiat te et somnus : molestum est etiam excubare
tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :

ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,

membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
sciens :] seditque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiatat-se suo in animo,

Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
sagitta pectoribus immissa animum eximeres

statim nunc ; vel postea me raptam procella

iverit portans per aereas vias,

et fluentis injiciat reflui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ ;

quibus parentes quidem perdiderant dii ; ipsæ autem relicte-
erant] orbes in ædibus, curavit vero divina Venus

caso, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus

speciem et prudentiam ; proceritatem vero præhuit Diana
casta ;] opera autem Minerva docuit inclyta operari.

Εὖτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέστιχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 75 ἐς Δία τερπικέραυνον — ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖραν τ' ἄμμορίην τε καταθνήτων ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαὶ ἀνηρεΐψαντο
 καὶ β' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν
 ὡς ἔμ' αἰσιώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 ἢ ἔμ' ἑυπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὅφρ' Ὀδυσῆα
 ὀσσομένη καὶ γαίαν ὑπο στυγερὴν ἀφικοίμην,
 μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅπποτε κέν τις
 ἡμᾶτα μὲν κλαίῃ, πυκνῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν — ὃ γάρ τ' ἐπέλθῃσιν ἁπάντων
 ἐσθλὸν ἢ δὲ κακὸν, ἐπεὶ ἄρ' βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ δνειράτ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῆδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτῷ,
 τοῖος ἔων, ὅς ῥ' ἦεν ἅμα στρατῶν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο Διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμηρίζε δ' ἐπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἦδη γιγνώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῇσιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖην
 θῆκε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ
 ἦγετ' ἐμὴν ἐς γαίαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ὕγρην
 100 φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἐνδοθεν· ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ἠέθοθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ Διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν·
 τῆσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρώνοντο γυναῖκες,
 ἀφῖτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὐδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν·
 110 ἢ δὲ μ' οὕτω παύετ', ἀφαιροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἢ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἀνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδὲ ποθὶ νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τωυ τόδε φαίνεις.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δευλῇ ἔπος ὅττι κεν εἴπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἡματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινήν·
 οἱ δὲ μοι καμάτω θυμαλγδί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφίτα τευχούσῃ νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χεῖρεν δὲ κληιδόνη Διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηνὸς τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείατα.
 Αἱ δ' ἄλλαι δμῶαι κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιοι ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' ἐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσθθεὸς φῶς,
 125 εἴματα ἐσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὦμῳ·
 ποσὰ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympon,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiae abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me delectant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino pejoris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :)
 ad mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu ; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublatiis :
 Jupiter pater, sic me volentes supersiccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat ex-pergefactorum hominum
 intus ; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter ;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus ; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbabant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant ;] una vero nondum cessabat ; debilissima autem erat :
 quæ sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a cælo stellato,
 neque usquam nubes est ; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi gēna solverunt,
 farinas conficienti ; nunc ultimo cœnent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ultimum noxiis.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ensem acutum suspendit-ab hume-
 ro ;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos ;

εἴλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀχαλμένον δ' ἐξεί' ἡλ' κῶ·
 στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν εἶπεν·
 Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
 130 εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτῶς κείται ἀκηδής;
 τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα·
 ἐμπλήγηδν ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
 χείρονα, τὸν δέ τ' ἄρειον ἀτιμήσας ἀποπέμπει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 135 οὐκ ἄν μιν νῦν, τέκνον, ἀνάϊτον αἰτιόω.
 Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὅφρ' ἔθελ' αὐτός·
 σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἶρετο γάρ μιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκειτο,
 ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δαμῶσιν·
 140 αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν οἷζυρός καὶ ἀποτος,
 οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεῦδειν,
 ἀλλ' ἐν ἀδεφίτῳ βοήη καὶ κώεσιν οἶῳ
 ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπίεσσαμεν ἡμεῖς.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Βῆ δ' ἱμεν εἰς ἀγορὴν μετ' ἐκνήμενίδας Ἀχαιοῦς.
 Ἦ δ' αὖτε δαμῶσιν ἐκέλετο διὰ γυναικῶν,
 Εὐρύκλει', Ὡπως θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε πομπνύσασαι
 150 βάσσατέ τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
 βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ στόγγοισι τραπέζας
 πᾶσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
 καὶ δέπκα ἀμφικυπελλὰ τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
 ἔρχεσθε κρήνηδε καὶ οἶσατε θάσσον ἰούσαι.
 155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
 ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἐορτή. [θοντο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπί·
 Αἱ μὲν εἰκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
 αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένους πονέοντο.
 160 Ἐς δ' ἦλθον δρηστήρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
 εὖ καὶ ἐπισταμένους κέσσαν ξύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
 ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συνώτης,
 τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
 Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶσατε καθ' ἔρχεα καλὰ νέμεσθαι,
 165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσκνύδα μελιχίοισιν·
 Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσορώσιν
 ἢ ἐσ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαίε, θεοὶ τισάατο λῶδην,
 170 ἦν οἷδ' ἐβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανῶνται
 οἶκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 αἰγὰς ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολλοῖσιν,
 175 δειπνον μνηστῆρεςσι· δῶμα δ' αἶμ' ἔποντο νομήες.
 Καὶ τὰς μὲν κατέδρασε ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσκνύδα καρτομίοισιν·
 Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνήσεις κατὰ δῶμα
 ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἐξείσθα θύραζε;
 180 πάντως οὐκέτι νῦν διακρινέσθαι οἶω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære;
 stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
 est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
 lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
 insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
 deteriorem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
 ne illam nunc, filii, insontem accusas.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
 cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
 ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
 illa quidem cubilia jussit ei substernere ancillas:

at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
 non voluit in lectis et in stragulis dormire,
 sed in cruda hubula pelle, et pellibus ovium
 dormivit in vestibulo: lænam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum *transiens* egressus-
 est, [hastam habens; una eum canes pedibus velocessequeban-
 tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
 Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
 aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
 injicite purpureos: aliæ vero spongiiis mensas
 omnes abstergite, purgate autem crateras
 et pocula duplicia fabrefacta: aliæ vero petituræ aquam
 ite ad-fontem, et afferite cito euntes:
 non enim diu proci aberunt a-domo;
 sed valde mane venient; quoniam et omnibus *est* festus-dies.

Sic dixit: illæ autem ei perquam ausculta-runt et paruerunt.
 Vingtī quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
 aliæ vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
 bene et scite findebant ligna; sed mulieres
 venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
 tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
 Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
 ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis *verbis*:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
 an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
 qua isti insultantes indigna machinantur
 domo in aliena, nec pudoris portionem *æquam* habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
 capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
 cenam procis; duo autem una comitabantur pastores.

Et has quidem religavit sub porticu sonora;
 ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
 a-viris petens? at non exibis foras?
 omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομεύων.
 185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοῖτιος, δρχαμος ἀνδρῶν,
 βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας —
 πορθμῆες δ' ἄρα τούγχε διήγαγον, ὅτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται —
 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συδῶτην, ἄγχι παραστάς·
 Τίς δὴ δδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, συδῶτα,
 ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 ἀνδρῶν, ποῦ δὲ νύ οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
 δύσμορος, ἥ τε εἴκοι δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.
 195 Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
 ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται διζύν.
 Ἦ καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χεὶρὶ παραστάς·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπαε πτερόεντα προσήυδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξείνε· γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσω
 200 ὁλβός· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχειαι πολέεσσιν.
 Ζεῦ πάτερ, οὐτὶς σείο θεῶν ὁλωτέρως ἄλλος·
 οὐκ ἔλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς,
 μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.
 Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε,
 205 μνησάμενῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κείνον οἶω
 τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
 εἴ που ἔτι ζῆει καὶ ὄρεῃ φάος ἡλίοιο.
 Εἰ δ' ἤδη τέθηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
 ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
 210 εἶσ', ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.
 Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως
 ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύουτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
 τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφισιν αὐτοῖς
 ἐξιμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν
 215 οὐδ' ὅππῃδα τρομέουσι θεῶν μεμάσσι γὰρ ἤδη
 κτήματα δάσσεσθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 πολλ' ἐπιδίνειται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἐόντος,
 ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 220 ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον αὖθι μένοντα
 βουσὶν ἐπ' ἄλλοτρίῃσι καθήμενον ἀλγεα πάσχειν.
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ κέλονται·
 ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον δίομαι, εἰ ποθεν ἔλθων
 225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δῶματα θείη. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ εἴοικας,
 γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔκει·
 τὸνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
 ἴστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 ἥ σθέν ἐνθάδ' ἐόντος ἑλευσεται οἴκαδ' Ὀδυσσεύς·
 σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεται, αἶ κ' ἐθέλῃσθα,
 κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus invicem gustaverimus; quia tute non decenter] petis: sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses, sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philæti, princeps virorum, bovem sterilem procis agens, et pingues capras: (portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios homines deducunt, quicumque ipsis advenerit) et has quidem bene religavit sub porticu sonora: ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans:

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce, nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse viris? ubinam autem ei corpus et patria terra? infelix; certe similis est corpore regi domino. Sed dii malis mergunt multivagos homines, quando etiam regibus destinabunt ærumnas.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans; et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius: non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse, miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto tales pannos habentem inter homines vagari, sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus, hei mihi inde ob-Ulysses eximium; qui me bobus præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo. Nunc autem hæc quidem fiunt innumeræ, neque aliter (*melius*) *cuipiam* viro succresceret boum genus latis-frontibus: has vero alii me jubent ducere sibi ipsis ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant, nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum possessiones dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris multum volvit: valde quidem malum, filius quum-exstet, aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus, viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regum exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus virorum procorum dispersionem per ædes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses: bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es, (cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit) ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo:] sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa, focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni, certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses; tuisque oculis videbis, si volueris, interfeci procas, qui hic dominantur.

- 235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνώσις χ', οἷη ἐμῇ δύναιμι καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα νδεδε δόμονδε.
- 240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστήρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόνον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὑφιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ ματίειπεν·
- 245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσεὺς δέιοιο
χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
- 250 οἱ δ' ἱέρευον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
ἱέρευον δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δὲ τε οἶνον
κρητῆρσιν κερώνοντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοτίος, δρχαμος ἀνδρῶν,
- 255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐμνογῶε δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἔπ' ὀνειάθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νωμῶν,
ἐντὸς εὖσταθιός μεγάρου, παρὰ λαΐνον οὐδὸν,
οἶφρον ἀεικάλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν·
- 260 παρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἐγχευεν
ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἶνοποταζῶν·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφῆξω
πάντων μνηστήρων· ἐπεὶ οὔτοι δῆμιός ἐστιν
- 265 ὄϊκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσσεὺς, ἐμοὶ δ' ἐκτῆσατο κείνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστήρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
καὶ χειρῶν ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος δρῆται.
Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶς ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, θ βαρσαλέως ἀγόρευεν.
- 270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἰασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητήν.
- 275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπαζέτο μῦθον.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστου θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηχομῶντες Ἀχαιοὶ
ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
- 280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσῃν, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχων· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς δέιοιο.
Μνηστήρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆγορας εἶα Ἀθήνη
- 285 λῶσθαι ἴσχεσθαι θυμαλγέος· ὅφρ' ἔτι μάλλον
δύη ἄχος κραδίην Ἀασετιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστήρσιν ἀνὴρ, ἀθεμιστία εἰδὼς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognoscere, qualis mea potentia et quales me manus comite-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem Telemacho mortemque interitum que
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
Illis autem Amphinomos concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi cædes : sed meminerimus convivii.

Sic dixit Amphinomos, illis vero placebat sermo.
Intrantes autem in ædes Ulyssidis divini,
lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem :
viscera vero assata distribuabant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philætiæ, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulyssem sedere fecit, astutias versans,
intra bene fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero ei viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
domus hæc, sed Ulyssidis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus violentis ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
In-hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :
Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.

Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissimus in ædibus, argutus licet sit concionator.
Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomhen
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et igni ex-
traxerant, partibus divisim, convivabantur celebri convivio.
Inde Ulyssi partem apposuerunt ii qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssidis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssidis.

Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

δς δὲ τοι κτεάτεσσιν πεποιθὺς θεσπεσίοισιν
 290 μνάσκει· Ὀδυσσεύς δ' ἔνι οἰχομένοιο δάμαρτα.
 Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν,
 ἴσῃ· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, δς κεν τὰδε δώμαθ' ἵκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὅφρα καὶ αὐτὸς
 ἡε λοετρογῶρ δῶη γέρας ἡε τῷ ἄλλῳ
 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Ὡς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβὼν· δ' δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἥκα παρακλίνας κεφαλὴν· μείδθησε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· δ' δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τὸδε κέρδιον ἐπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἥ γάρ κεν σε μέσον βάλον ἐγχεῖ δρυόεντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφοπνεῖτο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
 φαινέτω· ἥδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἔσθλα τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τὰδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσρόωντες,
 μῆλων σφαζομένων οἰνοῖο τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακίειν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτείνειν μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη
 τεθνάμεν, ἢ τὰδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελίζομένους δμῶας τε γυναῖκας
 ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλὰ.
 320 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὅψε δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίῳς ἐπέσσει καθαπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρει φαίην
 ἥπιον, εἰ σφωὶν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροιν.
 Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύλλει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολύφρονα δνδε δόμονδε,
 330 τόφρ' οὕτως νέμεσις μενέμεν· τ' ἦν ἰσχυμέναί τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τὸδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστιος Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἡδὴ τὸδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σῇ τὰδε μητρὶ παρεζόμενος καταλέξον
 335 γήμασθ', ὅστις ἀριστος ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν·
 ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἔσθων καὶ πίνων· ἢ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρός ἐμοῖο,
 340 ὅς που τῇλ' Ἰθάκης ἢ ἐφθίται ἢ ἀλάληται,
 οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελύσω
 γήμασθ', ὅ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has aedes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneario det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses,
 leniter declinate capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omnino risum talem : ille tamen bene-ædificatum
 ferlit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermone :
 Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodāt : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus insipientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ære,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per aedes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Ago-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quousquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsa corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 reditum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in ædibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus-
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbue-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] non per Jovem, Agelæ, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel perit vel vagatur,
 nequaquam rememor matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, quicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δῖεσθαι
 μῦθον ἀναγκάων' μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νη
 345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
 ᾤσθεστον γέλω ὥρσε, παρέπλεαζεν δὲ νόημα.
 Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοῖων ἀλλοτρίοισιν·
 αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἥσθιον ὅσσε δ' ἄρα σφέων
 δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὤϊετο θυμός.
 350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Ἄ δειλοί, τί κακὸν τὸδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὕμνων
 εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπα τε νέρθε τε γούνα.
 Οἰμωγῇ δὲ δέδωκε δεδάρκυνται δὲ παρειαί·
 αἶματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμοι·
 355 εἰδώλιον δὲ πλέον πρόθυρον, πλεῖθ δὲ καὶ αὐλῇ,
 ἱεμένων Ἐρεβόςδε ὑπὸ ζόφον· ἥελιος δὲ
 οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακῇ δ' ἐπιδέδρομεν ἀγλός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·
 360 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθός.
 Ἄλλα μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
 εἰς ἀγορὴν ἐρχεσθαι· ἐπεὶ τὰδε νυκτὶ ἔισκει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Εὐρύμαχ', οὐτὶ δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὁπάζειν·
 365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἀμφω
 καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής·
 τοῖς ἔξεμι θύραζε, ἐπεὶ νόω κακὸν ὅμιν
 ἐργόμενον, τό κεν οὕτως ὑπεκφυγοὶ οὐδ' ἀλείπτο
 μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
 370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσασθε.
 Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὐναιεταόντων·
 ἔκετο δ' ἐς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους δρώοντες
 Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοισι γελῶντες·
 375 ὧδε δὲ τις εἶπεσκα νέων ὑπερηνορεόντων·
 Τηλέμαχ', οὕτως σείο κακοξείνωντος ἄλλος·
 οἷον μὲν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
 σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων
 ἔμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὖτως ἄχθος ἀρούρης.
 380 Ἄλλος δ' αὖτέ τις οὕτως ἀνέστη μαντεύεσθαι.
 Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολλὸν κέρδιον εἴη·
 τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκληΐδι βαλόντες
 ἐς Σικελούς πέμψωμεν, θέν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.
 Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων·
 385 ἀλλ' ἀκίων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ,
 ὁππότῃ δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
 Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
 κοῦρῃ Ἰκαρίοιο, περὶφρων Πηνελόπεια,
 ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἐκάστου μῦθον ἄκουεν.
 390 Δεῖπνον μὲν γὰρ τοίγε γελοῖωντες τετύκοντο
 ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἴερευσαν·
 δόρπον δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
 οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερός ἀνὴρ
 θησέμεναι· πρότεροι γὰρ αἰεκέα μηχανόωντο.

vereor autem invitam a domo pellere
 verbo violento; ne istud deus perfecit.

Sic dixit Telemachus: procis vero Pallas Minerva
 inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
 cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
 lacrimis implebantur; sletumque praesagebat animus.

Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
 obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.

Ulutatus autem exarsit, lacrimisque-oppletæ sunt genæ:
 sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolumn-
 nia; simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et
 aula,] properantibus in-Erebum sub tenebras; sol vero
 ex-cælo deperiit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emitte foras,
 in forum ut eat; quoniam hæc nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere;
 sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
 et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum-ope exhibo foras, quoniam sentio malum vobis
 ingruens, quod nemo subterfugere-possit neque evitare
 procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis
 viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit ædibus ad-habitandum-commodis:

ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.

Proci vero omnes in se-invicem intuentes,

Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
 qualem quidem quandam hunc habes mendicem erronem,
 panis et vini indigentem, nec quicquam operum
 scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.

Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.

Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:

illos hospites in navem multis-transtris-instructam coniectos
 ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt procis: ille vero non curabat verba;

sed tacite patrem intuebatur, expectans semper,

quando demum procis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcrum sellam
 filia Icarii, prudens Penelope,

virorum in ædibus uniuscujusque sermonem audiebat.

Prandium etenim illi ridentes fecerant,

suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:

cœna vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,

qualem sane mox erant dea et fortis vir

facturi: priores enim procis indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κοῦρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολίον τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
 εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' Ἰμεναί θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἔσχατον· ἔνθα δὲ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
 10 χαλκός τε χρυσός τε πολυκίμητός τε σίδηρος·
 ἔνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον ἡδὲ φαρέτρη
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόνεσσι οἰστοί·
 δοῖρα, τὰ οἱ εἰνέουσι Λακεδαιμόνιοι δῶκε τυχίσας,
 Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπεικέλος ἀθανάτοισιν.
 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ συμβόλητην ἀλλήλοισιν
 οἰκῇ ἐν Ὀρσιλόχιο δαΐφρονος ἦτοι Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ χρείας, τό β' οἱ πᾶς δῆμος ὄφελ' ἐλ'·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶσαν
 νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι· ἡδὲ νομῆας.
 20 Τῶν ἔνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδὸς ἑὸν· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφιτος αὖθ' Ἰππους διζήμενος, αἶ οἱ ὄλοντο,
 δώδεκα θηλείαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργαί·
 αἶ δ' ἡ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γένοντο,
 25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶθ', Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἐργων,
 ὃς μιν ξείνον ἐόντα κατέκτανεν φ' ἐνὶ οἴκῳ·
 σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν σπιν ἡδέσας· οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δ' ἡ οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 Ἰππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήνετο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παῖδ' ἰ
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ὅξυν καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέας· οὐδὲ τραπέζην
 γνῶτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε
 Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπεικέλον ἀθανάτοισιν,
 ὃς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε δῖος Ὀδυσσεὺς,
 ἐρχόμενος πολεμόνδε μελαιναίων ἐπὶ νηῶν,
 40 ἤρεϊτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μνημα ξείνοιο φίλοιο
 κέσχετ' ἐνὶ μεγάροισιν· φόροι δὲ μιν ἦς ἐπὶ γαίης.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν
 οὐδὸν τε δρυῖνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ξέσσειν ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν·
 45 ἐν δὲ σταθμοῖς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαινιάς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θωῶς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἤυτε ταῦρος,
 βοσκομένος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θυρέτρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsiis-oculis Minerva,
 filiz Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumisitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque-est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerant luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviis-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilochi prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transtra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, aliique senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminae, sub tisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ-sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyasi obviis-factus-est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ense acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neutiquam divinus Ulysses,
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum suam in terra.
 Quando autem jam ad-thalamum hunc pervenit divina mu-
 lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavem immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæ autem resonuerunt, velut taurus
 pascens in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

50 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σάνιδος βῆ· ἔθα δὲ χηλοὶ
 ἔστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἶματ' ἔχειτο.
 Ἐνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τόξον
 αὐτῷ γωρυτῶ, ὃς οἱ περίκειτο φαεινός.
 55 Ἐζομένη δὲ κατ' αὖθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θείσα,
 κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρεε τόξον ἀνακτος.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 τόξον ἔχουσι ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 60 ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες οἴστοι.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἐνῶα σίδηρος
 κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἀνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγες πύκα ποιητοῖο,
 65 ἅντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετήυδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήγορες, οἱ τόδε δῶμα
 ἔγχετ' ἐσθιέμεν καὶ πίνεμεν ἐμμενὲς αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποικοιμένοιο πολλὸν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
 μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεσὶν ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον·
 θῆσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεύος θείοιο·
 75 ὃς αὐτὸν ἐκ βῆττα· ἐντανύσει βίον ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοίστευσεν πελέκειον δυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὀνομαί· ἐν περ ὄνειρμ'.
 80 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὑφορβόν,
 τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλος, ἐπεὶ ἴδε τόξον ἀνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νήπιοι ἀγροῖῳται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δελῶ, τί νυ δάκρυ κατείδετον ἠδὲ γυναικὶ
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρίνεται; ἦτε καὶ ἄλλως
 κεῖται ἐν ἀλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἠὲ θύραζε
 90 κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τῶα λιπόντε,
 μνηστῆρεςσιν ἄεθλον ἁάατον· οὐ γὰρ δῖω
 βῆτιδώς· τόδε τόξον εὖξοον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖδεσι πᾶσιν,
 ὅς οἱ Ὀδυσσεὺς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — πάντες δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσσι ἐώλπει
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσεν τε σιδήρου.
 Ἦτοι οἴστον γε πρῶτος γέυσσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἥμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὥρνευ πάντας ἐταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἀφρονα θῆκε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοι φησὶ φίλη, πινυτή περ εὖσχα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.
 Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ
 stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.
 Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum
 cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.
 Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum tenens,
 flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.
 Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu,
 profecta est ire in domum ad procos illustres
 arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram
 sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.
 Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum
 jacebat multum et æs, certamina regis.
 Sed quando demum ad procos pervenit divina mulierum,
 stetit ad postem domus firmiter structæ,
 genis obtendens nitida redimicula.
 [ancilla vero ei proba utrinque attitit.]
 Statim autem ea inter procos locuta est, et dixit sermonem:
 Audite me, proci illustres, qui in hanc domum
 ingruistis ad comedendum et bibendum assidue semper,
 viro absente multo tempore; neque ullum alium
 hujus rei facere pretextum potuistis;
 nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;
 deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:
 qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et sagittam miserit per securas duodecim omnes,
 hunc una secuta fuero, relicta hac domo
 juventutis meæ, perpulcra, plena victu,
 cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.
 Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum,
 arcum procis deponere, canumque ferrum.
 Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit;
 flebat autem bubulcus ex altera parte, postquam vidit arcum
 regis.] Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elo-
 cutus est:] Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes;
 ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri
 animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui
 jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.
 Sed tacite epulamini sedentes; vel foras
 flete egressi, hic arcum relinquentes,
 procis certamen difficile; non enim puto
 facile hunc arcum bene politum tensum iri.
 Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,
 qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi
 (etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.
 Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat
 nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.
 Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat
 ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia afficiebat
 sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.
 Inter hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:
 Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Satur-
 nius:] mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

ἄλλω δ' μ' ἔψεσθαι, νοσφισαμένη τότε δῶμα·
 106 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶ καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαῖαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτε αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπειροιο μελαίνης]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἶνον;
 ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρῆκατε μῆδ' ἔτι τόξου
 δρηρὸν ἀποτρυνάσθε τανυστύος, ὅφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησάμην·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοϊστεύσω τε σιδήρου,
 115 οὐ κέ μοι ἀγνυμένω τάδε δῶματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἄμ' ἄλλω ἰούσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ἤδη πατρός ἀέθλια καλὰ ἀνελῆσθαι.
 Ἦ καὶ ἂν ὥμοιόν χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος δὲν θέτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκεας στήσαν, διὰ τάρφον ὀρύζας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθουν·
 ἄμφω δὲ γαῖαν ἔναξ· τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμως στήσε· πάρος δ' οὐ πρόποτ' ὀπώπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμιζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μετῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διοϊστεύσειν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ β' ἐτάνυσσε, βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἔρχεθ' ἐνέμενον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε ἱερὴ Ἰς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα καχὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκιυς
 ἢ ἐνέωτέρος εἰμι καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὅππερ ἐμείο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ τοῦ ἔθηκε χαμᾶζε,
 κλίνας κολλητῆσιν ἐυξέστῃς σανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
 ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Ὅρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, θένε τέ περ οἶνοχοεῖ.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγῆδ' ἀνέστη.
 Λεωδῆς δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἰνόπορος υἱός,
 145 ὃ σφι θυοκχός ἔσκε, παρὰ χρητῆρα δὲ καλὸν
 ἔζε μυχοίτατος αἰεὶ ἀτασθαλίας δέ οἱ οἴω
 ἐγθραῖ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νειμέσσα μνηστῆρεσσιν.
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκὺ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδέ μιν ἐντανύσε· πρὶν γὰρ κάμει χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπεὶ πολλὸν φέρτερόν ἐστιν
 155 τεθνάναι ἢ ζῶντας ἀμαρτεῖν, οὐδ' ἔνεχ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ἡμιλέομεν, ποτιδέγμενοι ἡμᾶτα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἢ δὲ μενοιναῖ

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector vecordi animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacræ, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne prætextibus rem protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.
 Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque-misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has ædes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquer,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.
 Dixit, et ab humeris lænam deposuit purpuream,
 erectus exurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingressit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:
 Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus præstantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Ctenopii filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli
 invisæ erant, omnibusque succensebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attri-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:
 O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράχοιτιν·
 αὐτὰρ ἐπὶ τὸ ζῶον πειρήσεται ἡδὲ ἴδεται,
 180 ἄλλην δὴ τιν' ἐπειτα Ἀχαιῖάδων εὐπέπλων
 μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἐπειτα
 γήμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ ζῶον ἐθηκεν,
 κλῖνας κολλητῆσιν εὐξέστης σανίδεσσιν·
 185 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 Ἀψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειώδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδόντων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, — νεμεσσώμαι δέ τ' ἀκούων —
 170 εἰ δὴ τοῦτο γε τόξον ἀριστῆας κεκαθήσει
 θυμῷ καὶ ψυχῇ, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ ταῦν σσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγένετο πάντια μήτηρ,
 οἷόν τε βρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμμεναι καὶ οἰστών·
 ἀλλ' ἄλλοι ταῦνούσι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί. [γῶν
 175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
 ἀγρει δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 πᾶρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνείκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
 ὄφρα νέοι θάλλοντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
 180 τόξον πειρώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαίε Μελάνθιος ἀπάματον
 πᾶρ δὲ φέρων δίφρον ὅθκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ·
 ἐκ δὲ στέατος ἐνείκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλλοντες ἐπειρώντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 185 ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέειχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀργοὶ μνηστῆρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἄμ' ἄμφω
 βουκόλος ἡδὲ συφορβὸς Ὀδυσσεὺς ἰσίοιο.
 190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοῖς δόμου ἤλθε διος Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθεγξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσήυδα μειλιχίοισιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβέ, ἔπος τί κε μυθησάμην,
 ἢ αὐτὸς κεῦθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 195 Ποῖοί κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι
 ὦδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι;
 ἢ κε μνηστῆρεςσιν ἀμύνουσιν ἢ Ὀδυσσῆϊ;
 εἰπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσεας ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἐ δαίμων·
 γοῖν γ' οἷ ἔμῃ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσῃ Ὀδυσσῇ πολύφρονι δνδε δόμονδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 ἐξαΐτις σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Γινώσκω δ', ὥς σφῶν ἐλδομένοισιν ἱκάνω,
 210 οἷσιν δμῶν· τῶν δ' ἄλλων οὐ τέ ἀκουσα
 εὐχαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἶκαδ' ἱκίσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :
 at postquam arcum tentaverit et viderit,
 aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-in-
 dutarum] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde
 nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis :
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocu-
 tus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 graveque molestumque ! indignor etenim audiens :
 si demum hic arcus optimates privabit
 animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
 Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 qui tractator arcusque esses et sagittarum :
 sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
 Age jam, *inquiens*, ignem accende in ædibus, Melantheu,
 juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
 effere autem sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus est,
 ut juvenes calefacientes, inungentes ungine,
 arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum
 ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
 extulitque sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus erat;
 quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
 tendere, multum autem robore defecti erant.
 Antinous vero adhuc abstinebat, et Eurymachus deo-similis,
 principes procorum; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profrecti simul ambo
 bubulcus et subulcus Ulyssis divini;
 exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses.
 Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
 locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam,
 an ipse celem? dicere autem me animus jubet.
 Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret
 huc valde derepente, et aliquis deus ipsum afferret?
 utrum procis auxiliaremini, an Ulyssi?
 dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
 Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum,
 ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :
 cognosceres, qualis mea potentia *sit* et *quales* me manus com-
 mitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus
 diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
 Ac postquam horum ingenium verum cognovit,
 iterum ipsos verbis respondens allocutus est :
 Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpeusus,
 veni vigesimo anno in patriam terram.
 Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
 solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audivi
 vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σφῶϊν δ', ὥς ἔσεται περ, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Εἰ γ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαίμοσι μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματ' ὅπασσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμείο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δεῖξω,
 ὄφρα μ' ἐὺ γνῶτον πιστωθῇτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλὴν, τήν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν ὑιάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν ῥάκεα μεγάλης ἀποέρχασθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ δαίφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδου φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φῶνσέν τε·
 Παύεσθον κλαυθυμοῖο γόοιο τε· μὴ τις ἴδῃται
 ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴησι καὶ εἰσω.
 230 Ἄλλὰ προμνηστῖνοι ἐξεῖθετε, μῆδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμμες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βῖον ἡδὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμαίε, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξὶν
 κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἣν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μήτι θύραζε
 προβῶλῳσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δέ, Φιλοτίε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱῆλαι.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δῖφρον ἰὼν, ἔθθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶϊ ἴτην θεοῖο Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἦδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλαφιεν ἔνθα καὶ ἔνθα σάλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔτι γάμου τοσσούτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἡδ' ἄλλῃσιν πόλεσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἐλεγγείη δέ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δέ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοιοῦτο θεοῖο
 ἀγνὴ· τίς δέ κε τόξα τιταίνειτ'; ἀλλὰ ἔκῃλοι
 260 κάτθετ'· ἀτὰρ πελιδναῖός γε καὶ εἰ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἑστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἶω,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄφρα σπείσαντες καταθεῖομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦ ὥθην δὲ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres, deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo, domosque prope me ædificatas; et mihi postea Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo; cicatricem, quam quondam mihi sus inflixit albo dente, ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyçi.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice.

Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula, flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manibus conjectis, et osculabantur amplectentes caputque et humeros.

Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus-est.

Et jam lamentantibus occidisset lumen solis, nisi Ulysses ipse eos cohibuisset, locutusque-fuisset :

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat egressus domo, at dicat et intus.

Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes : primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.

Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres, non sinent mihi dari arcum et pharetram; sed tu, divine Eumæe, ferens per ædes arcum, manibus mihi impone; dicito autem mulieribus, ut-claudant domus fores firmiter aptatas :

si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat virorum nostris in septis, nequaquam foras prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.

Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulæ ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas; sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat : ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat, calefaciens huc et illuc splendore ignis : sed ipsum neque sic tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde : ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est :

Dii boni ! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus; nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet : sunt et aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus : sed si demum tantopere viribus defecti sumus præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere arcum : probrosum vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius :] Eurymache, non ita erit : intelligis vero etiam ipse.

Nunc etenim in populo festum est dei sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti deponite : at secures etiamsi sinamus omnes stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum puto, ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis, ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἶγας ἀγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔρχοι αἰπολίοισιν,
ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ
τόξῳ περὶώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλον.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπὶνῶσαν μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ' ἐπίον θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 [Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείτης βασιλείης·
ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.]

Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσομ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπεν,
νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

280 ἦϊθέν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὃ κ' ἐθέλησιν.
Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὐξοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
χειρῶν καὶ σθένους πειρήσομαι, εἰ μοι ἐτ' ἔστιν
ἴς, οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
ἣ ἥδη μοι ὄλεσπεν ἄλῃ τ' ἀχομιστῇ τε.

285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλιος νεμέσθησαν,
δείσαντες, μὴ τόξον εὐξοον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·

οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἔκμηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
290 δαίνυσσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.

Οἶνός σε τρώει μελιηδὺς, βρτε καὶ ἄλλους
βλάπτει, ὃς ἂν μιν χανδὸν ἔλῃ, μὴδ' αἶσιμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον, ἴγακλυτὸν Εὐρυτίωνα,
θαί' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύ·ου Πειριθόοιο,
ἐς Λαπίθας ἔλθονό· δ' δ' ἐπα' φρένας ἄσπεν οἶνω,
μαϊνόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κῆρυ Πειριθόοιο·
ἥρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε

300 ἔλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες· δὲ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσυνεῖς
ἦεν ἦν ἄττην ὀχέων ἀεσίφρονοι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἶνοβαρείων.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφάυσκομαι, αἶ κε τὸ τόξον
ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαίνῃ
εἰς Ἑχέτην βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
πέμφομεν· ἐνθεν δ' οὔτι σῶσσαι· ἀλλὰ ἔκμηλος
310 πινέ τε, μὴδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
ξείνους Τηλεμάχου, ὃς κεν τάδε δώμαθ' ἴκηται.

Ἐλπεαι, αἶ χ' ὃ ξείνους Ὀδυσσεύς μέγα τόξον

315 ἐντανύσει, χερσὶν τε βίηφί τε ἦρι πιθήσας,
οἴκαδ' ἐμ' ἀξέσθαι καὶ ἐὺν θήσεσθαι ἄκοιτιν;
οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι ἐόλπεν·
μηδὲ τις ὑμείων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχέων
ἐνθάδε δαινύσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔουκεν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ sint
gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis in-
clyti-arcu,) arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt,
juvenes autem crateras coronarunt potu;
distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus,
inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :]

Eurymachum autem maxime et Antinoum deo-similem
oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite rem diis;
mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi eam perdidit vagatioque et curationis-defec-
tus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati-sunt,

veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocu-
tus-est :] ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua qui-
dem :]

non contentus-es, quod quietus superbos inter nos
epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis

sermones nostros et colloquium? nec quisquam alius

nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicumque ipsum avide ceperit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat
vino,] insaniens mala patravit per domum Pirithoi :

heroas vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt in eum insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibique ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,

mittemus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus
bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,
hospites Telemachi, quicumque ad has ædes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum eum me ducturum, et suam facturum uxorem ?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡὔδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἀξέσθαι οἴομαι· οὐδὲ ἔοικεν·
 ἀλλ' αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 325 ἢ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀτιμάζοντες ἄνδρὸς ἄκοιτιν
 μνῶνται, οὐδέ τι τόξον ἐύζοον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων,
 ρηϊδίως ἐτάνυσσε βιδόν, διὰ δ' ἤκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὕπως ἔστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἱ δὲ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἢ εὐπηγῆς,
 335 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεταί ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον εὖζοον, ὅφρα ἴδωμεν.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δῶν δὲ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
 ἔσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά·
 340 δῶσω δ' ὅζον ἄκοιτα, κυνὼν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκὲς· δῶσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε καλεῖται.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡὔδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμείο
 345 κρείστων, ὅ κ' ἐθέλω δόμεναι τε καὶ ἀρνήσασθαι·
 οὐδ' ὅσσοι κρανατὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 οὐδ' ὅσοι νήσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποδότιοι·
 τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἷ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 350 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμειε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποιέεσθαι· τόξον δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμδῆσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 355 παιῶδες γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνευτο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἤδον ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὑφορβός·
 360 μνηστῆρας δ' ἄρα πάντες δμῶχλειον ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δὲ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συδῶτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ἕσσει κύνες ταχέας κατέδον·
 οἶον ἂπ' ἀνθρώπων, οὐς ἔτρεφες· εἰ κεν Ἀπόλλων [ται,
 365 ἡμῖν ἰλήκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χῶρῳ,
 δαΐσας, οὐνεκα πολλοὶ δμῶχλειον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις·
 370 μὴ σὲ καὶ ὀπλοτέρῳ περ ἔων ἀγρόνδε δῶμαι,
 βάλλων χειρμαδίῳσι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἶ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσίν τε βίηφι τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybii filius, contra allo-
 cutus est :] filia Icarii, prudens Penelope,
 neutiquam te hunc ducturum putamus; neque decet;
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum :
 Certe multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; *quippe* neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui-advenerat,
 facile tetendit arcum, et *sagittam* misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra hæc fierent.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
 Eurymache, non-potest fieri-ut bonæ-famæ per populum
 sint ii, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi : cur vero probra hæc facitis ?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est,
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium :
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induam eum lenaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virorum,
 et enssem ancipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-asseret, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire : arcus autem viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.

In coenaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulie-
 ribus,] flebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi
 somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus;
 proci autem proinde omnes increpabant in ædibus :
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium :

Quoniam demum curvum arcum fers, nihili subulce,
 demens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 seorsum ab hominibus, quos (*canes*) nutritivisti; si Apollo
 nobis propitius-sit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt : at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat :

Heus, ulterius fer arcum : cito non bene omnibus obediens;
 ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam,
 percutiens saxis; viribus autem præstantior sum.
 Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 ita procis manibusque viribusque præstantior essem :

τῷ κα τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαμι νέεσθαι
 376 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἤδ' ὑπελάσαν
 μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
 Τηλέμαχ'· τὰ δὲ τόξα φέρον ἄνα δῶμα συδῶτης
 ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσσῆι δαΐφρονι θῆκε παραστάς.
 380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
 κλῆσαι μεγάρου θύρας πυκινῆς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἡ στοναχῆς ἡ δὲ κτύπου ἐνδον ἀκούσης
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 385 προδιδῶσκῃν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμμεναι παρὰ ἔργῳ.
 "Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκου Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 κλήϊσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
 390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ σπλον νεὸς ἀμειλίσης
 βύβλινον, ᾧ β' ἐπέδῃσε θύρας, ἐς δ' ἦϊεν αὐτός·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρῳ ἰὼν, ἔθεν περ ἀνέστη,
 εἰσορόων Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,
 πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 395 μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν ἀποικοιμένοιο ἀνακτος.
 Ὃδε δὲ τις εἰπείσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ τις θηγὴρ καὶ ἐπίλοπος ἔπλετο τόξων·
 ἢ βὰ νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοι κείται,
 ἢ οἷ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν
 400 νομᾶ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπερον ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἰπέσκε νέων ὑπερνηροδόντων·
 αἱ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειν,
 ὥς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐναντίσασθαι. [σεῦς,
 "Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ-
 405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντῃ,
 ὥς οἱ ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοδῆς
 ῥηϊδίως ἐτάσσεν νέῃ περὶ κόλλοπι χορδῇ,
 ἄβας ἀμφοτέρωθεν ἕστροφεῖς ἐντερων οἰός,
 ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
 410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
 ἢ δ' ὑπὸ καλὸν αἶεσε, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇ.
 Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρώς
 ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτυπε, σήματα φαίνων·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 415 ὅττι βὰ οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 Ἔπλετο δ' ὠκὺν οἰστόν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἐντοσθε φαρέτρης
 κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.
 Τὸν β' ἐπὶ πῆχει ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 420 αὐτόθεν ἐκ δίφρου καθήμενος, ἦκε δ' οἰστόν
 ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκεων δ' οὐκ ἡμβροτε πάντων
 πρῶτης στελειεῖς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὃ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ δεινὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,
 425 ἡμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτον οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες δύνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
 nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
 proci ; et jam remiserunt a-gravi ira
 in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
 manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te , prudens Euryclea ,
 claudere domus fores firmiter aptatas ;
 si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
 audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.
 Clausit vero fores ædium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philoctetis prosiliit foras ,
 clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ.

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
 byblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
 sedebatque inde in sella, accedens, unde surrexerat,
 inspiciebat Ulyssem. Hic autem jam arcum tractabat,
 omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc ,
 veritus ne cornua vermes ediasent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcum ;
 aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent ,
 aut ille molitur facere : ita in manibus eum
 versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret ,
 sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
 statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit um-
 dique,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
 facile extendit novo in clavo chordam ,
 ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;
 sibi utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.
 Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
 hic vero subtus clare sonuit, hirundini similis voce.

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
 mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens :
 gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses ,
 quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.

Sumsit vero velocem sagittam, quæ ei adjacebat mensæ
 nuda ; ceteræ autem cavæ-intra pharetram
 jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cre-
 nasque,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam
 ex-adverso colligans : a-securibus vero non-aberravit omni-
 bus,] a-primo foramine ad ultimum, penitusque transivit for-
 ras] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache, non te bospes in ædibus dedecorat
 sedens ; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum
 diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
 non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Νῦν δ' ὦρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκῆσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψίασθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἥ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν· ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θελοῖο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φιλῶν βάλεν ἔγχρ'· ἄγχρ' ὅτ' αὐτοῦ
 παρ' θρόνον ἐστήκει, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ X.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθῃ βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν ἥδ' ἐπαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλεῖν· ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἰστοὺς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Οὔτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάτος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐπω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἥ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰδύνετο πικρὸν οἶστόν.
 Ἥτοι δ' καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἀμφωτόν· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πτοῖο οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μῶνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
 οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῶ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἄκωκῃ.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δὲ οἱ ἐκπεσε χεῖρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ρίνας παχύς ἤλθεν
 αἵματος ἀνδρομεῖοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἵο τράπεζαν
 20 ὥς περὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἰδата χεῦεν ἔραζε·
 σίτος τε χρέα τ' ὀπτά φορύνετο. Τοὶ δ' ὁμᾶδῃσαν
 μνηστῆρες κατὰ δῶμαθ', ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρνιθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πῃ ἀσιπὶς ἦν οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοζάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς δλεθρός.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὅς μὲν ἄριστος
 30 κούρων εἴν' Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἐδονται.
 Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἀνδρὰ κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 ὡς δὴ σπιν καὶ πᾶσιν δλεθροῦ πείρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 35 ὦ κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκει· ὑπὸ τροπὸν οἶκαδ' ἰκέ-
 δήμου ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατακείρετε οἶκον, [σθαί
 δμωῖσιν δὲ γυναῖξὶ παρευνάζεσθε βιαίως
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἕσσεσθαι·

Nunc autem hora est et cœnam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi ensem acu-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnam limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoon dirigebat amaram sagittam.
 Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?

Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.
 Inclinatorum est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
 cidit manu,] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatæ fodabantur. Ipsi autem tumultuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses:

O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
 cum-familis vero mulieribus concumebatis violenter,
 ipsiusque mei viventes ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cœlum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futuram

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. [λεν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἰ-
 [πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅτη φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον·]
 Εὐρύμαχος δέ μιν ὅλος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος εἰληλουθας,
 ταῦτα μὲν αἵσιμα εἶπες, ὅσα βέλεσκον Ἀχαιοί, [γροῦ.
 πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἄ-
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη καίται, ὅς αἴτιος ἐπλετο πάντων,
 Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπέτηλεν τάδε ἔργα,
 50 οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
 ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
 ὅρρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλῆος
 αὐτός, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχίστας.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
 55 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρессάμενοι κατὰ δῆμον,
 ὅσα τοι ἐκπίπτοι καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
 τιμὴν ἀμφοῖς ἄγοντες εἰκοσάβοιον ἕκαστος,
 χαλκὸν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὅκε σὸν κῆρ
 ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι. [σεύς·
 60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,
 ὅσα τε νῦν ὑμῖν ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
 οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνιοιο
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἤε μάχεσθαι
 ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
 ἀλλὰ τί ν' οὐ φεύξεσθαι ὀλοῖμαι αἰπὺν ὀλεθρον.
 Ὡς φάτο· ὦν δ' αὐτοῦ λιτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὐτίς·
 70 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σῆχσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαθε τῶν ἐύξων ἡδὲ φαρτῆρην,
 οὐδοῦ ἀπο ξεστοῦ τοξάσσεται, εἰς ὅκε πάντας
 ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
 Φάσγανά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
 75 ἰῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῶ πάντες ἔχουμεν
 ἀθρόοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἡδὲ θυράων,
 ἐλθωμεν δ' ἀνὰ δαίτυ, βοῆ δ' ὠκίστα γένοιτο·
 τῶν κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν βστατα τοξάσσεται.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον δέῃ,
 80 χαλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀαχαμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῶ
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διος Ὀδυσσεὺς
 ἰὼν ἀποπροίεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
 ἐν δὲ οἱ ἦπατι πῆξε θοδὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιβῆρῃ δὲ τραπέζῃ
 85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ ἔχθονα τύπτε μετώπῳ,
 θυμῶ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
 λακτίζων ἐτίναξε κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς.
 Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰσόατο κυδαλλίμοιο
 90 ἀντίος ἀίξας· εἰρυτο δὲ φάσγανον δέῃ,
 εἰ πῶς οἱ εἴξειε θυράων· Ἀλλ' ἄρα μιν φθῇ
 Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δοῦρι
 ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :
 [circumspectavit autem unusquisque, quæ effugeret grave exitum :]
 Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus est :
 Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
 hæc quidem joste dixisti de iis quanta faciebant Achivi,
 multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro.
 Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
 Antinous : hic enim immisit hæc opera,
 nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens,
 sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :
 ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret
 ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.
 Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civibus
 tuis : at nos postea, ubi placaverimus te, per populum,
 quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus,
 pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque,
 æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor
 exhilaratum sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.
 Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis,
 quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis,
 ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a-cæde,
 antequam omnem proci injuriam luerint,
 Nunc vobis optio adest, vel contra pugnare,
 vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit :
 sed haud ullum evitaturum puto grave exitum.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor.
 Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :
 O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indomitas ;
 sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram,
 limine a polito sagittabit, donec omnes
 nos interfecerit ; verum meminerimus pugnæ.
 Ensesque stringite, et obtendite mensas
 sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus
 conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus,
 eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ;
 tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum,
 æreum, utrinque acutum ; insillitque in ipsum
 terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses
 sagitta emissa ei percussit pectus ad mammam,
 et ei hepatis infixit velox telum ; e manu vero
 ensem dimisit is humi : vertiginosus autem circa mensam
 decidit contortus ; ac cibos effudit humi,
 et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte,
 animo dolens ; pedibusque sellam ambobus
 calcitrans concussit : ob oculos vero fusa-est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysem irrui gloriosum
 ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum,
 si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit
 Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta,
 humeros inter, perque pectora eam transegit :
 fragoremque edidit is lapsus, terramque feriit tota fronte.

32

- 96 Τηλέμαχος δ' ἀπόρρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ δῖε, μήτις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
φασγάνῳ ἄϊζας ἢ ἐπ' ὑπὸ πτερνῇ τύφας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε·
100 ἀγγοῦ δ' ἰστάμενος ἔπαιε πτερύοντα προσυῦδα·
ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος ὀσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνέην πάγκαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ συδῶτι
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· ὅσσε θέων, εἰώσ μοι ἀμύνεσθαι πάρ' οἷστοι, [σεύς·
μή μ' ἀποκινήσῃσι θυράων, μῶνον ἐόντα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.
Βῆ δ' ἱμεναὶ θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κείτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκῆρας ἱπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χροῖ δύσετο χαλκόν·
ὡς δ' αὖτως τῷ δμῶϊ δυέσθην τεύχεα καλὰ,
115 ἔσταν δ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὅγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόφρα μνηστῆρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾗ ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος τοὶ δ' ἀγχιστίνῳ ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἀνακτα διστεύοντα,
120 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν εὔσταθός μεγάρῳ
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
αὐτὸς δ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
ἱππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνευεν·
125 εἰλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὅρσοθῦρην δὲ τις ἔσκεν εὐδημήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὔσταθός μεγάρῳ
ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, στανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὑφορβόν,
130 ἔσταότ' ἀρχ' αὐτῆς· μία δ' οἷα γίγνεται ἑφορμή. [κων·
τοῖς δ' Ἀγέλειος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσ-
ῳ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἂν ὀρσοθῦρην ἀναβαίη
καὶ εἰποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὤκιστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιτο.
135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὐπῶς ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἀγχι γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἀγεθ' ὅμιν τεύχε' ἐνεῖκω θωρηχθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδον γάρ, ὀίμαι, οὐδέ πη ἄλλη
τεύχεα κατθέσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὡς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάρῳ.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκῆρας ἱπποδασείας·
βῆ δ' ἱμεναὶ, μάλα δ' ὤκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὡς περιβαλλομένους ἶδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel pronο *adversum* percutions.

Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis *eum* allocutus est:

O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam æream, temporibus aptam,
ipseque me induam profectus: dabo autem subulco
et bubulco alia *arma*: nam armatum esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum 'mihi ad-propugnandum adsunt sagittæ,
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.
Profectusque est ire in thalamum ubi ei inclyta arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumpsit, hastasque octo,
et quatuor galeas æratas setis-equinis-densas:
ivitque ferens; valde autem cito carum ad-patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit æs;
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulysses prudentem, versutum.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittæ,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat collimans: illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinavit ut-staret, ad parietes collucentes:
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex:
capitque forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat;] sumsit autem validas hastas duas munitas ære.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero *illam* continebant bene
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.

Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos ca-
prarum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope enim
valde] aulæ pulcræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma afferam ad-armandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.
Inde duodecim quidem scuta desumpsit, totidemque hastas,
et totidem galeas æratas setis-equinis-densas:
profectusque est ire, valdeque cito ferens procis dedit.
Et tunc Ulyssis soluta sunt genua et carum cor,
ut circumponentes sibi vidit arma, manibusque hastas

μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
 150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 νῦν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν ἡδὲ Μελανθεύς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον — οὐδέ τις ἄλ-
 155 αῖτιος — δε θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
 καλλιπὸν ἀγλαίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 Ἀλλ' ἔθι, δὴ Εὐμαίε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο
 καὶ φράσαι, εἴ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τάδε βέζει,
 ἣ υἱὸς Δολιῖοιο, Μελανθεύς, τὸν περ οἶω.
 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Βῆ δ' αὖτις θαλαμὸνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 οἶσων τεύχεα καλὰ. Νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
 αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγυς ἐόντα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 165 καίνος δ' αὖτ' αἰδήςλος ἀνὴρ, θν δόμοις αὐτοῖς,
 ἔρχεται ἐς θαλάμον· σὺ δέ μοι νημερτές ἐνίσπε,
 ἣ μιν ἀποκτείνω, αἶ κε κρείσσω γε γένομαι·
 ἥ εἰ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 πολλὰς, ὅσας οὔτος ἐμήσατο σὺ ἐν οἴκῳ. [σεύς·
 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆτος ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 στήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας.
 Σφῶι δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεὶν
 ἐς θαλάμον βαλεῖν, σάνιδας δ' ἐκδῆσαι ὀπισθεν·
 175 σειρήν δὲ πλεκτήν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἄν' ὤψληγν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
 ὥς κεν δηθὰ ζωὴς ἐὼν χαλέπ' ἄλγεα πάσῃ. [θοντο·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
 βαν δ' ἵμεν ἐς θαλάμον, λαβέτην δὲ μιν ἔνδον ἐόντα.
 180 Ἦτοι δὲ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κατὰ τεύχε' ἐρεῦνα·
 τῷ δ' ἔσταν ἑκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντες.
 Εὐθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαιλαγμένον ἄζη,
 185 Λαέρτew ἥρωος, δ' κουρίων φορέεσκεν·
 δὴ τότε γ' ἦδη κείτο, βαφαὶ δὲ λέλυντο ἱμάντων·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἑλέτην ἔρυσάν τέ μιν εἴσω
 κουρίξ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ,
 σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγεί δεσμῶ,
 190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευσεν
 υἱὸς Λαέρτew, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 σειρήν δὲ πλεκτήν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἄν' ὤψληγν ἔρυσαν πέλασάν τε δοκοῖσιν.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
 εῖνῃ ἐνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε εἶοικεν [λάξεις,
 οὐδὲ σέ γ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥοαῶν
 λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγνείεις
 αἶγας μνηστῆρεςσι δόμον κατὰ δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο, ταθεὶς ὀλοῶν ἐνὶ δεσμῶ·
 τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθέντε φαιεινὴν
 βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachum verbis alatis allocutus est :

Telemache, certe omnino jam aliqua in ædibus mulierum in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam reliqui acclinatam : horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe; januam claude thalami, et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat, an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum, allaturus arma pulcra : animadvertit vero divinus subulcus, statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem ;

Generose Laertiade, sollers Ulysse, ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi, profisciscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic, utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero; an tibi huc ducam, ut injurias luat multas, quot hic molitus-est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:

ego quidem et Telemachus procos illustres continebimus intra ædes, quantumvis incitatos. Vos vero retortis pedibus et manibus desuper in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos : catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis, columnam in altam trahite, et admovete trabibus; ut diu vivis manens, graves dolores patiat.

Sic dixit : illi vero ei omnino quidem ausculta-runt et pa-ruerunt :] iveruntque in thalamum; latuere vero ipsum, in-tus qui-erat.] Nempe is quidem thalami in recessu arma qua-rebat :] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum, altera quidem manu ferens pulcrum galeam, altera vero scutum latum, antiquam, fœdatum situ, Laertæ herois, quod juvenis is gestabat; tunc vero jamdudum jacuerat; suturæ autem dissolutæ-erant lororum :] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolen-tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbo vincu-lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat filius Laertæ, audens divinus Ulysses; catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant, columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.

Eum autem aspere-deridens allocutus-es, Eumæe subulce; Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis, lecto in molli decumbens, uti te decet; nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis latebit adveniens in-aureo-sollo, quando adducis capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus-est, tensus exitioso in vinculo : illi autem arma induti, janua occlusa splendida, iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

Ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν· οἳ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τέσσαρες, οἳ δ' ἐντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 205 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀρχιμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορ· εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, ἀμυνον ἀρῆν, μνῆσαι δ' ἐτάριοι φίλοιο,
 δς σ' ἀγαθὰ βέλεσκον· ὁμηλικὴ δέ μοι ἔσσι.
 210 Ὡς φάτ'· οἷόμενος λαοσσόν· ἔμμεν Ἀθήνην.
 Μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 πρῶτος τήγῃ· ἐνέπιπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσιν παραιπεπίθῃσιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστῆρσσι μάχεσθαι, ἀμυνόμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
 215 Ὡδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀίω·
 ὅππότε κεν τοὺτους κτείωμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα περήσῃαι, οἷα μενοινῆς
 ἔρδειν ἐν μεγάροισι· σὺ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ'· ὅσσοι καὶ ἐσσι, τά τ' ἐνδοθὶ καὶ τὰ θυρήφιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδέ τοι υἱας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἑάσομεν οὐδὲ θύγατρας
 οὐδ' ἀλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν.
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόβι μᾶλλον,
 225 νεῖκεσσαν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοί γ' Ὀδυσσεῦ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή,
 ὅη δέ· ἄμψ' Ἑλένη λευκωλένη, εὐπαταρεῖη,
 εἰνδέτες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμές αἰεὶ,
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἐπφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 230 σῇ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
 ἅντα μνηστῆρων ὀλοφύραιι ἀχιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅρρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν.
 235 Μέντορ Ἀλκιμίδης εὐεργασίας ἀποτίνειν.
 Ἦ ῥα· καὶ οὐπω πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκη·
 ἀλλ' ἐτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μελαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλῃ ἄντην.
 Μνηστῆρας δ' ὥτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πολυβός τε δαΐφρων·
 οἳ γὰρ μνηστῆρων ἀρετῇ ἔσαν ἔσοχ' ἀριστοί,
 245 ὅσοι ἐτ' ἔκων περὶ τε ψυχῶν ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. [σκων·
 Τοῖς δ' Ἀγέλειος μετέειπεν, ἐπος· πάντεςσι πιπαύ-
 ῳ φίλοι, ἤδη σῆχσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δὴ οἳ Μέντωρ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμάτα εἰπών·
 250 οἳ δ' οἳ λεῖπονται ἐπὶ πρῶτῃσι θυρήσιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἄγεθ', οἳ ἔξ πρῶτων ἀκοντίσας, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ Ὀδυσῆα βλῆσθαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὶν οὕτως γε πέσῃσιν.
 255 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευεν,
 ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen,
 quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui *erant*.
 His autem prope filia Jovis advenit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit:
 Mentor, propulsa malum, memorque esto socii dilecti:
 qui tibi bene saepe faciebam, eadem aetate autem mecum es.
 Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.
] Proci vero ex altera parte eam increpabant in aedibus:
 primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus:
 Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
 procos ut oppugnes, auxiliis que ei ipsi:
 sic enim nostram mentem perfectum-iri puto:
 quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,
 in iis et tu postea interficiaris, quod talia cogitas
 facere in aedibus: tuo vero ipsius capite lues.
 At postquam vestras vires abstulerimus aere,
 possessiones, quotquot tibi sunt, quaeque intus, et quae foris,
 cum iis *quae sunt* Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios
 vivere in aedibus sinemus, nec filias,
 neque uxorem castam Ithacæ in urbe versari.
 Sic dixit: Minerva vero irata est in corde magis;
 objurgavitque Ulyssem iratia verbis:
 Non amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,
] qualis *erat* quando de Helena candidis-ulis, nobili-patre-nata, per novem annos cum Trojanis pugnabas assidue
 semper; multos autem viros interfecisti in gravi pugna,
 tuoque capta est consilio Priami urbs viis-spatisiosa.
 Quomodo demum nunc, quum tuas ad-aedes et possessiones
 venisti, contra procos molliter-cessas fortis esse?
 Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus,
 ut scias qualis tibi inter viros inimicos sis!
 Mentor Alcimides ad-beneficia rependenda.
 Dixit, et nondum prorsus dabal variabilem victoriam;
 sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur
 et Ulysses, et filii gloriosi.
 Ipsa vero splendide super domus tectum
 consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.
 Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,
 Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque,
 Pisanderque Polycorides, Polybusque prudens:
 hi enim procorum fortitudine erant longe optimi,
 quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant:
 ceteros autem jam domuerat arcus, et crebrae sagittae.
 Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:
 O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas:
 ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus;
 hi autem soli relicti sunt in primis foribus.
 Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:
 sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter
 dederit Ulyssem percuti, et *nos* gloriam reportare.
 De-ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit.
 Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati sunt, sicut jussit,
 connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 ἄλλου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσσε χαλκοβάρεια.
 290 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων,
 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμμιν
 μνηστήρων ἐς θυμὸν ἀκόντισαι, οἱ μεμῆασιν
 ἡμέας ἐξεναρξέαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
 295 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἅντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτολεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συδῶτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπειρε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὀδᾶξ ἔλον ἀσπετον οὔδας.
 300 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
 τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκίων δ' ἐξ ἔρχε' ἔλονται.
 Αὐτίς δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἴεμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 305 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσσε χαλκοβάρεια.
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 λίγδην, ἄκρην δὲ βινὸν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαίον ὑπὲρ σάκος ἔγχει μακρῷ
 310 ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπὲρπατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 Τοὶ δ' αὖτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 μνηστήρων ἐς θυμὸν ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεύς,
 Ἐνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολίπορτος Ὀδυσ-
 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πολύβιον δὲ συδῶτης·
 315 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
 βεβλήκει πρὸς στῆθος, ἐπευχόμενος δὲ προσκῦδα·
 ὦ Πολυθερεΐδη φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 εἰκὼν ἀφραδίης μέγα εἴπειν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπεὶ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.
 320 Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον, ὃν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέω Ὀδυσσῇ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
 Ἥ ῥα βοῶν εἰκὼν ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχέδον ἔγχει μακρῷ·
 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὔτα
 325 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσαν·
 ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 Δὴ τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευ
 ὑφ' ὅφην ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρόνες ἐποτίθηεν.
 Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
 330 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἴστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
 ὥρην ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ', ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψόφυγες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 ἐξ ὀρέων ἔλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσι θορῶσιν·
 ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεια πῶσσοῦσαι ἵενται,
 335 οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδὲ τις ἀλκὴ
 γίγνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δὲ τ' ἀνδρες ἄγρη·
 ὥς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὥρνυτ' αἰεικῆς,
 κρᾶτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι βύεν.
 340 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούναυν

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.

Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
 his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
 procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
 ex-adverso collimantes : Demoptoleum quidem Ulysses,
 Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir :
 hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
 mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetrabile :
 illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
 connixi : illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
 striclim, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
 humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
 mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulyssem prudentem, ver-
 sutum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.
 Tunc autem Eurydamantem feriit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 percussit ad pectus; et super-eo-glorians ipsum allocutus-est :

O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
 obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
 sermonem committe : quoniam multo potentiores sunt.
 Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam de-
 disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus : at Ulysses
 vulneravit Damastoriden cominus hasta longa :
 Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
 hasta medio ventre, penitusque æs transegit :
 cecidit vero is pronus, terramque feriit tota fronte.

Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam ægidem sustulit
 alte ex fastigio : eorum autem mentes perterritæ-sunt.
 Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
 quas quidem pernix asilus adortus agitavit
 tempore in verno, quando dies longi sunt.

Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 ex montibus profecti avibus insilunt;
 hæc quidem in campo retia timentes volitant,
 illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
 tas] sit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura :
 sic igitur hi procos irruentes per domum
 feriebant quaquaversum; illorum autem gemitus oriebatur
 fedus,]capitibus percussis : pavementum vero totum sanguine
 undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit gnua,

καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἰδέο καὶ μ' ἔλέη-
 οὐ γάρ πῶ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σον·
 εἰπεῖν οὐδέ τι βέβηαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε βέβοι.
 Ἄλλὰ μοι οὐ κείθοντο κακῶν ἀπο χεῖρας ἔχεσθαι·
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοκχόος, οὐδὲν ἑοργῶς,
 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοκχόος εὐχεται εἶναι, [σεύς·
 πολλάκι που μέλλεις ἀρήμηναι ἐν μεγάροισιν
 τηλοῦ ἔμοι νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 σοὶ δ' ἀλογόν τε φίλην σπέσθαι καὶ τέκνα τελέσθαι·
 325 τῷ οὐκ ἂν βανάτῳ γε θυοκχόος ἀποφύγοιτο.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ξίφος εἰλετο χειρὶ παχείῃ
 κείμενον, δ' ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέθηκε χαμᾶζε
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν·
 φθεγγόμενος δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδς ἀλύσχανε Κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, δ' ῥ' ἦειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἔστη δ', ἐν χεῖρσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαυ,
 ἄγχι παρ' ὀρσοθύρῃν δίχα δὲ φρεσὶ μερμηρίζεν,
 ἥ ἐκδὺς μεγάραιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμῶν
 335 ἐρκαῖοι ἕκοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκαιον·
 ἥ γούνων λίσσοιτο προσαιῖας Ὀδυσῆα.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δόασσαστο κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἀψάσθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι δ' ὀφρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
 μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῆλου·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαιῖας λάβε γούνων
 καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα· [σον·
 Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἰδέο καὶ μ' ἔλέη-
 345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἰ ξαν αἰοῖδν
 πέφνης, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰείδω.
 Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας
 παντοίας ἀνέφυσεν· εἰκα δέ τοι παραεῖδειν
 ὥστε θεῶ· τῷ μὴ με λιλαῖο δειροτομῆσαι.
 350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδέ χατίζων
 πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 355 αἶψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
 Ἰστέο μὴδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῷ·
 καὶ κήρυκα Μέδοντα σάωσωμεν, ὅτε μευ αἰεὶ
 οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο, παιδὸς ἐόντος·
 εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοίτιος ἡ ἐσθλὸς,
 360 ἡ ἐσὶ σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένην κατὰ δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων, πεπνυμένος εἰδώς·
 πεπνυγὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 ἔστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσχαν Κῆρα μέλαιναν.
 Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, θυὸς δ' ἀπέδυε βοεῖην·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulyse; tu vero me respice et mei miserere :
 nunquam enim cuiquam dico me mulierum in aedibus
 dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
 compescebam procos, quicunque talia quidem faceret.
 Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut-abstinerent :
 quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti-sunt.
 At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
 jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 si quidem jam inter hos haruspicum profiteris te esse,
 sæpe fere debes precatus-esse in aedibus,
 longe mihi reditus finem dulcis fieri,
 tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :
 quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ense cepit manu robusta
 jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
 quum-interficeretur ; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
 loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum-est.

Terpiades autem cantor declinabat fatum atrum,
 Phemius ; qui caneabat inter procos necessitate.
 Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
 prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat ;
 utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 domestici sederet fabrefactam, ubi multa
 Laertes Ulyasesque boum femora comburebant ;
 an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulyssem.
 Sic autem ei cogitanti visum-est utilis esse,
 genua prehendere Laertiades Ulysis.
 Nempe ille citharam cavam deposuit humi
 medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
 ipse autem demum Ulyssem aggressus prehendit genua,
 et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

Supplex-oro te, Ulyse; tu vero me respice, et mei mise-
 rere :] ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 interfeceris, qui diis et hominibus cano.
 Ex-me-ipso-doctus sum ; deus vero mihi in mente cantus
 omnigenos insevit ; aptus-sum autem tibi accinere
 tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.
 Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
 quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
 veniebam procis cantaturus inter convivia ;
 sed multo plures et potentiores ducebant me necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi ;
 statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Contine-te, neu quicquam hunc insontem vulnera ære :
 etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
 domo in nostra curabat, puer dum-eram :
 si jam non ipsum interfecerit Philoëtus, vel subulcus,
 vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
 stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
 indutus-erat havis recens-excoriati, vitans fatum atrum.
 Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam pellem ;

365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαΐξας λάβε γούνων
καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ· σὺ δ' ἴσῃο· εἰπέ δὲ πατρί,
μή με περισθενέναν δηλήσεται ὀξείῃ χαλκῷ,
ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένους, οἳ οἱ ἔχειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.
Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὄφρα γνῶς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπησθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μὲν' ἀμείνων.
375 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἔξεσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος δοῖδδς,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεό με χρή.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔβω βήτην μεγάρου κίοντα,
ἐξέστην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.
Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ἑνὸν δόμον, εἰ τις ἐτ' ἀν-
ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἄλυσκων Κῆρα μελαιναν. [δρῶν
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κινήσιν
πεπτεῦγτας πολλούς· δκτ' ἰχθύας, οὐστ' ἄλιγες
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολίτης ἔκτοσθε βάλασσης
καὶ κτύπῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶν· οἳ δὲ τε πάντες
κύμαθ' ἄλδος ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξεῖλετο θυμόν·
ὥς τὸτ' ἄρα μνηστήρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
390 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δρα· ἔπος εἰπώμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἔπεπειθέτο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
395 Δεῦρο δὴ δρσο, γρηῖ παλαιγενὲς, ἤτε γυναικῶν
δμῶδων σκοπὸς ἔσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετέρων·
ἔρχεο· κυκλήσκει σε πατήρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπη.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ἦϊεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναισταδόντων,
400 βῆ δ' ἱμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἠγήμενευεν.
Εὐρην ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κατμένουσιν νέκυσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
ὅς βρά τε βεβρωκὼς βοδὸς ἔρχεται· ἀγραύλοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
405 αἵματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἀσπετον εἰσίδεν αἶμα,
ἰθυσέν ῥ' ὀλοόμει, ἐπεὶ μέγα εἰσίδεν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἴσχεθεν ἱεμένην περ·
410 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐν θυμῷ, γρηῖ, χαίρε καὶ ἴσχεο μῆδ' ὀλόλυζε·
οὐχ ὅσῃ, κατμένουσιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
Τοὺςδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σθένια ἔργα·
οὐτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνδρῶπων,
415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφῶας εἰσφύκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατάλεξον,
αἱ τί μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri,] ne me ferociens lædat acuto ære,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessions in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra eadem in aula ; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcunque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspectantes, eadem expectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum.

Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam :
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam :
ut verbum ei dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obediit patri ;
motaque janua allocutus-est nutricem Eurycleam :

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
famularum inspectrix es in ædibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus-est : illi autem non-evolvit verbum.

Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum,
profectaque-est ire : at Telemachus ante præibat.

Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;
totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultum aspectu :
sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.

Illa autem ubi cadaveraque et immensum inspexit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :
sed Ulysses cohibuit et retinuit, cupientem licet ;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :
non est fas, interfectis super viris gloriari.

Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera :
neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-
niret:] quare et ob-insolentiam frædam mortem assecuti-sunt.
Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγάρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 θυμῶν, τὰς μὲν ἑῖς ἔργα διδάξαντες ἐργάζεσθαι,
 εἰρήν τε ζαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 425 οὐτ' ἐμὲ τίουσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐδέ ἑ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσπεν ἐπὶ θυμῷ γυναιξίν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβῆσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἰπω σὴν ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ἔπνον ἐπώρσεν. [σεύς·
 430 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μήνῳ τήνδ' ἐπέειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπέ γυναιξίν
 ἐλθέμεν, ἅπτερ πρόσθεν ἀεικέα μηχανώωντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεδῆκει,
 ἀγγελεύουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συδῶτην
 εἰς ἑ καλεσσάμενος ἔπαια περὶόντα προσήδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἀνωχθε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἡδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἔπην δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃσθε,
 θυμῶς ἐξαγαγόντες εὖσταθὲς μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι ξίφεσιν ταυνήκεσιν, εἰσὶν πασέων
 ψυχὰς ἐξαφέλησθε καὶ ἐκλεάθουσιν' Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀλλήλες ἦλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφύρομεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ἐπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐεργέος αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἡδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἡδὲ συδῶτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ξυόν· ταὶ δ' ἐφόρον θυμῶν, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 θυμῶς δ' ἐξαγαγόντες εὖσταθὲς μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἰλεον ἐν στείνῃ, ὅθεν οὐπὼς ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύει·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῶ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 τῶν, αἱ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν
 μητέρῃ θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν λαον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νεὸς κυανοπρώριοιο
 κίονος ἐξάψας μεγάλης περιθάλλε θόλοιο,
 ὑψὸς ἐπεντανύσας, μήτις ποσὶν οὐδας ἔκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλῃαι ταυνοσπίτεροι ἤν πελείαι
 ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐστῇκει ἐνὶ θάμνῳ,
 470 αὐλὴν ἐσιέμεναι, συγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὣς αἶγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτίστα θάνουσιν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in ædibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere :
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 Telemachus vero recens quidem adolescebat, neque ipsum
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consensuo cœnaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nondum eam excita; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.
 Sic igitur dixit; anus autem per domum *transiens* exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est :
 Incipite nunc cadavera portare, et iubete *ferre* mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et *qua* miscebantur clam.
 Sic dixit; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortuas;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulæ,
 sibi-invicem innitentes : imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens : illæ vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavementum firmiter structæ domus
 verrebant; exportabant vero famulae, posueruntque foris.
 Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui :
 Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meæ, cumque procis concumbentibus.
 Sic igitur dixit; et funem navis prora-cærulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, *itis* circumjecit,
 alte extensum, ne-qua pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile :
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur :

ἥσπαιρον δὲ πόδεςσι μίνυνθ' ἀπὸ οὔτι μάλα δὴν.

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
475 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν βινάς τε καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμα δάσασθαι·
χειράς τ' ἤδ' ἐπόδας κόπτον, κεκοτητόι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χειράς τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κλόν· τετέλεστο δὲ ἔργον.

480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Οἷσε θέσιον, γρηῷ, κακῶν ἄκος, οἷσε δέ μοι πῦρ,
ὄφρα θεσιώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἔλθειν ἐνθάδ' ἀνυχεῖ σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.

485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
ναὶ δὲ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν λείπεις·
ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω·
μηδ' οὕτω δάκρυον πεπυκασμένους εὐρέας ὦμους
ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσητόν δέ κεν εἴη. [σεύς·

490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἦνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὖ διεθεώσωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

495 Γρηῷ δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα κάλ' Ὀδυσῆος,
ἀγγέλουσα γυναῖξιν καὶ ὄτρυνούσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφοτέρωθεν καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
καὶ κύνον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὦμους
500 χειράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἡμερος ἦρει
κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς γένεσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ Σ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπτης ἀναγνώ-
ρισμός.

Γρηῷ δ' εἰς ὑπερῷ ἀνεβήσατο καρχαλώσα,
δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα·
γούνατα δ' ἐβρώσαντο, πόδες δ' υπερικταίνοντο·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
ὄφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδαι ἥματα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὅψ' ἐπερ ἔλθῶν.
Μνηστήρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἷτε οἱ οἶκον
κῆδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον βιώοντό τε παῖδα.

40 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
ἄφρονα ποιεῖσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἔοντα
καὶ τε χαλιφρονέοντα σασφροσύνης ἐπέβησαν·
οἳ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσιμῇ ἦρθα.

15 Τίπτε με λωθεῖς, πολυτεπνυμένη θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρὲς ἐρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures sævo ære
abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut-sibi-abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.

Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :
Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube, cum famulis mulieribus :
omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
certe jam hæc , fili mi, apposite dixisti ;
sed age, tibi lenamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene suffivit aedes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ædes pulcras Ulyssis ,
nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent :
illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.
Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in cœnaculum ascendit exsultans,
hæc dictura dilectum maritum intus esse :
genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :
qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.
Cur me deludis, pertristem animum habentem,
hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

ἡδέος, ἔς μ' ἐπέδρασε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
 οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραβον, ἐξ οὗ 'Οδυσσεύς
 ὤχετ' ἐποφύμενος Καιοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
 20 Ἄλλ' ἄγε νῦν κατὰβηθι καὶ ἄψ' ἔρχευ μέγαρόνδε.
 Εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναῖκῶν, αἳ μοι ἔασιν,
 ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἤγγειλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
 τῷ καὶ τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
 αὐτίς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.
 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἐτυμόν τοι
 ἦλθ' 'Οδυσσεύς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὥς ἀγορεύω,
 δ' ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμουν ἐν μεγάροισιν.
 30 Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾗδεεν ἔνδον ἔοντα,
 ἀλλὰ σποφροσύνησι νοήματα πατρός ἔκλυθεν,
 ὅφρ' ἀνδρῶν τίσαιο βίην ὑπερηνορέωντων.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
 γρη῏ περιπλέχθη, βλέφαρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἤκεν·
 καί μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 35 Εἰ δ', ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἔνισπε,
 εἰ ἔτεόν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,
 ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν,
 μοῦνος ἔών, οἳ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἐμῖνον.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἀκούον
 κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχῶ θαλάμῶν εὐπῆκτων
 ἡμεῖς' ἀτυχόμεναι, σάνιδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
 πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο καλέσσειν
 Τηλέμαχος· τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
 45 Εὐρον ἔπειν' 'Οδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσιν
 ἑσταόθ'· οἳ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδας ἔχοντες
 κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.
 [αἵματι καὶ λύθρῳ πεπταλαγμένον ὥστε λέοντα.]
 Νῦν δ' οἳ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 50 ἀθρόοι· αὐτὰρ δ' ὄμμα θεοιόταν περικαλλῆς,
 πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δὲ με προέηκε καλέσσαι.
 Ἄλλ' ἔπειν, ὅφρα σφῶν ἔυφροσύνη ἐπιβῆτον
 ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
 Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐλδωρ ἐκτετέλεσται·
 55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφάστιος, εὖρε δὲ καὶ σὲ
 καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἴπρετ' ἐν ἐρεζὼν
 μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσαιο ᾗ ἐνὶ οἴκῳ.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύχεο καγχαλῶσα.
 60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανεῖη
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοὶ τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
 ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
 65 Οὐτίνα γάρ τίςσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
 τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ 'Οδυσσεύς
 ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῶν, ὤλετο δ' αὐτός.
 Τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 70 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
 nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
 ivit visurus malum-Ilium non nominandum.
 Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
 Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
 hæc veniens nuntiasset et ex somno me suscitasset,
 ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut-iret
 rursus intra aedes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.
 Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
 nequaquam te delūdo, filia cara : sed vere tibi
 venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico;
 ille hospes, quem omnes ignominia-afficiebant in ædibus.
 Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
 sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
 ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.
 Sic dixit : illa autem gavis-a-est, et a lecto exsilens
 anum complexa-est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
 et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :
 Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
 si vere jam domum venit, ut dicis,
 quomodo demum proci impudentibus manus intulerit,
 solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.
 Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
 non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
 eorum-qui-interficiebantur : nos vero in-recessu thalamorum
 bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant
 nos bene-aplæ.] prius quidem quam tandem me tuus filius
 e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emiserat vo-
 caturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera
 stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
 jacebant super alios-alii : videns tu animo exhilarata-fuisses.
 [sanguine et cruore fœdatum, tanquam leonem.]
 Nunc hi quidem jam omnes jacent ad atrienas fores
 conferti : at ille domum suffit perpulcræ,
 igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.
 Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
 ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
 Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est :
 venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
 et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
 proci, hos omnes ultus-est sua in domo.
 Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exsultans.
 Nosti enim quod gratus in domo appareret
 omnibus, maxime vero mihi-que et filio, quem genuimus :
 sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
 sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
 injuriam eorum indignatus acerbam et mala opera.
 Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
 non malum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
 nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
 perdidit reditum longe ab-Achaia, periitque ipse.
 Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
 filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

ἢ πόσιν, ἐνδον ἰόντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἐφρησθα
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἴπω,
οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔθελον δέ σοι αὐτῇ
εἰπέμεν· ἀλλὰ με κείνος ἔλδον ἐπὶ μάστακα χερσὶν
οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυῖδρεϊσι νόοιο.
Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς,
αἶ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ.
80 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰεγενετῶν
δῆνεα εἰρῆσθαι, μάλα περ πολυῖδριν ἐοῦσαν.
Ἄλλ' ἐμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, σφρα ἰδωμαι
ἀνδρᾶς μνηστῆρας τεθνηστας, ἧδ' ὅς ἐπεφρην.
85 Ὡς φασμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κτῆρ
ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖνοι
ἢ παρσάσσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Ἡ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν,
ἔρετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
90 τοίχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
ἥστο κάτω ὁρώων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἴποι
ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἡ δ' ἄνευ δὴν ἥστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἴκανεν·
ὄψεϊ δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐξίδεσκεν,
95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Μῆτερ ἐμή, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
τίφθ' οὕτω πατὴρ νοσφίζεαι, οὐδέ παρ' αὐτὸν
ἐζομένη μῦθοισιν ἀνείρεαι οὐδέ μεταλλάξ;
100 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετληῶτι θυμῷ
ἀνδρὸς ἀφραστάτη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
ἔλθοι ἐευκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν·
σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν·
οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέεσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἐτέον δὴ
ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λῳίων· ἔστι γὰρ ἡμῖν
110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεχυρμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμέθεν τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
115 Νῦν δ' ὅτι βυπῶν, κακὰ δὲ γροὶ εἴματα εἴμαι,
τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
Καὶ γὰρ τίς θ' ἓνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δῆμῳ,
ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀσσητῆρες ὀπίσσω,
120 φεύγει, πῆους τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν·
ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέκταμεν, οἱ μέγ' ἀρίστοι
κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τᾶδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
domum esse-venturum: animus vero tibi semper incredulus.
Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente:
hanc *eum* abluens agnovi; volebam autem tibi ipsi
dicere: sed me ille prehensam ad os manibus,
non sinebat dicere, per-ollertiam mentis.

Sed sequere; atque ego me oppignerabo ipsam,
si te decipiam, ut-interficias me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope:
nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem.
Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-conaculo: multa vero ei cor
agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
an astans osculetur caput et manus prehensas.
Illa vero postquam ingressa-est, et transivit lapideum limen,
sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
ad-parietem alterum: ille autem ad columnam longam
sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret
eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit:
obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ve-
stimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat,
verbumque dixit et elocutus-est:] mater mea, mala-mater,
immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
Haud quidem alia utique sic muller obfirmato animo
a-viro absisteret, qui ei mala multa perpeusus
venisset vigesimo anno in patriam terram:
tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
fili mi, animus mihi in pectoribus stupet:
neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
cognoscemus alter-alterum et melius; sunt enim nobis
signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit: subrisit vero audens divinus Ulysses,
statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est:

Telemache, sane matrem in ædibus sine
tentare me; cito autem cognoscet etiam melius.
Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
tus-sum,] ideo despiciatui-habet me, et nondum putat ipsum
esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo,
cui non multi sint adjuutores pone,
fugit, cognatisque relictis et patria terra:
nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant*
juvenum in Ithaca; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affalus-est:
ipse hæc sane videas, pater dilecte; tuum enim optimum

126 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθητιῶν ἀνθρώπων.
 [Ἥμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 130 τοιγάρ ἐγὼν ἔρῳ, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀρίστα. [σεύς·
 Πρῶτα μὲν ἀρ λούσασθε καὶ ἀμφίεσασθε χιτῶνας,
 δμῳὰς δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
 αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
 ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχημοῖο,
 135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
 ἢ ἂν ὀδὸν στελίων, ἢ οἱ περὶ ναιετάουσιν·
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται
 ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
 ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 140 φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφίεσαντο χιτῶνας·
 δπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος ἀοιδὸς
 φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφισιν ἤμερον ὥρσεν
 145 μολπῆς δὲ γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεν, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 Ἡ μάλα δὴ τις ἔφημε πολυμήνησθιν βασιλείαν·
 150 σχετλή, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
 εἰρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἴκοιτο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεν· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾗ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρυνόμη ταμίη λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαίῳ·
 155 ἀμφὶ δέ μιν φῆρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ κακὰ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη
 μελίζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐλας ἤκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθεὶ ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 160 ἴδρις, ὃν Ἡφαιστος δέδεαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 ὥς μὲν τῷ περὶ χεῖε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 ἀψ' δ' αὐτὸς κατ' ἀρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη,
 165 ἀντίον ἥς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δαιμονίη, περὶ σοῖ γε γυναικῶν θηλυτεράων
 κῆρ ἀτέραμνον ἔθνηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀφισταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 ἔλθοι εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὅφρα καὶ αὐτὸς
 λέξομαι· ἢ γὰρ τῇ γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περιφρων Πηνελόπεια·
 δαιμόνι', οὐτ' ἀρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίλω
 175 οὔτε λήην ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἔηςθα,
 ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτωιο.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 ἐκτὸς εὖσταθέος θαλάμου, τὸν β' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
 alius vir contenderit mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
 fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
 famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi-sumere :

ac divinus cantor, habens citharam argutam,
 nobis præeat ludicram saltationem,

ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 vel per viam vadens, vel ex his qui circum-habitant :

ne prius fama lata cædis per urbem fiat
 virorum procorum, quam nos iverimus extra

agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
 consultabimus, quicquid utile Olympius præbuerit.

Sic dixit : illi autem ei omnino auscullarunt ac paruerunt.

Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas :
 ornate sunt autem mulieres : ac sumsit divinus cantor

citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
 cantusque dulcis, et eximie saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
 virorum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.

Sic autem aliquis dicebat, hæc extra ædes audiens :

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam :
 improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
 servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
 facta-erant.] At Ulysssem magnanimum sua in domo
 Eurynome œconoma lavit et unxit oleo ;

circumque ipsum pallium jecit et tunicam :

atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
 majoremque aspectu fecit et crassiorum; capite autem

crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir
 peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva

artem omnigenam, pulkra vero opera is perficit :

sic quidem huic circumfudit gratiam capitisque et humeris.

E balneo vero is egressus-est, corpore immortalibus similis :

iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
 ex-adverso suæ uxori, et ipsam sermone allocutus-est :

Mirifica, tibi quidem præ mulieribus feminis

cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes :

haud quidem alia sic mulier obfirmato animo

a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus

venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
 decumbam : profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nihili-habeo,

neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
 eras,] ex Ithaca in navi proficiens longis-remis-instructa.

Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,

extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit :

ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεια σιγαλέοντα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 δαχθήσας ἀλογον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 ὦ γύναι, ἥ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς εἶπες·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἰθέλων θεῖη ἄλλη ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἦδῶν,
 βεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέχεϊ ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον οὐδέ τις ἄλλος.
 190 Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεα ἐντός,
 ἀκμηνὸς, θαλέθων· πάχυντος δ' ἦν ἡτύε κίων.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον, δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
 πυκνήσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
 195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
 κορμόν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμφέεσα χαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνα,
 ἔρμιν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
 200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάτια βοῶς, φοῖνικι φαεινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα πιφάυσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 εἰ μοι ἔτ' ἐμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, ἡέ τις ἤδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμὼν ὑποπυθμέν' ἐλαίης.
 205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σῆματ' ἀναγνώσας, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἄμφω δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῇ κάρη δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσηύδα·
 Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρώπων πέπνυσσ' θεοὶ δ' ὤπαζον ὀζύν, [λίστα
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἥβης ταρπῆναι καὶ γῆρας οὐδὲν ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μηδὲ νεμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὦδ' ἀγάπησα.
 215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 ἐρρίγεται, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖν' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδαπῷ εἰμὶ γη φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 220 εἰ ἤδη, δ' μιν αὖτις Ἀρηϊοὶ υἱες Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμελλον.
 Τῇν δ' ἦτοι βέβαι θεὸς ὥρορεν ἔργον ἀεικέ·
 τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἔῳ ἐγκατέθετο θυμῷ
 λυγρῇ, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.
 225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σῆματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὁπώπει,
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
 Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κίουσῃ,
 ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,
 230 πεῖθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἰόντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ὄφρ' ἴμερον ὤρσε γόοιο·
 κλαίει δ' ἔχων ἀλογον θυμαρῆα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lænas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:

quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco:

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum-est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius.] Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vicens, florescens: crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
 densis lapidibus, et bene desuper texi;
 conglutinatasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque prociissum circumdolavi ære
 bene et scite, et ad perpendiculum exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.
 Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
 varie-ornans auroque et argento et ebore:

inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.
 Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta sunt genua et carum cor,
 signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
 lacrimis-fusis autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in aliis quidem rebus
 maxime] hominum prudens eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos invicem manentes
 pubertate fructos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne quis me hominum deciperet verbis
 huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisse, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnium:] at noxam non ante in-suo deposuit (cognovit) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,

flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:

flebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' οὐκ ἂν ἀσπασίος γῇ νηχομένοισι φανήη,
 ὧντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 βραίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμων καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἄλδος ἡπειρόνδε
 νηχοίμενοι, πολλὰ δὲ περὶ χροῖ τέτρωφον ἄλμῃ·
 ἀσπασίοι δ' ἐπέθαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰςροώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὐπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἥῳ δ' αὖτε
 ῥύσατ' ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἷε' Ἥῳ πῶλοι ἄγουσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἀλογον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἤλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὀπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρεὶ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαυτεύσατο Τειρεσίαο
 ἡμάτι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄιδος εἴσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχεο, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὄφρα καὶ ἤδη
 255 ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότε ἔσσεται, ὀππότε θυμῷ
 σῶ ἐθέλῃς· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὀπίσθεν, οἶω,
 πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χεῖριον. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαμόνιη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρῆσται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἀστέ' ἀνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χεῖρεσσιν ἔχοντ' εὐήρες ἔρετμον,
 εἰςόκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἱ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἄνδρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδαρ ἰδοῦσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐήρε' ἔρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' εἶπεν ἀριφάδης, οὐδέ σε κεύσω·
 ὀππότε κεν δὴ μοι συμβλήμενος ἄλλος ὀδύτης
 275 φῆγ' ἀθηρηλοῖγδ' ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἔρετμον,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνεῖν ταῦρόν τε σῶν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 οἰκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξέλης θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλδος αὐτῷ
 ἀδολιχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κ' ἐμὲ πέφνη
 γήρ' ὑπο λιπαρῷ ἀρημύων· ἀμυρὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆρας γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatum vento et fluctu vasto;
 pauci yero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea cæsis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiæ,
 die illo, quando descendi domum Orca intra,
 reditum sociis quærens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injecit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad nrbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ inflixo jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi extra mare ipse
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectulem dii perficient meliorem,

ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσσεσθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνομή τε ἰδὲ τροφρὸς ἔντυον εὐνήν

290 ἑσθλὸς μαλακῆς, δαίδων ὑπο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἔπει στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,

γρηῖς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·

τοῖσιν δ' Εὐρυνομή θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν

ἐργομένοισι λόχοςδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·

295 ἐς θάλαμον δ' ἀγαγούσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα

ἀσπασίοι λέκτροιο παλαίου θεσμὸν ἔκοντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἡδὲ συδῶτης

παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναικας·

αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιδέοντα.

300 Τῷ δ' ἔπει οὖν φιλότῃτος ἐταρπῆτην ἐρατεινῆς,

τερπέεσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·

ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,

ἀνδρῶν μνηστήρων ἐς ῥῶσ' αἰδήλον θμῖλον,

οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἴφια μῆλα,

305 ἔσφαζον· πολλὰς δὲ πίθων ἡφύσσετο οἶνος.

Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς δσα κῆδε' ἔθηκεν

ἀνθρώποις δσα τ' αὐτὸς δι' ὕσας ἐμύγηεν,

πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσ', οὐδέ οἱ ὕπνος

πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξει ἅπαντα.

310 Ἥρῃατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-

ῆλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείριαν ἄρουραν· [πειτα

ἡδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπειτίαστο ποινήν

ἰφθίμων ἐτέρων, ὅς ῃσθιεν οὐδ' ἐλάειρεν

ἡδ' ὡς Αἴολον ἔκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο

315 καὶ πέμπ'· οὐδέ πω αἶσα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι

ἦεν, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα·

ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν,

οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·

320 [πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' οἷος ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ]

καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·

ἡδ' ὡς εἰς Αἴδεω δόμον ἦλυθεν εὐρύεντα,

ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίᾳ,

νηὶ πολυκλῆϊδι, καὶ εἰσιδε πάντας ἐταίρους

325 μητέρα θ', ἥ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα·

ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθογγὸν ἀκουσεν·

ὡς θ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδιν

Σκύλλην θ', ἣν οὐ πῶποτ' ἀκῆριοι ἄνδρες ἀλύξαν·

ἡδ' ὡς Ἡελίοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·

330 ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ

Ζεὺς ὠψιδρεμέτης· ἀπὸ δ' ἐφθιθεν ἑσθλοὶ ἐταῖροι

πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξεν·

ὡς θ' ἔκετ' Ὀγυγίην νῆσον Νύμφην τε Καλυψῶ,

ἥ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,

335 ἐν σπέσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν

θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·

ἀλλὰ τῷ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·

ἡδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,

οἱ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμῆσαντο

340 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum

veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes,

anus quidem decubitura retro in-domum ivit;

illis vero Eurynome cubicularia præbat

euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens:

in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit; illi quidem deinde

lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus

cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulie-

res:] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili,

delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes:

illa quidem quanta in ædibus sustinuerat, divina mulierum,

virorum procorum inspiciens perniciosum cætum,

qui sui gratia multa, boves et pingua pecora,

maclabant; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat

hominibus, et quantos ipse ærumnis-conflictatus exanclave-

rat,] omnia dicebat; illa vero delectabatur audiens; neque ei

somnus] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit; ac post-

ea venit in Lotophagorum virorum pinguem terram:

et quæ Cyclops fecit, et quomodo luit pœnam

ob-fortes socios, quos comedebat is nec miserabatur:

et ut ad Æolum venit, qui ipsum lubens suscepit,

et dimittebat: nondum tamen fatale, dilectam in patriam

ut-perveniret,] erat; sed ipsum rursus abreptum procella

pontum in piscosum tulit valde gementem:

et quomodo Telepylum Læstrygoniam pervenit, ad

Læstrygonas, qui navesque perdidere et bene-ocreos

socios:] [omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:]

et Circes enarravit dolum et varium-artificium;

et quomodo Orci domum adiit squalidam,

animam consulturus Thebani Tiresiæ,

navi multis-transtris-instructa; et aspexit omnes socios,

matremque, quæ ipsum peperit et nutritivum parvulum:

et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit:

quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-

rybdiin,] Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri ef-

fugerunt:] et ut Solis boves interfecerunt socii:

et ut navem velocem percussit ardenti fulmine

Jupiter altitonans; perieruntque strenui socii,

omnes simul: ipse vero mala fata effugit:

utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Ca-

lypso,] quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum

esse.] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat

reddituram se eum immortalem et senectutis-expertem dies

omnes:] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat:

et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpeusus,

qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,

et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε θλις ἐσθῆτά τε δόντες.
 Τοῦτ' ἄρα δεῦτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
 λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.
 Ἥ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 345 ὅππότε δὴ β' Ὀδυσῆα ἐέλπετο δν κατὰ θυμόν·
 εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἡδὲ καὶ ὕπνου,
 αὐτίκ' ἀπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἠριγένειαν
 ὤρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φάος φέροι· ὦρτο δ' Ὀδυσσεύς
 εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 350 ὦ γύναι, ἥδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
 ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
 κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
 ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης·
 νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνῇ,
 355 κτήματα μὲν, τὰ μοὶ ἐστί, κομίζεμεν ἐν μεγάροισιν·
 μῆλα δ', ἃ μοι μνηστήρες ὑπερφίαλοι κατέχειραν,
 πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
 δώσουσ', εἰς ὅκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρον ἔπειμι,
 360 ὁφόμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχεται·
 σοὶ δέ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ ἐούσῃ·
 αὐτίκα γὰρ φάτις εἴσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἐκτανον ἐν μεγάροισιν·
 εἰς ὑπερῷ' ἀναβῆσθαι σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 365 ἦσθαι μηδὲ τινα προτίσσοιο μηδ' ἐρέεινε.
 Ἥ β' αὖ καὶ ἅμ' ὁμοῖσιν ἐδύσατο τεύχεα καλά·
 ὦρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ σὺδῶτην,
 πάντας δ' ἔντε' ἀνωγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
 Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ·
 370 ὥϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦιον ἥρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
 νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόληος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
 ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ βράβδον μετὰ χερσὶν
 καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 5 τῇ β' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.
 Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῶ ἄντρου θεσπεσίοιο
 τρίζουσαι ποτέονταί, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
 δορυαυθὸς ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
 ὡς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν ἥρχε δ' ἄρα σφιν
 10 Ἐρμείας ἀκάχεται κατ' εὐρώοντα κλειυθα.
 Παρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην
 ἡδὲ παρ' Ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀναίρων
 ἦσαν αἵψα δ' ἵκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 ἐνθα τε ναίουσι ψυχὰι, εἰδωλὰ καμόντων.

æreque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea cæsis-oculis Minerva : quando demum Ulyssem putabat suo in animo concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno : statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram* excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses cubili ex molli ; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum deslens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii, properantem detinebant mea a patria terra : nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile, possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ; pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro iis* multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profisciscar.] visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet : tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis : statim enim fama ibit simul cum sole oriente de-viris procis, quos interfeci in ædibus : in cenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus, sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulcra : incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum, omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere. Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se ære ;] et aperuere fores, et exibant : præibat autem Ulysses. Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat virorum procorum ; habebat vero virgam in manibus pulcram, auream, qua-quidem hominum oculos mulcet, quorum vult ; alios vero et dormientes suscitavit : hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes sequebantur.] Sicut autem quando vespertilioes in-secessu antri divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adhærescunt : sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsi Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias. Præteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram ; et præter Solis portas, et populum Somniorum, ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratrum, ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

15 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἰάντος θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ κείνων ὤκλειον ἀγγίμολον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἀγνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγιγέραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
25 ἀνδρῶν ἥρώων φίλον ἔμμεναι ἥματα πάντα·
οὐνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσε
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμμελλεν
Μοῖρ' ὅλοη, τὴν οὐτις ἀλεύεται, ὃς κε γένηται.
30 Ὡς ὄφρα τις τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσε,
δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἥδὲ καὶ καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρα' ὀπίσσω·
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῳναί.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
ὄλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοὶς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος· ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ὕεσ' ἄριστοι,
μαρναμένοι περὶ σείο· σὺ δ' ἐν στροφάλλιγι κόνις
40 κείσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἤμαρ ἐμαρνάμεσθ'· οὐδέ κε πάμπαν
παυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνέεικαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάτθεμεν ἐν λαχέσσει, καθήραντες χροὰ καλὸν
45 ὕδατι τε λιπαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἄλδς ἦλθε σὺν ἀθανάτης ἀλήσιν,
ἄγγελος αἰόουσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὁρώρει
θεσπεσίη· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἄριστη φαίνετο βουλή·
ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἄλδς ἦδε σὺν ἀθανάτης ἀλήσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνήτοτος ἀντιώσασα.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἄλλοιο γέροντος,
οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπλ' καλῇ,
θρήνηον· ἐνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἐπεὶ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ
κλαίονεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἀνθρώποι·
65 ὀκτακαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
μῆλα κατέκτανον μελά πτόνα καὶ ἔλικας βοῦς.
Καί σ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ
καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοί

HOMERUS.

Invenerunt autem animam Pelidae Achilles,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem alie congregatæ erant, quoquot una
cum-ipso] domo in Ægisthi mortui sunt, et fatum oppetiæ.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidæ :

Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruius, quo-quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obiisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripere.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ :
felix Pelei filii, diis assimilis Achille,
qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-fecisset.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
nuntium excitatus : clamor vero super mare excitatus est
immensus ; subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto conscendissent cavae naves,
nisi vir detinuisset, antiquaque multa sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
advenit, suo filio mortuo occurrente.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filie marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te deflebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dli mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves iugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
et melle dulci ; multique heroes Achivi

τεύχεσιν ἑβρώσαντο πυρὴν περί καιομένοιο,
 70 πᾶσι θ' ἵππηές τε· πολλὸν δ' ὄρυμα γδός ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἔπει δὴ σε φλῶξ ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἥϊωθεν δὴ τοι λέγομεν λεῦκ' ὅστέ· Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκει ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεῦκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔσχα τῆς ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἄμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπεται μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προῦχούσῃ, ἐπὶ πλατεί· Ἑλλησπόντῳ
 ὅς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάνι ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ· ἄεθλα
 ὅηκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 ζώνονταί τε νέοι καὶ ἐπενύνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεια θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ· ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανῶν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἑσθλὸν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἔμοι τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δλεθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργειφόντης,
 100 ψυχᾶς μνηστήρων κατὰγων, Ὀδυσσῆϊ δαμνέντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμδῆσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς ἐξιδέσθη.
 Ἔγνω δὲ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρη ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ δμηλῆες; οὐδέ κεν ἄλλως
 χρινάμενος λείξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὕμμι' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἢ που ἀνάρσοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιταμνομένους ἢ δ' οἶων πῶεα καλὰ,
 ἢ ἐπεὶ περὶ πτόλιος μαχεούμενοι ἢ δὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ ξείνος δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείσε κατῆλυθον ὑμέτερον δῶ,
 ὀτρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἴδιον εἰς ἄμ' ἔπεσθαι εὐσσελμῶν ἐπὶ νηῶν;
 μὴνὶ δ' ἄρ' οὐλῳ πάντα περιῆσαμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσῆα πολλόπλορον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis,
 peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est.
 Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 mane tua colligebamus alba ossa, Achilles,
 vino in puro et unguento; dedit autem mater
 auream amphoram; Bacchi vero donum
 dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
 In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
 promiscueque ossa Patrocli Menœtiadæ mortui :
 separatim vero, Antilochi : quem maxime honorabas omnium
 aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 Circum hæc autem postea magnum et eximium tumultum
 congressimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
 litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 ut longe-conspicius ex ponto viris esset
 iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
 Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
 instituit medio in consessu optimatibus Achivorum.
 Jam quidem multorum funeri virorum interfuli
 heroum, quandocunque, mortuo rege, fit
 ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
 sed illa maxime conspicatus stupui animo
 qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
 argenteis-pedibus Thetis : valde enim carus eras diis.
 Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
 omnes apud homines gloria erit proba, Achilles.
 At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitum,
 Ægisthi sub manibus, et perditæ uxoris.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
 animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum :
 illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intuiti-sunt.
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
 hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
 Amphimedon, quid passi obscuram terram subiistis,
 omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
 aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
 Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
 excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
 an alicubi hostiles viri malls-affecerunt in terra,
 boves prædantes et ovium greges pulcros?
 an super urbe pugnaturi occubistis, et mulieribus?
 dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse.
 An non meministi, quando illuc deveni vestram domum,
 hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
 ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
 mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum,
 vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis :
 [Atride augustissime, rex virorum Agamemno,]
 memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis :

σοι δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
 135 Μνώμεθ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
 ἢ δ' οὐτ' ἤρνεϊτο στυγερόν γάμον οὔτε τελευτά,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 140 λεπτὸν καὶ περιμέτρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετατίειπεν·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστήρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μέμνεν' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μὴ μοι μεταμῦνια νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήσιν, εἰς δτε κέν μιν
 145 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσήσῃ,
 αἶεν κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ τεατῆσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπέπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἔνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 150 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τριετες μὲν ἔλθε δόλον καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπηλυθὸν ὦραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα πόλλ' ἐτελέσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἢ σάφα ᾗδῃ,
 155 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅπ' ἀνάγκης.
 Εὖθ' ἢ φᾶρος ἔδειξεν, ὑφῆνασα μέγαν ἱστὸν,
 πλύνασ', ἡελίῳ ἐναλίγκιον ἢ ἐσελήνῃ·
 καὶ τότε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
 160 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, θθὶ δώματα ναῖε συδῶτης.
 Ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἱὼν σὺν νηϊ μελαίνῃ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἵκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν· ἦτοί Ὀδυσσεύς
 165 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συδῶτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἴματα ἔχοντα,
 πτωχῶ λευγάλεω ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι·
 [σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο·]
 οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἔόντα,
 170 ἔξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ᾔσαν·
 ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἢ δὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληῖσθαι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγίοχοιο,
 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἶρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὄχῃ·
 αὐτὰρ ὁ θῆν ἄλοχον πολυκερδεῖσιν ἄνωγεν
 τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολίων τε σίδηρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 170 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοτοῖο
 νευρὴν ἐνανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ᾔμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκτανεν Ὀδυσσεύς μέγα τόξον,
 ἔνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες μοκλόμεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δόμεναι, μὴδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι·
 175 Τηλέμαχος δέ μιν οἷος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χεὶρὶ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulysses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-quæ mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti sunt,]
 tunc demum aliquid dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam telam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi aedes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem incolitam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem, mendico miserabili similem, et senem,
 [daculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indutus erat;] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse;
 ubi repente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisque malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægidem-tenentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ῥηϊδίως δ' ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου·
 στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷστούς,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἐπεὶτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
 ἄντα τιτυσχόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ρά τίς σφι θεῶν ἐπιτάβροθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σφῶι,
 κτείνον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικλῆς,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὃν ἐτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 κατθέμενοι γοοῖεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαι·
 ὀλβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἥ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσῃ ἀκοῖτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρῃ Ἰκαρίου· ὣς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὐπὸτ' ὀλείται
 ἥς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν
 ἀθάνατοι χάριεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουριδίον κτείνασα πῶσιν· στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ
 ἔσσειτ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἑσταότ' εἰν Ἀῖδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἔκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν.
 Ἐνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλισίον θέε πάντῃ,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἕζανον ἠδὲ ἱαυον
 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοῖ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελῇ γρη῏ς πέλεν, ἥ ρα γέροντα
 ἐνδυκλέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱέϊ μῦθον ἔειπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτιμέμον δόμον εἰσω·
 215 δειπνὸν δ' αἶψα συνὼν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περὶ ῥήσομαι ἡμετέροιο,
 αἶ κέ μ' ἐπιγνοῖη καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἥ κεν ἀγνοῖησι, πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἰόντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσι Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱεν πολυκάρπου ἁλώης, περὶ τείζων.
 Οὐδ' ἔβρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκκαταβαίνων,
 οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἱὸν ἄλλ' ἄρα τοίγε
 αἵμασι δάξοντες ἁλώης ἔμμεναι ἔρχος
 225 ὤχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρον δῶδιν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἷον πατέρ' ἔβρεν εὐκτιμένην ἐν ἁλώῃ,
 λιστρῶντα φυτὸν ῥυπῶντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ραπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας
 κνημίδας ραπτὰς δέδετο, γραπτῆς ἀλεσίνων·
 230 χειρὶ δ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἔνεκ'· σὺ τὰρ ὑπερβεν

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocisque effudit
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa,
 ex-adverso collimans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 foedus,] capitibus percussis, pavementum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssis:
 nondum enim sciunt amici *nostri* per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridae:
 felix Laertæ filii, sollers Ulysse,
 profecto cum (*prædita*) magna virtute potitus-es uxore.
 Adeo bona mens erat eximiae Penelopæe,
 filiae Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-virgo-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera,
 cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quæ bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci aedibus, sub cavernis terræ.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-prædium per-
 venire] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipso
 Laertes acquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.

Inerat vero ei mulier Sicala anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.
 Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-aedificatam domum intro;
 in-cornam autem statim porcorum maculate quicumque opti-
 mus:] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.

Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogi-
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam præmonstrarat.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; aqualentem vero indutus-erat tu-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicæque super manus, ruborum causa: at superne

αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέζων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 γήραϊ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 σῖτας ἄρ' ὑπὸ βλωθρῇ δόγχνῃ κατὰ δάκρυον εἶδεν.
 235 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 κύσσαι καὶ περιφῶναι ἐδὼν πατέρ' ἡδὲ ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιο.
 Ὡδὲ δέ οἱ φρονέοντι δόμισσατο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομοῖσι ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.
 Τὰ φρονέων ἰδὺς κίεν αὐτοῦ δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι δ' μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε·
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φαῖδιμος υἱός·
 ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονή σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει οὐδὲ τι πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπέλους, οὐ μὲν εἰαίῃ,
 οὐκ ὄρχνῃ, οὐ πρασίῃ τοι ἀνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χολὸν ἐνθεο θυμῷ·
 αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἄμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμείς τε κακούς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ ἔνεκ' οὐ σε κομίζει·
 οὐδέ τί τοι δοῦλειον ἐπιπρέπει εἰς ὁράσασθαι
 ἱδὸς καὶ μέγεθος βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἱοικας.
 Τοιοῦτόν γε δόικας, ἐπεὶ λούσαιο φάγον τε,
 255 εὐδέμεναι μαλακῶς· ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις·
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 εἰ ἑτέον γ' Ἰθάκῃν τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι εἶπεν
 260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ζυμῶλῃμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτι μαλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα
 εἰπεῖν ἡδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἰ που ζῶει τε καὶ ἔστιν
 ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 265 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἀκούσον·
 ἀνδρα ποτ' ἐξείνισσα φιλῇ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὕτω τις βροτὸς ἄλλος
 ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἔκετο δῶμα·
 εὐχέτο δ' εἰ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρκεσιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, ὅα ἐώκει·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ χρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὐτὲ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα πατὴρ, κατὰ δάκρυον εἶδων·
 ξείν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἰκάνεις, ἣν ἐρεεῖνεις·
 ὕβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μυρὶ ὀπάζων·
 εἰ γάρ μιν ζῶον γ' ἐκίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

caprinam galeam in capite habebat, dolorem augens (i.e. *valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat: eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura est in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia vestimenta indutus-es.] Non quidem inertie sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es.

Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat dormire molliter; hic enim mos est senum.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, si cubi vivatque et exstat, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit dum-mum:] profitebatur autem se ex Ithacæ genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo mihi quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat:

auri quidem ei dedi bene-elaborati septem talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas:] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψεν
καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξει.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
πῶστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκείνον,
σὸν ξείνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
290 δύσμορον· ὃν που τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ἤέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου
θηροὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἐ μήτηρ
κλαῦσε περιστείλασα πατῆρ θ', οἳ μιν τεκόμεσθα·
οὐδ' ἀλοχος πολυδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
295 κώκυς ἐν λεχέεσσιν ἐὼν πόσιν, ὥς ἐπέοικεν,
ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;
πῶ δὲ νῆϋς ἔσθηκε θοῇ, ἢ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἑτάρους; ἢ ἐμπορος εἰλήλουθας
νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης, οἳ δ' ἐκθήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγώ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δόματα ναῖω,
305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαιο ἀνακτος·
αὐτὰρ ἔμοιγ' ὄνομ' ἐστίν· Ἐπτήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
νῆϋς δέ μοι ἦδ' ἔσθηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
δύσμορος· ἢ τέ οἱ ἑσθλοὶ ἔσαν ὀρνίθες ἰόντι,
δεξιόι, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνον,
χαῖρε δὲ κείνος ἰὼν θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
μῆξεσθαι ξενίῃ ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσιν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχθος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο κακὰ κεφαλῆς πολιτῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη
δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰς ὀρώωντι.
320 Κύσσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προσϋδα·
Κεῖνος μὲν τοι δδ' αὐτὸς ἐγώ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. [λῆς,
Ἄλλ' ἴσχεο κλαυμοῖο γοοῖό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἔρέω· μάλα δὴ χρῆ σπευδέμεν ἔμπης·
325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λῶσθην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεας,
σῆμά τί μοι νῦν εἰπέ ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποιθῶ.
330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σὺλῃν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τὴν ἐν Παρνησῷ μ' ἔλασεν σῶς λευκῷ δδόντι
οἰχόμενον· σὺ δέ με προίεις καὶ πότνια μήτηρ
ἐς πατέρ'· Αὐτολύκον μητρός φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοίμην
335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐχτημένην κατ' ἀλωτὴν
εἶπω, ἃ μοι ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἕκαστα,
παῖδ' ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπιστόμενος· διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicunque coeperit.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
infortunatum? quem alicubi, procul ab amicis et patria terra,
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
295 oculos illi ubi-clauserit: hic enim homos est mortuorum.
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
ubinam autem navis stat velox, quae te vexit huc,
deo-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Nunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi haec valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas sedes habito,
filius Aphidantis Polypemonidae regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi haec (hic) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abivit, et a-mea discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonae erant aves eunti,
dextrae; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat,
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
quiris,] veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu sletuque lacrimoso.
Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
procos interfeci in nostris sedibus,
contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeam.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
ad patrem Autolycum matris carum, ut acciperem
dona, quae huc profectus mihi promiserat et annuerat.
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὀνόμασας καὶ ჯεῖπες ἕκαστα.
 340 Ὅρχνας μοι δῶκας τρεῖςκαίδεκα καὶ δέκα μηλέας,
 συκέας τεσσαράκοντ'· ὄρχους δέ μοι ῥῶδ' ὀνόμηνας
 δῶσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
 ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
 345 ὁπότε δὴ Διὸς ὤραι ἐπιθρίσειαν ὑπερθεν.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἄμφι δὲ παιδί φῖλῳ βάλε πῆχες· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
 εἶλεν ἀποψύχοντα πολυτέλας διος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 350 ἐξαυτίς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ' ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
 πῳ· ἐτέον μνηστῆρας ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
 ἐνθάδ' ἐπελθῶσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
 355 πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολέεσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέειπε πολύμητις Ὀδυσ-
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἵομεν προτὶ οἶκον, ὅς ὀρχάτου ἐγγῦθι κεῖται·
 ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδύτην
 360 προὔπεμψ', ὥς ἂν δείπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε βήτην πρὸς δώματα καλά.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκοντο δόμους εὐναϊετόντας,
 εὔρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδύτην,
 ταμνομένους κρέα πολλὰ κεωρόντας τ' αἶθοπα οἶνον.
 365 Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαιῷ·
 ἄμφι δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
 μεῖζονα δ' ἢ παρὸς καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 370 Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
 ὥς ἰδὼν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰγιγενετάων
 εἶδός τε μέγας ὅς τε ἀμείνων θῆκεν ἰδέσθαι.
 375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἤρδα·
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 οἷος Νήριον εἶλον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἀκτὴν ἡπείροιο, Κεφαλλήνεσιν ἀνάσσων,
 τοῖος ἔων τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 380 τεύχε' ἔχων ὤμοισιν, ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 ἄνδρας μνηστῆρας· τῷ κε σφέων γούνατ' ἔλυσα
 πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἐνδον ἰάνθης.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκνόν τε δαῖτα,
 385 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 Ἐνθ' οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρουν· ἀγχίμολον δὲ
 ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος,
 ἐξ ἔργων μογιόντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσσαν
 μέτρηρ, γρηῷς Σικελῇ, ἣ σφας τρέφε καὶ ῥα γέροντα
 390 ἐνδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπεν.
 Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἰδὼν φράσσαντό τε θυμῷ,
 ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquisque] erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit : ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses. Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus collectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est :

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes huc adveniant Ithacenses, nuntios vero circumquaque expediant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est : illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cœnam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenerunt Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Sicula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lænam pulcræ ei circumjecit : at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitiolem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram : et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O pater, certe omnino allquis te deorum sempiternorum formaque staturaque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est : utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo, qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem, litus continentis, Cephallenibus imperans, talis tibi hesternus in nostris ædibus, arma habens humeris, astitisses, et propulsassem viros procos; eo ipsorum genua solvissem multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis, ex operibus fatigati : quippe egressa vocaverat eos mater, anus Sicula, quæ ipsos nutriebat, atque senem studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo, steterunt in-ædibus attouti; at Ulysses

μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.

395 Ὡ γέρον, ἴσ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
δην γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες [δευς-
μίμνομεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεῖ.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰδὺς κίε, χεῖρε πετάσσας
ἀμφοτέρας Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
καὶ μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα·

400 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
οὐδὲ τ' ὀιομένοισι, θεοὶ δὲ σ' ἀνήγαγον αὐτοί,
οὐλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβια δοῖεν.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
ἥ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

405 νοστήσαντά σε δεῦρ', ἥ ἄγγελον ὀτρύνωμεν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γέρον, ἤδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔξετ' εὐξέστω ἐπὶ δίφρου.

Ὡς δ' αὐτὺς παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
410 δεικανῶντι· ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
ἐξείης δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο·

Ὅσσα δ' ἄρ' ἄγγελοι ὤκα κατὰ πτόλιν ὥχετο πάντη,
μνηστήρων συγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
μυχμῶ τε στοναχῇ τε δόμων προπάρῳθ' Ὀδυσῆος·
ἐκ δὲ νέκυς οἶκον φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·
τοὺς δ' ἔξ ἁλλῶν πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον
πέμπον ἄγειν ἀλιεῦσι, βοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κλῖον ἀθρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,

τοῖσιν δ' Εὐπειῖθις ἀνά θ' ἵστατο καὶ μετέειπεν·

παιδὸς γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,

Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·

425 τοῦ ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνῆρδ' ἐμήσατ' Ἀχαιοῦς·

τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς

ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·

τοὺς δ' ἔλθων ἔκτεινε Κεφαλλήνων δ' ἄριστους.

430 Ἄλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἡ ἐς Πύλον ὥκα ἰκέσθαι

ἥ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπείοι,

ἴομεν ἥ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσόμεθ' αἰεῖ·

λώθη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·

εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φρονῆας

435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο

ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανῶν φθιμένοισι μετήν.

Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκείνοι.

Ὡς φάτο δακρυχέων· οἴκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοῦς·

ἀγχίμολον δέ σφ' ἦθε Μένων καὶ θεῖος αἰοῖδος

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφραγς ὕπνος ἀνῆκεν·

ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μένων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακῆσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς

ἀθανάτων ἀέκῃ θεῶν τὰδ' ἐμήσατο ἔργα·

445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆϊ

ἐγγυθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.

blandis verbis eos compellans allocutus-est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis :
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in sedibus, vos exspectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus-est manum ad
carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O care, quandoquidem rediisti cupientibus valde nobis,
non-vero et exspectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
utrum jam certo norit prudens Penelope
reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o senex, jam novit: quid te oportet hæc curare?

Sic dixit: ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.

Sic autem pariter filii Dolii inclutum circa Ulyssem
blando-compellabant verbis, et manibus inhærebant :
ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in sedibus occupati-erant;

Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
cum-strepituque gemituque, ædes ante Ulyssis :
exportabant vero cadavera sedibus, et sepeliebant singuli :
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes;
ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
inter-eos Eupithes surrexitque et locutus-est;
ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
Antinoom, quem primum interfecerat divinus Ulysses :
ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus-est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus-est Achivis :
alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,
perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos;
alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.
Sed agile, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
eamus; aut et postea ignominiosi erimus semper :
contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.

Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.

Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
tor] ex sedibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat;
steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque
Inter-eos vero et locutus-est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses

immortalibus invitis diis hæc molitus-est opera :

ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi

prope astitit et Mentori in-omnibus similis-erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας δρίων
θῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνω ἐπιπτον.

450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἤρει.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλκίθερης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος ἄρα πρόσω καὶ ὀπίσω·
δ' σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·

455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάν·
οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,

κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἀκοῖτιν

460 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.

Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πείθεσθ' μοι, ὡς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ ποῦ τις ἐπίσπαστον κακὸν εὐρή.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλήτῳ

ἡμίσειον πλείους· τοὶ δ' ἄθροοι αὐτόθι μένον.

465 Οὐ γάρ σπιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπίθει

παίθοντ'· αἶψα δ' ἐπείτ' ἐπὶ τεύχεα ἑσσεύοντο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἑσσαντο περὶ χροὶ νύροπα χαλκόν,

ἄθροοι ἠγερέθοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.

Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἠγήσατο νηπιέσιν·

470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν

ἄψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ Ζῆνα Κρονίωνα προσήυδα·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,

εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεῦθει;

475 ἢ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν

τεύξεις ἢ φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθαι;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διέριραι ἡδὲ μεταλλάξ;

οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,

480 ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;

ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἔρῳ τέ τοι, ὡς ἐπόικεν.

Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο διὸς Ὀδυσσεύς,

δρῦα πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ·

ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνον

485 ἐκλήσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλέοντων

ὡς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ εἰς ἔστω.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·

βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελῖτρονος ἐξ ἔρον ἔντο,

490 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κιόντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὡς ἐκέλευεν·

στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἴων, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσιδε πάντας·

αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπεια πεπρόντα προσήυδα·

495 Οἶδες δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θάσσον.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρυνοντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,

τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσσῇ, ἐξ δ' οὐεῖς οἱ Δολίοιο·

ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,

καὶ πολλοὶ περ ἰόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

500 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἑσσαντο περὶ χροὶ νύροπα χαλκόν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
bans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit.

Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcumque dicam :

vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt :

non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,
vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :
qui magnum facinus patrabant improbitate mala,
possessions attondentes, et dedecorantes uxorem
viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant redditurum.

Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :

ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno cum clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo
parebant : statim autem postea ad arma ruebant.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,
conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupilthes dux-erat *præ* stultitia :

putabat vero ille ulturum se filii cædem ; nec sane erat
retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,
dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?
nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem
facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?

non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.

Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses,
foederibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;
nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,
sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :
descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
iis inde sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes.

Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubebat :
stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,
statimque Ulyssem verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,
quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :
inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,
etiamsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

ᾧτ' ἐάν ῥα θύρας, ἐκ δ' ἦϊον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμῖν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολὺτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
505 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν δν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τόδε γ' εἰσαι αὐτὸς ἐπελθών,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἀρίστοι,
μή τι κατασχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἀλκῇ τ' ἡγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
ὄψεαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὔ τι κατασχύνοντα τῶν γένος, ὥς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον ἔειπεν·
τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·

515 υἱὸς θ' υἱωνὸς τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ Ἀρκεσιάδῃ, πάντων πολὺ φίλταθ' ἐταίρων,
εὐξάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος.

520 Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μεγάλῳ, [θήνῃ·
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυστο, διὰ πρὸ δὲ εἰσατο χαλκός·

525 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
τύπτον δὲ ξίφεσιν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγύουσιν.

Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

530 ἦυσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·

Ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλέοιο,
ὥς κεν ἀναιμῶντί γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἶλεν·
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·

535 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτει, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λυαῖόμενοι βίότοιο.

Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολὺτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
οἴμηνεν δὲ ἀλεις, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετῆεις.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει φοβόνετα κεραυνὸν,
540 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.

Δὴ τότε Ὀδυσσεὺς προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο,
μή πως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεὺς.

545 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.

Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἡμῖν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

ΤΕΛΟΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

aperuerunt fores, exieruntque; præibat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.

Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus-est, et sermonem dixit:
quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:
o Arcesiade, omnium multo carissime sociorum,
precatus virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,
statim valde vibratam emitte longæ-umbræ hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.
Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
statim valde vibratam emisit longæ-umbræ hastam,
et percussit Euphitheum, galeam per æreis-munitam-malis;
ea autem hastam non inhibuit; penitus vero transiit æs:
fragoremque-edidit ille lapsus, resonaveruntque arma super
ipso.] Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitiibus.
Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
insultatque se-colligans, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natam.

Tunc Ulyssem allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
belli:] ne-quæ tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.
Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

FINIS ODYSSEÆ.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Iliadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cyoli reliquias pertinent, italico characterè excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Euboeæ, ὁμοῖον κομῶντες, hastati, B, 536-545; A, 464.
Ἀδαρβαρή, nymp̄ha Nais, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.
Ἄδας, avros, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.
Ἄδαιοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.
Ἄδριος, Trojanus, interfectus ab Antiocho, Z, 32.
Ἀθῶδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; A, 500 (Ἀθῶδον); P, 584 (Ἀθῶδον).
Ἀγῶων, ωνος, Priami f., Ω, 249.
Ἀγαδῆς, κλῆρος, Myrmidon, pater Epigei, Π, 571.
Ἀγαμεμνόνειος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.
Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.
Ἀγαμέμνων, Alrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κῆδοςτος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiose sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, M, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum promissione, 114 sqq. Præ curis insomnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas cœna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra

uxore Egisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; δ, 91 sqq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suavis Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, Il. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra que eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Egistho et Clytæmnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filia ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.
Ἀγαμήδη, regis Augiæ filia natu major, Mulli uxor, πολυφύμαχος, A, 740.
Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, a.
Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.
Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.
Ἀγαστροφος, Trojanus, Pæonias f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.
Ἀγανή, Nereidum una, Σ, 42.
Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi duos agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλαος 131, 247.
Ἀγῆνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάρωνος, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425; O, 340; Π, 535; Υ, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.
Ἀγίας, ου, Trazenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.
Ἀγκαῖος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeber pugil Ætolus, Ψ, 635.
Ἀγλατή, mater Nirei, B, 672.
Ἀγρίος, Porthæi f., frater Cenei, Ξ, 117.
Ἀρχιαιλος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- Ib. 264, venenum praeiuit Ulyssi ad inficienda jacula.
 2) Princeps Phaeacum, θ, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀγχιον, αο (eo H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, Γ, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχιονίδης 2.
- Ἀγχιονίδης, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; Γ, 160. 2) Echeopolus, Ψ, 296.
- Ἀδάμας, αντος, Trojanus, Ασλ f., N, 560 sqq.; 759, 771.
- Ἀδμήτη, nymphe, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμήτης, rex Thessaliae, Pheretis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — *Altiis, Argivus, in expugnatione Trojae, H. parv. fr. 17, p. 598.*
- Ἀδρήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρήστη, Helenae famula, δ, 123.
- Ἀδρήστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patrochio occisus, II, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.*
- Ἀδρήστνη, Adrasti filia, Aegialea, E, 412.
- Ἀζανίς κόρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nymphe.
- Ἀζειδης, αο, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀζών, όνος, filia Pandarei, mutata in Iusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀθήναι, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναίος, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanae intererant, B, 546-558; A, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, A, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sqq.; 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγελείη, λαοσώσος (N, 128), ἐρυσίππολις (Z, 305), φεισίμβροτος (X, 297), Τριτογένεια, Ἀλαλκομένης, πολύβουλος, ἀντιτώνη, Παλλὰς. Trojanis ubique infesta, Graecis benigna adest, ut Diomedis in E, Achilli et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in aere Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matrones, 237 sqq. Ejus peplus, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; agis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, v, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achilles interfecti corpus praelio efferentem, H. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojani equum, H. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervae simulacrum dejicit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Graecis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemnon remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Thesprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Lævigat hastam Pelei, quae post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.*
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — *A Dioscuris direpta? Cycl. p. 601; a.*
- Ἀθώς, ω, mons Thraciae, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Αἰαίη, Ἐεα, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Αἰαίη, x, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Αἰακίδης, αο, Aeci nepos ex Peleo, Achilles, B, 840, 874 et saepius. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Αἰακός, rex Aeginae, Jovis f., Φ, 189.
- Αἶας, αντος, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Aeci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, A, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter praestantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum claudebat, Θ, 224 sqq. Corpore maximas Argivorum, post Achillem, F, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάρθυρος, φθίμος, ἀγανός, δαίμων, φαίδιμος, μεγαλήτωρ, πελώριος, ἥρκος Ἀχαιῶν, βοῆν ἀγαθός. Cum Hectore pugna singularis, H, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulyse et Phoenixe, I, 169; 622 sqq. Pugnae Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq. Αἰάντα a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq.; 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Rediit in pugnam, 330 sqq. Αἰάντα pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq.; 707 sqq. Luctatur cum Ulyse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἰάντα saepissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone A, 272-291. Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, οὐκ ὀνυμνος, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post acerrimam pugnam Achillis interfecti corpus Trojanis eripit, Aeth. p. 583, a. Minervae auxilio, H. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulyse de armis Achillis incipit, Aeth. p. 583, b. Quid Trojanae de eo dixerint, H. parv. fr. 4. In furorē incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interficit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Aethiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 596. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorē ejus futurum primus perspexerat Machao, H. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Αἶας, minor, Οἰλεῖ f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomine ταχὺς, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paullo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq.; 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludico, Ψ, 473 sqq. Cestat cursu cum Ulyse, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter laesa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — *Cassandram supplicem a Minervae antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejicit, H. Exc. p. 584, a. Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervae et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.*
- Αἶγαι, urbs Achajae, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (σῦραϊα).
- Αἰγαίον, όνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βριάρεως, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columbae, ib. fr. 6.*
- Αἰγυαία, natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E, 412.
- Αἰγυαίος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Epidaurum, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniae, B, 855.
- Αἰγυλῆς, ποῖς, ἡ, Ithacae oppidum secundum Strab., alibi insula prope Epirum, τρηχεῖα, B, 633.

- Αἴγινα**, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἴγιον**, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.
- Αἴγίς**, ἰδος, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίχος, dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόσσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγισθος**, Thyestæ f., δολόμης, ἀναλκίς, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiose occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sqq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narratur in Nostis*, p. 584, b.
- Αἰγύπτιος**, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτιος.
- Αἰγυπτος**, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, εὐρρεΐτης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ξ, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ξ, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγύπτια, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολύδαμνα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτιος, δ, 385.
- Αἰδώς**, αὐτοῦ εὐαί, Αἰς, ἰδος, et Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπῳλος, 654; Α, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, γ, 61; E, 190. Αἰδὼς κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, γ. Πολυστηνάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repelit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἄδῃ κυανοχαῖτα 347. — De loco, πολέστρης, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδὼς vel Αἰδῶα πύλαι, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰήτης**, αὐτοῦ, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., ὀλοόφρων, κ, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἰθή**, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθίαιες**, Thessaliæ populus, B, 744.
- Αἰθίοπες**, populus, ἔσχατοι ἄνθρωποι, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆς); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.
- Αἰθιοπὶς**, ἰδος, Arcini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, a; fragmenta p. 595.
- Αἰθρη**, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, II. Exc. p. 584, a, et II. parv. fr. 17, p. 598.
- Αἰθων**, ὠνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης**, αὐτοῦ, Æmonis f., Laercis, P, 467.
- Αἰμονίδης**, αὐτοῦ, Æmonis f., Mæon, Δ, 394.
- Αἰμων**, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.
- Αἰμων**, ὠνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Mæonis. V. Αἰμονίδης. — Creontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμερόεστατος, Œd. fr. 3, p. 587.
- Αἰνείας**, αὐτοῦ, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniarum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδῶλον Æneæ ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 108 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojānos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.
- Pugnat**, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vix effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intreat, per nebulam periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam*, Cypr. p. 581, b. *Ejus boves abigit Achilles*, ib. p. 582, b. *Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit*, II. Exc. p. 584, a. *Uxor ejus Eurydice*, Cypr. fr. 5, p. 592; II. parv. fr. 18, p. 598. *Secundum Leschen Neoptolemo præmio datur, et cum classe Græca abducitur*, fr. 16, p. 597 sq.
- Αἰνός**, Παρών, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἶνος**, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνόθεν.
- Αἰολίδης**, αὐτοῦ, ἑοῖ, ἑοῖ f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος**, ἑοῖ insula, κ, 1, 55.
- Αἰολίς**, ἰδος, ἡ, ἑοῖ, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων**, ὠνος, ἑοῖ f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολος**, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius ἑοῖ, rex ἑοῖ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. κ, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.
- Αἰπειρ**, urbs Laconiae, I, 152, 294.
- Αἶπυ**, εὐος, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.
- Αἰπύριος τύμβος**, tumulus Αἰπύριον, regis Arcadiæ, B, 604.
- Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ**, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσηπος**, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolionis, occisus ab Euryalo, Z, 21.
- Αἰσινήης**, αὐτοῦ, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcaithoi, N, 427.
- Αἰσύμη**, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἔξ Αἰσύμην.
- Αἰσυνμος**, ductor Græcus, A, 303.
- Αἰσων**, ὠνος, Crethæ f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene*, Nost. fr. 2, p. 599.
- Αἰτώλιος**, Ætolus, Δ, 399; E, 706.
- Αἰτωλοί**, gens Græca. Thoanti parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμαι, μεγάθυμοι, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μὲν ἐξήπαφε μύθοφ, ξ, 379. — *Bellum cum Curetibus*, Min. fr. 5, p. 599.
- Ἀκάμας**, αὐτοῦ, 1) dux Thracum, Eüsiori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenor f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asi f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Æthram aviam reducit*, II. Exc. p. 584, a.
- Ἀκαρνανία**, ab Icario ejusque filiis Alyzeo et Leucadio regitur, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀκάστη**, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκαστος**, rex Dulichii, ξ, 336.
- Ἀκασσάμενδος**, rex Thracius, pater Peribœæ, Φ, 142.
- Ἀκρισιώνη**, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.
- Ἀκρόνεως**, ω, nobilis Phæax, θ, 111.
- Ἀκταίη**, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης**, αὐτοῦ, Actoris f., Echeclus, II, 189.
- Ἀκτορίς**, ἰδος, fidelissima Penelope θαλαμηγῆλος, ψ, 227 sqq.
- Ἀκτορίων**, ὠνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίωνε, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Μολιόνε.
- Ἀκτωρ**, ὄρος, 1) pater Menœtii, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclus. V. Ἀκτορίδης.

Ἀλακομένης, ἰδός, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Boeotiae urbe, Δ, 8; E, 908.
Ἀλαστορίδης, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Υ, 463 sqq.
Ἀλάστωρ, ορος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; Ν, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. Ἀλαστορίδης.
Ἀλεγηνωρίδης, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.
Ἀλείσιον, τὸ, urbs Elidis, Β, 617. Ἀλείσιου κολώνη, Α, 757.
Ἀλεκτρύων, όνος, Leiti, Boeotorum ducis, pater, Ρ, 602.
Ἀλέκτωρ, ορος, pater Iphiloche, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
Ἀλέξανδρος, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Ζ, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susciperet, terrebatur; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., iniiit certamen, facto antea fœdere in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobrat Hector et in aciem reducit, Ζ, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, Η, 366 sqq. Corruerat principes donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, Μ, 93. Pugnat, Ν, 662, 766 sqq.; Ο, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, Χ, 359 sq. — *Judicans de dearum pulcritudine in Ida, præmium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas, Cypr. p. 581, b. Navius constructis, cum Aene adventus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartæ; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et reducit Trojam, celebrat nuptias, Cypr. ib. et 582, a. Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit, Eth. p. 583, a. In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojanæ et sepeliunt, Il. parv. p. 583, b.*
Ἀλήιον πεδῖον, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Ζ, 201.
Ἀλθαΐη, mater Meleagri, filia Thestii, Ι, 651.
Ἀλάρτος, ἡ, urbs Boeotiae, Β, 503; Η. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
Ἀλίκωνες, gens Pontica, Β, 856; Ε, 39.
Ἀλίκη, Nereidum una, Σ, 40.
Ἀλιθέρης, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, Ρ, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.
Ἄλιος, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, Ε, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
Ἀλάθιος, Ἄστυς f., Trojanus, gener Anchisæ, Μ, 93; Ν, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
Ἀλκάνδρη, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.
Ἀλκανδρος, Lycius, ab Ulysse occisus, Ε, 678.
Ἀλκή, Robur, in ægide Minervæ, Ε, 470.
Ἀλκιστις, regis Peliae filia, uxor Admeti, Β, 715.
Ἀλκιμέδων, όνος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laercis f., ΙΙ, 197; Ρ, 467, 475 sqq., 481.
Ἀλκιμήδης, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
Ἀλκιμος, 1) Achillis socius, Τ, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. Ἀλκιμήδης.
Ἀλκίνοος, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-

tus Aretæ, pater Nausicæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulyssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludī describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulysses magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
Ἀλκίππη, Helenæ famula, δ, 124.
Ἀλκμαίων, όνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.
Ἀλκμαίωνις, ἰδός, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
Ἀλκμάων, όνος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, Μ, 394.
Ἀλκμήνη, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; Τ, 99, 119; Ρ, 120; λ, 265 sqq.; Η, 14, 3.
Ἀλκυόνη, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, Ι, 562.
Ἀλόπη, urbs Phthiotidis, Β, 682.
Ἄλος, ου, urbs Phthiotidis, Β, 682.
Ἀλοσύνη, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Υ, 207.
Ἄλτης, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; Χ, 51.
Ἀλύδας, αντος, ἡ, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύδη, ω, 304.
Ἀλύδη, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἔστι γενέθλη, Β, 856.
Ἀλυξεύς, Icarit f., cum patre Acarnaniam regens, Alcm. fr. 9, p. 589.
Ἀλφειός, fluvius Elidis, εὐρὺ ῥέων Πυλῶν διὰ γαίης, Ε, 545. Pater Orsilocho regis, 546; γ, 489; ο, 187. Β, 592; Α, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. Η. Merc. 101, 139.
Ἀλωεύς, ἦος, pater Oti et Ephialtæ, Ε, 386; λ, 304. — *Atth. fr. 2, p. 586, b.*
Ἀμαζών, όνος. Ἀμαζόνες ἀντιένειραι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygibus, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Ζ, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit, Eth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.*
Ἀμάθεια, Nereidum una, Σ, 48.
Ἀμαρυγκίδης, ου, Amarnyce f., Diorea, Β, 622; Δ, 517.
Ἀμαρυγκεύς, έος, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
Ἀμισώδαρος, princeps Cariæ, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimeram, ΙΙ, 328 sqq.
Ἀμνισός, ἡ, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπέος Ἐλευθίνης, τ, 188.
Ἀμοπάνων, όνος, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
Ἀμυδών, όνος, ἡ, urbs Pæonum, Β, 849; ΙΙ, 288.
Ἀμυθάων, όνος, Crethæi f. ex Tyro, λ, 259.
Ἀμύκλαι, αι, urbs Laconica, Β, 584.
Ἀμύντωρ, ορος, Ormeni f., pater Phœnicis, Ι, 448. Conf. Φοῖνιξ. Habitabat Eleone in Boeotia, Κ, 266.
Ἀμφιάλος, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.
Ἀμφιάραος, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, periisse Thebis, γυνάϊων ἐφ-νεκα δώρων. — Ἀμφιαράου ἔξοδος, i. q. Θηβαίς, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.*
Ἀμφιγένεια, una ex urbibus Nestoris, Β, 593.
Ἀμφιδάμας, αντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, Κ, 268 sq.; Ψ, 87.
Ἀμφιθέη, avia materna Ulyssis, Autolyçi uxor, τ, 416.
Ἀμφιθόη, Nereidum una, Σ, 42.
Ἀμφικλος, Trojanus, occiditur, ΙΙ, 313. sqq.
Ἀμφιλόγος, Amphiarai vatis f., ο, 248. — *Ad eum monita patris, Theb. fr. 4, p. 588.*
Ἀμφίμαχος, 1) Cteati f., Actoris nepos, princeps Epeorum, Β, 620 sq.; in prælium veniens occiditur ab Hectore,

- N, 185 sqq. 2) Nomionis f., princeps Carum, dives, qui in praedium ibat auro exornatus vellet puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B, 870 sqq.
- *Ἀμφιμέδων, υἱός, unus ex Penelopeis prociis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- *Ἀμφιόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- *Ἀμφιμόχος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulyssis adventum et ultionem praedicit, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- *Ἀμφίος, Selagi f., dux Trojans, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- *Ἀμφιτρίτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- *Ἀμφιτρώων, υἱός, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- *Ἀμπίων, υἱός, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur*, Min. fr. 2, p. 590.
- *Ἀμφοτέρως, Lycius, occisus a Patroclo, II, 415.
- *Ἀναθησίνας, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.
- *Ἀνδραμονίδης, υἱός, Andraemonis f., Thoas, H, 168.
- *Ἀνδράκιμων, υἱός, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ε, 499.
- *Ἀνδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima βήρυς de Hectoris ab ea discessu. Hecoreos equos curabat, θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Ἀστυάνας, quod v. — *Neoptolemo praetium datur*, II. Exc. p. 584, a; II. parv. fr. 16, p. 597 sq.
- *Ἀνεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- *Ἀνθεα, Messeniae urbs, βασιλειος, I, 151, 293.
- *Ἀνθεμίδης, υἱός (pro Ἀνθεμίωνίδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- *Ἀνθεμίων υἱός, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- *Ἀνθιδών, υἱός, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- *Ἄνιος, Apollinis ex Rhao f., ex Dorippa pater filiarum Οἰωνοπέων, Græcos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, Cyp. fr. 11, p. 593.
- *Ἀντακός, nomen pastoris Atræi corruptum in fr. Alcm. 7, p. 589.
- *Ἀντία, uxor regis Proeti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- *Ἀντινορίδης, υἱός, Antenor f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Δ, 221. 4) Coon, πρεσβυγενής, A, 249; T, 53. 5) Ἀντινορίδαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, A, 59 sq.
- *Ἀντήνωρ, υἱός, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cuius uxor Theano soror Hecubæ, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Ἀντινορίδης. Legatos Græcorum, Ulysses et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Græca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Græcos spectat, 148 sqq. Censet belli praecidere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγνήνωρ, Ἀκάμας, Ἀρχιλόχος, Δημολέων, Κόων, Λαοδάμας, Λαοδόκος, Ηἰδῆιος, Πόλυβος, videantur suis locis.
- *Ἀντίκεια, mater Ulyssis, filia Autolyce, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eorumque mortem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- *Ἀντίκλος, unus heroum Græcorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo*, II. Exc. fr. 4, p. 599.
- *Ἀντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnator, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; E, 513; O, 568 sqq.; II, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursa certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur*, Eth. p. 583, a; sepelitur, ibid.
- *Ἀντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patere tur reddi Helenam, inferius etiam in legatos Græcorum, A, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sq.
- *Ἀντίνοος, Ithacensis, Euphithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopea cogi vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendi eum in terra, π, 363 sqq. Incipit a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulysses, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelopæ, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, ρ, 84 sqq. Occidit omnium primas, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- *Ἀντίπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit*, Nost. fr. 9, p. 600.
- *Ἀντιόχη, uxor Euryti, Min. fr. 6, p. 591.
- *Ἀντιόχης, υἱός, filius Melanis, Alcm. fr. 8, p. 589.
- *Ἀντιφάτης, υἱός, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus praeter unam, x, 105 sqq. Accus. Ἀντιφάτης, 114. 3) Græcos, Melampi f., ο, 242 sq.
- *Ἀντιφόνος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- *Ἀντιφός, 1) princeps insularum Græcorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylæmenis f., Mæonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; A, 101, 109. 4) Ithacensis, Egyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- *Ἀντρώων, υἱός, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Ἀντρώων πετρήεντα ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- *Ἀΐδος, fluvius Thraciae, εὐρυπέδρος, B, 849 sq.; II, 288. Pater Pelegoni ex Peribæa, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- *Ἀΐων, υἱός, Priami f., ab Eurypylo occisus, II. parv. fr. 19, p. 599.
- *Ἀΐυλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- *Ἀπαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- *Ἀπαίρηθεν, Ex Apire (Epiro?), η, 9. Ἀπαίρητη γη, 8.
- *Ἀπίη γῆ, A, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- *Ἀπισάων, υἱός, 1) Phasii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, A, 578 sqq. 2) Hippasi f., Græcus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.
- *Ἀπόλλων, υἱός, filius Jovis et Latonæ. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quæ pars illius hymni est hymnus integer, *In Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphussam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crissæ potius in Phociae oraculum constitueret.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythonem serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nympa intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo accessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crisseum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, *ἐκταρβόλος*, *ἐκταρβελέτης*, *ἐκτάρβος*, *ἐκταρβος*, *κλυτότοκος*, *ἀργυρότοκος*, *χρυσάτορος* (E, 509; O, 256, etc.), *χρυσάτορ* (H. Ap. 123), *λυκηνγής* (bis Δ, 101, 119), semel *λαοσσόος*, Ψ, 79. Præterea sæpissime ἀναξ et Φοῖβος. Pestem Græcis immittit, A, 22 sqq. Hecatombae ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Æneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq; K, 515, etsæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, qua terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, H, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; *Ἄνω*, Y, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcet, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumpta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petiit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sqq. Urbs ubi cultus ejus, cognomen Σμινθεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, θ, 78 sq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; θ, 226 sq. Adde *Ἐρμῆς* inil. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, *Æth.* p. 583, a. *Achillem per Paridem occidit*, *ibid.* *Conciliat Thesprotos, sub Ulysse*, et *Brygos*, *Teleg.* p. 585, a. *Templum ejus Pagasæum*, *Trachini propinquum*, ubi *Ἰπποδρόμια*, *Theb. fr.* 6, p. 588. *In eum peccat Amphion*, *Min. fr.* 2, p. 590. *Opem fert Curelibus contra Ætolos et Meleagrum interficit*, *Min. fr.* 5, *ibid.* *Hilaira et Phæbe ejus filiae*, *Cypr. fr.* 7, p. 592. *Ex Rheo Anium gignit et in Delum transfert*, *fr.* 11, p. 593. *Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatui præest*, *Cycl.* p. 601, a.

Ἀργιθιρὴν, urbs Argivorum, B, 571.

Ἀργαδής, ου, *Argæ f.*, *Polymelus*, II, 417.

Ἀργεῖος, εἰα, εἰον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus. *Ἥρη Ἀργεῖη*, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. *Ἑλένη Ἀργεῖη*, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. *Ἀργεῖοι* iidem qui Ἀχαιοί, sæpissime in Iliade, nonnunquam in Odys. Conf. Ἀργος.

Ἀργεῖφονκς, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

Ἀργισσα, urbs Thessaliæ, B, 738.

Ἀργος, ου, δ, appellatur canis Ulyssis, ρ, 291-326. — *Argus, Arestoris et Mycenæ f.*, *Cycl.* p. 601, b.

Ἀργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sqq.; ρ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycenæ, ubi Agamemno imperabat, A, 30; B, 108; *Ἰππόδοτον*, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδίφον, Δ, 171. (*Theb. fr.* 1, p. 587.) *Μυχός Ἀργεος Ἰπποδότιο*, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso eat, ut in oppo. *Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος*, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. *Ἀχαιῶν*, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. *Ἰασον*, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολύπυρον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (λυτὸν), etc. 5) *Πελασγικὸν Ἀργος*, in Thessalia, Pelei s. Achillis re-

gnum, B, 681; *Ἰππόδοτον*, T, 329. — *Hic sanatur Te-lephus*, *Cypr.* p. 582, b.

Ἀργυρέη, urbs Elidis, H. Ap. 422.

Ἀργῶ, οὐς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

Ἀρέβουσα, fons in Ithaca, ν, 408.

Ἀρείος, εἰα, εἰον, Marti sacer, τεῖχος, Δ, 407; O, 736. *Ἀρήιος*, Martialis. *Πρωτεσίλαος ἀρήιος*, B, 698; *Μενέλαος*, Γ, 339; Δ, 98, etc. *Ἀστεροπαῖος*, M, 102; P, 352. *Ἀχιλλεύς*, Π, 166; Δίας, γ, 109; Διομήδης, 167. *Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν*, Δ, 114; A, 799, etc. *Ἀρήια τεύχεα*, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et ἔντα, K, 407.

Ἀρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domini*, *Theb. fr.* 6, 588. *Adrastus in eo fugit*, *ib. fr.* 5.

Ἀρέστωρ, ορος, *Argi pater ex Mycenæ*, *Cycl.* p. 601, b.

Ἀρετάων, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

Ἀρηθῶος, 1) princeps Boeotiae, pater Menesthii, cognomine Κορυνήτης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi auriga, occisus, Y, 487. — *Adjectivum est* Δ, 280; O, 315, etc.

Ἀρηῖλος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, Π, 308.

Ἀρήιος. V. *Ἀρείος*.

Ἀρηφατος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

Ἀρηφιλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

Ἀρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, *ἑρατῆν*, B, 591; A, 723; H. Ap. 422.

Ἄρης, εος, et ηος, ει, ει et ηι, ἥα (ην ol. E, 809; *Batr.* 285), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur *θεράποντες Ἄρῃος*, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; *ἄροι Ἄρῃος*, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et *Ἀρηι ἀτάλαντοι*, B, 627; O, 302; Π, 784, etc.; *ἴσος Ἀρηι*, A, 603. Et phrases, *εὐνάγειν Ἀρηα*, B, 381; *κρίνεσθαι Ἀρηι*, 385; Ξ, 209; *μένος κρήνηται Ἀρῃος*, π, 269; *ἐγείρειν Ἀρηα*, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta: *δοῦρος*, E, 30, 35, 355, 454 etc.; *ἀνδροφόνος*, Δ, 441; *ἀΐδης*, Θ, 309; *βροτολοιγός*, Φ, 421. *Ἄρες*, *Ἄρες*, *βροτολοιγῆ*, *μυαίφονε*, *τειχεσιπλῆτα*, E, 31, 455; *ἄτος πολέμοιο*, E, 388; Z, 203; *οὐλος*, E, 461, 717; *πλώριος*, H, 208 (coll. Φ, 407); *χάλκιος*, E, 704, 859; H, 146; Π, 543, etc.; *ἐχέπαιος*, O, 605; *ῥινότορος*, Φ, 391; *βροήπιος*, N, 521; *ταλαῖρινος*, E, 289; X, 267; *θόος*, N, 328; *ἄλλοπρόβαλλος*, E, 831; *λαοσσόος*, P, 398; *χρυσήνορ*, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. *Εὐνάτιος*. *Δεῖμος* et *Φόβος* ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; *Ἐρις* ejus soror, Δ, 441. *Φόβος* ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favel. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi cæde audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprovatus, H, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus ἐπὶ ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, Φ, 391 sqq. Olim victus ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concumbens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus *Ἰάλεμος* et *Ἀσκάλαρος*, quos v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon*, *Æth.* p. 583, a, et *fr.* 1, p. 595. *In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos*, *Teleg.* p. 585, a. *Ejus filius Cycnus*, *Theb. fr.* 6, p. 588.

Ἀρήτη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui *ἔνια* curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; ν, 57 sqq.

Ἀρητιάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.

Ἀρητιος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 48 4; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. *Ἀρητιάδης*.

- **Ἀριάδνη*, filia Minols, regis Cretæ, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρίζων, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cyprii narratae*, p. 582, a.
- **Ἄριμα*, τὰ, vel Ἄριμοι, οἱ, (in Cilicia,) ὅθι φασι Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς, B, 783.
- **Ἀρίστας*, αντος, Græcus, pater Liocriti, P, 345.
- **Ἀρίσθη*, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐκτιμένη); Φ, 43.
- **Ἀρίσθηθεν*, B, 838; M, 96.
- **Ἀρίσθης*, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγχεσίμωροι, H, 134.
- **Ἀρκαδία*, regio Arcadum, B, 603; πολυπίδακα, μήτερα μήλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- **Ἀρκεσιάνδης*, αο, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- **Ἀρκεσίος*, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ε, 182; π, 118.
- **Ἀρκεσίλαος*, dux Bæotorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- **Ἀρπίνος*, Milesius, Æthiopidis scriptor, p. 583, a, et *Ilii Excidii*, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachiae*, fr. 1, 2, p. 585.
- **Ἄρμα*, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- **Ἀρμονίδης*, ew, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- **Ἀρμονίη*, (Semeles mater,) saltat cum Gratili, H. Ap. 195.
- **Ἀρναίος*, mendicus Ithacensis, postea Ἴρος dictus, σ, 5.
- **Ἄρνη*, oppidum Bæotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- **Ἀρπαλίων*, υνος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- **Ἄρπυια Ποδάργη*, ex qua nascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, II, 150 sq. Ἄρπυιαι, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- **Ἀρσίνοος*, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- **Ἀρτακίη*, fons in regione Læstrygonum, x, 108.
- **Ἀρτεμις*, ἰδος, iv (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; Υ, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαεινή, II, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέφανος Κελαεινή. Χρησπλάκατος, δ, 122; χρυσήνιος, Z, 208; χρυσόθρανος, I, 529; εὐσκόπος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Æneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, Υ, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, II, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, Ω, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres proceræ staturæ (μήκος δ' ἔπος' Ἀρτεμις ἀγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam læditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- **Ἀρύδας*, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, ο, 426.
- **Ἀρχαίος*, Antenoris, f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Σ, 464 sq.
- **Ἀρχεπτόλεμος*, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- **Ἀσβετος*, deus χαμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- **Ἀσιάνδης*, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phenops, P, 583.
- **Ἀσίγη*, urbs Argolidis, B, 560.
- **Ἄσιος*, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Græcorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impellitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, II, 716 sqq. Adde Ἀσιάνδης.
- **Ἄσιος*, λεϊμών, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- **Ἀσκάλαρος*, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Græcorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnāt, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- **Ἀσκανίη*, urbs et regio in fimbis Phrygiæ et Mysiæ, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριώλαξ).
- **Ἀσκάσιος*, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδής. Venerat ἄμοιβός (nam idem esse videtur), N, 792.
- **Ἀσκληπιάδης*, ου, Æsculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.
- **Ἀσκληπιὸς*, Æsculapius, ἱητὴρ ἀμύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 319. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- **Ἀσκη*, *nympha, cujus filius ex Neptuno, Cæolus, condidit urbem Bæotiae Ascrum*, Alth. fr. 2, p. 586.
- **Ἀσκληδών*, όνος, ή, urbs Bæotiae, B, 511.
- **Ἀσσαίος*, ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301.
- **Ἀσσάρακος*, avus Anchisæ, Υ, 232, 239.
- **Ἀστέριον*, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- **Ἀστερίς*, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήσασα, δ, 846 sqq.
- **Ἀστεροπαῖος*, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnat, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- **Ἀστυλχος*, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- **Ἀστυνάξ*, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σχαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulysse occiditur, secundum Arctinum*, Il. Exc. p. 584, a; a *Neoptolemo sec. Leschen*, Il. parv. fr. 16, p. 598; 17, ib.; 19, p. 599, a.
- **Ἀστυνόος*, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, P, 144. 2) Protiaonis f., Trojanus, O, 455.
- **Ἀστυόχεια*, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- **Ἀστυόχη*, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- **Ἀστυνυλος*, Πæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- **Ἀσπαλίων*, minister Menelai, δ, 216.
- **Ἀσωπὸς*, fluvius in Bæotia, βαθύσχοινος, λεχεποιός, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, λ, 260.
- **Ἄττη*, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Λιταῖς, σθεναρὴ καὶ ἄρπιος, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.
- **Ἄτθις*, ἰδος, *Hegesinoi carmen, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam*, v. fr. 2 in fine.
- **Ἄτλας*, αντος, Calypsus pater, ὀλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum distinentes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- **Ἀτρείδης*, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρείδης, Ἀτρείδαι. — Ἀτρείδων χάθοδος, *Nostorum inscriptio*, fr. 10, p. 600.
- **Ἀτρείων*, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- **Ἀτρεὺς*, έος, Pelopis et Hippodamiæ f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, Alcm. fr. 7, p. 589.

Ἀτρυτώνη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.
 Ἀτυμνιάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.
 Ἀτύμνιος, 1) Lycius, ab Antilocho occisus, Π, 317 sqq.
 2) Alius: v. Ἀτυμνιάδης.
 Αὐγείαι, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.
 Αὐγείας, σο, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.
 Αὐγήαδης, σο, Augeæ f., Agasthenes, B, 624.
 Αὐλὶς, ἰδος, ἡ, urbs Boeotiae, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, prefectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρήσσα). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectio-nem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.
 Αὐτόλυκος, avus Ulyssis maternus, Mercuri f., λ, 85. Fura-tus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.
 Αὐτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In ten-torio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in prælium profici-scitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, Π, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnât, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.
 Αὐτονόη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.
 Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, Π, 694.
 Αὐτοφόνος, pater Polyphontæ, Δ, 395.
 Ἀπαρεὺς, ἦος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Ænea occisus, 541 sqq.
 Ἀπειδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.
 Ἀπίδναι, demus Atticus, cujus heros Ἀπίδης Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repellentem, Cycl. p. 601, a.
 Ἀρροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομ-μείδης, Γ, 424, etc.; εὐστέρανος, Κύπρις, Κυθέρεια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concu-bitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Me-nelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomedē leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prelio ab Iride eductam, et in Olympum revectam, suaviter ridet dii, 352 sqq. Juno ab ea κεστόν ἱμάτια dolose petit, E, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Γ, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminae cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δῶρ' Ἀρροδί-της, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præ-fertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Helenam conspi-ciendam præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta florea ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.
 Ἀχαιοί, Achææ, εὐπλοκαμίδες, β, 119; τ, 542.
 Ἀχαιῖας, ἄδος, idem. Ἀχαιῖαν ἐνπέπλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.
 Ἀχαιῖος, adj. Ἀργός Ἀχαιῖον, v. in Ἀργος. Λαὸν Ἀχαι-κόν, N, 349.
 Ἀχαιεὺς, ἰδος, Græca. Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀχαιῖδα γαίαν, A, 254; H, 124. De

Græcia, Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πολυδότεραν, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.
 Ἀχαιοί, Græci. Epitheta: μεγάθυμοι, A, 123; ω, 57; κα-ρηχομῶντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνή-μιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλ-κοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; εὐλίκαπες, A, 389; Γ, 190; Π, 569; P, 274; Ω, 402; ὑπερκύδαντες, Δ, 66, 71; ἀρητίλοι, Z, 73; Π, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλλη-νας καὶ Ἀχαιούς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάν-τες ἄν' Ἴασον Ἀργος Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, Γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupien-tes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Æth. p. 583, b. In *Tre-nedo se condunt*, Il. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, Il. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva iis in-jecta in reditu*, ibid.
 Ἀχελῷος, 1) celebr fluvius, per fines Ætolorum et Aca-ranum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Sipylo ortus, Ω, 616.
 Ἀχέρων, οντος, Orci fluvius, x, 513.
 Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλῆς, ἦος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπαικέλος, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, ὄρχαμος ἄνδρῶν, πελώριος, θυμολῶν, ῥη-τήνωρ, πολλόπλοθος, κυδάλμιος, μεγάλθυμος, δαίτμων, πο-δάκης, ὠκύς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quin-quaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; Π, 168, 195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sul quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυ-στάθμου, Θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lyrnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbum et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pe-dasum, Γ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Diasidium cum Agame-mnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum des-perationem actus Agamemno legatos ad eum mittit Ulyssem, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Te-lamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum mu-nerum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Ma-chaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem cer-tius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; Π, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permit-tit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Troja-nis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus connecta-tur, frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo de-tracta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antilochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Z, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et sub clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quae mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Graecos principes, 40 sqq., et renuntiat irae, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reducit, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret cibum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Armatur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mortem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Aenea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pene ceperat, Y, 79-352, ubi Aeneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios interfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ulturus, cum Achille congredditur, tandem ab Apolline subductus, 419-454. Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropoeo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adutus; deinde ferro saevire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cenat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; tondet se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Troianos nobiles ad rogam Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendidissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogam raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove iussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigarat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro appellens Deidamiam uxorem ducit*, Cypr. p. 582, a. (*Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.*) *Telephum vulnerat et sanat*, ibid. et b. *Iphigeniam ipsi nupturam simulat*, ibid. b. *Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat*, ibid. f. *Fugat Troianos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio*, ibid. *Helenam videre cupiens, politur voto per Venerem et Thetidem*, ibid. *Achivos redire cupientes prohibet, Aeneas boves abigit, Lyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem e praeda honoris causa accipit*, ibid. *Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat*, ib. p. 583, a. *Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem obicientem*, Eth. p. 583, a. *Seditione inter Graecos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de caede illa purgatur*, ibid. *Memnonem occidit; deinde Troianos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit*, ibid. *Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius praestantissimi heroes corant*, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. *Filio Neoptolemo apparet*, Il. parv. p. 583, b. *In tumulo ejus Polyxena immolatur*, Il. Exc. p. 584, b. *Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque relinere studet*, Nost. p. 584, b. *Hasta ejus*, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597. Ἀφιδής, una Nereidum, Σ, 46.

B

Βαθυκλής, ἦος, Graecus, Chalconis f., occisus a Glaucō, Π, 594 sqq.
 Βάχχειος Διόνυσος, H. 18, 46.
 Βαλῖος, equus Achillis, II, 149; T, 400.
 Βατίαια, ἡ, tumulus prope Trojam, ab hominibus ita dictus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομομαχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Belicarnassensium reginae Artemisiae fratri, tributum, p. 523 sqq.
 Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Hospitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
 Βήσα, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίας, αντος, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dardani pater, Y, 460.
 Βήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.
 Βοάγριος, torrens Locridis, B, 533.
 Βοηθοίδης, Boethoi f., Eleoneus, Menelai minister, δ, 31; ο, 95, 140.
 Βοίδη, urbs Thessaliae, B, 712.
 Βοιθής λιμνη, in Thessalia, prope quam Pherae sitae, B, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοὶ μὲν etc., cui praemissa est invocatio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βοιώτιος, adj., Boeotus, Ξ, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Boeotii. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μάλα πύονα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκοχίτωνες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, έας et έω, ventus a septentrionibus flans. Dicitur αἰθηγενέτης, αἰθηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; κραϊπνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; άνεμος μέγας, τ, 200. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; x, 507. Amat equas, Y, 223 sqq.
 Βούδειον, τό, urbs Phthiae, II, 572.
 Βουκολίδης, αο, Bucoli s. Bucolionis f., Sphelus, O, 338.
 Βουκολίων, ιωνος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarbarea peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τό, urbs et regio Elidis, πολύπυρον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βοώτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
 Βριάρεως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αλγείων, A, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἦος, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamiae pater, quae Βριστής ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.
 Βριστής, ίδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyrnesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 316, 392. Reddita est Achilli illibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex praeda eam accipit Achilles*, Cypr. p. 582 extr.
 Βρύγοι, populus Thracius, bellum gerens cum Thesprotis, Teleg. p. 585, a.
 Βρυσηϊαι, urbs Laconica, B, 583.
 Βύρος, 1) Perieris f., Polydoreae, Pelei filiae, maritus, II 177. 2) Lycius, Phaesti pater, E, 44.

Γ

Γαία, Tellus, Urani uxor, παμμήτειρα, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emittit dolum Proserpinæ, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Malis homini-*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum caedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γῆ.
 Γαιήιος υἱός, Gææ s. Telluris filius, η, 324.
 Γαίηχος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
 Γαλαζάρχη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
 Γανυμήδης, εὖς, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, γ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 286. — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitem auream dat Jupiter profilio, fr. 3, ib.*
 Γάρφαρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idæ, Θ, 48; Ξ, 292, 352; O, 152.
 Γεραιστὸς, δ, promontorium Eubææ cum portu, Neptuno sacrum, γ, 177.
 Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνιος, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
 Γῆ, Tellus; ejus nuptiæ cum Urano, in Cyclo, p. 581, a, *Ægæonis mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πόντος Γῆ in-vocatur, Alc. fr. 6, p. 589.*
 Γῆραντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gææ filii, κ, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
 Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
 Γλαῦκος, 1) Sisyphe f., pater Bellerophonis, Z, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Z, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, I 19, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χροῖσα χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; II, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Cæso Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαῦκος δ αἰπόλος, in quem est Ep. 11.
 Γλαυκῶπις, ἴδος, ἡ, epitheton, nonnunquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
 Γλαφυραὶ, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Γλίσας, ἄντρος, δ, urbs Bæotiæ, B, 504.
 Γονέεσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινῇ, B, 573.
 Γοργέας, V. Γοργῶ.
 Γοργυθίων, ὠκος, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
 Γοργῶ, οὖς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργούς δρματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργῶ βλοσυρῶπις, A, 36, in clypeo regis. Γοργεῖν καραλῇ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες in Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.
 Γόρτυν, ὠκος, ἡ, urbs Crætæ, B, 646 (τεχίονεσσα); γ, 294.
 Γουινεύς, ἑως, dux Enienum etc., B, 748-755.
 Γραῖα, oppidum Bæotiæ, B, 498.
 Γρήνικος, fluvius Troadis, M, 21.
 Γυγαίη λίμνη, lacus Mæoniæ in Asia, γ, 390 sq. Cujus nymphea Talæmeni peperit duos filios, B, 865.
 Γυραὶ, αἰ, petræ non procul ab Eubæa, ubi Ajax Oilei naufragium passus perit, Γυρῆσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυραῖν πέτρην appellat.
 Γυρτιάδης, οὐ, Gyrtii f., Hyrtius, Ξ, 512.
 Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.

Δ

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἥσκησεν Ἀριάδνῃ, Σ, 592.
 Δαίτωρ, ὄρος, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
 Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
 Δαμαστορίδης, οὐ, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus,

II, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; χ, 212, 241, 293.
 Δανάη, Acrisii filia, καλλιόφυρος, Persei mater, Ξ, 319.
 Δαναΐς, ἴδος, carmen in Cyclo positum, cujus fragmen-ta v. p. 586.
 Δαναοὶ, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπισταί, N, 680; ταχύπολοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θειράποντες Ἄρης, H, 382, etc. — *II. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαναὸς, rex Libyæ. *Æjus filiiæ armanitur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.*
 Δαρδανίδης, αὐ, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, A, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.
 Δαρδανίη, Dardani regnum, γ, 216. — *Εὐπόλος, II. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλοι Δαρδάνιοι, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
 Δαρδανίς, ἴδος, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθυκόλποι, Σ, 122, 339.
 Δαρδανίωνες, posterii Dardani, Dardanii, H, 414; Θ, 154.
 Δάρδανος, 1) Ilii Jovis, conditor Dardaniæ, γ, 215 sqq., ubi ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, II. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἄνθρωπος, de Euphorbo, II, 807; de alio B, 701. Δάρδανος, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 425. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, γ, 460.
 Δάρης, ἥτος, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cujus filii duo, E, 9 sqq.
 Δαυλις, ἴδος, urbs Phocensis, B, 520.
 Δεισῆνωρ, ὄρος, Lycius, P, 217.
 Δελφειος, Delphicus, βωμός Apollinis, H. Ap. 496.
 Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
 Δελφοὶ, Delphi. Δελφῶν ἐς πόσιον δῆμον, H. 27, 14.
 Δεξαμένη, una Nereidum, Σ, 44.
 Δεξιᾶδης, οὐ, Dexii f., Iphionus, H, 15.
 Δευκαλίδης (pro Δευκαλιωνίδης), αὐ, Deucalionis f., Idome-neus, M, 117; N, 307; P, 608.
 Δευκαλίων, ὠκος, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, γ, 478 sqq.
 Δηιδάμεια, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*
 Δηϊκόων, ὠντρος, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.
 Δηϊνὸμνη, Trojanus, *II. parv. fr. 18, p. 598.*
 Δηϊοπίτης, οὐ, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 420.
 Δηϊτοχος, Græcus, a Paride occisus, O, 341.
 Δηϊτύλος, amicus Stheneli, E, 325.
 Δηϊτύρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
 Δηϊφοβος, Priami f., fortissimus, N, 156; Ω, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Λεύ-κασπις, 294; θεοειχάλος, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam du-cit, II. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, II. Exc. p. 584, a.*
 Δηίων, Atheniensis, *Cephalus pater, Epig. fr. 3, p. 589.*
 Δηλιάς, ἴδος, Delia. Κοῦρα Δηλιάδες, Apollinis θυράται, H. Ap. 157.
 Δηῖλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cujus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κρᾶνῃ, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venere, ζ, 162. — *Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.*

- Δημήτηρ, Ceres, Rheæ filia. Hymnus Cer. narrat, eam rapta Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde moestam, aniculæ specie, consedis ad Parthenium fontem Eleusiniorem; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occulit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo ædificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. Ἐὐπλόκαμος, ε, 125; Ξ, 326; ἑανθή, E, 500. Alia epitheta in Hymnis citt. Δῆμητρος τέμενος, B, 696. Amavit lasionem, ε, 125 sqq. Δημήτερος ἀκτὴ, N, 322; Φ, 76.
- Δημόδοκος, cantor apud Phæacas, de quo 6, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et v, 27 sqq.
- Δημόδων, ωντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulyssæ, Δ, 499 sqq.
- Δημόλειων, ωντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sqq.
- Δημοπτόλεμος, unus ex prociis Penelopes, χ, 242, 266.
- Δημοῦχος, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.
- Δημοφῶν, ωντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.
- Δημοφῶν, Theset f., excisa Troja Æthram reducti, II. Exc. p. 584, a, et II. parv. fr. 17, p. 598.
- Δημῶ, οὺς, Celei filia, ἐρώεσσα, H. Cer. 109.
- Δηῶ, οὺς, l. q. Δημήτηρ, H. Cer. 47, 211, 492.
- Δίη, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.
- Διόδωρος, Erythreus, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.
- Διοκλῆς, ῆος, 1) Orsilochi f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluvio deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit Æneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, πλῆκτις, H. Cer. 474, 477; Διοκλῆς dictus ib. 153.
- Διομήδη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.
- Διομήδης, εος, Argivorum rex, Tydei f., Cenei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: κρατερός, βοὴν ἀγαθός, ἱππόδαμος, ὑπέρθυμος (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucio Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut celeris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulyssæ, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rheum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsius insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prælium suadet, Ξ, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capta Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — Cum Ulyssæ Palamedem agens demergit, Cypr. fr. 16, p. 594. Philectelen e Lemno reducti, II. parv. p. 583, b. Palladium rapit cum Ulyssæ, ibid. Cujus insidias quomodo averterit, fr. 9, p. 596. Coræbum occidit, fr. 19, p. 598. Excisa Troja statim et feliciter redit, Nost. p. 584, b.
- Διοκλος. V. Διοκλῆς, 2.
- Διον, oppidum Eubœæ, αἰνύ, B, 538.
- Διόνυσος, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσσος, Bacchus, Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinas transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. Εἰσαφώτης, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — Quæ dona Anii filiiab, Οἰοντόπος, dederit, Cypr. fr. 11, p. 593.
- Διός, Priami f., Ω, 251.
- Διόσκουροι, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raptam repetituri, Cycl. p. 601, a.
- Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.
- Διώρας, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.
- Διμήτωρ, ορος, Iasi f., fictus ab Ulyssæ rex Cypri, ρ, 443.
- Δολίος, senex, servus receptitius Penelopes et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filiz Melanthus, σ, 321 sqq.
- Δολιχός, principum Eleusinensium unus, H. Cer. 155.
- Δολοπες, gens Thessalica, I, 480.
- Δολοπίων, ονος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.
- Δόλοψ, οπος, 1) dux Græcus, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.
- Δόλων, ωνος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Hectori, speculatoris castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.
- Δόρυκλος, filius nothus Priami, A, 489.
- Δούλη, n. propr. Nost. fr. 7, p. 600.
- Δουλιχίεύς, ῆος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.
- Δουλιχίον, τό, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sqq.; ι, 24; ξ, 397; π, 123, 247; H. Ap. 429. Πολύπυρον, ξ, 335; π, 396; τ, 292.
- Δράκων, Icarizæ insulæ urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, f.
- Δρακίος, dux Epeorum, N, 692.
- Δρησος, Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20.
- Δρίας, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciæ, Lycurgi pater, Z, 130.
- Δρύοψ, οπος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.
- Δύμας, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.
- Δύμη, Achajæ urbs, H. Ap. 425.
- Δυναμένη, Nereidum una, Σ, 43.
- Δωδωναίος, Jovis epitheton, II, 233.
- Δωδώνη, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus ὕκοφται Selli, δυχεῖμερος, II, 234 sqq.; B, 750; ξ, 327 sqq.; τ, 296 sqq.
- Δωριεες, Dorienses, τριχάιτες, τ, 177.
- Δωρίον, τό, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyras a Musis excæcatus, B, 594 sqq.
- Δωριππη, Anii uxor, Cypr. fr. 11, p. 593.
- Δωρις, ιδος, una Nereidum, Σ, 45.
- Δώς, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δωτίον πεδίον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.
Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγκέλαδος, gigas, ab Jove victus, Batr. 285.
Εἰδοθήη, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
Εἰδείθυα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖοτόκος, II, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰδείθυαι, A, 270 (μοῖοτόκοι); T, 119.
Εἰδέσων, τό, urbs Boeotiae, B, 499.
Εἰρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.
Εἰρετρία, Eretria, urbs Euboeae, B, 537.
Ἐκάδη, Dymantis filia, II, 718; uxor Priami, mater mul-
torum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 251 sqq.; et admonitu ejus donat adorataque Minervam, 293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiscente, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.
Ἐκαμήδη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavandum, Ξ, 6 sqq.
Ἐκάτη, dea, Persaei filia, H. Cer. 24 sq., 438; σέλας ἐν χεῖ-
ρσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et So-
lem cum illa adit, 24 sqq.
Ἐκατος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y, 71; H. Ap. 276.
Ἐκτόρεος, adj., Hectorius, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. —
II. parv. fr. 16, p. 597.
Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
Ἐκτωρ, ὄρος, Priami et Hecubae f., princeps heroum Tro-
janorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυθαῖολος,
χαλκοκορυστῆς, θρασύς, δέριμος, φαίδιμος, βοὴν ἀγαθός (N, 123; O, 671), πελώριος (A, 819), εἰκελος φλογί (N, 54, 688), Ἄρηι, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet ca-
tervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Ce-
dit Achivi, A, 505. Increpatus a Sarpedone, E, 471 sqq.,
pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno
auctore, Z, 77 sqq., in urbe obsecrationem Minervae fieri
jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem redu-
cit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andro-
mache, in edibus frustra quaesitam, tandem urbe egre-
diens ad portam Scaeam una cum Astyanacte infante
obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum
Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissi-
mum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni
suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares,
sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat
contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum
vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300
sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad
menia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post
pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contemto
augurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat
murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400
sqq. Ab excidio navium arcetur praesertim per Ajaces,
N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulne-
ratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curan-
dus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum
instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat,
591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, II, 536 sqq.; in Patroclum,
721 sqq. Interfici Patroclum (conf. T, 414) et capit arma
Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem rever-
titur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao
aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq.
Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achil-
lem aggressurus, revocatur ab Apolline, Γ, 364 sqq.
Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, pa-
rentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed
pudor ob prius ipsi dicta et aliae cogitationes loco eum
cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit,
insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-
166. Inter haec Jupiter vicem Hectoris miseratus, tenta-
tis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline
desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum
hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari
certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-
305. Tandem maxima contentione pugnans hasta trans-
figitur, armis spoliatur, foedatur ab Achiviis et curru Achil-
lis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus
plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-
cita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline cu-
ratur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat,
licet saepius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum
a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis ef-
fusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur,
677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. —
Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.
Ἐλαῖς, ἴδος, Anii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.
Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 696.
Ἐλατιονίδης, ου, Elatidis f., Ischys, H. Ap. 210.
Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33
sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.
Ἐλατρεὺς, ἥος, nobilis Phaeax, θ, 111, 129.
Ἐλένη, Jovis et Ledaē filia, Dioscurorum soror, formosis-
sima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B,
160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telae pugnas
hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex
muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat de-
scribitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admi-
rantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et
fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem
reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq.
Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam re-
dit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Ne-
stor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium
cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω,
761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non am-
plius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus
intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Aegypto
allata, 125 sqq., et φάρμακον νηπενθὲς ἀχολόν τε, 219 sqq.
Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja specu-
latorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum li-
gneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa
textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei in-
terpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. —
*Ex Jove nata et Nemesi in plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Theseo rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et ave-
hitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b. Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex Cypridis, fr. 21, p. 595. Nuptiae, p. 582, a. Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mor-
tuo, Deiphobo nubit, II. parv. p. 583, b. Trojae agnos-
cit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur, II. Exc. p. 584, a; II. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti concedit. Ethram, fr. 17, p. 598.*
Ἐλατος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnāt ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filiis objugatus a Priamo, Ω, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ab Ulysse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo, Il. parv. p. 583, b. — 2) Græcus princeps, Ctenopis f., E, 707.*
- Ἐλευσινίδης, αο, Eleusini f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσίνιοι, Eleusini, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θυόεσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάνωρ, ορος, dux Abantum ex Eubœa, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλεών, ὄνος, ἡ, oppidum Bœotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικίων, ονος, Antenor f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλική, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεῖα); Θ, 203.
- Ἐλικίων, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλική, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (Ζαθέου). 2) Mons Bœotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Πιδαχόεις, *Atth. fr. 2, p. 586.*
- Ἐλικίωνος ὄναξ, Neptunus, Γ, 404.
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessalæ seu Phthiotidis, B, 683 (καλλιγύναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; Π, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universæ designat.
- Ἐλληνες, antiquæ urbis Ἑλλάδος et regionis incolæ, B, 684.
- Ἐλλήσποντος, fretum: ἀγάρρος, B, 845; M, 30; πλατύς, P, 432; ἀπείρων, Ω, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.
- Ἐλος, ος, τὸ, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditione Nestoris, B, 594.
- Ἐλπίωρ, ορος, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui periit in Circae domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quæ fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἐνέτοι, natio circa Paphlagoniam, ubi muli optimi, B, 852.
- Ἐνίηες, in prosa Αἰώνες, gens ad Ossam, Perrhæbis propinqua, B, 749.
- Ἐνιεύς, ἦος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmonei genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἐνίσπη, oppidum Arcadiæ, ἡμερόεσσα, B, 606.
- Ἐνομος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.
- Ἐνοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἐνόπη, urbs Messeniæ, I, 152, 292.
- Ἐνοσίγαιον, ονος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἐνυάλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρεφόντης, B, 651; H, 166, etc.
- Ἐνυεύς, ἦος, rex Scyri, I, 664.
- Ἐνυώ, οὺς, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολλέπορος).
- Ἐξάκιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἐκάλτης, ου, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 415.
- Ἐκαίγις, ἦος, Myrmidon, Agacis f., Pelei τέττης ob cædem, Π, 57.
- Ἐπειοί, Elidis antiqui incolæ et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκοχίτωνες); N, 686 (φαιδιμόνεις), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pyliis, A, 671-762.
- Ἐπειός, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res Il. parv. p. 583, b.*
- Ἐπείριος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ὧν, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαυρος, ὅ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικάστη, Cædipi mater et uxor, quæ aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπικλῆς, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίστροφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίστωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 695.
- Ἐπτάπορος, ὅ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπωπεύς, ἑως, *Lyci filiam vitiat et perit, Cypr. p. 582, a.*
- Ἐργίος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβος, εὺς, τὸ, sedes inferorum, Θ, 368; I, 572 (ἐξ Ἐρεβουσι); κ, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρεμνέως, ἑως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Ἐρευθαλίον, ὠνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylios a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεχθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) redit Minerva, η, 81.
- Ἐρινύς, ὤς, Furia: ἡεροφρίτις, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεὰ δασυπλήγης, ο, 234. Plur. Ἐρινυες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μῆτορες; β, 135; υ, 78; ρ, 475 (πρωγῶν). — *Audit diras Cædipi, Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum, ib. fr. 6, p. 588.*
- Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἄμστον μεμναιῖς); Σ, 535. Ab Jove mittitur, A, 3 sq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine, Cypr. p. 581, b.*
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στυγερή, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaïdis poeta, fr. 2, p. 536.*
- Ἐριώπις, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμῆος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, π, 471.
- Ἐρμίας, αο, Ἐρμίας (Ἐρμῆς E, 390), Ἐρμῆς, ἑω (H. Merc. 413) et εἰω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infans ejus narratur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exsiliit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua lyram candidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicaret. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitus et indignatus Apollinem lyrae cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyrae utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice prædicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo rediissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffragaturum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapillos eum edoceant. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διακτορος, ἐριούνιος, ἐδοσκοπος, Ἀργεφόντης, ἀκάχητα, δώτωρ ἱάνων, χρυσόβαπτις: cujus virgæ vis exprimitur ε, 47 sq. Martem clam eripuit Aloi-

- dis**, E, 390. (In simili re Q, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Ω, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circeen eunti, eique consilia dat vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circe diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Et ei Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*
- Ἑρμιόνη**, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.
- Ἑρμιόνη**, urbs Argolidis, B, 560.
- Ἑρμιος**, fluvius Æolidis in Asia, δινήεις, Υ, 392; Ep. 1, 5.
- Ἑρῶνιοι**, ol, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, Ἰβηλῶν, B, 855.
- Ἑρῶναι**, 1) urbs Boeotiae, B, 499. 2) Ἑρῶναι πόλις Ioniae, in quam Ep. 7.
- Ἑρώλας**, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.
- Ἑρώμανθος**, mons Arcadiæ, ζ, 103.
- Ἑρώμας**, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, Π, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, Π, 415.
- Ἑτεοκλῆος**, V. Ἑτεοκλῆς.
- Ἑτεοκλῆς**, ἥος, filius alter Œdipi, regnans Thebis. Cadmei convivantur in domo βίτης Ἑτεοκλῆς, Eteoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*
- Ἑτεόκρητες**, ol, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.
- Ἑτεωνεύς**, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.
- Ἑτεωνός**, oppidum Boeotiae, πολύκνημος, B, 497.
- Εὐαιμονίδης**, ου, Euæmonis f., Eurypylos, E, 76; A, 809.
- Εὐαίμων**, ονος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*
- Εὐάνθης**, εος, pater Maronis, ι, 197.
- Εὐβοία**, insula, B, 535; ναυσικλείτη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.
- Εὐβάμιον**, *Cyrenensis, Telegoniæ scriptor, p. 584, b.*
- Εὐδαρος**, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmiadonum, Π, 176-186.
- Εὐήρινν**, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.
- Εὐήνοριδης**, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.
- Εὐήνός**, Selepi f., princeps Lyrnessi, B, 693.
- Εὐίππος**, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 417.
- Εὐμαιος**, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius : v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitem : v. totam ξ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et iurgium cum Melanthio. Victimæ in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulysses, 189 sqq. : quem in sequentibus variis modis adjuvat in procis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho pœnas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.
- Εὐμήδης**, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐμήλορ**, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equabus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphthime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachiæ scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*
- Εὐμολπος**, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.
- Εὐνῆος**, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulae, H, 478 sqq.; Ψ, 747.
- Εὐπείθης**, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.
- Εὐριπος**, ό, fretum Eubœæ, H. Ap. 222.
- Εὐρος**, ventus ab oriente flans, B, 145; II, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.
- Εὐρύδης**, ου, procus Penelopes, cæsus, χ, 267.
- Εὐρύαλος**, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnat egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, Ἴσος Ἀργί, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐρύδης**, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*
- Εὐρυγάνεια**, *Hyperphantis filia, quæcum quatuor liberos genuit Œdipus, Œd. fr. 2, p. 587.*
- Εὐρύδαμας**, αντος, ό, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, όνειροπόλος γέρον, E, 148 sq. 2) Procus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.
- Εὐρύδίκη**, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Atia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*
- Εὐρύκλεια**, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Revertentem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post cædem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1 sqq.
- Εὐρύλοχος**, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circeen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circeen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulysse sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.
- Εὐρύμαχος**, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoo princeps, δ, 628 sq.; φ, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelopæ, ο, 16 sqq.; σ, 295 sq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.
- Εὐρύμεδουσα**, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.
- Εὐρυμέδων**, οντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Peribœæ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; A, 620.

Εὐρυμίδης, ου, Eurymi f., Teleinus, ι, 509.
 Εὐρυνόμη, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμὴν in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysssem patrata caede, ψ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Ἀegypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, 1) Hercules f., princeps in insula Co, quae dicitur Εὐρυπύλου πόλις, Β, 677. 2) Euæmonis f., princeps Thesalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnāt, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, Η, 167; Θ, 265. Pugnāt, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; Π, 27. (*Azionem Priami occidit, Il. parv. fr. 19, p. 599.*) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — *Trojanis auxilio profectus, fortissime pugnans a N. occiditur, Il. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.*
 Εὐρύσθεύς, ἦος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danae pronepos; historia natiuitatis Eurysthei narratur Τ, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.
 Εὐρύτιδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro *Oechalia* habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρύτιον, ὄνος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, 1) princeps Oechaliae, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — *Conf. Oech. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591.* — 2) Actoris f., princeps Eleorum, Β, 621.
 Εὐρύφασσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.
 Εὐρώπη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in Η. Ap. 251.
 Εὐρύτωρος, princeps Thraciae, Acamantis pater, Ζ, 8.
 Εὐρύτσης, ιος, urbs Beotiae, Β, 502.
 Εὐρύτμος, Τροζενί f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, Β, 846 sq.
 Εὐρύτης, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, Ο, 532.
 Εὐρύφροδς, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, Π, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, Ρ, 9-60.
 Εὐρύπνωρ, ὄρος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Ν, 663-672.
 Εὐρύπτης, ου, Aloeī s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — *Cum fratre Oto et Oeclo, Ascræ nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Att. fr. 2, p. 586.*
 Εὐρύρη, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Ζ, 152. 3) Thesprotiae urbs, α, 259; β, 328 (πύρα ἀρουρα).
 Εὐρυροι, Ephyræ primæ cives, Ν, 301.
 Εὐρύλλης, ἦος, Actoris f., Polyneides maritus, ex ducibus Myrmidonum, Π, 189.
 Εὐρύλλος, 1) Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.
 Εὐρύμων, ὄνος, Priami f., cæsus a Diomede, Ε, 160 sqq.
 Εὐρύνης, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Εὐρύκωλος, 1) Trojanus, Thalyssii f., cæsus ab Antilochio, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Εὐρύτος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem famosus, βρότων δηλῶμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq.; φ, 308.
 Εὐχέφρων, ὄνος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Ἐχίναι, ὠων, insulae in mari Ionio, postea Ἐχινάδες dictæ, Ἰεραί, Β, 625.

Ἐχίος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alius, cæsus, Ο, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, Π, 416.
 Ἐωκφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαγρεὺς, cum *Tellure* invocatur θεῶν παννύπτερα πάντων, *Alcm. fr. 6, p. 589.*

Ζάκυνθος, ὅ ἐ ἡ, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 634; α, 246 (ὠλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήεσσα); Η. Ap. 429.

Ζέλεια, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.

Ζεύς, Διός, Διτ, Δία, ἐ Ζηνός, Ζηνί, Ζήνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, Ο, 187 sqq., cui in partiendo cessit cælum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, Ν, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, σφού πατρός ἑναντίον, Α, 533 sq., supremus moderator, ὕπατος μῆστορ divinorum humanorumque, Θ, 22; Ρ, 339. Epitheta solita: εὐρύσπα, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κελαινεφίς, πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμηνής, μέγας, μέγιστος, κύδιος, αἰγιόχος, Κρόνου παῖς, τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, ὠφιδρεμέτης, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, ἐριδρεμέτης, στεροπηγερέτα (Π, 298), ὠφίλυγος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομαῖος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat scepra et δέμους, Β, 197, 205 sq. Praecones sunt Διός ἄγγελοι, Η, 274. Ipse ταμίης κολέμοιο ἀνθρώπων, Δ, 84; Τ, 224; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terret ægide a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διός μάστιγι δαμῆναι, Μ, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiæ, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξείνιος, Ν, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; Ικετήσιος, ν, 213. Ἐρκαίος, φ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωναῖος, Πηλεσιγυῖος, a cultus loco, Π, 233. Columbæ ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in Π. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natusque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η. 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, Ν, 449, qui est Διός ὀπισθεύς, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Αἰταί, κόρας Διός, Ι, 604 sqq.; Ἀτῆ, πρόσθα Διός θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sqq.; sed ob famem terræ immissam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno cum se fefellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἀτῆν in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Æthiopia, quo cum diis ierat κατὰ δαῖτα, Α, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemmoni, Β, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτώνω Διός induit sibi Minerva, Ε, 736. Prohibitibus ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensatis utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, Α, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, Ο, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, Π, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, Χ, 167 sqq.; sed lanx ejus fati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sqq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut haec eum dimittat, ε, 28 sqq. Utionem Soli concesserat de sociis Ulyssis, Μ, 385 sqq. Omina fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit praelium Eupithe sociorum, procos ultorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, Ι, 457. — *Consilia inii cum Themide de Trojano bello, Cypr. p. 581, d. Dearum judicium praecipit, ibid. Έπερήμερον άθανασίαν tribuit Dioscuris, ib. p. 582, a. Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certamine, ib. p. 583, a. Immortalitatem dat Memnoni, Αθή. p. 583, a. Jovis Hercei in ara occiditur Priamus, Il. Exc. p. 584, a. Saltantem induxerat Titano machiae scriptor, fr. 2, p. 585. Μῶμος ipsi σύμβουλος quid suaserit, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat, ib. p. 592. Helenam gignit ex Nemese in plurimas formas mutata, fr. 3, ib. Ζήνα, fr. 17, p. 594. Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio, Il. parv. fr. 3, p. 595. Dardano dederat Palladium, Il. Exc. fr. 3, p. 599. Tantalum quomodo punit, Nost. fr. 10, p. 600.*

Ζεφυρία, Zephyri aura, η, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sqq.; ὄρηκθην spirat cum Borea, Ι, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ab Oceano pascente, Π, 150 sq. Est κελαιδινός, κεκλήγως, λαβρός, αἰθριος (H. Ap. 433), θυσαπῆ, αἰὲν ἐρυθρός.

Ζήθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ilyli pater, τ, 523.

H

Ἥδη, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in caelo, καλ-
λίσφυρος, λ, 603 sqq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, Ε, 722 sqq. Mar-
tem lavat, 905. Cum Venere et Gratia saltat, H. Ap. 195.

Ἥγησινος Salaminius pro Cypriorum carminum scri-
ptore habitus, p. 581, a.

Ἥγησινος, Althidis poeta, p. 586.

Ἥγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἥλιος. V. Ἡλιος.

Ἡερίδου, Aloe uxore altera, περικαλλής, Ε, 389.

Ἡερῖον, ωνος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes
Cilicium; quem Achilles occidit et praedas ab eo egit, Ζ, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; Α, 366; Ι, 188, etc. 2) Imbrius,
Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit
et Arianen misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, Ρ, 575, 590.

Ἡόνες, αἰ, Argolidis oppidum, Β, 561.

Ἡονεύς, ἥος, 1) Graecus, occisus ab Hectore, Η, 11. 2)
Thraciae princeps, pater Rhesi, Κ, 435.

Ἥλειος, Elei; eorum bellum cum Pylis, Α, 671 sqq.

Ἥλεκτρα, nympha, socia Proserpinae, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Trojae, Il. Exc. fr. 5, p. 599.*

Ἥλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἥλιος: δς πάντ' ἐπορεύει καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, παμ-
φανόνων, φαέθων, φαεσίμβροτος, τεφρίμβροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaesae filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Aetiae, x, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neera Phaethuses et Lampetiae nymphae pater, μ, 132 sq. : quae boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis macatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinae, H. Cer. 62 sqq.

Ἥλιος, ἰδος, regio Peloponnesi, δια, Β, 615; Α, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; ὅθι κρατέουσιν Ἑπείοι, ν, 275; ο, 297; ω, 431; ἱππόδοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulysses, Teleg. p. 583, a.

Ἥλυστον πεδίον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἡλῶνη, urbs Thessaliae, Β, 739.

Ἡμαθία, Macedoniae pars, Ξ, 226.

Ἡνιοπέις, ἥος, Thebei f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἡνοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἡνοψ, ὄκος, 1) Trojanus, pater Satni, Ξ, 443 sqq. 2) Graecus, Clytomedis pater, Ψ, 634.

Ἡκείρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, Β, 635; fort. et ε, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἡπυτίδης, ου, Epyti f., Periphas, praeco, Ρ, 324.

Ἡρακλείδης, αο, Hercules f., 1) Thessalus, Β, 679; 2) Tlepolemus, 653; Ε, 628.

Ἡρακλεῖος, adject. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακλεῖν βῆν fere vocatur Hercules ab Homero, Β, 638, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἥρας, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένμων, θυμολών. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus fit potentior, Τ, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis saepe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, Α, 689 sqq. Junonem vulnerat, Ε, 392 sqq.; Ἀδην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, Ε, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; Ο, 25-30. Ejus τεῖχος ἀμφύχτον, contra cetum, Υ, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Praestans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, Β, 638; Ε, 639. Alii ejus υἱές υἱονοί τε, Β, 666. Umbra ejus cum Ulysses loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypriis narratus, p. 582, a. Arionem equum accipit a Coproo, per eum vincit Cycnum Martis filium cursu equestri in Pagasaeo Apollinis templo, equumque donat Adrasto, Theb. fr. 6, p. 588. Cum Iole, Aech. Exp. fr. 2, p. 590. (Echaliā caput, fr. 6, et alibi. Apud Cianos, quos Hylam quaerere et obsides dare cogit, fr. 4. Cum Theseo Themiscyram capit, Nost. fr. 9, p. 600.*

Ἡρη, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεά, Ε, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, Η, 432; Ε, 356. Solita epitheta: πάντῃα, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἥχομος, βοώπις, ἐρατώπης (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimae, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, Τ, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, Α, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia nectit quæ mariti minis et Vulcano intercedente compescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojæ excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani fœdera lædant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutuat, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, E, 153-352. Ab experfacto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας Ἀχιλλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.) De Ænea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam veniente, ib. p. 582, a.*

Ἡριδανός, fluvius, Batr. 20.

Ἡρακλῆος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato curio dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφιγυῖαι, κολοποῖων (Φ, 331), πολύμητις, πολύφρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera hæc fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, E, 166 sq., 338 sq.; agis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, E, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Græcis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φιλὸς Ἡρακλῆος, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaïdis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvas Jovi, Il. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἡχώ, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἥως, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel asserens. Epitheta: ἡριγένεια, φαειμόροτος (Ω, 785), χρυσορόνος, ἰώμενος, φοδοδάκτυλος, κροκόπεπλος, φαινώλις (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θ

Θάληα, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλλιος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσιάδης, Thalsyis f., Echeopolis, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Cechalia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco punitur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, E, 231.

Θαυμαζή, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρηος, A, 224, Hecubæ soror, uxor Antenoris, bona noverca Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμῖν λύει ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρηος). Mars ejus συναρωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγγυλιδὸν ἐχομένη, Jupiter ὄρονος ὀρίζει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consultat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θερσίκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinatur redditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θερσάνδρος, 1) Polynicis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphei f., Præti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀειρόμενος, ἀμπεροπῆς, ob contaminatios sermones ab Ulyse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileæ amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Boeotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ξ, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polypætes, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Herculis f., B, 679.

Θεστοπίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστορ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστοπίδης.

Θέτις, ιδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἡύκομος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e curio dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu susceperat, Z, 136 sqq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcam vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædicat filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Lenca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
Θηβαίος, Emiopei pater, Trojanus, ὑπέρθυμος, Θ, 120. — Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
Θηβαίς, ἴδος, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.
Θήβαι, ἡ, et Θῆβαι, αἱ, Thebæ, 1) Bæotiae urbs, ἐκτάπυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Conditæ a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Εὐστέρωνος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλιχοροί, H. 14, 2. 2) Ἄgypti, ἐκτάπυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὠσίπυλος, Z, 416; ὑποπλάκην, 397; ἱερὴ πόλις Ἥετιωνος, A, 366 sq., capta et direpta ab Achille, B, 691; X, 479.
θησεΐδαι, *Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
Θησεύς, ἑως, heros et princeps Atheniensis, Ἄgei f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — *Res ejus cum Ariadne in Cypriis narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiope amat, Nost. fr. 9, p. 600.*
Θήβη, urbs Bæotiae, πολυτρήρων, B, 502.
Θεαὶ νῆσοι, i. q. Ὀξείαι, in Acheloi ostio, o, 299.
Θέας, αντος, 1) princeps Ætoliae, Adræmonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — *Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 10, p. 596.*
Θήη, Nereidum una, Σ, 40.
Θοακός, Atticæ oppidum. *Θοακόνδε*, H. Cer. 126.
Θόων, υνος, 1) Trojanus, Phænopis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
Θόωσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
Θοώτης, ου, Menesthei præco, M, 342 sq.
Θοάσιος, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
Θρασυμήδης, εος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Dormi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
Θρασύμηλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.
Θρήικες, et Θρήικες, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱκπολόμοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhæso, K, 434 sqq. Θάμωριν τὸν Θρήικα, B, 595. — *Penthesilea Θρήισσα, Æth. p. 583, a.*
Θρήικιος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρήικῇ Ἑάμος, N, 12 sq.; H. Ap. 34, Samothrace. Θρήικιος πόντος, Ψ, 230.
Θρήκη, Thracia, ἐρίδωλαξ, A, 222; γ, 485; N, 301, etc. Θρήκηθεν flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
Θρηαί, nymphæ in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
Θρηνακίη, pro Siciliæ antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascabantur, μ, 127-135; τ, 275.
Θρόνον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
Θρύον, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρυόσσα πόλις, αἰπεία κολώνη, ἐν Ἀλφειῷ.
Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάρην, 106. Pater Ægisthi, δ, 517 sq.
Θυεσταΐδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
Θυμβραῖος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
Θυνώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
Θών, ὄνος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰαιρα, Nereidum una, Σ, 42.
Ἰάλμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
Ἰάμβη, Metaniræ famula, κέδν' εἰδύια, quæ Cererem di- cteris exhilarat, H. Cer. 195-204.
Ἰαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
Ἰάνθη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἑκαχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes ad- veniunt ad πανήγυριν Apollinis.
Ἰαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
Ἰάρδανος, 1) fluvius Cretæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Pelo- ponnese, H, 135.
Ἰασίδης, αο, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dinetor, ρ, 443.
Ἰασίων, ονος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νειῶ ἐνι τριτόλῳ, ε, 125 sqq.
Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασον Ἄργος dic- tum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
Ἰάχη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Ἰαωλκός, ἡ, urbs Magnesiæ, εὐκατέμνη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
Ἰδαίος, adj. Idæus. Ἰδαίων ὄρεων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαίος, II, 605; Ω, 391.
Ἰδαίος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
Ἰδη, mons s. potius montes Troadis, ἡμεῖσες, ὀλέσες, πολύπτυχος, πολύπιδαξ, μήτηρ θηρῶν, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Ven- nus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδθεν μεδέων, Γ, 276; H, 202, etc. — *Ibi judicium dearum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, Il. Exc. p. 584, a.*
Ἰδης, εω, pater Cleopatæ, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — *Alius, Aphareti f., cujus et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.*
Ἰδομενεύς, ἦος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genea- logia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntes in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilæi, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἰηλυδός, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἰηπαίων, onos, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἰησονίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἰήρων, onos, princeps Thessalus, Æeonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθαίμενης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, II, 586.
 Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odys. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείλος, κραναή, τηρεῖα, παιπαλόεσσα. Urbs ὑπὸνίως, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulæ et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰθακήσιος, adjunct. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰθακός, heros insulæ Ithacæ, ρ, 207.
 Ἰώμη, urbs Hestiazotidis, κλωμακόεσσα, B, 729.
 Ἰάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniæ (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alcm. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regebant, ibid.*
 Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκεταονίδης, ου, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκετάων, onos, Laomedontis f., frater Priami, T, 238; dux, Γ, 147 (ὄζος Ἄρμος); O, 576.
 Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλάειρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλήϊον πεδίον, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρά, *carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Næviit, p. 595, a.*
 Ἰλιονεύς, ἦος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., E, 489 sqq., Ἴλιος, ἦ (Ἴλιον αἰπύ, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἰρή, εὐταίχεος, εὐκείμενον πτολίεθρον, ἐρατεινὴ, ἡνεμόεσσα, αἰπεινὴ, ὀρνυόεσσα, εὐπωλός. Dardanus κτίσσε Δαρδανίην, ἐπεὶ οὕτω Ἴλιος ἰρὴ ἐν πεδίῳ πεπλόιστο, Y, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν E, 251; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακοίλιος οὐκ ὀνομαστή, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρος, *carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. a n. 13.*
 Ἴλος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilia, Y, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημογέρων, cujus monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephygez habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασίδης, ου, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ἦ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παιπαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; E, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
 Ἰναχος, *fluvijs, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, b.*
 Ἰνώ, οὐς, Cadmi filia, dea marina, Δευκοθή, ε, 333, 461.
 Ἰνωπος, rivulus Deli insulæ, H. Ap. 18.
 Ἰκόνιος, adjunct. Ἰκονίῳ Διοχος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, E, 317 sqq.
 Ἰόλη vel Ἰόλεια, *Euryti filia, in Cæchaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ἐκνήθη, et fr. 2.*
 Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, 6.
 Ἰκκασίδαι, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰκκασίδης, Hysenor, N, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰκκασός, Soci pater, δαίττων, A, 450. V. Ἰκκασίδαι.
 Ἰκπημολγοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰκποδάμας, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, Y, 401.
 Ἰκποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polyposæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcathei uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰκπόδαμος, αντος, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 518.
 Ἰκπόδοος, 1) Bellerophonis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰκπόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰκπόνος, ductor Græcus, A, 303. — Alius, *Peribœæ pater, Theb. fr. 9, p. 588.*
 Ἰκποτάδης, αο, Hippotæ f., Æolus, κ, 2, 36.
 Ἰκποτίων, ανος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. E, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήσασα, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 150, 292.
 Ἰρίς, ἰδός, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχεῖα, ὠκεία, ποδήγεμος, ἀλλοπος, χρυσόπτερος. De arcu celesti, πορφυρέη, P, 551, et plur. A, 27.
 Ἰρός, mendicus Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρναίος, σ, 1-7. Infeliciter certat cum Ulysse personato, incitatus a procis, 35 sqq. (Ἰρός ἴρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανδρος, Bellerophonis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 263 sqq.
 Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pœnas dedit, ι, 39-61, 66.
 Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰστία, urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, B, 537.
 Ἰστίη, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐπίπος, H. Ap. 210.
 Ἰτυλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sqq.
 Ἰτυμονεύς, ἦος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἰτων, ανος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
 Ἰφθίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sqq.
 Ἰφιάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφιγένεια, filia Agamemnonis et Clytæmnestræ, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauris transfert et immortalæ reddit, cerva in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφιδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum maternum, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.
 Ἰφικληΐη βίη, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰφικλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves ei

ablaturum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, Nost. fr. 3, p. 600.

Ἰφιμέδεια, Alopei uxor, λ, 305.

Ἰφινόος, Dexii f., Græcus occisus a Glauco, H, 14.

Ἰφρις, acc. Ἰφρα, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 417.

Ἰφρις, ἰδος, capta ex insula Scyro, Patrocli concubina, εὔωνος, I, 663 sqq.

Ἰφριδης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.

Ἰφριτίων, ὠνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Y, 382 sqq.

Ἰφριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάθυμος, B, 518 sqq.; P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat Ulysses arcum egregium, φ, 14-38. 3) Conf. Ἰφριδης.

Ἰχναίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.

Ἰωκή κρύεσσα, in Ægide, E, 740.

K

Καθός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, Καθησόθεν.

Καθυμείοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες Ἰππων); E, 807; K, 288; λ, 275. — *Cephalum a cæde uxoris explant, per eumque a Teumessia vulpe liberantur*, Epig. fr. 3, p. 589.

Καδυάωνες, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ, 680.

Καδυης, ἰδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.

Κάδμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεόφρονος, mensa*, Theb. fr. 2, p. 587.

Κάριρα, Caria mulier, Δ, 142.

Καινείδης, Cænei f., Coronus, B, 746.

Καινέως, ἰως, rex Lapitharum, A, 264.

Καλήστος, Axyli Trojani famulus, Z, 18.

Καλητορίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.

Καλήτωρ, ὀρος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clytīi f., O, 419.

Καλλιάνεσσα, una Nereidum, Σ, 46.

Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.

Καλλίαιος, urbs Locrensis, B, 531.

Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146. — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex eo Polypaten, qui regnum post eam habuit*, Teleg. p. 585, a.

Καλλιόδη, Celei regis filia, H. Cer. 110.

Καλλιολώνη, tumulus prope Trojam, Y, 53, 151.

Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.

Καλλιρόη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Καλλιγόρος, fons Atticæ, H. Cer. 271.

Καλύδναι, αι, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.

Καλυδών, ὠνος, ἡ, urbs Ætoliae et ager, αἰπεινή, πετρήεσσα, ἐρανή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.

Καλυψώ, οὐς, nymphe, Atlantis filia, insulam Ogygiam possidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta: ἡλόκομος, εὐπλόκαμος, δια θεῶν, αὐδήεσσα, δολόεσσα (η, 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, benignissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq., gravate Imperium accipit, eumque adjuvat in rate facienda, 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333. — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ἱμερόεσσα). — *Teledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio*, Teleg. p. 601, a.

Κάλυξ, ἄνθος (voc. Κάλυαν, A, 86), Thestoris f., vates in exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.; B, 322. Ei assimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. — *Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu heroum Aulide*, Cypr. p. 582, a. *Dianæ tram aperit*,

Iphigeniæ immolatione placandam, ib. p. 582, b. *Poëstri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur et sepelitur*, Nost. p. 584, b.

Κάμειρος, ὁ, urbs insulæ Rhodi, ἀργινέως, B, 656.

Καπανεύς, ἥος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319; ἀγκλειτός, B, 564; κυδάλμιος, Δ, 403. Fulmine occisus ab Jove, Batr. 284.

Καπανηϊδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.

Καπανήσιος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.

Κάπυς, υος, pater Anchisæ, Y, 239.

Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.

Κάρες, ὧν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.

Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.

Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡμετέσσα, H. Ap. 43. V. Κράπαθος.

Κάρυστος, ἡ, urbs Eubœæ, B, 539.

Κάσος, ἡ, insula Ægæi maris, B, 676.

Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur ἀνέσθνος, N, 365 sqq. Ἰχθελή χρυσή Ἀφροδίτη, Ω, 699. Capta Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a Clytæmnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit, Paride in Laconiam navigante*, Cypr. p. 581, b. *Minervæ supplex ab Ajace Oillei abrepta*, II. Exc. p. 584, a.

Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit Gorgythionem, Θ, 305.

Κάστωρ, ὀρος, 1) Ledaë et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Pollice, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et Pollux Idaë et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interfecit: inde Jupiter iis ἐταρήμερον ἀθανάσιαν tribuit*, Cypr. p. 582, b. *Castor θνητός*, fr. 2, p. 592. *A Lynceo in quercu latens detegitur et vulneratur*, fr. 8, p. 593. *Ab Aphidno vulneratus*, Cycl. p. 601, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fictus, ξ, 204.

Κατακλῶδες βαρεῖαι, Parcæ, η, 197.

Καίκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Y, 329. 2) Peloponnesi, γ, 366, μεγάθυμοι.

Καύστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.

Καρηίδης πέτραι, in extrema Eubœa, ubi Ajax Oillei perit, Nost. p. 584, b.

Κεάδης, αο, Ceadæ f., Træzenus, B, 847.

Κεβρήνιοι ἄνδρες, incolæ Cebrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.

Κεβρίωνος, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Patroclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II, 727-782.

Κελαδενή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.

Κελάδων, ὄντος, rivus Elidis, ὠκύροος, H, 133.

Κελαϊνεφής, Jovis epitheton, pro nom. proprio v, 147, et alibi.

Κελεός, οἶο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cuius domum Ceres venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρυβίης), 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.

Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam.

Quorum Chiron δικαιοτάτος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eorum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295-304. Batr. 171.

Κεφαλλῆνες, Cephallenæ insulæ habitatores, in ditone Ulyssis, B, 631 (μεγάθυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.

Κέφαλος, Delionis f., Procrin uxorem insciens interfecit, a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat, Epig. fr. 3, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea Iphichum genuit*, Nost. fr. 3, p. 600.

Κηναῖον, promontorium Eubœæ, H. Ap. 219.

Κῆρ, ἡρὸς, ἡ, et αἱ Κῆρες, fatum, fata, θανάτοιο, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλὴ, στυγερή, μέλαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
 Κήρινθος, ἡ, urbs Euboeae, ἑραλός, B, 538.
 Κήτιοι, Mysiae populus, λ, 521.
 Κηρσίς, ἰδος, λίμνη, lacus Copaeus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
 Κηρσίος, Phocidis fluvius, ἴος, B, 522.
 Κίανολ, *Bithyniae gens, Hylam quærent et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
 Κίκονες, gens Thraciae. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
 Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
 Κίλλα, urbs Troica, ζαθέη, A, 38, 452.
 Κιμμέριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
 Κινάϊθων, *ab nonnullis pro Œdipodiae scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κινάϊθων ἐν Ἡρακλείῳ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedæmonius, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
 Κινύρης, ου, rex Cypri insulae, A, 20.
 Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula Ææa, x, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes circumatos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυάρμαχος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses anno tempore apud eam manet, consilia de iis quæ facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittit bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αἰδέεσσα, διαδέσσω. — *Filius ejus ex Ulyse Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*
 Κισσηίς, ἰδος, Cissei fluv., Theano, ζ, 299.
 Κισσός, δ, princeps Thraciae, Theanus pater, A, 223.
 Κλάρος, Ioniae oppidum, αἰγλήεσσα, H. Ap. 40; ἀμπελώεσσα, H. 8, 5.
 Κλεισιδίχη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
 Κλειτός, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, o, 245 sqq.
 Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, II, 330.
 Κλεοπάτρα, Marpesæ filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
 Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτιμένοι, B, 570.
 Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Boeotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
 Κλυμένη, 1) ministra Helenæ, βοώπις, Γ, 144. 2) Una Neireidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyæ filia, Cephali uxor, Nost. fr. 3, p. 600.*
 Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
 Κλυταιμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, δία, A, 113. Ab Ægistho seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Casandram ipsa interfecit, 422. — *Cum Ægistho occidit Agmemnonem et ab Oreste occiditur, Nost. p. 584, b.*
 Κλυτίδης, ου, Clytii f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, o, 539.
 Κλυτίος, 1) Trojanus senex, pater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Y, 238. 2) Ithacensis, frater Piræi, π, 327.
 Κλυτομήδης, εος, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
 Κλυτόνηος, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
 Κνίδος, ἡ, Asiae min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
 Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδέδρεος), 396 (Μινώϊος).
 Κοῖος, οιο, Titan, Latona: pater, H. Ap. 62.
 Κοίρανός, 1) Lycius, ab Ulysses occisus, E, 677. 2) Socius Merionæ, P, 610 sqq.
 Κολοφών, ὄντος, ἡ, urbs Ioniae, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, δ.
 Κοπρεῖς, ἦος, Mycenæus, Periphetæ pater, Eurysthei præco, O, 639 sqq. — *Haliartii rex, Theb. fr. 6, p. 588.*
 Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, ν, 408; ω, 150.
 Κόρινθος, urbs Argiva, ἀρνεῖος, B, 570. Κορινθῶτες, N, 664. Conf. Ἐφύρη.
 Κόροιβος, *ad Cassandrae ipsi desponsatae nuptias Trojam veniens, a Diomede occiditur, Il. parv. fr. 19, p. 598.*
 Κορυνητής, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
 Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
 Κορωνίς, ἰδος, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
 Κόρωνος, Cænel f., ὑπέρθυμος, B, 746.
 Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Pleuronicae in Ætolia, de quorum bello cum Ætolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur iis Apollo, Min. fr. 5, p. 590.*
 Κόων, ὄνος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
 Κόως, Cos insula, εὐναιομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
 Κρανίη, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
 Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
 Κραταῖς, ἰδος, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
 Κρειοντιδής, ου, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
 Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedis, I, 84. — *Prioris filius Hæmon, Œd. fr. 3, p. 587.*
 Κρεώφυλος, Samius, qui Οἰχαλίας θωσιν scripsisse forebatur; v. fr. 1, p. 590.
 Κρηβείς, ἦος, Æoli f., ex Tyro uxore pater Æsonis, Amythaonis et Phereis, λ, 237, 258 sq.
 Κρήβων, ὄνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Ænea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
 Κρήται, αἱ. V. Κρήτη.
 Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sq.; Δ, 351; ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes fiunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐπτόκρητες, τ, 176.
 Κρήτη, ἡ, et αἱ Κρήται (ξ, 199; π, 61, εὐρεῖται), insula Creta, ἑκατόμφολις, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλὴ καὶ πείρα, 173, ubi v. plura; εὐρεῖται, N, 453; ν, 256, 260; ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτηθεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηδε, τ, 186.
 Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθέη, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδαίελος, ἀμπελώεσσα). Inoolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
 Κροῖσμος, Trojanus, a Megele occisus, O, 523.
 Κροκύλια, τὰ, locus in ditione Ulyssæ, B, 633.
 Κρονίδης, αο et εω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
 Κρονίων, ὄνος (ὄνος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
 Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319, Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sq. — *In equum mutatus, Chironem centaurum genuit, Titan. fr. 4, p. 595.*
 Κρουνοί, fons et regio Elidis, o, 295; H. Ap. 425.
 Κρώμνα, urbs Paphlagoniae, B, 855.
 Κρύατος, Actoris s. Neptuni f., Euryti frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
 Κρύσιος, Ormeni f., princeps insulae Syriæ, pater Eunæi, o, 413.

Κρόσιππος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.

Κτυμένη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.

Κυανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Υ, 144.

Κύδωνας, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.

Κυθήρεια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.

Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθια, Ο, 432; ι, 81. Κυθήροθεν, Ο, 438.

Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, Κ, 268; Ο, 431.

Κύκλος ἐπικός, ejus reliquiae, p. 581-601.

Κύκλωψ, ωκος. Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὑπερνηορέοντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpli. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulyssis, excacatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; x, 200; μ, 209; υ, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωπες tres geniti ex Γῇ et Ὑρῶ, Cycl. p. 581, a.

Κύνκος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo praetio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.

Κυλλήνη, mons Arcadiae, Β, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.

Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, Ο, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.

Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; Υ, 270; Φ, 331.

Κύμη, Asiae minoris urbs, αἰπεινή, Ep. 4, 16. Conf. ι, 2.

Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.

Κυμοθόη, Nereis et ipsa, Σ, 41.

Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄθος, H. Ap. 17.

Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παῖπαλόεις).

Κύνος, ἡ, urbs Locrorum, Β, 531.

Κυπαρισσῆεις, ἥεντος, δ, urbs in ditone Nestoris, Β, 593.

Κυπάρισσος, ἡ, oppidum Phocensium, Β, 519.

Κύπρια ἐπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κύπρια scribebant, p. 581, a.

Κύπρις, ἰδος, Venus, Ε, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.

Κυπρογενής Κυθήρεια, Venus, H. 9, 1.

Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, Α, 21.

Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniae, Β, 853.

Κύφος, ἡ, urbs Perrhaebiae, Β, 748.

Κωκυτός, fluvijs Orci, x, 514.

Κώπαι, ὦν, vicus Boeoticus, Β, 502.

Κώρυκος, Ioniae promontorium, Κωρύκου ἄκρα κάρηνα, H. Ap. 39.

Κῶς, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπύλοιο πῶλις, Β, 677. Conf. Κῶως.

Α

Αάα, ἡ, oppidum Laconicum, Β, 585.

Ααίρης, εος, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, II, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylus, γ, 424 sqq.

Ααίρτης, αο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἥρωας alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei τωρήϊον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Eumaeum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus conseverat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum praebet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.

Λαερτιάδης, εω, Laertes f., Ulysses, Γ, 200; Ι, 308; Τ, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.

Λαιστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, x, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.

Λαιστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τηλέπυλος, x, 82; ψ, 318.

Λαιστρυγών, Antiphates, x, 106, 199.

Λακεδαιμών, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώεσσα, Β, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, 1; φ, 13.

Λακωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.

Λάμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, x, 81.

Λαμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, Ο, 526.

Λαμπετή, filia Solis ex Neæra, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.

Λάμπρος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Auroræ, ψ, 246.

Λαόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, II, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.

Λαοδάμας, αντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, Ο, 516.

2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.

Λαοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte praematura extincta, Ζ, 197 sqq.

Λαοδίκη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Ζ, 252. 2) Agamemnonis filia, Ι, 145, 287.

Λαοδόκος, 1) Antenoris f., cujus formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Graecus, socius Antilochi, P, 699.

Λαοδόη, Αλτæ filia, mater Lycaonis, Φ, 85 sqq.; Χ, 48.

Λαοκόων, ωντος, sacerdos Trojanus, cum plerorum altero. A draconibus enectus, II. Exc. p. 584, a.

Λαομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, Ο, 527.

Λαομέδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγαυός, Ε, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, Ε, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, Η, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Ζ, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, II. parv. fr. 3, p. 595.

Λαπίθαι, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. Α, 266 sqq., Μ, 128, 181.

Λάρισσα, urbs Pelasgica in Æolia, ἐριβῶλαξ, Β, 841; P, 301.

Λειόκριτος, Arisbantis f., occisus ab Ænea, P, 344.

Λειώδης, εος, procos, ceteris minus improbus, θυσκόος, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.

Λειώκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.

Λεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.

Λελέγες, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Æneas, Κ, 429; Υ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλεμοι).

Λεοντεύς, ἦος, Coroni f., dux Graecus, Β, 745 (ὄκος Ἄρης); pugnat, Μ, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem. Nost. p. 564, b.

Λεσβίς, ἰδος, Lesbia, Ι, 129, 271.

Λέσθος, ἡ, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, Ι, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθή, H. Ap. 37. Λεσθόθεν, Ι, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob eundem Thersitæ, Æth. p. 583, a.

Λέσθης, Mytilenæus (aliter Pausan. p. 598, a), cujus

- Ilias minor cum Excidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Λενκάδος, Icaril f., cum patre rex Acarnaniæ, Alc. fr. 9, p. 589.
- Λενκάς, ἄδος, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Λευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis : eo abripitur a matre Achilles de rogo, Æth. p. 583, b.
- Λευκίππη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
- Λεύκιππος et Λευκίπποιο δάμαρ, Ap. H. 211.
- Λευκοθέη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tænia opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
- Λεύκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
- Λήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
- Λήδης, Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.
- Λήϊκος, dux Bæotorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
- Λήλαντον πέδιλον, in insula Eubœa, H. Ap. 220.
- Λήμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγάθη, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Λήμνου ἄστν, Ξ, 281; εὐκτιμένον πτολίεθρον, θ, 283 sq.; εὐκτιμένη, Φ, 40; ἀμυχθαλῶσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. Eo Lycaonem vendit Patroclus, ibid. Reducitur inde Philoctetes, Il. min. p. 583, b.
- Λητοῖδης, ου, Latouæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Λητώ, οὐς, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυδής); II, 849; T, 413; Z, 106; λ, 318.
- Auxiliator Trojanis, Y, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλιπαρῆς, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, Æth. p. 583, a. In eam peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 190.
- Λιβύη, Africa pars, δ, 85; ξ, 295.
- Λικύμνος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.
- Λίδαία, urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephissi, B, 523. Λιδαιῖνεν, H. Ap. 241.
- Λιμνώρεα, una Nereidum, Σ, 41.
- Λίνδος, urbs Rhodi, B, 656.
- Λίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
- Λιταί, ὧν, Jovis filiae, Ates sorores, I, 502 sq.
- Λοκροί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
- Λυγρεὺς, ὧς, Apharei f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu delezerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.
- Λύκαστος, δ, urbs Cretæ, ἀργινῶς, B, 647.
- Λυκάων, ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Y, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; Y, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — Eum in Lemnum vendit Patroclus, Cypr. p. 582, b.
- Λυκηνῆς, ὧς, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
- Λυκία, regio Asiæ minoris : cujus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριβόλαξ, P, 172; εὐρεῖα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίηνδε, Z 168, 171. Λυκίηνεν, E, 105.
- Λύκοι, Lycii, a Sarpedone et Glauco ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀγγιμαχηταί, Θ, 173. Ut sociorum præcipui sæpe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
- Λυκομήδης, εος, dux Græciæ, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja, Il. parv. fr. 17, p. 598. Alius, Scyri rex, cujus filia Deidamia, Cypr. p. 582, a.
- Λυκόργος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et nutrices ejus παρ' ἡγάθεον Νυσήϊον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφόνιο Λυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.
- Λυκοφόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Λύκος, cujus filia ab Epopeo vitata, Cypr. p. 582, a.
- Λυκόφρων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et τρέτης Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.
- Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).
- Λύκων, ὧς, Trojanus, a Peneleo occisus, II, 335-341.
- Λυρησός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Y, 92, 191 sqq. — Pluribus hoc narrabatur in Cypris, p. 582, b.
- Λύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, Δ, 191.
- Λωτοφάγος, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitate captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

- Μάγνητις, gens Thessala, B, 756.
- Μαῖα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαῖαδος, a nom. Μαῖας, ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαῖαδα καλλιπέδιλον, 57.
- Μαίανδρος, fluvius Ioniæ, B, 869.
- Μαιμαλίδης, ου, Mæmalii f., Pisander, II, 194.
- Μαῖρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Proeti et Antææ filia, λ, 326. — Quæ virgo mortua est, Nost. fr. 5, p. 600.
- Μαίων, ονος, Hæmonis f., ab Eteocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
- Μάκκαρ, αρος, antiquus rex Lesbi, Ω, 544; H. Ap. 17.
- Μάλια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et αἱ Μάλιαι, promontorium Laconicæ, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
- Μαντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.
- Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
- Μαραθῶν, ὧς, vicus Atticæ, η, 80.
- Μαρτυρίς, ου, carmen Homericum, cujus fragmenta v. p. 580.
- Μάρκις, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, II, 319 sqq.
- Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552-561.
- Μάρων, ονος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
- Μαρωνία, Thraciæ urbs, ubi Ulysses in reditu offendit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.
- Μάσσης, ητος, δ, urbs Argolidis, B, 562.
- Μαστοριδής, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.
- Μάστωρ, ορος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.
- Μαχέων, ονος, Esculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — Philocteten sanat, Il. parv. p. 583, b. Ab Eurypylo occiditur, fr. 7, p. 596. De ejus dexterritate v. Il. Exc. fr. 2, p. 599.
- Μεγάδης, ου, Megæ f., Perimus, II, 695.
- Μεγαληδέης, αο, Megamedis f., ἀναξ, pater Pallantis, H. Merc. 100.
- Μεγαπένδης, εος, Menelai f., quem, absente Helena, ex sinistra genuerat, τηλύγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
- Μεγάρη, filia Creontis, Herculis conjux, λ, 269 sq.
- Μέγης, ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

- fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Μαδών, ὄνος, δ, oppidum Bœotiz, B, 501.
- Μέδων, ὄνος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspiciis sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiæ domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.
- Μαλάμπους, ὄδος, Amythionis f. Res ejus v. ο, 225-255, collatis λ, 286 sqq.
- Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.
- Μελανθεύς. V. Μελάνθιος, 2.
- Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulyssem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.
- Μελανθία, οὐς, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida domina, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssem incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.
- Μελανίππη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, Atth. fr. 3, p. 586.
- Μελάντιος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.
- Μέλας, ἄνος, Porthæi f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Μελέαγρος, princeps Calydoniæ, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ἐκθός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Proteilæ, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Μέλας, τος, fluvius Ioniæ, βαθύσχοινος, H. 8, 3; ἱερὸς, Ep. 4, 7.
- Μέλα, Oceani filia, Cycl. p. 601, δ.
- Μαίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.
- Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
- Μέμνων, ὄνος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcanis factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, α.*
- Μενέλαος, Atrei f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεφής, ἀρητήριος, δουρικλυτός, κυδάλμιος, ἐκνός, βοήν ἀγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulyssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad fatris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ fodere icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quærit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiose sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.
- Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ: curis insonnis, K, 25 sqq. Ulysses periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnāt ad domum Delphobi, θ, 518 sqq. De ejus re-ditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, ο, 44-181; ρ, 76, 116 sq. — *Paridem hospicio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abiecit, fr. 15, p. 597. A fratre de re-ditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestale perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*
- Μενεσθεύς, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrin in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
- Μενίσθεος, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.
- Μενίστιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοθήρηξ.
- Μενoitιάδης, αὐ (τω, Σ, 93), Menoitii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.
- Μενoitίος, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενoitίου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.
- Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.
- Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐκίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachum comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulyssem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.
- Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.
- Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.
- Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Μερμερίδης.
- Μέρονες, insulæ Co habitatores, H. Ap. 42.
- Μέροφ, ὄκος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.
- Μεσάλοος, servus Eumæi, ζ, 449, 455.
- Μέσθλης, ου, ductor Mædonum, B, 864; P, 216.
- Μέσση, urbs Laconiz, πολυτρήρων, fort. i. q. Μεσσήνη, B, 582.
- Μεσσηίς, ἱδός, ἥ, fons Thessaliæ, Z, 457.
- Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilochus, φ, 15.
- Μεσσήνιοι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.
- Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, εὐχωνος, βαθύζωνος, H. Cer. 101, 206, 212, 234, 256.
- Μήδεia, Æτὰ filia: de ea quædam in Minyade, fr. 7,

p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, *Nost. fr. 2*, p. 599.
Μηδαικάστη, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
Μηθώνη, eadem quæ *Μεθώνη*, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
Μηκιστεύς, εὖς, et εὖς, 1) *Talai f.*, princeps Argivorum, *Euryali pater*, B, 566; cecidit in ludis funebribus *(Edipi)*, Ψ, 678 sqq. 2) *Echii f.*, Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
Μηκιστηιάδης, ου, *Mecistei f.*, *Euryalus*, Z, 28.
Μηλόδοσις, *nympha*, socia *Proserpinæ*, H. Cer. 420.
Μήνη, Luna, i. q. *Σελήνη*, τανυσίπτερος, H. 32, 1.
Μήρονες, *Asiæ min. populus*, B, 864 sqq.; K, 431. *Borus* *Μήρων*, E, 43.
Μρονίη, *Mæonia*, *ἐρατεινή*, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (*Apollini sacra*).
Μρονίς, ἰδος, *Mæonia mulier*, Δ, 142, ebur tingens.
Μηρόνης, αο, *Moli f.*, dux *Cretensis*, regis *Idomenei* οὐραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi *Ulyssi* dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; Π, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112 sqq. *Curru* certat in ludis funebribus, 351 sqq., 628 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
Μήστωρ, ορος, *Priami f.*, Ω, 257.
Μίθεια, oppidum *Boeotiæ*, B, 507.
Μίθης, εω, rex *Brygum* in *Thracia*, cuius tumuli epigramma est Ep. 3.
Μίλητος, 1) urbs *Cariæ*, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs *Cretæ*, B, 647.
Μίμας, αντος, mons *Ionie* in mare procurrrens, *ἡνεμέις*, γ, 172; *παυπαλέις*, H. Ap. 39; *ὠψίερημος*, Ep. 6, 5.
Μινυάς, ἄδος, sive *Phocæis*, *carmen in Cyclo positum*, cuius fragmenta v. p. 590.
Μινύας, ου, *Clymenes pater*, *Nost. fr. 3*, p. 600.
Μινύειος, Quod est *Minyarum*. *Ὀρχομενὸν Μινύειον*, B, 511; *Ὀρχ. Μινυήϊον*, λ, 284. *Ποταμὸς Μινυήϊος*, *Elidis fluvius*, Δ, 722.
Μινώϊος, *Minois*. *Κνωσσὸς Μινωτοῦ*, H. Ap. 396.
Μίνως, ωος, rex *Cretæ*, *Jovis* et *Europæ f.*, N, 450 sqq., ubi posterī ejus; et τ, 178 sq. (*δαριστηὶ Διός*); ρ, 523.
Μίνωσ accūs., Ξ, 322; *ὀλοόρρων*, λ, 322. Ib. 568 sqq. *iudex apud inferos*.
Μνημοσύνη, mater *Musarum*, H. Merc. 429 sq.
Μνήσος, *Trojanus*, ab *Achille* occisus, Φ, 210.
Μοῖρα, *Parca*, passim, cum epithetis κραταιή, ὀλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. *Μοῖραι* semel Ω, 49.
Μολίονς, τὸ, *Actoris filii*, *Eurytus* et *Cteatus*, Δ, 709, 750.
Μολίων, ονος, *Thymbraei Trojani auriga*, Δ, 322.
Μόλος, *Cretensis*, pater *Merionæ*, N, 249; K, 269.
Μόρυς, voc, *Phrygius*, *Hippotionis f.*, N, 792; cæsus, Ξ, 514.
Μούλιος, 1) *Augiæ gener*, occisus a *Nestore*, bello inter *Pyllos* et *Epeos*, Δ, 739. 2) *Trojanus*, occisus a *Patroclo*, Π, 696. 3) *Alius*, occisus ab *Achille*, Υ, 472. 4) *Dulichius*, *Amphilochi proci famulus*, σ, 422 sq.
Μούσα, *Musa*, invocatur, α, 1; ω, 62 (*ἀλγεια*); B, 761, et sæpiissime in *Hymnis*. Θεὰ Α, 1; θεὰ, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali Α, 604; B, 484 sqq., 491 (*Ὀλυμπιάδες*, Διὸς θυγατρεις); Δ, 218, etc. Novem ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ in *funere* *Achillis*, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed *Thamyris* καὶσανδοῦδης, B, 594 sqq. *Hymnus* in *Musas*, H. 24. Earum mater *Mnemosyne*, H. Merc. 429 sq. *Μουσῶν θεράποντες*, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum*, *Æth. p. 583*, a. *Thamyris gloriations eas lædit et puniuntur*, *Min. fr. 1*, p. 590.
Μύδων, ονος, rex *Phrygiæ majoris*, cui contra *Amazonas* irumpentes *Priamus* auxilium tulit, Γ, 186, ἀντιόεος.

Μύδων, ωνος, 1) *Atymnii f.*, interfectus ab *Antilocho*, E, 580-589. 2) *Trojanus*, interfectus ab *Achille*, Φ, 209.
Μυκάλη, mons *Asiæ*, ἐ regione *Sami*, B, 869.
Μυκαλήσος, ἡ, urbs *Boeotiæ*, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224.
Μυκηναῖος, adject. O, 538. *Μυκηναῖος*, 643.
Μυκήνη, 1) urbs *Argolidis*, εὐκτίμενον πολίεθρον, B, 569, εὐρυάγεια, Δ, 52, amata a *Junone*; πολύχρυσος, H, 180; Δ, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali *Μυκήναι*, Δ, 376. *Μυκήνηθεν*, I, 44. 2) *Inachi filia*, εὐπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepti*, *Cycl. p. 601*, b.
Μύνης, ητος, vir *Briseidis*, quem *Achilles* *Lyrnesso* (*Μύνητος πόλει*, T, 296) capta occidit, B, 692.
Μυρίνη (*Amazon*), πολύσκαρμος, de cuius tumulo B, 814.
Μυρμιδόνες, ων, *Thessaliæ Phthiotidis populus*, sub *Peleo* et *Achille*, μεγάλτορες, T, 278; φιλοπτόλεμοι, Π, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A *Patroclo* ducuntur in Π.
Μύρσινος, ου, ἡ, oppidum *Elidis*, B, 616.
Μυσοί, *Asiæ minoris populus*, B, 858; K, 430 (*ἀγέρωχοι*); Ξ, 512 (*καρπρόθυμοι*); Ω, 287; N, 5 (*ἀρχέμαχοι*), quo postremo I. nonnulli *Thraciam gentem* intelligunt.
Μῶμος, δεος, σύμβουλος *Jovi*, in *Cypriis*, fr. 1, p. 591, nisi *huc altunde petitur*.

N

Νάξος, insula *Cycladum*, H. Ap. 44.
Νάστης, ου, dux *Carum*, B, 867, 870 sq.
Ναυβολίδης, ου, nobilis *Phæax*, θ, 116 sq.
Ναυβολίδης, αο, *Nauboli f.*, *Iphitus*, B, 518.
Ναυσίθοος, *Neptuni f.*, princeps *Phæacum*, ducens suos ex vicinia *Cyclopum* in insulam *Scheriam*, η, 56-63; ζ, 7-11. *Vaticinium* ejus, θ, 564-571.
Ναυσικάα, *Alcinoi regis filia* virgo, quam per quietem jubet *Minerva* vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo *Ulysses* procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitu experspectum *Ulysses* lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
Ναυτεύς, εως, nobilis *Phæax*, θ, 112.
Νέαιρα, *nympha*, ex qua *Sol* genuit duas filias, μ, 133 sq.
Νεῖλος, *fluvius Ægypti*, ab *Homero* δ Αἴγυπτος dictus. Ad eum armantur *Danai filię*, *Dan. fr. 1*, p. 586.
Νέμεις, εως, *Jove persequente*, in omnia generis animalia se permutat; inde capta, *Helenam* ex eo concipit, *Cypr. fr. 3*, p. 592.
Νεοπτόλεμος, filius *Achillis* ex *Deidamia*, ab eo in *Scyro* relictus, T, 326 sq. Reducit *Troja* capta *Myrmidonas*, γ, 188 sq. Ducit *Hermionem Menelai filiam*, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit *Achillis* umbra ex *Ulysses*, λ, 492-540. — *A Lycomedes avo Pyrrhus*, a *Phænice Neoptolemus appellatus*, *Cypr. fr. 10*, p. 593. E *Scyro* cum *Trojam* adducit *Ulysses*, et patris arma ei donat, *Il. parv. p. 583*, b. Patrem sibi apparentem videt, et *Eurypylum*, *Telephi filium*, occidit, *ibid.* *Priamum* occidit in ara *Jovis Herci*, *Il. Exc. p. 584*, a. (*Aliter Lesches p. 599*, a.) *Andromachen* premio accipit, *ibid.* Secundum *Lesches* etiam *Æneam*; et *Astyanactem* interficit, *Il. parv. fr. 16*, p. 597 sq., fr. 17, p. 598, b. *Pedestri itinere* redit, *Thetidis* suasu, per *Thraciam*, ubi *Ulysses* offendit *Maronem*; *Phæniciem* in via mortuum sepelit, ad *Molosos* feliciter pervenit, et a *Peleo* agnoscitur, *Nost. p. 584*, b.
Νεοτυχεῖς, urbis *Æoliæ incolæ*, in quos Ep. 1.
Νεστόρες, *Nestoris*, B, 54; Θ, 113, 192.
Νεστορίδης, αο, *Nestoris f.* 1) *Antilochus*, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et *Maris*, *Νεστορίδαι*, II, 318. 2) *Pisistratus*, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, opor, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λιγύς ἀγορητής, γέρων, ἱππηλάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγαυός, ἡδυσπής, οὐρός Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylum diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalionē, H, 133-156; A, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consultat Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora cæсорum sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclio persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantēs, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaete, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum iudicio, II. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάς. V. Νηϊς.

Νήϊον, τὸ, mons Ithacæ, ὄλην, α, 186.

Νηϊς, ἱδοκ, ἡ, nymphe Nais, ut Ἀδριακῆς, Z, 22; νόμφη Νηϊς ἀμύμων, Ξ, 444; γ, 384. Νυμφῶων, αἱ Νηϊάδες καλέονται, π, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αο, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεΐς, εὐς et ἥος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethei f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chloromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiaē elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεόφιν μήστορ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλυμος, ἀγαυότατος ῥωόντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αο et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adject. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, εὐς, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεΐς, ἥος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηΐδες, filiaē Nerel, deæ maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήριχος, ἡ, εὐκτίμενον πολίεθρον Cephalenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριτον, mons Ithacæ, εἰνοσίφυλλον, B, 632; ἀριπρεπής, ι, 21 sq.; καταμεινόν ὄλην, ν, 351.

Νήριτος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207.

Νηραΐη, una Nereidum; Σ, 40.

Νιόβη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νίπεϋς, εὐς, Charopis f., princeps insulæ Symæ, pulcerrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσσα, urbs Bæotiæ, ζαδῆν, B, 508.

Νίσος, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ονος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίων, ονος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, *carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.*

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι ὁρεστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H, 18, 19. Νύμφαι αἱ ἄλυστα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πύσσας, γ, 8 sq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρόνομοι, ζ, 106; οὐρεῖν, H. Merc. 244. Νηΐδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήϊον, τὸ, mons Thraciæ, ἡγάθειον, Z, 133.

Νύσιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιππος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciæ maj., B, 877, διήκει; E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ἐν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, γ, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθύρροος ἀγροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀγχηστός, δ, urbs Bæotiæ Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 506; H. Ap. 230; λεχηποῖης, H. Merc. 88, 190. Ὀγχηστόνδε, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga cæsus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Græcorum, I, 170.

Ὀδυσσεύς et Ὀδυσσεύς, εὐς et ἥος (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertiæ f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen iadidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικυλομήτης, πολύρροον, δαίφρων, ταλασίφρων, πολύτλας, τλήμων, διογενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλμιος, δουρικλυτός, πολίπορος. Juvenis in Parassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito accepit arcum Euryti, ρ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes ægre ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui præfecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulæ et urbes ι, 21-27, cum navibus μυτοπαρῆος, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, I, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojanum venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, Δ, 349 sqq. Pugnat, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omnia et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Cæsis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnat, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquedum pranderit copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, Ξ, 469-502. Liti- gavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, Θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum iudicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, p. 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lolophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopus terram, unde Polyphemo excæcato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Æream venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consultit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revectum in Æream, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdin, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percussit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nympha benignissime exceptus amator et diu invitus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, ægerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaæ eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur faciendam, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aniam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; inendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelopæ, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omnia, υ, 30-121. Se Eumæo et Philæto cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit, χ.

1-380, ancillas puniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirerentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem*, Cypr. p. 582, b. *Palamedem aquis demergit*, fr. 16, p. 594. *Achillem a cæde Thersitæ purgat*, Æth. p. 583, a. *Armorum iudicium incipit*, ibid. b. *Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi*, Il. parv. p. 583, b. *Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint*, fr. 4, 5, p. 596. *Helenum ex insidiis capit*, ibid. *Neoptolemum Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat*, ibid. *Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator*, agnoscitur ab Helena, et interfectis aliquot Trojanis revertitur, ibid. *Cum Diomede Palladium rapit*, ibid., coll. fr. 9, 596. *Vulneratus a Thoante*, fr. 10, id. *Maronæ eum offendit in reditu Neoptolemum*, Nost. p. 584, b. *Odysseam in Cyclo excepit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit*, p. 584, b. *In Ithacam rediit imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprolos venit et uxorem ducit reginam eorum Callidicen; inde dux tis belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polypætès, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circeam perfertur*, p. 585, a. *De filiis ejus conf.* p. 601, a.

Ὀθρυονεύς, ἥος, Cabesius, ab Idomeneo cæsus, N, 363 384, 772.

Οἰδιποδαία, vel Οἰδιπόδα, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰδιπόδης, αὐ, Œdipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypriis carminibus narratum*, p. 582, a. *Ex Euryganea Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit*, Æd. fr. 2, p. 587. *Diras filiis imprecatur, quas et qua causa*, Theb. fr. 2, 3, p. 587. Οἰκλῆς, ἥος, s. Οἰκλαίης, Antiphatae f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.

Οἰλέως, ἥος, 1) princeps Locrensiū, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Οἰλιάδης, οὐ, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; II, 330; Ψ, 759.

Οἰνείδης, αὐ, Cenei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνεύς, ἥος, Porthæi f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium obliti terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio excepit, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmio accipit Oleno destructa*, Theb. fr. 6, p. 588. *Ei insidiantur Melanis filii*, Alc. fr. 8, p. 589.

Οἰνόμαος, 1) Græcus, ab Hectorē occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοπίδης, οὐ, Cœnopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αἱ, tres Anii filiae, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνὼ, οὐς, earum una, ibid.

Οἰνωψ, οπος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰκλος, Ἀσπρæ nymphæ f. ex Neptuno, Ἀσπρæ urbis conditor, Att. fr. 2, p. 586.

Οἰτυλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχάλειος, ἥος, Cechaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχαλίη, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχαλίη-θεν, 596. — Οἰχαλίης ὄδωσις, carmen in Cyclo positum,

- cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita haec Oechalia et quoniam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quaesitum : v. fr. 3 et 5.*
- Ὀλιζών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliae, τρηχία, B, 717.
- Ολοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliae, λευκή, B, 739.
- Ολύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματα de sedibus deorum.
- Ὀλυμπιάδες, Olympiae, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.
- Ὀλύμπος, et Ούλύμπος, mons Thessaliae, deorum sedes, passim: μέγας, μακρός, ἀγάνυφος, νηφείς, αἰγλήεις, πολυδερὴς, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossae imponere volebant Aloidæ, λ, 315.
- Ὀνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
- Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idaei, II, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.
- Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
- Ὀπόεις, δέντος, Opus, urbs Locrensis, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
- Ὀρέσθιος, Græcus, αἰολομήτης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.
- Ὀρέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris cædem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq.: cum Pyllade, Nost. p. 584, δ. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
- Ὀρβαίος, Trojanus, N, 791.
- Ὀρβη, urbs Thessaliae, B, 739.
- Ὀρμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.
- Ὀρμένιον, τό, urbs Thessaliae, B, 734.
- Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.
- Ὀρνεσίαι, urbs Argolidis, B, 571.
- Ὀρσίλοχος, 1) Alphei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cujus filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.
- Ὀρυγίνη, insulae Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ὅτι τροπαὶ ἡλιόιο). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
- Ὀρχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiae, Μινυεῖος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiae, B, 605.
- Ὀσσα, ἡ, mons Thessaliae, λ, 315.
- Ὀτρεις, ἦος, rex Phrygiae majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.
- Ὀτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.
- Ὀτρυντεῖς, ἦος, pater Iphitionis ex nymphea, γ, 384 sqq.
- Ὀυκαλέγων, οντος, Trojanus senex, Γ, 148.
- Ὀυρανίη, nymphea, socia Proserpinae, H. Cer. 423.
- Ὀυρανίονες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
- Ὀυρανός, Coelus, Gææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiae cum Γῇ, in Cyclo, p. 581, α.*
- Ὀύτις, accus. Ὀύτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.
- Ὀφελόστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.
- Ὀφελιος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
- Ὀχέσιος, Ætolus, pater Periphanis, E, 843.
- Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
- Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.
- Παῖονες, Thraciae s. Macedoniae gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλοτόξαι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσταί, II, 287 sqq.; δολιχεγχείς, Φ, 155.
- Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A, 338-369.
- Παιονίη, regio, ἐριδωλαί, P, 350; Φ, 154.
- Παισός, ἡ, urbs Mysiae minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.
- Παλαμήδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam, Cypr. p. 582, b. *Ejus mors, id. p. 583, α, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.*
- Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.
- Παλλάς, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγγραμμή, H. Cer. 424.
- Πάλλας, αὐτος, pater Selenes, H. Merc. 100.
- Πάλλυς, υος, Trojanus, N, 792.
- Πάμμων, ονος, Priami f., Ω, 250.
- Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphea f., Græcorum Silvanus: v. Hymnum 18 in eum.
- Παναχαιοί, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ε, 369; ω, 32.
- Πανδάρως, Meropis f., Aedonis filiae pater, τ, 518; υ, 66.
- Πάνδαρος, Lycaonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.
- Πανδία, Jovis filia ex Selenē, H. 32, 15.
- Πανδίων, ονος, Græcus, Teuci socius, M, 372.
- Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
- Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.
- Πανέλληνες, Hellenes universi cum Achæis nominati, B, 530.
- Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.
- Πανοπίς, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλίχορος, λ, 581; B, 520; P, 307 (καλὸς). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.
- Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.
- Παρθέτιον, ἦος, Eleusine, H. Cer. 99.
- Παρθέτιος, δ, fluvius Paphlagoniae, B, 854.
- Παρθεννοπίος, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.
- Πάρρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δόσκαρι, Γ, 39; N, 769.
- Παρνησός, mons Boeotiae, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νηφείς), 393, 521; H. Merc. 555.
- Πάρριος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμφιρύτη, H. Cer. 493.
- Πάρρυστις, ἡ, urbs Arcadiae, B, 608.
- Πασιδέη, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Ξ, 269, 276.
- Πάτροκλος, ου, οιο et ἦος, acc. ον et ἦα, voc. Πάτροκλες et Πάτροκλεις, Menetii f., amicus Achillis. Epitheta: ἀμύμων, μεγάλῃταιρ, ἱσθός, ἱπποκλειδός. Monita patris Menetii, quum proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis praecepta non servans, ab Hectore occiditur: v. totam II.

II

Παγασιών ἱερὸν, Pagasis, Pelasgotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παιήων, ονος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiae et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur *θεῖον μῆστορ ἀτάλαντος*, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παφλαγόνες, gens Asiae minoris, ἀπισται, μεγάλητορες, E, 577; B, 851 sqq; N, 656, 661.
- Πάφος, ἡ, urbs Cypri, 0, 363; H. Ven. 59.
- Πειραιδης, αο, Piraei f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πείραιος, Clytii f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq; ρ, 55 sq.; 71-83; υ, 372.
- Περίβοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polypotae pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus φ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, Υ, 484.
- Πείσανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycitoris f., proculus, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηνορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισήνωρ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηνορίδης.
- Πεισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελάγων, ονος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, II, 233. Πελασγικὸν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Περίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλήνη, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πέλοψ, ονος, avus Agamemnonis, Tantalus f., B, 104 sq., πλήξτερος. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πενθεσίλεια, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Aeth. p. 583, α, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanani et Thersites ejus amorem Achilli objicit, id. p. 583, α.
- Πεπάρηθος, insula Ægæi maris, ἀγχιάλη, H. Ap. 32.
- Περαίοι. V. Πέρραιβοί.
- Πέργαμος, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περίδοια, 1) Accessamenti filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoi filia, Oleno destructa Cæneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*
- Περίφρων, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.
- Περικλύμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*
- Περίμειδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρριμος, Mæge f., Trojanus, II, 695.
- Περίφας, αντος, 1) Ochesii f., πελώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περιφρήτης, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περικώσιος, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περικώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Πέρραιβοί, gens Thessala, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Πέρραιβοι); H. Ap. 218.
- Περσαίος, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ῥος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφόνη, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405. Περικαλλής H. 12, 2; ἐπαινή I, 565; x, 491, 534, etc.; ἀγαυή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεῖν κεφαλὴν.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, x, 139.
- Περσηΐδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετεών, ὄνος, vicus Boeotiae, B, 500.
- Πετώς, ὄω, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πήδαιον, τό, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenorius f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πήδαςος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰπεινή, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Υ, 92. — *Quod narrabatur in Cypriis, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594.* 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελοῖσσα, I, 152, 294.
- Πήδαςος, 1) filius Bucolionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεῶν, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλεΐδης, αο et τω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλεῖων, ὄνος, idem.
- Πηλεύς, εος et ῥος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππηλάτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comam filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sqq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phœcum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptolemum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*
- Πηληϊάδης, αο et τω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηληΐος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλιάς, ἄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; Υ, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον, τό, mons Thessaliæ, εἰσοσφυλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνειὸς, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνελεος, et Πηνελεως, ω, unus ex ducibus Boeotorum, B, 494. Pugnator, N, 92; Ξ, 487 sqq.; II, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίφρων, ἐγέφρων, χυῖμος, πολύδερος. Absente Ulysse a procis plurimis ambitur, quos tela ad funus soceri senis texenda et per noctem solvenda diu frustra.

β, 87-110, et alibi. Phemium de infelici Graecorum reditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum filio a procis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ, 675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341; quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulysem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui eum non tneatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus, 508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamentatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen ponit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens excitatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32; quem difficile nec nisi post signa evidentissima agnoscit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349 sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. — *Mortuo Ulysse ad Circen abducitur a Telegono, ejusque filii uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Telegonia, p. 601, a, praeter Telemachum ei filium fuisse ex Ulyse Arcesilaum.*

Πήρεα, locus Thessaliae, B, 766.

Πηρώ, οὐς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.

Περσύτης, Percosius, Z, 30.

Πιερίη, regio Thessaliae, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H. Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Πιερίθεν, 85.

Πιτθεύς, ἦος, Aethrae pater, avus Thesei, Γ, 144.

Πιττία, urbs agri Trojani, B, 829.

Πλαγκταί πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres putant, μ, 60; ψ, 327.

Πλάκος, ἡ, Mysiae mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκω ὠλέσση, Θήδη Ὑποκλαίη, Z, 396, 425; X, 479.

Πλάταια, Plataeae, urbs Boeotiae, B, 504.

Πλασθένης, ους, Helenae filius, fortasse in Cypris, fr. 21, p. 595.

Πλευρών, ὠνος, δ, urbs Aetolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.

Πλευρώνιος, adj. Ψ, 635.

Πληιάδες, αἶ, astrum, Σ, 486; ε, 272.

Πλούτος, (Cereris et Iasionis f.) divitias hominibus praebens, H. Cer. 489.

Παντώ, οὐς, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.

Ποδάριος, Aesculapii f., dux belli ὀννῆδικος, B, 732; A, 833.

Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro, Π, 150 sq.; T, 400.

Πόδαργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ποδάρκης, εος, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (μυνηπτόλεμος).

Ποδής, οὐς, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus, P, 575-590.

Ποιάντιος υἱός, Pœantis filius, Philoctetes, γ, 190.

Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, x, 224 sq.

Πολυαμονίδης, ου, Polyæmonis f., Amopaon, Θ, 276.

Πόλυδος, 1) Antenoris f., A, 59. 2) Princeps Aegyptius, δ, 126. 3) Artifex apud Phæacas, θ, 373. 4) Ithacensis, pater Eurymachi proci, α, 518; π, 345, 434, etc. 5) Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.

Πολύδαμα, nobilis Aegyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.

Πολυδέμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσημάντωρ, κρατερός.

Πολυδεύκης, εος, Pollux, frater Castoris, πῦξ ἀγαθός, Γ, 234-247; λ, 309-304; H. 33. Adde supra Κάτωρ. —

Ἀθάνατος, ὀκος Ἀρηος, Cypr. fr. 2, p. 592; ἀθελάφορος, fr. 8, p. 593.

Πολυδάρη, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo peperit Menesthium, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Protesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*

Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium, cadit sub Achille, Υ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2) Velustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vicit, Ψ, 637.

Πολυθερσείδης, ου, Polythersis f., Ctesippus, χ, 287.

Πολύδορος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenoris, cui mortem in bello Troj. praedixit, N, 663-670. 2) Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.

Πολυδάστη, filia regis Nestoris; lavat Telemachum jussu patris, γ, 464-467.

Πολυκτορίδης, αο, Polyctoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.

Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine fingit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3) V. Πολυκτορίδης.

Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.

Πολύμηλος, Lycius, Argeae f., Π, 417.

Πολυνείκης, εος, Cœdipi f., cum Tydeo Mycenis copias colligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p. 582, a. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non vult, Theb. fr. 2, p. 587.*

Πολύνηος, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.

Πολύεινος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B, 623. — *Ulysem post reditum hospitio excipit et cratera donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusinius, H. Cer. 154, 477.*

Πολυένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumultu mactatur, H. Eec. p. 584, b.

Πολυπημονίδης, αο, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab Ulysse fictus, ω, 305.

Πολυποίτης, αο, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum partis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnāt, Z, 29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Massam ultra omnes jactit in ludis funebribus, Ψ, 836-849. — *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulyssis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hujus in regno successor, Teleg. p. 585, a.*

Πολυρείδης, εος, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-256.

Πολύρημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264. 2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nympa f., α, 68-73; ι, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.

Πολυρήτης, ου, Trojanus, N, 791.

Πολυρόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum in Tydeum, Δ, 395.

Ποντεύς, εως, nobilis Phæax, θ, 113.

Πογτόνος, præco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; υ, 49-53.

Πορβεύς, εως, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii, Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 6qq.

Ποσειδάων, ὠνιος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.

Epitheta: γαιήχορος, ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων, κυανοχαίτης, et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eamque docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Templum habet in Geræsto, γ, 177 sqq.; Aegis, N, 21; ε, 381; H. 21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Υ, 403 sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδῆϊον. Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq. Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laomedonti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-460. Sponsor Vulcano pro Marte vinclo, θ, 344-356. Equos immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479. Iratus Graecis ob vallum, H, 445-464; quare ab Junone

frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauro, γ, 5 sqq. Spectat pugnam q Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Græcorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimitur, O, 41 sqq., 51 sqq. Græcis favet, γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasus ejus seorsum dii sedent, 132-150. Favet Æneæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyræam petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Græcorum cum Apolline diruit inmissis fluviiis, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excæcatum filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Æthiopicis reversus, ad Phæacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vectus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Niipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cycnus, Cypr. p. 582, b. Equi forma indutus genuit ex Erinye Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*

Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδών ἑλος, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.

Πουλύδαμος, αντος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; II, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiant; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.

Πράκτιος, fluvius Troadis, B, 835.

Πράμνιος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; x, 235.

Πριάμης, αο et εω, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, γ, 408, etc.

Πρίαμος, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, γ, 215-241. Epitheta : γέρον θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, εὐμμελής, θεῶν μήτωρ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, Δ, 44-49. Pines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græcos spectat, Γ, 111-244; foedus icit, 245-301. Inducias iniiri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lucus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Græcorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, γ, 306. Troja passim dicta Πριάμοι πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Hercel, H. Exc. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regie, Il. parv. fr. 19, p. 599, a.*

Πρόδικος Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.

Προδῶν, ορος, Arelyci f., dux Bæotorum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.

Πρόβος, Tentulredonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.

Προβόων, ανος, Trojanus, Ξ, 515.

Προβός, rex Argivorum. Antææ maritus, Bellerophonti in-

sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos, Thersandri f., Nost. fr. 5, p. 600.*

Πρόκλεις, ιος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalii, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur, Epig. fr. 3, p. 589.*

Πρόμπεχος, Alegenoris f., Bæotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.

Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, II, 399.

Προτιάων, ανος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.

Πρυμνέως, εως, nobilis Phæax, θ, 112.

Πρύτανις, ιος, Lycius, occisus, E, 678.

Πρωρεὺς, εως, nobilis Phæax, θ, 113.

Πρωτεστιάος, Iphicli f., princeps Phylacensis, ἥρας Ἀρήιος, μεγάλθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sq.; II, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione, Cypr. p. 582, b. Ejus uxor Polydora, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.*

Πρωτεύς, εως, deus marinus, Neptuni ὑπόδωμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.

Πρωτώ, ους, Nereidum una, Σ, 43.

Πτελεός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thesaliæ, λεχεποῖς, B, 697.

Πτολεμαῖος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, Δ, 228.

Πυγμαῖοι, populus ad Oceanum, a gruibz vexatus, Γ, 6.

Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.

Πύθω, gen. ανος, dat. θωτ, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθή, πετρήεσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθώδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.

Πυλάδης, ου, δ, Strophii, f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.

Πυλαμένης, εως, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.

Πύλαιος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.

Πυλάρτης, αο, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, II, 696.

Πυλῆνη, urbs Ætolica, B, 639.

Πύλιοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; ο, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.

Πυλογενής, εως, in Pylo natus, B, 54; γ, 303; H. Ap. 398, 424.

Πύλος, ό, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθή, ἡμαθίος, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηληϊός, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, ο, 226; ἱερῇ, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόνης, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόθεν, π, 323.

Πύλων, ανος, Trojanus, M, 187.

Πυραΐχμης, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, II, 287-292.

Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliæ, ἀνθεμῖος, Δήμητρος τέμενος, B, 695.

Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, II, 416.

Πυριφλεγέθων, αντος, fluvius Orcli, x, 512.

Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomede, Cypr. fr. 10, p. 593.

P

Ῥαδάμανθος, υος, ό, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ἐπνός, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phæaces eum vexere in Eubœam, ut viseret Tityum, η, 323.

Ῥαΐνη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

- dat educandum, Σ , 203; Hecates, ἡχώμος, H. Cer. 60, 75. Adest Latonæ parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πήλι-
παροκηρδευμένος.
- Πεῖθρον, portus in Ithaca, α, 186.
- Πηγαία, insula Delo vicina, πετρήσσσα, H. Ap. 44.
- Πήνη, pellex Oilei, mater Medonis, B, 728.
- Πηξήνωρ, opor, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.
- Πῆρος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum præstantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.
- Πίγμος, Thrax, Piræ f., occisus, T, 484-489.
- Πίπη, urbs Arcadiæ, B, 606.
- Ρόδεια, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 419.
- Ροδῖος, fluvius Troadis, M, 20.
- Ρόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.
- Ροδόπη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
- Ρόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.
- Ροῖδ, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Antum*, Cypr. fr. 11, p. 593.
- Ρότιον, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.
- Σ
- Σαδάκτης, ου, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- Σαγγάριος, fluvius Phrygiæ majoris, Γ, 187; II, 719.
- Σαδῆνη, mons Æolidis, Ep. 1, 3.
- Σαλαμίς, ἴνος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, εὐκτιμένη, Veneri sacra.
- Σαλμωνεύς, ἦος, Æoli f., Crethei frater, λ, 235, ἀμύμων.
- Σάμν, insula prope Ithacam, in ditione Ulyssis, α, 246; ι, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.
- Σάμος, ἡ, 1) insula maris Ægæi, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὠδρηλή. 2) Eadem quæ Σάμν, B, 634; παιπαλῶσσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Θρηάκη, Samothracia, N, 12 sq. (ὠλήσσσα); H. Ap. 34.
- Σαρδάνιον, de risu Sardonio, υ, 302.
- Σαρπηδών, ὄνος, et εντος, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonitis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnatur, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrupit in castra Græcorum, 397 sqq.; Σ , 426. Mortem ejus prædicit Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patrolo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patrolo capta, in certamen mittuntur, Ψ, 800.
- Σαρπηδών, ἡ, insula Oceani, Gorgonum habitatio, Cypr. fr. 18, p. 594.
- Σατινῶεις, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Σ , 445; Φ, 87.
- Σάτνιος, Enopis f. ex nympa, Trojanus, Σ , 443.
- Σειληνοί, Sileni, cum nymphis, H. Ven. 263.
- Σειρήνες, ων, et μ, 52, 167, Σειρήνοιν, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehantur, et occidentes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ, 326.
- Σελαγος, Trojanus, pater Amphii, E, 612.
- Σελήνη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessæ, H. 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.
- Σελητιάδης, αο, Selepii f., Evenus, B, 693.
- Σελήεις, εντος, 1) fluvius prope Ephryam (Corinthus), B, 659; O, 531. 2) Allus Troadis ad Arisben, B, 839; M, 97.
- Σελλοι, sacerdotes Jovis Dodonæi, II, 234 sqq.
- Σεμέλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Σ , 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.
- Σήσαμος, ἡ, oppidum Paphlagoniæ, B, 853.
- Σηστός, ἡ, urbs Hellesponti, B, 836.
- Σθενελαος, Trojanus, Ithæmenis f.; occisus a Patrolo, II, 586.
- Σθένελος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; A, 367, 403 sqq.; E, 108, 241, 274, 835 sq. Θ, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
- Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.
- Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ καιομένη, υ, 285. Σιδονίηθεν, Z, 291.
- Σιδόνιοι, αι, incolæ, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.
- Σιδών, ὄνος, ἡ, urbs Phoeniciæ, πολύγαλκος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris tetricos; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p. 582, b.*
- Σικανίη, Sicilia, ω, 307.
- Σικαλός, adj., Siculus. Γυνή Σικαλή, ω, 211, 366, 389. Σικαλός, υ, 383.
- Σικυών, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).
- Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, A, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Γ, 53; Φ, 307 sqq.
- Σιμοίστιος, Anthemionis f., Trojanus, magnus et pulcher, occisus ab Ajace, A, 474-489.
- Σίντιες, veteres Lemni, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγριόφωνοι, θ, 294.
- Σίνων, ὠνος, *Græcus, simulatus transfuga ad Trojanos, ab iisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, Il. Eξc. p. 584, a; Il. parv. fr. 14, p. 597.*
- Σίτυλος, mons Phrygiæ, Ω, 615, δὲ φασι νυμφῶν ἐμμεναι εὐνάς.
- Σίσυφος, Æoli f., κέρδιστος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.
- Σικαίαι πύλαι, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.
- Σικαμάνδριος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.
- Σικαμάνδριος, adj., B, 465, 467.
- Σικάμανδρος, fluvius Troadis, Σάνθος a diis dictus, Γ, 74; δ-νῆεις, βαθυδινῆεις, ἡϊόεις, εὐρύβορος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384; v. Σάνθος.
- Σικάνδεια, portus Cytheræ insulæ, K, 268.
- Σικάρρη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.
- Σκύλλη, filia Crataeis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.
- Σκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Ægæo prope Eubeam, αἰπεῖα, I, 664 (Εὐνήος πολίεθρον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, a. Σκυρόνης, Il. parv. fr. 6, p. 596.*
- Σκῶλος, vicus in Boeotia, B, 497.
- Σμάραγος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- Σμινθεύς, ἑως, cognomen Apollinis, A, 39.
- Σμύρνη, Ioniæ urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.
- Σόλυμοι, veteres incolæ Lyciæ, κυδάλιοι, Z, 184, 204; ε, 283.
- Σούνιον, τὸ, promontorium Atticæ, γ, 278.

Σπάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Jomoni, εὐρέαν, καλληγύναϊνα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte o.

Σπειώ, οὐς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπεριώ, οὐς, Anit filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Σπερχιδεύς, fluvius Thessaliae, ἀκάμας, ejus filius dicebatur Menesthius, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Στασίσιος, Cyprius, Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, hæc accepisse eum ab Homero in dolem filia, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, id.; 14, p. 594; 19, p. 595.

Στάφυλος, Bacchi f., Rheus pater, Cypr. fr. 11, p. 593.

Στέριον, οπος, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.

Στέντωρ, ορος, præco, χαλκιόφωνος, E, 785 sq.

Στιχίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore cæsus, O, 329.

Στρατίνη, oppidum Arcadiæ, B, 606.

Στρατίος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρόφιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στυμφίλος, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.

Στυξ, υγός, ἡ, fluvius Orca, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; x, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τὰ, urbs Eubœæ, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντριψ, ἰδος, daemon, καμίψω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρίη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, o, 402-414, ubi describitur.

Σφηλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σφιγέ, γγος, de qua aliter ac reliqui tradebat Œdipodæ scriptor, fr. 3, p. 587.

Σχεβίος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis, f., O, 515.

Σχερίη, insula Phæacum, ἐριβώλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοίνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σώκος, Trojanus, Hippasi f., Ἰσώθεος φῶς, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, s. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαιμένης, εως, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, ao, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύδιος, præco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, Tantali f., Pelops, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus pœna apud inferos, λ, 582-592. — Eadem in Nostis narrabatur, et cur immissa, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐριβώλαξ, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώεις, βαθύς, Θ, 13, sqq.; 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titans ὑποταρτάριοι, Ξ, 279.

Τάρπη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταύροι, Scythiæ civitas, quo Iphigenia a Dianō transfertur, Cypr. p. 582, b.

Τάριοι, incolæ insulæ Taphi et propin quarum minorum litotisque Acarnaniæ, φιλήρετμοι, λήστορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; o, 426; π, 426.

Τάρος, ἡ, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiæ, B, 607.

Τερεσίας, ao, Thebanus vates, de Circe consilio, x, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consultitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum, p. 584, b. Τεκτονίδης, ao, Tectonis f., Polyneus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, Æaci f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucris, ἀγανός, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — In bello Amazonum Melanippam occidit, Alth. fr. 3, p. 586. Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589.

Τελαμωνιάδης, ao, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; Δ, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; Δ, 473; E, 610, 615, etc.

Τελοφύσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nympha, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — Ad eam Neptunus ex Erianye genuit Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.

Τελοφύσιος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμέση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ἡ, insula Æolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — Eo adveniunt heroes, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur, Cypr. p. 582, b. Eo abeunt Græci, ligneo equo constituto, II. parv. p. 583, b.

Τενθρεδών, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερπιάδης, ου, Terpii f., Phemius cantor, x, 330.

Τευθρανία, Mysiæ urbs. Eam pro Troja habentes Græci vastant et redeunt, Cypr. p. 582, a.

Τευθρανίδης, ου, Teuthrantis f., Axylus, Z, 13.

Τεύθρας, αντος, Græcus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύκρος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, præstans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀρστος τοξοσύνη, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν σταδίῳ ὑσμίνη); Ξ, 515; O, 302, 436-493; II, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed preceps oblitus aberat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ὠλώπηξ, a qua Τευμησός vastata, Epig. fr. 3, p. 589.

Τευμησός, δ, Boeotiae oppidum, λεχαιοίς, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, ao, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηθύς, υος, uxor Oceani, μήτηρ, Ξ, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγόνια, Eucammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq. et 600 sq.

Τηλέγονος, Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithacā appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fit conjux, p. 585, a. Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος, Eustath. ex Teleg., p. 601, a.

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quo vix nato pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentæ hospitis speciem induta, spe patris reducitur excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quæ Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inscia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidias procorum, 620 sqq. Cum muneribus et omnibus optimis dimissis, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, o, 1-300. Nave appulsa, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem reditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum præbet, de caede procorum deliberant, 154-321.

Mane in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, p. 1-165. Patrem meedici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit εἰρωνευόμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Procis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insaniz patet*, Cypr. p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circeam avehiatur, quam in matrimonium ducit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.

Τῆλαμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέυκος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Læstrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλεφίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τηλεφος, *Herculis f. Mysiæ rex, Græcis Teuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Græcis in expeditione Trojanæ*, Cypr. p. 582, a, b. *Ejus filius Eurypylus*, Il. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.

Τήρεια, in Mysia, B, 829, Τηρείης ὄρος αἰνύ.

Τηγετον, mons Laconizæ, περιμήκετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H. 16, 3; 33, 4. — *Cypr. fr. 8, p. 593.*

Τιθωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, Α, 1; ε, 1.

Τίρυνς, υἱός, urbs Argiva, τειχιόεσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, *carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.*

Τίτανος, mons Thessalizæ, B, 735.

Τιταρήσιος, fluvius Thessalizæ, Peneo influens, non miscens se, ιμερτός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titans, Cœli filii in Tartarum detrusi, Ἰστοπατράριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανονκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτώς, Telluris f. ingens, in Eubœa habitans, η, 324. Pœna ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.

Τληπόλεμος, 1) Hercules f. ex Astyoche, occiso avo Licymnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit, B, 653-670. Pugnat contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, II, 416.

Τυάλλος, mons Lydiæ, B, 866; Υ, 385, υφόεις.

Τρηχίς, ἵνος, ἡ, oppidum Thessalizæ, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciant*, Min. fr. 4, p. 591.

Τρήχος, Ætolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίχη, urbs Thessalizæ, ἱππόδοτος, B, 729; Δ, 202.

Τρίπηκς, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίπος 213.

Τριπτόλεμος, Eleusinius, πυκμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεια, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; Υ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροίχη, ἵνος, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροίχηνος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εύραία, εύράγυια, εύπυργος, εύτείχεος, υἱόφυλος, ἐριδωλέ, ιερή. De muris v. Ἰσοτιδών. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαυαί. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; Υ, 257, 276, etc. Τροίηδε, Ω,

764; Υ, 268, etc. — *Capitur et incenditur*, Il. Exc. p. 584, a; *qua nocte*, Il. parv. fr. 14, p. 597.

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, ἑλαιοπέκλοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eædem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojanæ. Epitheta: μεγάθυμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγαυοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερφίλοιοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκρόρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, κύκοδορηκται, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliiorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Græcos in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in Iisd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro*, Il. parv. p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, Il. Exc. p. 584, a.

Τρωιάς, ἄδος, Trojana, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; II, 831; λήϊδος Τρωιάδος, v, 263. Τρωιάς, ἡ, ὄν, adj., K, 11; II, 369; P, 724, etc.

Τρωῖδος, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, Cypr. p. 582, b.

Τρώϊος, η, ὄν, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρωῶς, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὡς, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, ὡ, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεύς, ἑός, Enei f., princeps Ætolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrasti filizæ maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Eneo insidiantes filios Melanis occiderat*, Alc. fr. 8, p. 589.

Τυνδάρεος, maritus Ledæ, pater Dioscurorum et Clytemnestræ, λ, 298 sq.; ε, 199.

Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Paridem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαίμονι*, Cypr. p. 586, b.

Τυρσηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, H, 6, 8.

Τυρῶ, οὗς, Salmoinei, filia pulcerrima, Crethæi uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.

Τυφάων, monstrum θεινόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυφωεύς, ἑός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylænsis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδη, urbs Lydiæ, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulyse Cretensis, ξ, 204.

Υλας, α, *Herculis amasius, perditus, a Ciantis quæritur*, Min. fr. 4, p. 591.

Υλη, urbs Boeotizæ, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiæ, ἱχθυόεις, Υ, 392.

Υπεροχίδης, ου, Hyperochi f., Itymoneus, Α, 672.

Υπεύροχος, 1) Trojanus, ab Ulyse occisus, Α, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπεροχίδης.

Υπεύρων, ὄνος, Trojanus, E, 144.

Υπερβόρειοι, populus, H. 6, 29. — *De tis in Epigontis quædam legebantur*, fr. 2, p. 589.

Υπέρεϊς, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Ἀνθρα

sedes Phæacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 Ἰκαρήνωρ, ορος, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 Ἰπερησίη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 Ἰπεριονίδης, αο, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 Ἰπεριών, ονος, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terræ et Coeli filius. Ap. Hom. sæpe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 Ἰπέρλαος, *Melanis f.*, *Alcm. fr.* 8, p. 589.
 Ἰπέρρας, αντος, *Euryganæe pater*, *Æd. fr.* 2, p. 587.
 Ἰπνος, Somnus, frater Θανάτοιο, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 Ἰποβῆδει, oppidum prope Thebas Bœotias, vel pars earum, B, 505.
 Ἰπονῆσιος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
 Ἰποπλακίη Ὠθήη, urbs Troadis, Z, 397. V. Ἰλάκος.
 Ἰρίη, oppidum Bœotiæ, B, 496.
 Ἰρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 Ἰρταχίδης, ου, Hyrtiaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 Ἰρτακος, princeps Trojanus, Arisbæ, Asii pater, N, 759, 771.
 Ἰρτος, Gyrtiæ f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 Ἰψήνωρ, ορος, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 Ἰψιπύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunéi, H, 469.

Φ

Φαέθουσα, nymphe, filia Solis ex Neæra, μ, 131 sq.
 Φαέθων, οντος, equus alter Auroræ, ψ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidoniæ, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheriæ insulæ habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μεγάθυμοι, φιλήρετμοι, ναυσικλυτοί. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopa, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
 Φαίνοψ, οπος, Asii f., senex Abydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινῶ, οὐς, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Φαίστος, Βορί f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ἡ, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
 Φάληκς, ου, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρης, ιος, urbs Laconicæ, B, 582.
 Φάρος, ἡ, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
 Φανσιδάης, ου, Phaustii f., Apisaon, A, 578.
 Φεα, ἄς, urbs Elidis, B, 135.
 Φειδας, αντος, ductor Bœotorum, N, 691.
 Φειδιδίππος, Thessali f., dux insulanorum quorundam Græcorum, B, 678.
 Φειδων, αντος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένεος, ου, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 605.
 Φεραι, 1) urbs Thessaliæ, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρειλος, ædificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, ητος, Crethæi f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρωνας, una Nereldum, Σ, 43.
 Φηγγίς, ἑως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φήμιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcit Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαχρόντες, a Pirithoo victi, B, 743. Ὀρεκῆροι, A, 268.
 Φηραι, urbs Messeniæ, ζᾷθεαι, I, 151, 293; γ, 488; o, 186, 296. Sing. Φηρῇ εὐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, ας, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; Ψ, 376.
 Φθειρών όρος, in Caria, ἀκριτόφυλλον, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessaliæ, ditio Pelei, βοτανάειρα, ἐριδῶλας, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίηδες, A, 169; T, 330. Φθίηρι, 323.
 Φθιοί, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
 Φιλοτορίδης, ου, Philetoris f., Demochus, γ, 457.
 Φιλοτοίος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, ν, 185-237, 354. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, φ, 189-244, 388.
 Φιλοκτήτης, αο, Poentis f., princeps partis Thessaliæ, agrotus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydri ictu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gravem in Lemno relinquitur, Cypr. p. 582, b. Post Heleni vaticinium a Diomede e Lemno reducit et sanatur a Machaone, Il. parv. p. 583, b. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φιλομέδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βοῶπις, H, 10.
 Φιλομηλείδης, ου, princeps Lesbii, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulysse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλύρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, Titan. fr. 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, Nost. fr. 6, p. 600.
 Φλεγυαί, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κηρσιδός ἐγγύη λίμνης, ὄρεσται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγυας, ου, rex Thessaliæ, pater Coronidis, matris Æsculapii, H, 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φολῆ, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Φοῖβος, cognomen Apollinis, passum, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες. V. alterum Φοίνιξ.
 Φοινίκη, Phœnicia, δ, 83; ε, 291.
 Φοίνιξ, ιος, 1) pater Europæ, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Achilles. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρων ἱππολάτα, II, 196. Assimilat se ei Minerva, P, 555 sqq. Restat apud Achillem ingentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
 Φοίνιξ, κος, Phœnicus. Φοίνιξ ἄνηρ, ε, 288. Φοίνικας, ἀγαυοί, ναυταί et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσικλυτοί, πολυκαίπαλοι, τρώεται, matrem Eumæi et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phœnicia mulier, ἀγλαὰ ἔργ' εἰδύσα, o, 417 sq.
 Φόρβας, αντος, 1) princeps Lesbii, pater Diomedes concubinae Achilles, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολύμηλος, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρκυς, υνος, 1) deus marinus, pater Thoosæ, α, 72; Φόρκυκος λίμνη, ἄλιος γέροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phœnopis f., ductor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαίτρων, 312 sqq. Accus. Φόρκυν, 318.
 Φρίκωνος λαοί, de Cymæis in Æolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόντις, ιδος, mater Euphorbi ex Pantho, δία, P, 40.
 Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, populus Asiæ, ἱππόδαμοι, αἰολόπαλοι, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.

Φρυγίη, terra, ἀμπέλοσσα, Γ, 401; A, 184; II, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχης.

Φυλάκη, urbs Thessaliæ, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; ο, 236.

Φυλακίδης, σο, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.

Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, ο, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.

Φύλας, αντος, rex Ephyræ, pater Polymeles, II, 181, 191.

Φυλειδης, σο et εω, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.

Φυλεῖς, ῥος, Augiæ f., Διτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175.

Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.

Φυλώ, οὗς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.

Φώκαια, urbs Ionie, H. Ap. 35.

Φωκαῖς, ἰδος, s. Minyas, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 590.

Φωνεύς, Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.

Φωκῆς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.

Φῶκος, Æaci f., in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, Alc. fr. 5, p. 589.

X

Χαλκίς, ἰδος, 1) urbs Eubœæ, B, 537. 2) Alia, Ætolie, B, 640. 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.

Χαλκιδοντιάδης, ου, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; A, 404.

Χάλκων, ωνος, Myrmidon, pater Bathyclis, II, 595.

Χάρης, ιτος, Gratia. Una, λιπαροκρήδεμνος, καλή, cohabitabat Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλότρηαι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorum præbent, ζ, 18. — Cypr. fr. 11, p. 594, bis.

Χάρπος, princeps Symæ, insulæ, pater Nirei, B, 672.

Χάρψ, σπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.

Χάρυβδς, ιος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, ὁλοή, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.

Χάρων, ωντος, portitor Orci, Min. fr. 4, p. 590.

Χείρων, ωνος, δικαιότατος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achilles, Δ, 831. Donavit Peleo hastam, II, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — Sacrificia, jusjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr. 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, ib. fr. 4. Frazinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr. 4, p. 592.

Χερσιδάμας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.

Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμμαιμακέντη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, II, 328 sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.

Χίος, insula, παιπαλδέσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλωρίς, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, λ, 281-286.

Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.

Χρόμις, ιος, dux Mysorum, B, 858.

Χρόση, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.

Χρυσῆς, ἰδος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — Cypr. p. 583, a. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.

Χρύσης, ου, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.

Χρυσόθεμις, ἰδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρή νῆσος, Psyra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

Ὠγυγίη, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., ψ, 333.

Ὠκαλέη, oppidum Bœotiæ, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.

Ὠκεανός, Coeli f., Tethys maritus, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαβρείτης, βαθύρροος, ἀφύρροος, βαθυδίνης, βαθύκολπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — Ejus filia Melia, Cycl. p. 601, b.

Ὠκύαλος, nobilis Phæax, θ, 111.

Ὠκυρόη, nymphe, καλυκώπις, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.

Ὠλενίη πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.

Ὠλενος, ἡ, urbs Ætolie, B, 639. — Destructa, Theb. fr. 9, p. 588.

Ὠμόδαμος, daemon, καμίνψ δηλητήρ, Ep. 14, 10.

Ὀραι, nymphe, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem suscipiunt, χρυσόμυκτες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — Earum vestes floreat, Cypr. fr. 14, p. 594.

Ὀρεΐθια, Nereidum una, Σ, 48.

Ὀρίων, ωνος, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.

Ὀρος, Græcus, ab Heclore occisus, A, 303.

Ὀτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — Cum Æoclo et fratre Ascrum urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.

Ὠψ, Ὠπος, Pisenoris f., Euryclæ pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.